

Telegdy Nóra

TELEGDY NÓRA

Serfőző Larry regénye

Első kiadás: 2007 PublishAmerica ISBN 1-4241-6385-4
Második kiadás: 2013 PublishAmerica ISBN 978-1-63004-144-1
Szerzői Jog: Larry Serfozo 2007

Serfőző Larry

Boszorkányok és démonok
Közöttünk is élnek
Némelyik jónak teszi magát
A többi büszke arra, hogy gonosz

Keith Walker
Emlékirataiból.
New York City,
2006-ik év.

Köszönet és Elöljáró Beszéd

Hosszú és izgalmas vizsgálódó periódus után két alapkoncepció megértése tette lehetővé e könyv létrejöttét.

Az első, egy misztikus szellemi hatalommal rendelkező titokzatos nő szépség összeszövetkezik egy éles felfogóképességgel és eredeti meglátásokkal megáldott tudományos lángésszel.

A második, az elfogadott és bebizonyított tudomány kiterjed egy ismeretlen területre, a legendák és ősi hagyományok dimenziójába, ahol a régen elfelejtett istenek hatalma makacsul megmaradt és még ma is létezik.

Gimnazista korom óta érdekelt engem a kétségbevonhatatlan tudományos tények és a megfigyelhető, de mégis megmagyarázhatatlan misztikus események közötti interakció. Ez a könyv annak a törekvésnek az eredménye, hogy megértsem, miért van néhány ember kezében az átlagokat és az elfogadható maximumokat lényegesen túlhaladó uralkodóvágy és korlátlan hatalom. Miért használja néhány a hatalmasok közül erejét, önzetlen törődéssel, és áldott részrehajlással, a múlt bűneinek orvoslására és miért próbálja ez a néhány átváltoztatni rombolásra és pusztításra kész örökölt hajlamát jólelkű játékoskodásra. És miért vannak sokan mások a felsőrendűek között, akik teljesen elrugaszkodva az elfogadható eredményektől és méltányos anyagi kompenzációktól, határtalan összegeket akarnak keresni és mérhetetlen vagyionokat kívánnak összeharácsolni és nem törődnek azzal, hogy kapzsiságuk globális kiterjedésű szegénységet okoz. Céljaik elérése érdekében miért hanyagolják el a környezetvédelmet. A világvállalatok vezetői miért manipulálják a szabad választások eredményeit. Miért befolyásolják a törvényhozást, és miért akarják áthághatatlan törvényekkel állandósítani a tátongó különbséget a nincstelenek és a mindent saját tulajdonukba felhalmozni szándékozók között.

Ahogy ez az ellentmondás oly egyetemesen fennáll a hatalmat uraló elit soraiban és látszólagosan meghatározza a civilizáció útját, le kellett szorítsam kutatásaimat és felfedezéseimet arra a néhány egyénre, akiknek

Serfőző Larry

viselkedését, eredetét és hagyományait a magam nemzeti és történelmi alapjain megérteni remélhettem.

Hálával és köszönettel tartozom Dr. Serfőző Gusztáv úrnak, aki építő kritikáján és felmérhetetlenül gazdag tudományos tapasztalatainak és történelmi kutatásainak alkalmazásán keresztül, nagyban hozzájárult ennek a könyvnek a létrehozásához és megírásához. Igazolva történetem tudományos aspektusait, Serfőző Gusztáv adta a szükséges hitelességet és megakadályozta, hogy Telegdy Nóra élettörténete a valótlan tündérmesék fantáziavilágába süllyedjen.

Serfőző Gusztáv, a fizikai tudományok doktora és a Magyar Tudományakadémia kandidátusa, felsőfokú tanulmányait a Leningrádi Állami Egyetemen fejezte be, és mint önálló kutatótudós hosszú évekig dolgozott a Központi Fizikai Kutató Intézetben Budapesten. Meghívott professzorként Dr. Serfőző, négy éven keresztül, fizikát oktatott az algériai Sidi Bel Abbas egyetemen.

1989-től kezdve, a Magyarországi kommunista kormányzat bukása után, mint miniszteri rangú államhivatalnok, Dr. Serfőző a Magyarországi tudományos intézetek és felsőfokú iskolák újrászervezésén és újraépítésén dolgozott. Serfőző Gusztáv munkássága magában foglalta a magyar tudományos közösség Európai Unióba való belépésének előkészítését.

Serfőző Gusztáv szavaival, „Még egy tudományokban képzett elme számára is érdekfeszítő lehet a Telegdy Nóra könyvben felvetett problémák és ötletek megfontolása.”

Serfőző Larry

Florida, 2006

Első Fejezet

A pincérnő hirtelen mozdulattal vette el a tejes csészét előle. A fiatal férfi félig üresre szürcsölte kávéját és újra töltötte tejjel. És ezt már másodszor csinálta. A pincérnőt az ingyenélő felbosszantotta, elfordult és alsóajkát elbiggyesztette. Szavait szája sarkából szinte odalökve, megvetéssel mondta kolleganőjének.

– Az ott azt hiszi, hogy ez az istenverte tejszín ingyen van és meg akar inni egy fél literrel a tetves buktájához.

A férfi látta a nő kezének ránduló mozdulatát és hallotta, amit mondott. Ujjait szemhéján csúsztatta lassan, elnyújtva, védekezve, fejét sem merte emelni és oldalvást vetett egy pillantást a pincérnő mérges arcára. A megfogott tolvaj szégyenérzete volt ez, valamit ingyen akart, ami nem volt az övé, mégis, a pincérnő személyes gyűlöletét igazságtalannak érezte. Éretlenül fiatal lénye szemében, a pincérnő egy idősebb személy volt, akit tisztelnie kellett. Alsóbbrendűséget, amit reákényszerítettek, beleneveltek, azt érzett vele szemben.

Csak tegnap érkezett ebbe a városba. Átnevelten, megjavítva, négy év után, végre szabadon és ellenőrzés nélkül, ez volt az első reggelje New York hatalmas metropoliszában. Állása még nem volt, és háromszáz dollár volt minden vagyona. A sértést nem volt szabad észrevennie. Le kellett nyelnie dühét, meg kellett őriznie nyugalmát.

– A számlát kérem, – mondta halkan.

Hidegen, csendben, készenlétben egy lealacsonyító megjegyzésre, ha alkalom adódna, a pincérnő megírta a blokkot és odadobta neki:

– Két dollár és hetvenöt cent.

A fiatalember lassan átnézte a cédulát, összeadta a számokat és kiegyenesítette a papír sarkait. Ráért, húzta az időt. A pincérnő idegesen nézte, lesz-e nála elég pénz?

Viszonozva a pincérnő komisz hozzáállását ő is ellenséges lett. Oldalzsebéből kihúzta a pénztárcáját, kinyitotta és kihálászta belőle három utolsó egydollárosát. Többi pénzét az övében tartotta. Becipzárázva, elrejtve, vagyona biztosan lapult a dereka körül.

Ökölbe szorított kezét letette a pultra. Hosszú, finom ujjai görcsösen szorították a pénzt és egyenesen, bele a pincérnő arcába, odavetette, odaköpte a szavakat:

– A visszajáró apró a magáé.

A pincérnő ránézett a három gyűrött bankóra. Micsoda egy pimasz alak, gondolta és visszavágott:

– Biztos benne, mind az egész?

– Igen. És ossza meg a barátnőjével, azzal, aki ott áll.

Lecsúszott az üléséről, felállt és átment az előcsarnok utcai részére. Szombat reggel volt. Hétfőn állásinterjú várta, de addig, semmi dolga nem volt, a hétvége üresen ásított feléje. Nem ismert senkit a városban, térkép és útikalauz nélkül azt sem tudta merre van észak vagy dél, és melyik egy Avenue és melyik egy Street.

A bejárati ajtó mellett két kopott, öreg karosszék várakozott fáradtan. Beleült az egyikbe, belesüppedt az elnyűtt rugókba. Várt, egyedül, a másik szék üres volt, és nem látott senkit a közelben. Lehajolt, hogy megkösse a fűzött fényezetlen, viseltes cipőjén, és amikor felegyenesedett egy fiatal nőt látott a mellette lévő fotelben. Csodálkozott, hallania kellett volna, ha leül mellé valaki.

Sötét fekete szemeivel a nő követte mozdulatait és így szólt.

– Űgyesen kezelte azt a bártündért. Láttam mit csinált.

A fiatalember megnézte a lányt magának. Már látta egyszer, tegnap késő este, amikor megérkezett a repülőtérre, ha jól emlékszik már éjfél volt, a felvonóban együtt mentek fel az emeletre. Magas sarkú cipő volt rajta, rövid szoknya és kivágott blúz. Neki, és bárki másnak, a leány úgy nézett ki, mint egy utcanő, aki éppen akkor tért haza Broadway-i férfifogó sétájából. Lehet, hogy most is, gondolta a fiatalember, ez az éjszakai pillangó azon próbálkozik, hogy felcsípje őt, selyemfiúja tudta nélkül, egy kis nappali gyorstalpalóra.

– Köszönöm az elismerést – mondta óvatosan.

A leány rámosolygott és kedvesen kérdezte, – hogy hívják?

A fiú felmérte pillantásával. Most rendesebben nézett ki, divatosra fakított farmernadrág, fehér ing, és csinos, élénkpiros kabátka. Formás lábain kényelmes utcai cipő feszült, nem a túsarok, amit tegnap éjszaka hordott. Fiatalosnak tűnt, bár korát nem lehetett megmondani. Ovális

arcával és hosszú fürtökbe tekeredett hajával, a magas arccsontok és a szinte keleties mandulavágású szemek, az idő vasfogától független erőt és titokzatosságot kölcsönöztek egyéniségének.

– Keith, – válaszolt a férfi. A nő nyilvánvalóan prostituált volt, és mégis megmondta neki az igazi nevét. Zavarba jött, arca elvörösödött és lelkét felkavaró vonzalom árasztotta el mellkasát. A nő felkeltette érdeklődését, nem bánta hallgatni további szavait.

– Most jött a városba? – a leány folytatta érdeklődő hangon.

– Ki vagy te? – a férfi hirtelen letegezte a lányt, – és miért akarsz tudni?

– Kérem, bocsásson meg, – a leány nem tegezte vissza, – Nóra vagyok.

– Rendben van, – a férfi elbátortalanodott és abbahagyta a tegezést, – legyen akkor Nóra. De miben lehetek a szolgálatára?

– Jöjjön fel a szobámba és ott elmondom.

Egy örömlány, gondolta a férfi, ez már biztos, el kell utasítanom közeledését.

– Nincs pénzem. Elnézést, – válaszolt, fel akart állni és ki akart menni az utcára, de nem tudta lábait mozdítani. Tudta mit kellene csinálnia, most, azonnal, minél távolabb kell kerülnie ettől a nőtől, de maradt. Ítéloképessége reménytelenül összeomlott, az állásinterjúra gondolt, jövőjére, anyagi helyzetére, az összes nemi betegségre, amit felszedhet, de mégis maradt és figyelt a leány szavaira.

– Pénzre itt nincs szükség, – mondta a leány és nem mutatott semmi szégyenérzetet, – csak akartam mutatni valamit, szeretném tudni, hogy érdekli-e.

Négy év alatt egyetlen nő sem látogatta meg a börtönben, az ajánlatot nem tudta visszautasítani.

A pincérnő nézte őket, ahogy a felvonó felé sétáltak, és nyúlt a telefonért, hogy hívja a biztonsági őr. Nóra ránézett és a pincérnő köszoborrá merevedett. Keze megállt a levegőben, egy ujját sem tudta mozdítani, mintha valaki megbűvölte volna. Megbénulva és tehetetlenül, a pincérnő értetlenül bámulta, ahogy Nóra és Keith beléptek a lift kabinjába. Nóra megnyomta az indító gombot, és amíg a zaj nélkül záródó ajtó be nem csukódott mögöttük, a pincérnő szempilláját sem tudta billenteni. Ahogy a felvonó eltűnt a mágneses szorítás engedett, a pincérnő feje önkéntelen rándulással előrebukott, kezét ismét tudta emelni, de képtelen volt emlékezni, miért is akart volna hívni bárkit is.

Fent a szobájában, Nóra belesüppedt az egyetlen fotelba és mutatta Keithnek, hogy foglalja el valamelyik kényelmetlen széket, a kettő közül az egyiket, amelyek egy kis asztalkával az ablak mellett álltak.

– Keith, feltételezem, maga sikeres ember szeretne lenni ebben a városban.

A fiatalember kinézett az ablakon. Keresztül a sárgálló, mosást régen nem látott függönyökön; keresztül a piszkos, repedezett ablaküvegen; ott volt a belső udvar és a három emelet magasságáig felhalmozódott szemét. A tulsó utca iderúgó épületeinek hátsó falára erősítve, ott voltak a rozsdásodó tűzlépcsők és a felgyült lomok halmaza, ami elzárta, csapdába ejtette a mögöttük lakókat. Micsoda élet, gondolta, és megpróbált nem ítélni a leány megélhetési módja felett.

– Nyilvánvalóan, – felelte.

– Gondolja, hogy hétfői állásinterjúja sikeres lesz? – Kérdezte a leány váratlanul.

A szoba, Keith gondolta, ki mer itt sikerről beszélni, a leány szobája, undorítóan nyomasztó és szegényes.

Az egykoron előkelő Hotel Wolcott már hosszú évekkel ezelőtt prostituáltak szerelmi fészkévé és alkoholisták búvóhelyévé vált és vándorló nincstelenek ütöttek benne tanyát. Keresztúton tengődve a teljes anyagi csőd és a lepusztult elhanyagoltság között, a szálloda ma már főleg közegélyből élőknek adott ideiglenes otthont. Pénztelen öregek és eltévedt idegenek, látogatók és próbálkozóak, a szegénység legszerencsétlenebbjei, akik még egyszer utoljára ebben a hatalmas metropoliszban akarták újra kezdeni elrontott életüket, azok béreltek szobát a régi téglafalak között. Régmúlt ifjúságában, Broadway a nagy fehér sugárút fényűző napjaiban, a hotel színészek és művészek felkapott helye volt és látott sok pezsgős vigadalmú vendégségeket. De mostanra már a bútorok régen túlhaladták használható életkorukat, évtizedekkel ezelőtt ki kellett volna cserélni a berendezést.

Keith felpillantott gondolataiból és látta, hogy a leány kényelmesen ül az elformátlanodott, zsírfoltokkal feltérképezett párnákon, és magabiztosan nyugtatja kezét a karfa kirojtosodott kárpitozásán. Az ágy meg volt vetve, nem a heti szobaszolgálat munkája, ő maga csinálhatta, ma reggel, csak durván kisimítva, az eredmény messze elmaradt a legegyszerűbb, frissen mosott ágyneműnek biztató tisztaságától. Találgatta, elrejtve a leány szép arca mögött, talán ez a nő egy kábítószeres nyomorult és a szomszéd

Serfőző Larry

szobában hallgatózva, selyemfiúja várakozik a keresett pénzre. Eszébe jutott a pénze, amit az övébe rejtett, az összes vagyona, amit életében megtakarított, és megbánta, hogy feljött vele.

– Honnan tud az állás interjúmról? – Kérdezte és gyanakvóan nézett a leányra.

– Sok mindent tudok magáról. Azt is tudom, hogy most mire gondol.

Igazán. – Keith válaszolt mialatt gondolta, micsoda értelmetlen badarságokkal próbálkozik ez a különleges tubarózsavirág. Majd fennhangon folytatta, – hogy csinálja ezt a gondolatolvasást?

– Jó megfigyelő vagyok. – Nóra bólintott finoman, halvány mosoly bukkant elő a szája sarkából és hozzátette, – a legtitkosabb gondolatait is ki tudom találni.

– Tehát gondolatolvasó is, – Keith nevetett, – akkor hol van a jövőendőmondó kristálygömbje?

– Nincs kristálygömböm, – a leány kacsintott, – és nem vagyok se spiritisza médium se vásári varázslónő.

– Akkor hagyja abba a viccelődést és mondja meg, hogy mit akar tőlem.

– Nézze meg a pénztárcáját.

Most meg a pénztárcám, a fiú morogta mérgesen, és nem bízott a nőben. De úgyszólván üres, nyugtatta magát, így kivette és kinyitotta. Belülről három ropogós százdolláros nézett vissza rá. Gyorsan összezsáptta a tárcát és visszanyomta, mélyen bele a nadrágzsebébe.

– Mi akar ez lenni? – kérdezte.

– Pénz, és még nagyon sok van ott ahonnan azok a bankók jöttek.

Talán nem egy örömlány, inkább zsebtolvaj lehet. Halványan emlékezett, a felvonóban a nő hozzádörzsölődött. Gondolkozott. A leány ezt a módszert alkalmazhatta, de miért? Megduplázta a vagyonom. A véletlen játéka, vagy valahogy tudta ez a nő, hogy háromszáz dollár van az övemben eldugva. Nem fogom a pénzt visszaadni neki. De valamit kell, hogy mondjak.

És mondott, valami butát és gerinctelent.

– Mit akar velem elvégeztetni, hogy megtarthassam a három Benjamint?

– Semmit, egyelőre. Csak fogadja el és hagyja, hogy én aggódjak a részletek miatt.

– Nem is biztos, hogy a pénz magától ered.

– Nézze meg még egyszer.

Kivette újra a pénztárcáját, megnézte, üres volt, eltűntek a százasok. Zavarba jött és rámeredt a nőre. Most gyönyörű volt, semmi nem volt többet benne az utcai nőből, egyáltalában semmi. Valami földöntúli hatalom sugárzott róla, egy erő, aminek a férfi nem tudott ellent állni.

Barátságosan mosolyogva, hangsúlyozásában nem érződött semmiféle rossz szándék, a leány másodszor is kérdezte.

– Elfogadja?

– A pénzt?

– Igen, a pénzt.

– A pénz már nincs ott, – felelte a férfi, – eltűnt.

– Nézze meg még egyszer.

A fiatalember még egyszer kinyitotta a tárcáját és a három százdolláros megint ott volt. A leány látta a férfi bosszús meglepetését és figyelmeztette.

– Ott vannak ugye. Akarja őket? Vagy vegyem el őket újra?

– Rendben van. Tételezzük fel egy pillanatra, meg akarom a pénz tartani. Hol rejlik itt a bűvész trükk?

– Nincs semmiféle bűvész trükk.

– Valamit biztosan akar viszonzásul.

– Igen, akarok, – a leány engedett, – jöjjön le a hotel bejárati halljába ma éjszaka. Majd akkor elmondom. Pontosan éjfélkor. Ne késsen.

A leány felállt és jelezte, hogy a férfi hagyja magára. Megkönnyebbülve hogy a nő végül is nem akart könnyelmű kalandot, Keith megindult az ajtó felé, és ahogy elment Nóra mellett beszívta testének illatát. Égő gyertya vagy gyufa nem volt a szobában, a leányból mégis egy finom templomi füstölő aromája áradt. A titokzatos kölni elszédítette, elbizonytalanodott, és mielőtt becsukta maga után az ajtót tétován visszanézett.

A leányt nem látta sehol. A szoba nagyon kicsi volt, hogy valaki elbújjon benne, Nóra egyszerűen eltűnt, mintha valaki kikapcsolt volna egy hologramos hasonmást.

Kint a folyosón Keith ellenőrizte a pénztárcáját. Biztonságban lapulva és valóságosan, a három százas visszamosolygott rá. – Látod, végtére is, az egész nem volt egy nagy ügy.

Keith sehogyan sem tudta megérteni, miért és hogyan csinálta vele ezt ez a titokzatos nő.

Második Fejezet

Nóra eltűnt és Keith megnézte az óráját. Háromnegyed tizenegy, a bankok még mindig nyitva vannak, gondolta. Hirtelen felbuzdulással, új életét szilárd alapokra akarta fektetni és elhatározta, hogy bankszámlát nyit. Kiment a szállodából és átsétált a Bowery Takarékos Bank épületéhez.

A gazdagon hivatkozott, északi stílusú jenki építész alkotta terjedelmes aula, ahol pénztárak és íróasztalok sorakoztak végtelen egymásutánban, mély benyomást tett rá. Oka nem volt rá, bár szíve torkában dobogott és ideges volt, de mégis megmaradt elhatározása mellett, törvénytisztelő polgárként fog indítani. Nem akarta, hogy túl sok pénz legyen nála. Nem akart költekezni. Új életét, egy idegen városban, kockázat nélkül akarta elkezdni. Eldöntötte, pénzét kamatozó takarékszámlára fogja betenni.

Türelemesen várt, amikor sorszámát hívták leült a jelzett banktisztviselő íróasztala elé. Előadta szándékát, kitöltötte a kérdőíveket, több helyen aláírta nevét és, elkeverve Nóra három százását a saját ötveneseivel, odaadott ötszázötven dollárt a bank megbízottjának. A jólöltözött fiatal hölgy nem sietett, húzta az időt és Keith kellemetlen meglepetésére, egyenként és figyelmesen, az összes bankjegyet gondosan megvizsgálta.

Most először gondolt erre a lehetőségre, mi lesz, ha Nóra pénze hamis, és ideges pillantással a kijárat ajtaját kereste.

Egy kis idő múlva a banktisztviselő abbahagyta vizsgálódását és kérdően rámeredt Keithre, – kinyithatok egy hitelkártyát az ön részére?

– Nem kérem, – Keith felelte és csak nézte, ahogy a fiatal hölgy újramegkezdte bosszantó matatását a bankjegyekkel. Őszintén remélte, hogy most már abba fogja hagyni és átviszi a pénzt valamelyik kasszáshoz, és végre megszabadulhat Nóra ajándékától. De nem, a kisasszony kinyitotta a száját és megint volt egy kellemetlen kérdése.

– Akar bérelni egy magánszéfet? Minden számlatulajdonosnak jár egy ingyen.

Keith el akart már jönni, minél hamarabb, de mégis, nem tudott megválni a gyanútól, hogy Nóra százasai hamisak is lehetnek. Magabiztosságot és nyugalmat kellett mutatnia. Előrehajolt, száját keskenyre húzta, közömbösséget erőltetett magára és kijelentette.

– Nincs szükségem széfre.

A fiatal banktisztviselő nő nem válaszolt. Még egy hosszú perc, Keith tükön ült, majd a kisasszony felállt és átsétált a pénztárosokhoz, akik a golyóálló üvegfal mögött ültek és dolgoztak. Megállt az egyiknél, az szó nélkül elfogadta a pénzt, eltette és nekiállt betáplálni az adatokat egy számítógépbe.

Még egy perc idegtépő várakozás, Keith vizesre izzadta magát inge alatt, de a banktisztviselő hamarosan visszajött és mosolyogva átadta Keithnek a frissen kiállított számlakönyvecskét.

Tranzakció befejezve, Nóra pénze legális értékpapírnak bizonyult.

—

Keith kijött a bankból, és megállt a 34th Street és a Fifth Avenue sarkán. A meleg napfény megsimogatta arcát és, ahogy áttekintette a véget nem érő forgalmat egy felemelően jó érzés áradt el benne. Az autók lenyűgöző folyama, teherjárművek, városi buszok, sárga taxik és az emberek válltól vállig érő falanxa, a lüktető nagyvárosi élet gördülő lármája volt az ő új életének realitása. Tetszett neki a sűrű tömeg, és gondolta, itt, New York hatalmas köréngetegében, itt képes lesz majd élni és itt fog találni magának rejtőzködő helyet. Nem kell, hogy bárkit is ismerjen. Megmaradni névtelennek és ismeretlennek, az lesz a célja, csak hétfőn azt az állást meg kell szereznie, és kell találnia egy olcsó szobát, és akkor majd mindent újra tud kezdeni, és újra fel tudja építeni életét.

Majd Nóra jutott eszébe és nem tudott magyarázatot találni, aminek bármi értelme is lett volna. Egy vonzóan bájos nő háromszáz dollárt ad neki, valamit ez a leány akar cserébe. De mit? Valami törvényellenest akarhat vele véghezvitetni, talán egy tiltott kábítószeres ügyletről lesz szó. Mi lenne akkor, ha ma este nem jelenne meg a találkán. Erre a lehetőségre is gondolt. Hagyja Nórárt faképnél és fusson el a pénzzel, de a nő túlságosan csinos volt ahhoz, hogy egy éjszakát elszalasszon vele. Bármi is legyen az, fontolgatta, legyen úgy, ahogy lesz. Én vagyok az

erősebb, biztatta magát, ki fogom tudni vágni magam, bármilyen helyzetbe is ugrasson bele engem ez a titokzatos tündérleány.

Üres gyomra a közelgő ebédidőre figyelmeztette. Betért egy Wendy's gyorsbüfébe és vett egy hamburgert. A pult mellett állva megette és szörnyű ízű csapvizet ivott rá. Evés után visszament a hotelbe és felment a szobájába. Az ágyban hátára feküdt és üres szemekkel a mennyezetet kezdte bámulni. Rettenetesen hiányolta könyveit, és egy laptopja sem volt, hogy az Internetet megnézzé. Jóval később felkelt, előkereste a dobozt, amiben szappanját és borotváját tartotta, és felkapta a törülközőjét. A szobában csak egy öreg, repedezett mosdó volt, de tegnap este látta, a keskeny folyosó végén volt egy zuhanyozó.

A zuhanyozó fülke kicsiny volt. Nem nagyobb, mint egy beépített ruhásszekrény, de az ajtót be tudta zárni maga mögött. Egyedi és elkülöníthető, sokkal jobb, mint a huszonnégy állásos sorzuhany, amit a börtönben kellett használnia.

A víz alatt állva hosszasan dörzsölte fiatalosan vékony, de erős izmait. Beszappanozta mellét, karjait és lábait, és elnézte, ahogy a sűrű szappanhab elborította a finom és fekete szőrzetet, ami bőségesen burjánzott bőrfelületén.

Sampont öntött sötétszőkén göndör-dús hajára, ami, feje búbjától hosszú loknikban csavarodott le válláig. Lenézett, és elfogta a szerelem érzése, már majdnem egy hét is eltelt, mióta utolsó reggelijét a börtön ebédlőhalljában elfogyasztotta. Mostanra már kitisztul ereiből az összes vegyszer, amit a börtönigazgató oly ügyesen belekevert a foglyok kávéjába, hogy kordába tartsa férfi hormon vérszintjüket.

A kirobbanó szexuális potenciál büszke érzése töltötte el, érzések, amelyeket nem élvezhetett több mint négy évvel ezelőtti letartóztatása óta. Nórára gondolt és a találkára, ami reájuk várt. Visszaidézte Nóra testének formáját, és képzelete vadul elragadta. Vágyakkal sóvárgó sugallat kerítette hatalmába és az erotikus gondolat erősen felizgatta, mi lenne, ha ő lenne Nóra selyemfiúja?

Hirtelen jókedvében hangosan felkiáltott. – Keith Walker, államilag engedélyezett szerelemügynök.

Saját tréfáján jót nevetett és gátlástalanul élvezte az eszébe ötlött fantáziaképeket.

Zuhanyozás után, bölcsen, előre jelezve titokzatos partnerével egy hosszú és mozgalmas éjszakát, a fiatal férfi lefeküdt és végigaludta a délutánt.

Közel éjfélhez, Keith lement a hotel bejárat csarnokába. Nem látott senkit, kivéve az éjjeli portást, aki egy alacsony széken ülve a kulcskiadó pult mögött a New York Post késő esti kiadását olvasta. Az öreg férfi lassan forgatta az oldalakat, a papír sustorgott, és mint egy csendesen játszott aláfestő zene, egyedül az újságolvasás halk zaja zavarta meg az éjszaka veszélyt ígérő hallgatását.

Pontosan éjfélkor Nóra megérkezett. Az utcáról jött be és ugyanazt a stílusú ruházatot viselte, mint tegnap éjszaka, magas-sarkú cipő, erősen rövid nadrágocska és egy mélyen kivágott blúz. Keith közelebb lépett és szemük találkozott. Nóra éjfélete szemei megelevenedtek és biztatón belemélyedtek a fiúéba.

– Mehetünk. – mondta titokzatosan.

Kimentek a hotelből és a Broadway felé fordultak. Az utca elhagyottnak látszott. Egyedül a bárokban ültek emberek, akik utolsó dollárjaikon italokat rendeltek és magányosságukat csitítgatva próbálták, még egyszer utoljára, legyűrni egy újabb és szomorúan elvesztegetett szombat este unalmát.

Egy részeg csavargó bukkant elő az egyik sikátorból; kés volt a kezében és leplezetlen, rossz szándékkal közeledett feléjük. Mikor meglátta Nórát, megfordult és visszakacsázott két szeméttartály közötti piszkos búvóhelyére.

Nóra elmosolyodott. – Már találkoztunk, évekkal ezelőtt hasonló körülmények között. Ismer engem, de egyikünk sem haragtartó típus.

Broadway és 32nd Street sarkán egy utcanő állt. Ez a sarok az ő helye volt, jogait meg kellett védenie, nem tetszett neki a versenytárs, aki máris egy potenciális ügyfelet kísér a szeme láttára. A járdaszegély mellett parkoló Cadillacre pillantott. A foncsorozott ablaküveg tetején, keskenyre hagyott résen át selyemfiújának figyelő szeme meredt rá. Az örömlány felkészült, ha kell ökölharc árán, de meg fogja védeni a grundot, ami az övé.

De amikor a két sétáló közelebb ért, az éjszaka leánya felismerte Nórát és visszahúzódott két betonoszlop között elrejtett kis fülkéjébe. Tekintete megfagyott, tetette mintha semmit nem látott volna és engedte, hogy Nóra és Keith elhaladjanak előtte.

Az éjszakai Broadway széles járdája tele volt emberekkel. Kalandot kereső férfiak, nincstelen csavargók és szatyrokat cipelő koldusasszonyok összekeveredtek jól öltözött úri párokkal, akik éjszakai mulatóhelyekről és elegáns éttermekből andalogtak automobiljaik felé.

Büszkén gondolva a mellette lépkedő, magas és tetszetős, és oly nagyon magabiztos nőre, hétfői állásinterjúja és utána következő jövője, Keithnek pillanatnyilag nem látszott túlzottan fontosnak.

Csodálta Nóra tökéletes tartását, ahogy a leány kecsesen balanszírozta magát tűsarkú cipőjén és megbámulta az izgató női tökéletességét, ami oly bájosan látszódott parádézni oldalán. Eleinte nem beszélgettek, később, néhány utcasarok után, miután lekicsinyellő mosollyal szája sarkában Nóra szemrevételezte az éjszakai nyüzsgést, csak akkor ereszkedett le a férfihez és kezdett beszélni hozzá.

- Nézze ezt a szemetet. Ez valamikor egy nagyon elegáns hely volt.
- Mikor, – Keith kérdezte.
- Nagyon régen, mikor még fiatal voltam.
- Most is fiatalnak látszik.
- Úgy tűnik? Pedig én már nagyon sok helyen megfordultam és mindenütt hosszú időt töltöttem.
- Merrefele megyünk?
- Egyszer vacsorázunk valahol, utána hozzám. Egy komoly ügyet akarok megbeszélni magával.
- Nem hangzik rosszul. – Reményeit egy szinttel magasabbra emelve Keith bólintott, – Menjünk, benne vagyok bármibe, ami csak az eszébe jut.

Nóra nem állt meg. Elhagyták a 42nd Streetet, továbbmentek a Seventh Avenue mentében és elhaladtak a Seventh Avenue Kávéház előtt. A testes kidobó ember háta mögött az ajtó egy pillanatra kinyílt, és egy másodpercre megláthatták a három rózsaszín bőrű, rövidlábú meztelen leányt akik, mint három kicsi kövér malacka, táncoltak egy hosszú pódium tetején.

- Érdekli a dolog? – Nóra kérdezte.
- Nem, – a fiú válaszolta.
- A maga döntése.
- Nem éppen.
- Minden a maga választása. Ez az élet legszebb oldala.
- Soha nem hagyták, hogy én válasszak.
- Feltételesen engedték ki?

Keith nem értette, hogy Nóra honnan tudta, hogy ő börtönben volt. Az ország másik felében történt az incidens, egy nagyon nagy ország másik sarkában. Arra gondolt, talán a börtönigazgató követtette őt, Nóra talán álruhás rendőr vagy magándetektív.

– Nem, – válaszolta neki, – én letöltöttem a teljes időmet. Nem vagyok ideiglenesen szabaddalbon lévő próbaidős.

– Miért zárták be?

– Országúti dühroham. Egy idióta fityisz mutatott nekem és én lenyomtam az útról. Felborult a kocsija, és halálra zúzta a balekot. Előre megfontolt szándék nélküli gyilkosság, szerencsém volt, hogy négy évvel megúsztam.

– Hol történt mindez?

– Atlantában.

– Maga a délről való, ugye igazam van.

– Igen, Georgiában születtem és ott nőttem fel.

Nóra gondolkozott egy kicsit majd visszatért korábbi érveléséhez.

– Látja, magának volt választása, a sértést nem kellett volna azonnal megtorolnia. Elkerülhette volna a négy év börtönt. Valami mást is tudott volna idejével csinálni.

– Például mit?

– Dolgozhatott volna. Magának egyetemi diplomája van. Intelligenciája rendkívülien magas. Jobban is kihasználhatta volna tehetségét. Leszerződhetett volna a katonasághoz vagy lehetett volna magából egyetemi professzor. Találhatott volna szeretőt és megnősülhetett volna. Ma már gyereke is lehetne.

– És akkor mi, mi lett volna azután?

– Látja, ez volt a maga választása. Maga nem értékelte eléggé szabadságát. Nem érdekelte, hogy legyen családja, hogy minden este meleg vacsora várja, és hogy minden éjszaka egy szerető asszonyt öleljen karjaiba. Emberek nem kapják ezeket a kellemes dolgokat ingyen. Mindenkinek keményen meg kell dolgozni az élet örömeiért. A helyes utat kell választani, ha érvényesülni akarunk.

– Nem veszem észre, hogy magának a kemény munka nagyon megártott volna, – Keith dörmögte az orra alatt és vissza akart vágni valahogy. De aztán meggondolta és csak ennyit kérdezett hangosan.

– Magának van családja?

Nóra nem válaszolt. Hallgatott és mentek tovább.

—

Egészen az 55th Streetig gyalogoltak. A Molyvos étterem még nyitva volt és Nóra belépett az ajtaján anélkül, hogy Keith véleményét egy szóval is kikérte volna. Az idős főpincér útjukat állta.

Serfőző Larry

– Kérem, itt nincs üzletszerű kéjelgés.

– Természetesen, hogy nem, – Nóra felelte és félretolta az öreget. – hacsak nem ön kezdi sajátmagát árulni. Csak hozza a legjobb marhafelsál steakjét és örüljön, hogy úgy határoztunk, hogy betérünk.

Egy háromtagú görög zenekar modern stílusú, de élvezhető zenét játszott. Nóra és Keith egy zenekarhoz közeli asztalnál foglaltak helyet. A tulajdonos odajött az asztalukhoz és a főpincér nevében bocsánatot kért.

– Borzasztóan sajnálom, asszonyom, de óvatosnak kell lennünk. Törzsvendégeink elvárják, hogy választékosak legyünk abban, hogy kit engedünk be.

Nóra engedékenyen legyintett. – Természetesen, semmi probléma.

Miután kényelembe helyezték magukat a székeken Nóra filémignont rendelt. A pincér udvariasan kérdezte.

– Milyenre készítsük a sültjét, madame?

– Véresre, nagyon véresre, vért akarok látni.

A pincér megértően elmosolyodott, és mialatt leírta Nóra kívánságát Keithhez fordult.

– És ön, uram. Mit készíthetünk önnek?

– A nyúlparrikást.

– Remek választás, uram, szakácsunk vörös borban dinszteli, mennyei íze van. Adhatok valami italt hozzá?

– Egy üveg vörösbort kérünk, – Nóra válaszolt, – javasoljon valamit Görögországból.

– Parancsára, Madame. Még van egy pár palack Naoussa 2001 borunk, kitűnő évjárat.

– Melyik vidékről való?

– Észak Görögország, sokkal jobb boraik vannak, mint a híres Krétaiaknak.

– Rendben van, hozzon egy üveggel.

A pincér kihozta a bort és öntött egy gyűszűnyit Nóra poharába. Nóra bólintott.

– Jöhet.

Keith hamar kiitta poharát. Nóra hosszasan hörpintet a sajátjából és asztaltársához fordult. – Akar táncolni?

A táncparketten Nóra elegáns és szenvedélyes ritmussal mozgott. Léptei a legjobb tánctanárokról tanúskodtak. Keith megpróbálta

magához húzni, de karját megfeszítve Nóra megtartotta a távolságot és arca mosolytalan maradt.

Ügyesen egyensúlyozva a terjedelmes szervírozó tálcat, a pincér hamarosan hozta a gőzölgő tálakat. Nóra és Keith leültek és a leány belevágott a tányérján illatozó húsba. A vastag szelet külseje kicsit meg volt pörkölődve, de belül, a hús színe félig nyersen maradt rózsaszín volt.

Nóra feltűzött egy terjedelmes darabot a villájára, szájába irányította és keményen ráharapott. Zamatos vér csordult ki foga nyomán és pirosra festette hosszú és hegyes szemfogait. A leány felszívta a lecsorgó vért, látható élvezettel lenyelte és kijelentette.

– Az étel, amit megeszünk, az határozza meg lényünket.

Kockára vágott nyúlhúsán rágódva, Keith felnevetett. – Ez csak nem azt jelenti, hogy én vadnyúllá fogok változni?

– Megmondtam, mindenkinek szabad választása van. Maga rendelte a nyulat.

– Be kell vallanom, nagyon ízletes. Még soha nem ettem ilyen jót.

– Ez magától értetődik. Mi mindig úgy gondoljuk, hogy a saját választásunk a legtökéletesebb. Máskülönben nem választanánk azt. Nincs igazam?

Nóra dobozt kért és sültjének javarészét becsomagoltatta. Utána készpénzzel fizetett, és ahogy mentek ki megnézte óráját. Éjjel három óra volt.

– Még nagyon fiatal az éjszaka, – kacsintott Keithre. – Sétáljunk egyet.

Keith nem bánta, mosolygott, hasa tele volt és a borgőz kellemesen elbódította agyát. Várakozóan találgatta, hogyan is fog Nóra kinézni az ágyban, meztelenül.

—

Keresztülhaladtak az 59th Streeten és beléptek a Central Park sűrű vadonjába. Az erdős részen belülrre érve érezték, ahogy a friss levegő belemar tüdejükbe. A tornyosodó fák ömlesztették az oxigént és kiszűrték a port és a szennyet, ami a forgalmas utcákról áradt befelé. Fenségesen hatalmas fakoronák susterogtak az éjszakai fuvalatban és az ágak között rejtőzködve, egy misztikus alvilágnak suttagó szellemei zörögtek rejtelmesen a leveleket.

Jéghideg glaciális kor maradványai, groteszk óriásokká faragott sziklák álltak őrt útjuk mindkét oldalán, és a kanyargó ösvény mélyen

belevezetett a sűrű erdei bozót sejtelmes sötétségbe. Messze egymástól és erősen elkülönítve, utcalámpák vetettek foltos fényt és engedték, hogy a sötétség kiterjessze birtokát gyenge illuminációjuk elmosódott határaihoz. Az erdő csalogatóan kedvesnek látszódott, mégis úgy tűnt, hogy senki sem mer ide belépni és élvezni a gyönyörteljes városi vadon éjszakai csendjét.

Hatalmas kóbor kutya bukkant elő a ködös feketeségből és feléjük tartott. Szemei egy kaleidoszkóp szivárványos színeiben izzottak és a fénytelen sötétségben megvilágították a szörnyeteg nyáltól csöpögő, agyarszerű kanin fogait.

Az éjszaka hívatlan kutya megállt előttük és ellenségesen felmordult.

Keith kövé meredt ijedtében, de Nóra kinyújtotta karját az elvadult állat felé. A kutya megcsóválta farkát, leeresztette állkapcsát és megnyalta Nóra kezét. A leány megsimogatta az állat szőrrel borított izmos nyakát és kezei közé vette szörnyű nagyságú fejét. Csókot nyomott nedves orrára és az eb nyüszített örömeiben. Nóra elővette kezításkájából a véres steamaradékot, kicsomagolta és odaadta a kutyának. A félelmetes állat megragadta fogaival a váratlanul jött ingyen vacsorát és gyorsan visszahúzódott a bozótba.

Nóra felegyenesedett és szeretettel nézett a kutya után.

– Egy a jó barátaim közül.

Az incidens, saját gyáva ijedelme zavarba hozta Keithe-t, de nem úgy látszott, hogy Nóra valamit is észrevett volna. Így bátorsága hamar visszatért és, méltóképpen börtönviselt múltjához, viccel próbálta elűtni a dolgot.

– Nagyon megnyugtató, hogy ilyen barátai vannak, bár az egészben azt szerettem a legjobban, hogy a vérebet nem egy Georgiai rendőrpribék tartotta pórázon.

—

Jóval beljebb, a sötétség senki földjének legközepén, egy csapat fiatal állta útjukat. Két tagbaszakadt, de inkább elhízott férfi volt elől. Két másik, pár lépéssel az első kettő mögött, a háttérben várakozott. Rajtuk kívül, kisebb távolságból, még három leány szemlélte a fejleményeket. Az elől állók közül az egyik, a legeslegkövébb gazember kijelentette.

– Anyuci jön velünk, apuci meg hazamegy.

Nóra megtorpant és Keith felé fordult. – Na, mit fogunk most csinálni, nyuszi?

– Elszaladunk. – Keith felelte kissé ijedten.

– Nem az én túsarkaimon, – Nóra ellenkezett és meglódította karját a támadó felé. Egy szemmel követhetetlen gyors villantásnyira, valami kék fény lobbant ki ujjai hegyéből. A láng megütötte a banditát és az eszméletét veszítve földre bukott. A másik rablójelölt kést rántott és Nóra felé döfött. Visszájára fordítva balkezét Nóra ráhúzott a rabló összeszorított öklére és jobbjával állkapcson ütötte. A férfi földre rogyott és elengedte a kést. A gyilkos szerszám átrepült a bokrok felett és fémes csattanással egy sziklához ütődött. A harmadik börtönre való, a legsoványabb és a leggyorsabb a négy közül, támadott és magasba emelve lábát megpróbálta Nórárt arcon rúgni. De Nóra időben megragadta a megfeszített végtagot, csavart egyet rajta, és erős reccsenéssel a férfi lábszárcsontja kettétörött. A szerencsétlen lezuhant a földre és rettenetes vonaglások között vadállati hangon ordított a fájdalomtól.

A negyedik hátulról rohant előre. Baseball husángot lengetett és megpróbálta szétzúzni Nóra fejét. Nóra megpördült a saját tengelye körül, elhajolt és kirántotta a nehéz ütőfegyvert a fiatal útonálló kezéből. A keményfából készült husángot a támadója koponyáján egyetlen ütéssel darabokra zúzta és a maradék szilánkokat behajította a bokrok közé.

A három leány, az útonállók babái sikoltozva rohantak szanaszéjjel. A telehold kibújt a felhők mögül és kísérteties fényével megvilágította a gyors összececapás végeredményének rettenetes színhelyét. Nóra odasétált a megvert támadókhoz, akik csodálatos módon még mindannyian életben voltak, és visszataszító módon nyöszörögtek az út porában. Hajuknál fogva Nóra egyenként felemelte fejüket.

– El ne felejtsetek ezt az arcot, – a harcos leány belemeredt szemükbe. – Máskor jobban gondoljátok meg kinek a reggeli sétáját merészelitek a parkban megzavarni.

Elintézve támadóit, Nóra újrakezdte egyenletes ritmusú sétáját és nyugodtan magyarázta Keithhez.

– Ezek, úgy vélem megtanulták leckéjüket ma éjszaka, de mindig lesznek újabbak, akik majd szerencsét akarnak nálam próbálni.

Keith mozdulni sem tudott. Ott állt, mint a tehetetlenség megtestesült szobra, és csak csodálta Nóra lebilincselő erejét.

Serfőző Larry

– Még jó, hogy a nagysága az én oldalamon van, – morfondírozta magában.

Nóra nem várt rá, továbbment és Keith futólépésben kellett utolérje.

– Ki vagy te? – kérdezte a leányt.

– Telegdy Nóra.

– Igen, ez a neved, de ki rejlik e név mögött?

– Látod, – Nóra visszategezte, – nevem nem jelent neked semmit. Ha ismernéd ezt a neved, nem kérdeznéd lényemet.

– Mondj nekem többet magadról. Tudni szeretném.

– Még nem. Először egy fontos döntést kell megtenned.

– Döntést, fontosat? – Keith ismételte vonakodva.

– Igen. Még mindig akarod utadat oldalam mentén járni?

Ismét besötétedett. A hold eltűnt a sötét felhők mögött és Keith nem is sejtette merre van a kiút. Eszébe jutott a börtön, a sötét folyosók és az állandó életveszély. Erőszakot és verekedést, de sokat látott ő már a fegyházban. Visszagondolta, milyen jó lett volna valaki ott, aki akkor és így meg tudta volna védeni.

Nóra mellett biztonságban érezte magát. Amilyen veszélyesnek és egzotikusnak tűnt viselkedésével, Keith nem tudta letagadni a leány iránt érzett vonzalmát. A választás, amit meg kellett, hogy hozzon, egyértelmű volt.

– Igen, én szeretnék veled járni, – mondta a leánynak és nyúlt, hogy megfogja Nóra kezét.

De a nő elhúzódott, rideg lett és abbahagyva tegezést ellentmondást nem tűrő hangon közölte a fiatal férfival.

– Nem szeretem, ha hozzám ér.

Együtt mentek tovább, és amikor elérték a Fifth Avenue-t a hajnal első hírhozői üdvözölték őket. A park keleti szélénél jártak már, egy vékony narancsszínű sáv megjelent az East River felett és az új nap gépkocsijainak áradata lassan kezdte megtölteni az utcákat. Átkeltek a széles Fifth Avenue-n és Keith leolvasta a keresztutca nevét.

– East 78th Street.

Harmadik Fejezet

Fél utcahossznyira a Fifth Avenue-től befelé Nóra megállt egy öreg és elegáns magánháznak látszó terjedelmes kőépület előtt. Kulcsot vett elő és kinyitotta a bejárati ajtót. Beléptek. Jobboldalon Keith egy tágas társalgót látott. A szoba választékos bútorzattal, sötét mahagóni falburkolat és szekrények, fekete bőrdívány és két kényelmesnek látszó fotellel, volt berendezve. Süppedős perzsaszőnyegek borították a parkettás padlózatot és néma méltósággal patinás bronzszobrok álltak a sarkokban. A garnitúra farésze kemény anyagból, tölgy, diófa, vagy juharból készülhetett, és a rézzel kirakott intarziás faragások szépsége régmúlt mesterek művészmunkáját tanúsította.

Egy masszív test emelkedett az előszoba sarkából és mély, artikulátlan morgással feléjük közeledett.

– Nincs semmi baj, János, – Nóra csitította, – baráttal vagyok.

A lecsillapított jelenés visszahúzódott és beleolvadt a háttérbe. Csend lett, csak egy ijesztően csillogó zöld szempár világított a sötétségben és figyelmes féltékenységgel követte Keith minden mozdulatát.

– János az én bátor szolgálóm, – Nóra Keith felé mosolygott megnyugtatóan. – Ő az én hűséges protektorom, bár néha túlzásba is tudja vinni a védelmezést. Senki mást nem ismer ezen a világon, és biztos lehetek benne, hogy harc nélkül nem fogja elveszíteni egyetlen patrónusát. Egyszer letépte egy nagyon erős ember karját, csak azért mert az meg akart ölelni engem. Máskülönben János teljesen ártalmatlan, csak legyen egy kicsit elővigyázatos, ha a közelben tartózkodik.

– Tud beszélni?

– Nem, született értelmi fogyatékos. Soha nem tudta megtanulni a helyes beszédet. Idegenekkel szemben nagyon gyenge az ítélőképessége és nem ismeri a különbséget a jó és a rossz között, de velem szemben

teljesen megbízható és hűséges. És János kitűnő szakács. Amióta megtaláltam a családkhoz tartozónak tekintjük.

– Találta? Hol?

– Budapest utcáin, – egy jóindulatú füllentés, Nóra beismerte magának, de azért folytatta a gondolatmenetet. – Én adtam neki a János nevet. Egy elhagyott árva fiúcska volt és együtt nőttünk fel. Ma az életemet is rábíznom.

– Egy jó testvér talán?

– Nem egészen, csak egy hű szolga.

– Kettőjükön kívül, lakik még más is a házban?

– Senki más. És éppen ezért hoztam ma éjszaka önt ide. Menjünk át a könyvtárba és elmondom, ami szükséges, hogy megértse, miről is van itt szó.

Nóra átsétált a bejárati hall másik oldalára és leült egy terjedelmes íróasztal mögé. A falakat menyezettől padlóig érő könyvespolcok borították, kivéve Nóra háta mögött, ahol egy hatalmas olajfestmény, egy művészien részletezett századok sötétítette mestermunka függött felakasztva. A portré egy elegáns, fiatal és vonzó külsejű főnemes asszony ábrázolt. A hölgy határozottan hasonlított Nórára, kivéve ruhái ódivatúak voltak, stílusuk régmúlt századokkal ezelőtti öltözködési szokásokról tanúskodott.

Keith elolvasta a kép alá írt nevet, – Telegdy Erzsébet, – azután Nórára nézett és elismerően kérdezte, – gyönyörű arcma, valamelyik üknagymama.

Zajtalanul osonva, mint egy árnyék, egy macska jött be a szobába és Nóra ölébe ugrott. Az állat finom termetű aprócska példány volt és ébenfekete szőre fénylett, mint a sötét éjszaka megmérhetetlen mélysége. A cicus Nórára meresztette szemét, kényelembé helyezte magát és dorombolni kezdett.

– Nem üknagymama, – Nóra válaszolt, és ahogy beszélt simogató ujjai belesüppedtek a macska bundájába, – a hölgy, akit a festmény ábrázol az én anyám. Amikor hét éves voltam, szegény szörnyű körülmények között halt meg. Alig emlékszem reá, egyedül ez a festmény, csak ez maradt meg, hogy tudjam hogyan nézett ki. A nagybácsim, Thurzó György nevelt engem anyám halála után.

– Mi a cicus neve?

– A cicus, – Nóra álmodozóan elmosolyodott. – A cicus az egy kislány, Rinzának hívják, egy édes kicsi tünemény, mindenem nekem.

Nóra ujjai gyengéden elernyedtek és szeretettel masszírozták Rinza nyakát és hátát. Csend lett, a ház úrnője abbahagyta a beszédet és Keith nem tudott mit mondani. Percek múltak el és Nóra élesen kérdő tekintete előtt a férfinak le kellett sütnie pilláját. Keith menekülni próbált az élesen faggató szemektől és a macskára nézett. Mozdulatlanul visszanézve, majdnem hipnotizáló merevséggel, mintha a kicsiny állat tekintete is átvilágította volna őt.

Keith próbálta állni a faggató vizsgálódást, de a hideg többször is végigfutott a hátán. Rinza keskenyre vágott zöldes írisze mögött egy földöntúli értelmet látott, ami látszólag kérdőre akarta vonni őt.

– Ki vagy te és mit keresel a mi házunkban.

—

Vasárnap kora reggel, még a Manhattani körengetegben is, a lét zaja lelassul és elcsendesedik. A nehéz függönyök nem engedik be az új nap, erősödő fényét, csak valahol a ház belsejében egy magányos falióra üti el ráérősen az idő meg nem álló perceit.

Amilyen váratlanul Rinza megjelent, a cica leugrott Nóra öléből, és lágyan surranó dobbanással eltűnt a bútorok között.

– Meg kell etetnem, – Nóra felállt és követte kedvenc állatát.

Egyedül maradva a békés csendben, Keithnek alkalmá volt tünődni és összeszedni gondolatait. Ahogy Nóra beszélt, a leány megdöbbenő tettei az éjszaka folyamán, mind kivételes egyéniségről tanúskodtak. Nóra bemutatta képességeit, hogy miket tud tenni, ha széles jókedve úgy akarja, mégis Keithnek nem volt oka, hogy ördögien rossz szándékot gyanúsítson Nóra vele szemben demonstrált rejtélyes ereje mögött.

Nóra ellentmondást nem tűrő arroganciája ellenére, a nő átvette a vezető szerepet amerre csak ment, Keith nőiesnek és kíváncsnak találta vendéglátóját. Finoman formált alakjával és vékonyra tornázott vonalaiban, Nóra modora óvilági arisztokrata volt. Megdicsőülten krémszerű bőrszíne erotikus bűnre csábított, de a fiatal férfi jól tudta, szex Nórával, számára elérhetetlen lenne, bármennyire akarná is.

Ha fel tudná fogni, találgatta, miért kell Nórának éjszaka úgy felöltöznie, mint egy hetérának, aki üzletet keres, és miért kell átsétálnia az éjszakai Central Parkon, ahelyett hogy egyszerűen csak egy taxit fogadna, ha haza kél kedve menni.

Mikor Nóra visszatért Keith összeszedte bátorságát és megkérdezte.

– Miért hozott fel magához?

Úgy tűnt, Nóra erősen meg kellett, hogy fontolja a választ. Hosszú szünetet tartott, és Keith kényelmetlenül kezdte magát érezni. Nóra eleresztett pozitívumát és mégis éles tekintetét látva, Keith úgy érezte a nő tanulmányozza legapróbb arcrándulásait, reflexszerű alapreakcióit, és legkisebb szemrebbenéseit, főleg amiket akarata ellenére is elkövet.

Látszólag szükségtelenül hosszú idő után Nóra elkezdett beszélni.

– Rátévedtem a weboldalára és elolvastam a disszertációját, amit a nem euklideszi geometria új értelmezéséről írt.

Keith szemei felragyogtak és belevágott Nóra szavába. – Tudom, hogy melyikről beszél. Amelyiket a hiperbolikus térelméletről írtam. Senki nem akar nekem hinni. A tudományos nomenklatúra csak az ellipszises és parabolikus terek létezésében hisz. Teljesen elhanyagolják...

Nóra megállást intett, – Nem szükséges, hogy elmagyarázza a részleteket. Ön kiszámolt és javasol egy teljesen új és egyedi tér konstans számsorozatot. Megértette és továbbfejlesztette Bólyai János munkáját. A maga hipotézise, ami állítja, hogy a mi limitált euklideszi világunk és a nem euklideszi világegyetem átmetszik egymást bizonyos speciális helyeken, az érdekel engem.

– Elméletem nem csak hipotézis, – Keith izgatottan felkiáltott, – ha megvolna a szükséges referencia anyagom, be tudnám bizonyítani feltételezésem igazságát. Be tudnám mutatni, hogy van olyan véges tér, aminek nincsenek határai.

– Pontosan, – Nóra bólintott, – racionális összeegyeztetése a tudományos elméleteknek és az elvont filozófián alapuló koncepcióknak. Szeretném, ha nekem dolgozna, kivéve, – Nóra váratlanul megállt mondatközépen.

Megismételve az utolsó szót Keith szeme kikerekedett. – Kivéve?

– Dührohamai vannak. Maga a tüzes délvidékről való és nem hagy semmi sértést megtorlatlanul. Ön úgy gondolta, hogy csak azért mert ön egy matematikai csodatehetség, önnek mindent lehet, és nem kell respektálnia azokat, akik magánál kevésbé tehetségesek. A törvény kellett megtanítsa, hogy javítson viselkedésén.

Nóra megállt beszédjében és pattintott ujjával. Keith határozottan látta a kék tüzet ami, ahogy Nóra középső ujja lecsúszott hüvelykjéről, a lány ujjai végén fellobbant. Nagyon fáradt lehetek, Keith gondolta és, mint fizikai lehetetlenséget, elűzte a látomást. Pislogott hitetlenkedve, de

a vibráló fények nem tűntek el, és mint az alvilág apró gyertyái tovább égtek a félhomályban.

János bejött a szobába.

– Hozz nekünk két konyakot, János, – Nóra mondta mosolyogva és elfújta a lángokat.

János hamarosan behozta az italokat és Nóra ismét beszélni kezdett.

– A maga büntetett múltja, a tény, hogy maga egy börtönviselt elítélt, kettőbe törte tudományos karrierjét. Senki nem akar többet magával együtt dolgozni. Maga soha nem fog tudni pénzügyi támogatást szerezni, még csak egy fizetés nélküli gyakornoki állásra sem fog bejutni bármi egyetemnél.

Nóra megnedvesítette ajkát konyakjával és Keith egyből lehajtotta a sajátját. Nóra folytatta indoklásait.

– De engem nem érdekel a maga múltja. Havi kétezer dollárt fogok önnek fizetni. Teljes ellátást és szobát fog kapni házamban. Otthonomba fogadom, háboríthatatlanul élhet és dolgozhat nálam és János magának is fog főzni.

Az ajánlat túlságosan jónak hangzott ahhoz, hogy igaz legyen. A konyak Keith fejébe szállt és beszéde akadozni kezdett. – Ilyen fizetésért és juttatásokért, biztos vagyok benne, komoly követelményeknek kell majd eleget tennem.

– Igen, valóban. Teljes tehetségét és minden idejét egy tudományos kutatásnak kell majd szentelnie, ami természetesen a magasabb matematika alapos tudását igényli. Elvárom, hogy használható eredményeket produkáljon erőfeszítéseivel és azokat összefoglalja egy akadémiailag elfogadható publikációba.

– Csak egy íróasztal kell, ahol zavartalanul munkálkodhatok. Megállás nélkül fogok dolgozni. Matematika és geometria az én életem. Ez az a két bűnös szenvedély, ami nekem belső nyugalmat ad.

– A szobájában van egy terjedelmes íróasztal. Tízezer kötetes magánkönyvtáram van, és természetesen, használhatja a híres New Yorki közkönyvtár teljes gyűjteményét. Beiratkozhat a Columbia Egyetemre és használhatja világszínvonalú létesítményeiket. Mi másra van szüksége?

– Bőven elég, hogy elinduljak. Tudatni fogom magával, ha másra is szükségem lesz.

– Még valami. Nekem csak néhány barátom van és még kevesebb rokonom. Velük hamarosan fog találkozni, de rajtuk kívül senki mással

nem fogom összehozni. Nem akarom, hogy maga keveredjen ezekkel a híres New Yorki intellektuálisakkal.

– Miért? Ha szabad kérdezni.

– Feltétlen ragaszkodnom kell, hogy ez a kutatómunka a mi kettőnk titka maradjon. A helybeliek teljesen gátlástalanok, ha arra kerül a sor, hogy ellopják ötleteinket. Olyasvalakire van szükségem, aki semmi kapcsolatot nem tart velük. Valaki, aki utálja őket, és akit nem lehet megvesztegetni.

– És ez én lennék?

– Igen, Keith. Feltételezem, hogy maga nem imádja a jenkit.

– Nem, asszonyom, – Keith mondta és déliesen elnyújtotta szavait.

– Tehát elfogadja ajánlatomat?

– Szeretném emlékeztetni, hogy hétfő reggel állás interjúm van.

– Ne aggódjon. Az már megtörtént. Én vagyok a maga állás interjúja. Én hívtam magát Atlantából New Yorkba. Mit gondolt, honnan tudtam én magáról ennyire sok mindent.

– A szoba a Hotel Wolcott-ban?

– Egyet magának béreltem, egyet magamnak. Akartam látni ki ön anélkül, hogy tudná, hogy nekem fog dolgozni.

– Mikor kezdhetek? – Keith beleegyezően Nórára nézett.

– Holnap reggel. Menjen vissza a hotelbe, pihenje ki magát és pakolja össze dolgait. Ma délután jelentkezzen ki és este már be is költözhet hozzám. – Itt Nóra megállt, pillanatnyi szünetet tartott majd lassan és vontatottan folytatta.

– Még valamire szeretném megkérni magát.

– Igen.

– Ha bárki is kérdezné, beleértve barátaimat és rokonaimat, hogy maga milyen jellegű munkát végez nekem, mondja nekik hogy maga az én jogi tanácsadóm. Ne említse senkinek a mi tudományos vállalkozásunkat.

– Ez nem probléma. Ha kell, én leszek a maga ravasz fiskálisa vagy ólomfenekű főkönyvelője, bármit, amit akar, én azt mondok magamról.

– Jól van, – Nóra elismerően bólintott, de tartása azt jelezte, hogy elérkezett az idő Keith távozására. Felállt, kezét fogtak és összerosolyogtak, mintha a titokzatos Nóra a férfit az egész világ ellen összeesküdött bűntársává fogadta volna.

Az interjú véget ért. Keith éjféli légyottja abszolút siker volt. Állása lett, remek jövedelemmel és ingyen szobával, nem lekicsinylendő, ha meggondolja a Manhattani lakásárakat. Kitűnő környéken, és a főnöknő végtelenül csinos, Keith gondolta és újra szemrevételezte a leányt. Meg akarta hosszabbítani a pillanatot, amíg még szabadon csodálhatta nőies szépségét és a munkaadó-beosztott kötelezettségek nem degradálták egy egyszerű matrózzá a hajón, aminek kapitányi hajóhídján kétségtelenül Nóra állt.

Szerette volna, ha Nóra még beszél hozzá, remélt tőle egy két barátiabb szót. Végül is Keith jóképű férfi volt, délről hozott kedves finomsága, összeillet Nóra óvilágból örökölt vonzó bájával. A fiatalember, úgy érezte, esélyei egy intim kapcsolat kialakításához nagyon is kedvezőek lennének. Akart még maradni, talán még most reggel meg fogja kísérelni el tud-e érni Nórával az ágyban valamit.

– Láthatnám a szobámat? – Keith próbálta húzni az időt, pedig jól tudta Nóra már menni akart.

– Természetesen, – Nóra bólintott. – János meg fogja mutatni magának.

Kibúvó válaszát közölvén, gyorsan, mintha olvasta és ellenezte volna a fiú minden gondolatát, Nóra felállt és kisietett a szobából.

Egy pillanaton belül János lépett be a könyvtárszobába. Mély torokhangon morgott valami érthetlent és megrándítva fejét jelezte, hogy Keith kövesse őt a ház belső szobái felé. A folyosón a gyengeelméjű szolga ment elől és Keith megfigyelhette, Jánosnak nem volt észlelhető nyaka és vállai természetellenesen szélesek és hajlottak voltak. Járás közben, János hosszú karjait himbálta, és érdekes módon, mint egy a két lábon való egyensúlyozást most próbálgató barlanglakó, ritmikusan ringatta felsőtestét.

János megállt egy szűkre szabott felvonójtó előtt és megnyomta a gombot.

Várásközben, János megfordult és szembe nézett Keithe-l. Primitívnek látszó szemei aprók voltak és homloka csak egy keskeny sáv volt dús és bozontos szemöldöke és gubancos, fekete haja között.

Nóra fogyatékos szolgája ellenséges gyanakvással méregette Keith kinézését, de egyelőre nem mutatott bántalmazni akaró szándékot.

Együtt emelkedtek fel a harmadik emeletre. János kinyitott egy terjedelmes szobát, beengedte Keithe-t és dörmögött valamit, amit sokféleképpen is lehetett érteni. A szoba az utcára nézett, a padlásablakokból és az emelkedő mennyezetből ítélve közvetlenül a

tetőszerkezet alatt kellett, hogy legyenek. Volt egy kényelmesnek látszó ágy cifrázott rézcsövekből készített fejtámasszal, és az egyik utcai ablak előtt terjedelmes íróasztal állt. A fent maradó falfelület, éppen úgy, mint a bejárati szinten, menyezettől a padlóig érő, könyvekkel megrakott polcokkal volt borítva. Az egyik oldalfalon, oldalsikátorra nézhetett, Keith nagy örömmel egy beépített, működőképes légkondicionáló berendezést ismert fel.

Odament a szabad ablakhoz, széjjelhúzta a nehéz függönyöket és kinézett. Látt a Fifth Avenue-t, a fák sűrűséget a Central Parkban és az elegáns kastélyokat a 78th Street mindkét oldalán.

Talán ez az egész túlságosan szép ahhoz, hogy igaz legyen, gondolta, és tudta Nóra ajánlatához hasonlót az életben többet nem fog kapni. Nem akarta visszautasítani ezt a páratlan alkalmat és esze ágában sem volt elballagni a munkaközvetítő irodába állásért könyörögni.

János morgott valamit és oldalba taszította Keithe-t, hogy mozduljon kifelé. Lent kieresztette a főbejáraton és az ajtót bezárta utána.

Csodával határos szerencséje Keith jókedvét az egekig emelte. Elsétált a Lexington Avenue-ig és álmodozó örömmel felszállt a földalattira, ami levitte a 34th Streetig.

Az ébren töltött éjszaka kimerítette, és éppen úgy, mint tegnap hosszasan aludt ebéd után. Miután kipihente magát összepakolt és késő délután kijelentkezett a hotelből. Egy bőröndje volt, amit idáig életében összegyűjtött az mind belefért abba az egybe. Néhány ruhadarab, nosztalgikus emlékek, személyes higiénia cikkek, mindent kényelmesen bele tudott gyűrni egy közepes nagyságú utazópoggyászba.

Hét hosszú utcasarkon keresztül, szegényes csomagját végig kézben cipelve, elment a földalatti állomásig. Ott felszállt a vonatra és a rázós út alatt szétterpesztett lábakkal állt kacatjai felett. Kiszállt a 77th Streetnél és, terhét ismét hat utcasarkon át vonszolva, visszaért Nóra házához.

Alaposan megizzadva és kivörösödve felment a bejárati lépcsőn, mély lélegzetet vett és becsöngetett az ajtón.

Keith elégedett érzéssel várakozott az ajtó előtt és elgondolkozott ritka jó szerencséről. Életének új és ígéretes fejezete állt előtte. Szülők, testvérek, egyetem, börtön, ez már mind a háta mögött volt. Végre alkalma volt mindent újra kezdenie, és azon a témán dolgoznia, amit a legjobban szeretett. Tiszta lappal és előítéletek nélkül, csak becsületesen kellett dolgoznia, tanulmányoznia kellett néhány tudományos

titokzatosságokat és segítenie kellett új női főnökét, hogy az elérje bolondos céljait.

Az ajtó kinyílt. Egy idős idegen ember állt belül és rámeresztette kérdő szemeit.

– Lehetek valamiben a szolgálatára? – Kérdezte az öregúr.

A váratlan konfrontáció megzavarta Keithet és hasonló kihívó modorban ő is kiguvadtatta szemeit. De a sovány és magas vénember, talán közel a hetvenhez, száraz és határozott üzletembernek nézett ki és semmi jelét sem mutatta, hogy képes lenne érezni, bárki iránt is, bárminemű ellenszenvet vagy szimpátiát. Tényekhez ragaszkodó, monoton hangja nem árult el sem meglepetést sem felmérgesedett bosszúságot.

Keith kinyitotta a száját. – Telegdy Nóra úrnőt keresem, – mondta.

– Igen, – az öreg fogai között harapta a szavakat, – és mondja, miféle dolga lehet magának Telegdy Nórával.

Keith felmérgesedett és félre akarta tolni a pimasz aggastyánt. De a vén gazember nem mozdult és indokolást követelően továbbra is a látogatóra meresztgette szemgolyóit.

Keith magyarázatot kellett, hogy adjon.

– Madame Telegdy felvett jogtanácsosnak és a kompenzációmban bent foglaltatik lakás és étkezés az ő házában.

– Tényleg? – Az öreg gúnyosan elvigyorodott. – Ez valóban nagyon nagylelkű ígéret lehetett tőle.

A szikár vénség makacsul ragaszkodott ellenséges magatartásához és nem úgy nézett ki, hogy valaha is be akarja engedni Keithet a házba. Keith kifutott a szóból és csak álldogált az ajtó előtt, mint valami cirokseprű, amit otffelejtettek.

Talán Nóra ajánlata túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Lehet, hogy vissza kell mennie a Hotel Wolcott-ba és túrnie kell ismét az éjszakai portáskölök gúnyos vigyorát. Hogy a pokolba lehet, gondolta, hogy az összes szerencsétlen flótás között mindig nekem van a legelátkozottabb balszerencsém.

Negyedik Fejezet

Néhány kényelmetlen pillanat után Nóra jelent meg a vén lókött háta mögött. Elősietsen valahonnan a leány erősen felindultnak látszott.

– Ugyan már, György bácsi, – Nóra szigorúan ráförmedt az örege, – eressze csak be. Nekem fog dolgozni.

– Kérem, ahogy akarja. – György félreállt és beengedte Keithet.

János bukkant elő, barátságos morgással üdvözölte a vendéget, nagyon nem illet karakteréhez, és megragadta Keith bőröndjét. A fiatalember utána lépett, de Nóra megállította nagyreményű matematikusát.

– Maradjon, kérem. Igyunk meg egy koktélt először.

Ez már jobban hangzik, Keith konstataulta és hagyta, hogy János elvigye ingóságait. Mind a hárman a társalgóba mentek. Keith habozás nélkül elfoglalta a legkényelmesebb kinézetű karosszéket, belesüppedt és magabiztosan kinyújtotta lábait. Nem kell minden badarságot bevennem, gondolta, amit ez a rusnya kriptaszökevény el akar velem hitetni.

Várt az italára, de az valahol késett és senki sem mozdult, hogy szervírozzon bármit is. György nem adta fel kőkorszakbeli viselkedésmódját, és cápaszerű szemeivel folytonosan belebámult Keith arcába. Érzéketlenül személytelen és merev tekintete kétségtelenül provokálni és ijeszteni szándékozott.

– Neve? – György kérdezte udvariatlanul.

– Keith Walker. – Keith állta a barátságtalan szuggerálást és visszakérdezett. – A magáé?

Először úgy tűnt, hogy György meg fogja engedni magának azt a pimaszságot, hogy ne válaszoljon, de észrevéve Nóra szúrósan rámeredő szemeit, az öreg férfi javított modorán és bemutatkozott.

– Dr. Thurzó György, jogtanácsos.

Keith összeszedte erejét a várható harcra. Nem fizikailag, nem tudott volna okot találni, hogy Györgynek bevágjon egyet. Összecsapásuk a gyors értelmek szellemi csatározása kellett, hogy maradjon. Ez a váratlan találkozás csak egy bemutatkozási rundó volt, hogy megállapítsák az odacsípések rendjét csirkeudvarnyi birodalmukban, és Keithnek már jó gyakorlata volt az élet ilyesféle kakaskodásaiban. Négy évet letöltött Georgia büntető intézményeiben, egyetlen karcolás nélkül, és lelkierejét sem tudta senki és semmi soha megtörni. Nem volt hajlandó most sem megalázkodni. A legrosszabb esetben, bármilyen körülmények között is, még mindig megmaradt a lehetősége, hogy kihasználja a börtönigazgató legnyájasabb vendégszeretétét, amit a jólélek minden visszatérő gonosztevőnek a legnagyobb előzékenységgel ajánlott fel.

Ellenfele elfogadható és folyékony angolsággal beszélt, de Keith észrevett egy idegen akcentust, és a sötét délen felnőve, kivéve, hogy abban biztos volt György nem Alabamában vagy Tennessee-ben született, fogalma sem volt hova tegye származásának helyét.

– György, micsoda? – kérdezte szemtelenül, – Honnan jött maga ide?

Az öreg fiskális elengedte a pimasz tónust füle mellett, nem engedte magát provokálni és nem válaszolt.

Keith Nóra felé fordult. – Ennek mindig ilyen előzékenyen barátságos természete van, vagy csak én vagyok ilyen jó hatással rá?

Nóra megpróbálta a burjánzó antagonizmust csirájában elfojtani és elmosolyodott.

– Ne kezdjük kapcsolatunkat gyerekes vitákkal. Én kértem meg György nagybátyámat, hogy jöjjön át és ismerkedjenek meg. Mindkettőjük számára van mondanivalóm. – kezdte majd György felé fordult, – György, én vettem fel Mr. Walkert, mint jogi tanácsadómat és személyes titkáromat. Mr. Walker Atlantából jött és nem ismer senkit sem New Yorkban. Ebben a házban adtam neki szállást. A harmadik emeletet fogja megosztani Jánossal.

Nóra után Thurzó György kezdett beszélni. Szavait monoton egyformasággal darálta, mintha egy unalmas szöveget olvasott volna fel. Soha nem emelte és soha nem vitte le hangját. Beszédje egybefolyt, mint egy szótagtalan, talajvesztett monológ, amit csak néha fűszerezett némi, gúnyosan leereszkedő jóindulatot sejtető halvány árnyalat.

– Kedves Nórám, ez nem hangzik valami briliáns ötletnek. Neked nincs szükséged jogtanácsosra, és egy magántitkár, ugyan már, az

teljesen felesleges. Bármilyen ügy, ami az életbe téged valaha is személyesen érdekelhet, én azokat mind el tudom intézni. Én kizárólag a legjobbat akarom számodra. Meg vagyok döbbenve, hogy te úgy gondoltad, hogy idegenek segítségére van szükséged, hogy elrendezzünk néhány megoldatlan problémát. Miért akarsz te más lenni, mint ami vagy? Egy fiatal, szépséges igazi nő, hagyd nekem a száraz és unalmas business ügyeket. Mi egy szerető család vagyunk, és mi a család legfontosabb szerepe, ha nem az, hogy egymást védjük és gondozzuk. Hozd csak azokat a koktélokat, és hajítsunk be egy kicsit. Üdvözljük méltóképpen te vadonatúj barátodat körünkbe. Majd egy két pohár után eldöntjük, hogy mit is fogunk csinálni.

– Na, akkor készítem a kedvenc brandy Alexander kevertemet, – Nóra bólintott beleegyezően, felállt és megindult a ház belseje felé. Thurzó György háta mögött elhaladva, kacsintott egyet Keithre és intett, hogy kövesse. Keith gyorsan feltápáskodott és keményen állva Thurzó gyilkos tekintetét Nóra után igyekezett.

Elhaladtak a nyitott konyhaajtó előtt, ahol egy alacsony hokedlin János gubbaszkodott és tükön ülve várta mesternője parancsait.

—

Nóra Keith-et egy impozáns lovagterembe vezette, ami a ház udvari felét majdnem teljesen elfoglalva klasszikus eleganciával volt kialakítva. A bejárati árkáddal szemben hatalmas márványkandalló büszkélkedett, amit két oldalról egy beépített és italokkal pazaron megrakott bár és egy modern sztereó és szórakoztató központ fogott közre. A második emelet magasságából kovácsoltvas korláttal védett galéria nézett le az előkelő bútorzatra és a magas mennyezetről egy velencei ólomkristályból készült, óriási bronzveretes csillár függött alá. A keserűcsokoládé színű díványok és kanapék terjedelmesek voltak, és kárpitozásuk tisztának és gondozottnak látszott.

Nóra a bárhoz ment és a jégkészítő gépből kiömlesztett zúzott jéggel feltöltötte a mixert. Beleöntötte a brandyt és a kakaó likőrt és a pult alatti hűtőszekrényből tejszint vett elő. Az egészet egybeöntötte, és amíg összerázta a keveréket óvatosan a korridor fele pillantott és beszélni kezdett.

– Ami György bácsit illeti, szeretném, ha maguk ketten jó barátok lennének. Tudom, hogy György nagyon gyalultatlan és kérges is tud lenni, de gondoljon bele ki is ő, egy megkeseredett vénember, senki más.

– Ő az, aki felnevelte magát?

Nóra figyelmesen kiöntötte az összerázott italt egy kristály pezsgőspohárba, úgy tűnt mintha átmenetileg elfelejtkezett volna a fiatal férfi ottlétéről és csak hosszú szünet után válaszolt.

– Valahogy olyasféleképpen.

Keith remélte, hogy többet is fog mondani, részleteket a nagybácsival való kapcsolatáról, de ahogy kezében a dérral borított fémkupát tartva a leány Keithez fordult és kérdezte, – Maga mit iszik? – Nóra szeméből csak rideg visszautasítást tudott kiolvasni.

– Bourbon szeretnék inni, jégkockával, – Keith válaszolt és egyelőre lenyelte érdeklődő szándékát.

– Ezt tudnom kellett volna, – Nóra bólintott engedékenyen, – elvégre is maga délvidéki. Öntsön hamar magának egy féldecit a kockákra, de várjon, inkább töltsük tele a jégvödröt és hozza az egész üveget.

Keith belemerítette a pezsgősvödröt a jégkocka tartályba és miközben kérdően ránézett Nórára megfogta a legfinomabb százfokos Southern Comfort címkeű üvegpalackot.

– Vele mi lesz?

– György skót whiskyt iszik jéggel. Hozná a Chivas Regal üveget is?

Nóra belekóstolt a brandyjébe, és ahogy beszélt az ital nedvessége izgatóan csillogott telt ajkain. – Várjon. Még volna egy figyelmeztető szavam, – mondta kedvesen.

– Róla?

– Igen. György nem lakik itt, de módfelett bosszantja, hogy én itt lakom. Van egy kis gyalog kéglíje a Second Avenue-n. Meg kellene elégednie azzal, de ő inkább szeretne beköltözni hozzám.

– Vettem észre. Talán innen ered az ellenszenve. Gondolja, György azt hiszi, hogy én vagyok az igazi ok, hogy ő nem költözhet be magához.

– Lehet, de egyelőre próbáljon barátságos lenni hozzá. Vagy legalább is ne kezdjen ki vele. Meg kell tudnom, hogy valójában hogyan is állok én ezzel a nagybácsival. Alapos gyanúm van, hogy valami komoly kellemetlenséget szándékozik nekem okozni.

– Min alapul a kettőjük jelenlegi kapcsolata.

– György az én gyámom, vagy inkább volt az én gyámom. De én többet nem bízom benne.

Serfőző Larry

– Függetlenségre törekszik?

– Ez nem egy egyszerű ügy.

– Nem látom a komplikációt, milyen idős maga, gondolom már biztosan nagykorú.

Nóra elmosolyodott, – Nem illik egy hölgy koráról érdeklődni. Már benne vagyok a korba, hogy legálisan megálljak a saját lábamon. Nem itt van a probléma. György nagykorú gyámságot akar gyakorolni felettem.

– Milyen alapon? Maga teljesen érettnak látszik és gondolom nagyon is ügyesen tudja kormányozni életét.

– Amint mondtam, ez nem egy egyszerű dolog. György nagyon szívós, erőszakos és ravaszul mesterkedik abban, hogy valami undorító módon beleavatkozzon életembe, de fogalmam sincs, hogy milyen eszközökkel akarja azt elérni. Szeretném, ha ön bele tudna férközni bizalmába, megtudná szándékait és elmondaná nekem.

– A kutató munkám mellett.

– A maga kutatómunkája mindennél fontosabb. Ha maga megnyeri bizalmamat, mi ketten még nagy dolgokat fogunk véghezvinni. Nem fogja megbánni, hogy találkozott velem.

– Meg tudja engedni magának anyagilag, hogy támogasson engem?

Apró gurgulázó torokhangon csilingelve, Nóra felkacagott, – Sokkal több van nekem, mint kellene, hacsak György nagybácsi rá nem teszi kezét kincses kofferomra. – És Nóra hangosan tovább nevetett, mintha szándékosan tréfálkozott volna ilyen, ide nem illő pikáns módon.

– Tehát akkor, – Keith hagyta a tréfa sziporkázását elsisteregni, – a munkakörömbe az is beletartozik, hogy bizalmas barátommá tegyem Györgyöt és engedjem, hogy kibőgje magát a vállamon.

– Ne vegye munkának, feladatának ez az aspektusa maradjon csak a társasági körökben való forgolódás finom határain belül. – Nóra felvette a tálcát és folytatta tanácsadásait. – Menjünk, és beszéljünk vele. A fontos az, hogy ne rohanjon ajtóstul a házba, mert egy szempillantás alatt át fog látni magán. György végtelenül ármányos és nincsenek gátlásai abban, hogy egy pillanaton belül könnyörtelen ellenség legyen belőle.

—

Visszamentek a társalgóba. Kényelmesen terpeszkedve, mintha Nóra kúriája máris a saját háza lenne, Thurzó üdvözölte őket.

– Éppen ideje, mi tartott olyan sokáig? Remélem, ügyvédje nem órájára számolja a honoráriumot.

Nóra leült, hátradőlt és keresztberakta lábait. Matt jersey anyagból készült kötött ruha volt rajta, nagy ezüst csat fogta össze az elejét, és a kivágott nyak, meg a rövid ujjak, látni engedték játékosan vékony, hosszú karjait. Nóra mennyeien és imádnivalón nőies volt, külsejében semmi nem maradt, ami emlékeztetett volna a tegnap éjszakai kokettáló utcahős harcos viselkedésére.

Keith Nórával szemben ült, és szerette volna, ha ruhája alá jobban be tudna nézni, és felfedezhetné izgatóan formás, de oly elérhetetlen, izmos combjait.

György jégkockákra whiskyt töltött magának, az italt körbelötyögtette a nehéz ólomkristály pohárban, és habozás nélkül nekiszegezte a kérdést Keithnek.

– Mivel foglalkozott maga Atlantában, Keith? Nóra vajon eléggé tüzetesen káderezte le magát. Mondjon nekünk valamit múltjáról, alig várom, hogy halljam hol szerezte diplomáját és merre járt iskolába. Nóra olyan elsőrangú emberismerő, ezt ugye feltételezhetem, vagy tévednék?

Keith beleivott Southern Comfort koktéljába, farkasszemet nézett Györggyel, és megpróbálta leszállítani magas lováról.

– Gyerekkoromban volt egy iguana gyíkunk. Györgynek neveztük el. – Keith szándékos vontatottsággal beszélt, vagy talán már fejébe szállt az ital, – Az oktan hullő mindig nyugodtnak látszott, jóformán a szemét sem mozgatta, éppen úgy, mint maga, Thurzó. Állatom valamiféle, kapzsi természetű szörnyeteg, bocsánat, amit akartam mondani, egy zöldszínűre festett piperkőc volt. Megint csak, éppen úgy, mint maga. Nem tudnám megmondani mikor láttam efféle hihetetlen közelségű hasonlatosságot egy ember és egy hidegvérű, tarajos négylábú között.

De az öreg vérmedvét nem lehetett könnyen betaszítani a gladiátor arénába. Nyugodtan, mint a jéghegy mielőtt beütötte a Titanic oldalát, György visszavágott.

– Ez afféle karcerhumorizálásnak hangzik, Mr. Walker. Vannak belsőséges, fogdából való tapasztalatai?

– Fején találta a szöveget. Éveket töltöttem ingyenes tanácsadással Georgia Állam fegyintézeteiben.

– Mint ügyvéd?

– Nem éppen.

– Nem? Akkor mi jogosítja fel magát, hogy Nórának tanácsot adjon?

– Ez, – Keith hosszasan várt a válasszal, – ez magánjellegű információ egy professzionális törvénytudó és kliense között.

– Értem, de hadd fogalmazzam újra a kérdést. Maga börtönőr volt?

– Nem.

– Börtön pszichiáter?

– Semmi olyasféle.

– Börtönlakó fegyenc?

– Nem kell mindent elmondanom magának.

– Ezt úgy is érthetem, hogy igen.

Nóra közbe kellett szóljon, – György, Mr. Walker töltött egy kis időt börtönben. Letöltötte büntetését, és a múltja az én gondom. Ebből ne csináljon problémát. Hagyja abba a piszkálódást. Akartam, hogy maguk találkozzanak, de nem azt, hogy maga keresztkérdések tüze alá vegye.

– Nagyon jó, egy priuszos jött ment. Ez a nem egészen elhanyagolható irányzata privát dolgaink fejlődésének csak fontosabbá teszi, hogy én jobban megismerkedjek vele. – György várt egy kicsit majd gúnyos mosollyal folytatta, – biztos vagyok benne, hogy a vádak alaptalan koholmányok voltak és Keith teljesen ártatlan, de hogy miért éppen egy ilyen alakot kellett választanod, Nóra, azt nem értem.

Keith Nórára nézett, hogy hajlandó-e védelmére jönni. A leányon nem látszott semmi izgalom, György vádjai abszolúte nem zavarták. Egy darabig gondolkozott majd megszólalt.

– Az acsarkodásból elég volt. Ez nem egy bírósági tárgyalás, és Keith nem ül a vádpadon. Egy szót sem akarok hallani többet arról, hogy ő börtönben volt. Én azt nagyon jól tudtam és mégis úgy határoztam, hogy bizalmi állást adok neki.

Keith György fele fordult és szemébe nézett. – Találkozhatunk. Nincs takargatni valóm. Mondja meg, mikor és hol.

– Az irodámban, holnap reggel tíz órakor, – Thurzó felelte egykedvűen, – a Fred French torony, a Fifth Avenue és a 45th Street sarkán. Harminckettedik emelet.

Felbátorodva Nóra védő szavain, Keith ellazította védekezően gúnyos grimaszát, komoly arcot vágott és provokáló tónusban válaszolt Györgynek. – Meg kell néznem a business naptáramat, hogy tudok-e időt szorítani magának, de úgy hiszem, egész jövő hétre be vagyok táblázva, de a következő hétfőre talán be tudom osztani magát. Ha akarja, ugyanabban az időben és ugyanazon a helyen, de csak egy hét múlva.

– Rendben van, – György mereven visszanézett, – Legalább lesz elég időm, hogy leellenőrizzem a meséket, amit beadott nekem és megtudjam, hogy maga tulajdonképpen honnan jött és kicsoda.

– Ez vehetjük kétélű kardnak is, – az utolsó szó jogának biztató érzését élvezve, Keith fejezte be a beszélgetést, – én is le akarom káderezni magát. Tehát akkor megegyeztünk, holnaphoz egy hétre nyélbe ütjük a nagy találkozót.

Kényelmetlen csend következett. A két férfi ellenséges magatartása csírájába fojtott minden udvarias társalgást. Egyik sem volt hajlandó kimutatni gyöngé oldalát és békítő szándékkal közeledni a másik felé.

György a Chivas Regal után nyúlt és újra akart tölteni poharát, de Nóra tiltakozóan felemelte kezét.

– György bácsi, itt az ideje, hogy hazamenjen. Mr. Walker még ki akarja pakolni bőröndjét, és mielőtt holnap reggel elkezd munkáját, nekem is meg kell beszélnem vele néhány halaszthatatlan részletet.

Thurzó György felállt. Be kellett ismernie, az ő szeretett gyámleánya kellemetlen és bosszantó nehézségeket hurcolt be ez idáig is göröngyös kapcsolatukba. De nem félt. Az új ellenfél egy nyálasszájú zöldfülűnek látszott. Ő már sok ilyen tapasztalatlan fickónak az eszén túljárt. Hideg magabiztosságát még egy biztató gondolat is erősítette. Keith jelenlétével, talán tervei is könnyebben fognak megvalósulni.

– Akkor fogom látni egy hét múlva, – mondta és odanyújtotta csontos mancsát Keithnek. – Ha akarja, még együtt is ebédelhetünk.

– Őszinte lelkesedéssel nézek elébe, – Keith felelte, de nem állt fel ültéből. Ellenszenvesnek találta György egyéniségét, látszólag mindenre kiterjedő fellengzős tapasztalatait, és megközelíthetetlenül titokzatos karakterét, ami erősen tudta ingerelni amúgy is paprikás alaptermészetét. Miért is akarja Nóra, morfondírozott magába, hogy egy ilyen vén ravasz görénnyel, amilyen ez az Thurzó, vesztegessen drága időmet.

—

György elment és Nóra Keithhez fordult. – Mit gondol róla?

– Nem tudom. Még nem volt időm, hogy kialakítsam véleményemet. Egy dolog biztos, tökéletesen megértem, hogy nem bízik benne. Én sem bíznék rá egy lyukas garast sem. De mondja, Nóra. Körülbelül, mennyi idős lehet ez a György?

– Ki tudja. Nagyon öreg. Nem lehet megállapítani. Legyen az is a maga feladata, hogy kikutassa. Vegye úgy, hogy ez a nagy rejtvény

egyik mellékkérdése. De mindenesetre, eleget foglalkoztunk Györggyel mára. Itt az idő, hogy fejezze be beköltözését, menjen fel a szobájába és pakolja ki dolgait. A bőröndjét János már régen felvitte. Itt van két kulcs, egy a szobájához és a másik meg a bejárati ajtóhoz. A biztonsági riasztó rendszer használatát holnap megmagyarázom.

Nóra megállt beszédjében és az ajtó felé lépett, – Elnézését kérem, de még van egy pár dolog, amit ma este el szeretnék intézni. Holnap hét óra harminc perckor, reggelinél találkozunk, legyen pontos, nem szeretem, ha valaki késik.

A ház úrnője kiment a társalgóból. Amint elhaladt Keith mellett, a fiú ismét érezte azt a halványan finom füstszagot, amit a hotelban érzett először. Nóra énjének alapjaiból áradva és titokzatosan legyőzve az erős Christian Dior parfümöt, amit a leány magára tett, hogy álcázza eredetének ősi titkait, a titokzatos illat Keithre egy földöntúli vonzalom felemelő érzésével töltötte el.

Keith még egy percig halogatta a menést, felhörpintette Southern Comfort italát és úgy érezte, hogy Nóra szerelméért még egy csorda hétfejú, tűzokádó sárkányt is le tudna győzni. Borgózós agyában forrongtak a gondolatok, életét és vérét lett volna hajlandó odaadni vonzóan enigmatikus és szédítően transzcendentális vendéglátójának minden kívánságáért.

Később felállt, beszállt a kis felvonóba és felment a szobájába. Elégedetten konstataulta, hogy külön fürdőszobája van, és nem kellett közösködnie Jánossal. Kimerülten és félig aludva, levetkőzött és le akart feküdni. Nem volt ereje szétpakolni bőröndjét, saját meztelensége nem zavarta, egy darab ruha nélkül feküdt be a megvetett ágyba.

– Bárhogy is van, – mormogta, – pizsamám úgy sincs, gatyában meg egy ilyen előkelő helyen, mégiscsak, nem illik aludni.

Az ágyban még hallgatta a város elcsendesedő zaját, egy-egy halkan dörögő autómotort, a távoli rendőrszирénák koncertjét, és ábrándozott jövőjéről. Részeget becsületére mondva, őszintén próbálta meglelni a módját, hogy végre legyen egy nyugodalmas, jó éjszakája.

Ötödik Fejezet

De a nyugodalmas álom nem akart szemére jönni. Felajzott idegei nem hagyták elméjét nyugodni, és kínzó gondolatai megállíthatatlanul kerengtek körbe egy véget nem érő ördögi táncban. Már aludt számtalan idegen helyen, közel sem olyan tiszta és kényelmes ágyakban, mint Nóra vendégnyoszolyája, mégis, ma éjszaka, Thurzó György ordenáré viselkedése erősen felborította lelki egyensúlyát.

Keith forgolódott, pörgött, és ronggyá gyúrte Nóra frissen mosott és finoman simogató lepedőit, és mint egy egyiptomi múmia, becsavarta magát a leány vékonyra szőtt gypjú takaróiba. Órákkal később, mire végezetül a kegyes álom végre a szemére jött, Keithnek szörnyű és megmagyarázhatatlan lidércnyomása támadt, még soha nem látott hasonlót, valahol mintha nagyon távol lett volna, egy rémségesen primitív és ijesztő helyen, és teljesen egyedül.

Lélegzetelállítóan gyönyörű táj vette körül. Amerre a szem ellátott, összefonódott hegyek emelkedtek egymás tetejébe. Sűrű ősreneteg borította dombok csavarodtak egybe és formáltak véget nem érő, sötétzöldre korbácsolt hullámokat. Távolabb, magas hegygerincek emelkedtek, és a horizont végső határainál beleolvadtak a végtelenség lilára festett misztikusan gomolygó ködébe. Lágyan cirógató és arany pasztellra színezett utolsó sugaraival, a feketedő ég ereszkedő függőnye alatt a lebukó nap alig tudta megvilágítani a rejtőzködő hegyek vésővel faragott éles kontúrjait.

Egy tisztáson a hegyoldalban, a legfantasztikusabb kilátás perspektívájába építve, egy kőkastély állott. Oldalában hatalmas kőszikla látszott felnyúlni az egekig. Annak csúcsában egy egyszerű kereszt, felállítva régmúlt időkben és messzeségből láthatóan, a

megváltás szimbóluma állt magányos őrséget és adott békés reményt elveszett vándoroknak és bolyongó lelkeknek. Meghúzódva, lent egy mély völgy fenekén, széjjelfolyó szerény házaival és festetlen fatornyával egy parasztosan egyszerű kicsiny falu látszott. A torony áhítattal konduló harangja szélesen elárasztotta a vidéket és jámboran hívta a környék istenfélő lakóit esti vacsorára egy fáradalmas munkában, a mezőkön eltöltött hosszú nap után.

Keith igyekezett, hogy elérje a kastélyt a teljes sötétség beállta előtt, de mire megérkezett a nehéz tölgyfa ajtóhoz, a nap utolsó sugarai belevesztek a toronymagas fenyőfák sötétségébe, amelyek rémséges őrséget látszódtak állani amerre csak elhaladt. Elkábulva és kifáradva, Keith megverte az ajtót és legkellemesebb meglepetésére azt belülről Nóra nyitotta ki.

A leány másképpen nézett ki, mint előző este. Századok óta elmúlt idők divatja szerint öltözve, kárminpiros damaszt krinolint viselt és hosszú gesztenyebarna köpeny borította vállait és hátát. Testhezállón feszülve fent, középen összeszorítva derekát és bőséges fodrokban a földig omolva, ruházata a földet söpörte. Köpenyének mélyre vágott nyaka, csipkés fehér alsóínget engedett látszani.

Egy hangot sem kiejtve, Nóra némán bevezette Keithe-t egy tátongóan hatalmas központi terembe, ahol három idősebb nő, hasonlóan szabott, de hollófekete színű ruhákba öltözve, már várták őket. A három némben egy halálosan megijedt, lenszőke és kerekarcú jobbágyleányt tartott kezeik között.

Nóra bemutatta a fúriákat. Egyik a másikat követve, azok meghajlították térdüket, kicsinyét megbiccentették fejüket, és ijesztően ördögi mosollyal bejelentették nevüket.

– Deirdre.

– Kirsten.

– Morna.

A fiatal hajadon kétségbeesetten vonaglott, próbált szabadulni rabtartóitól és égkék szemével Keithez könyörgött, hogy szabadítsa meg. Keith Nórához fordult és kérdezte.

– Mi történik ezzel a leánnyal?

Az egyik feketeköpenyes nő, aki Deirdre-nek nevezte magát válaszolt.

– Nórának semmi köze ehhez az ügghöz. A leányzót, akit cselédnek fogadtunk házukba, lopáson érték. Egy értékes nyakláncot akart eltulajdonítani.

Deirdre megállt beszédjében és pruszlikjából maréknyi fekete gyöngyöt húzott elő.

– Ezt. A tolvajnak bűnhődnie kell, és Nóra jobban teszi, ha megtanulja, hogyan kell büntetni. Másképpen mi mindannyian elpusztulunk, elszórjuk erőnket és elveszítjük a tiszteletét ezeknek a bár együgyű, de mégis megbízhatatlan és egyáltalában nem veszélytelen falusiaknak.

Deirdre előrelépett és Nóra felé nyújtotta kezét. Markában egy sokágas bőrostort tartott. Keith legnagyobb rémületére a korbács minden egyes ága ökol nagyságú csomóba gyűjtött ezüst késekben végződött. Deirdre megrázta fegyverét és az éles ezüstök ijesztő csengéssel csörögtek.

Deirdre Nórára parancsolt. – Vedd igazságosztó eszközünk kezébe és teljesítsd kötelességedet.

Kirsten Keithez fordult és rákiabált. – Szaggasd le a cseléd ruháját. Mire vársz?

A fiatal leány, halálos rémület reszketett szemében, megpróbált beszélni, de Morna erős kézzel szorosan befogta száját. Keith habozott és Deirdre fenyegetően melléje lépett.

– Csináld azonnal, vagy én tépem le a te ruhádat.

Keith tisztában volt azzal, hogy senki emberfia nem élheti túl a halál eme rettenetes szerszámának ütéseit és nem engedhette, hogy szeme láttára megöljenek egy fiatal teremtest. A kis cselédlányt nem büntették, a hajadont kéjes örömek között rituális vérontás céljából kínozták. Keith megragadta Deirdre karját és a korbácsot megpróbálta kitépni kezéből.

A következő pillanatban Keith átrepült a terem túlsó sarkába. Kínokban vonaglott a padlón és Deirdre-t látta, ahogy a boszorkány csizmájával rátaposott nyakára. Deirdre lenyúlt, felrántotta Keithe-t, mint egy rongybabát és felordított.

– Te tetves senkiházi, még te akarod a mi Nóránkat megvédeni. Fogalmad sincs, kikkel van dolgod. Azt gondolod, hogy mindent láttál és tapasztaltál abban a kényelmes úri kaszinóban, amit Amerikában börtönnek hívnak. A mi országunkban, mi másképpen bánunk el a tolvaj és engedetlen szolgálakkal.

Deirdrenek hosszú és éles körmei voltak. Gyors egymásutánban mindkét kezével belehasított Keith ruhájába és tépett rongyokban az öltözet földre hullott.

A három, teljesen őrült és gonosz asszonyi teremtés körbevette Keithe-t, aki teljesen meztelenül hevert lábaik előtt.

Deirdre odakiáltott a másik kettőnek, – Hajítsátok le a bástya tetejéről.

Morna előredugta hosszú orrát és őszinte kíváncsisággal érdeklődött.

– Nem szívjuk ki a vérét, mielőtt eltüntetjük?

– Nem. – Deirdre ráivallt. – Először is, mi csak fiatal szűzlányok vérét szeretjük inni, másodszor, Thurzó elleni harcunkban még szükségünk lehet erre a férfire. Thurzó a mi elsőszámú ellenségünk. Várjuk meg, hogy tud-e Mr. Walker nekünk segíteni a démon legyőzésében. Egyelőre csak dobjuk le a várfalról. Tanulja meg leckéjét, hogy ne háborgasson bennünket ősi otthonunkban.

Morna és Kirsten kivonszolták Keithe-t és egy szűk garádcson felcipelték a legmagasabb torony tetejére. Ott a fogvacogató hideg éjszakában Morna megragadta lábait és Kirsten megmarkolta kezeit, meglódították egy párszor, és átdobták egy termésköböl rakott alacsony mellvéden. Harminc méterrel lejjebb, meztelen fenekével ütödvé először, Keith belezuhant egy szűrös túskebokorba. Őrült módon rugdalózva, a fiatalember elkeseredetten harcolt gonosz kísértetek ellen, akik minden áron meg akarták fojtani.

Átfázva és csupaszon, Keith a padlón feküdt és miközben a légkondicionáló berendezés jeges levegőt fűjt arcába, próbálta letépni a nyaka köré tekeredett vékony takarót.

Csuromvizesre ázva jéghideg izzadtságában, Keith visszamászott az ágyba és hálát adott a fenn valónak, hogy látomása csak egy rémálom volt. Többször próbálkozott, de teljes kimerültsége ellenére sem tudott rendesen elaludni. Álmodta, hogy ébren van és arra ébredt, hogy mégis aludt. Mikor azt hitte, hogy alszik akkor ébren volt. Teljesen elvesztette időérzését. Ide-oda lebegve az álmovilág és a valóság között, nem tudta, hogy pillanatnyi ébrenléte mikor kezdődött és álmai mikor vették lelkét újra birtokukba.

Kimerülve és elkeseredve, hogy első munkanapjára nem fogja kipihenni magát, úgy határozott, hogy felkel és egy kis felfedező sétával próbálja megnyugtatni agyát. Remélte, hogy a mozgás jól fog tenni felzaklatott idegeinek és hamarosan el fog álmosodni.

Talált egy fürdőköpenyt, felvette és kiment a folyosóra. Nem akarta használni a zajos felvonó gépezetet, nehogy valakit felébresszen, és a lépcsőzeten indult lefelé. Az öreg padlódeszkák recsegték súlya alatt és megijedve a zajtól lábujjhegyen folytatta útját. A második emeleten Nóra ajtaja csukva volt, csendesen elhaladt előtte és jobbra fordult. Váratlanul a függőfolyosón találta magát, ami a magasban végignyúlt a nagyterem oldalán.

Lenézett és a leghihetlenebb látvány tárult eléje.

A kandallóban pokoli tűz tombolt. Izzó hasábokból hosszú lángnyelvek csaptak fel a kéményig és végignyalták a háttérben álló kőből kirakott boltíveket. Kovácsoltvas tartókban gyertyák tucatjai égtek, és a tűzből sugárzó vérvörösre árnyalt remegő fények egy valószínűtlenül transzcendentális jelenetet világítottak meg.

Nóra ott állt a süppedő szőnyegen, ami szélesen nyúlt el a tűzhely előtt. Földig érő színes cigányszoknyába és fodrozott ujjú lila blúzba öltözve, a titokzatos hölgy lenyűgözően magasnak látszott túsarkú cipőiben.

Hátával vészesen közel az orkánszerű tűzhöz, Thurzó György volt előtte és felelősségre látszódott vonni Nórát. A leány felemelte jobbját és fenyegetően kiáltott feléje.

– Megállj, egy lépést sem tovább. Ujjaim között foglak összemorzsolni, ha békémet nem hagysz.

Thurzó visszaordított. – Ki vagy te, aki ily pimaszul mersz beszélni? Senki nem állhat ellent nekem és az én parancsomnak te engedelmességedni vagy kénytelen.

Nóra hosszú haja fekete zuhatagként omlott le válláig és lángoló gyűlölet töltötte el szépséges arcát. Fegyver nem volt nála, csak kemény mellei nyomódtak előre, mégis félelmet nem mutatott és büszkén állta helyét a fenyegetéssel szemben.

György markába vett egy tüzes vasrudat, meglengette és Nóra fele csapott. A leány félrehajolt, kikerülte a szúrást és előretört. Kék fények lobbantak fel ujjvégein, belemartak György kezébe és fémes csattanással az izzó fegyver, a támadó lábai előtt, a kandalló márványból kirakott előterére hullt.

Nóra kiáltott, – ármányosságod rajtam nem fog sikerülni. Irigy főnemesek megölették anyámat, anyám bedőlt trükkjeiknek és elvesztette erejét. Ők kényszerítették anyámat, hogy visszaéljen földöntúli hatalmával, és szörnyűségesen megbüntették érte, de én felnőttem és nem vagyok többé erő nélküli áldozat, aki nem tud visszaütni.

– Te még mindig Tuzson grófnője vagy, – György hangja menydörgött, – ezt soha nem fogod tudni letagadni. Jogaid felelősséget jelentenek, és a te címednek átok a neve. Soha nem fogsz tudni ellenállni kísértéseidnek és te is úgy fogod befejezni, mint családod összes többi alávaló és degenerált fajtája.

– Ez Amerika és nem Erdély, az idegen nemeseknek itt nincs ereje felettem.

– Fejedre elfogató parancs van kiadva, és a halálos ediktumon a császár, Habsburg Matthias aláírása van. Az ítélet el nem évülhető, és nem lett érvénytelen, csak azért mert áthajóztál az óceánon.

– Ebben az országban nincsenek császárok és királyok, és maga csak egy csalárdos zugügypéd.

– Az nem változtat semmit a dolgokon. A törvény lehet, hogy más módszereket használ ebben az országban, de a végeredmény ugyanaz marad.

– Maga a pénzemet akarja, a vagyonomat szándékozik ellopni. A tulajdonomat, amit oly nehezen szereztem vissza.

– Bűvös boszorkánysággal érted el bővelkedésedet.

– Igen, azzal, de földöntúli erőmet nemes célokra használtam. Ma már én törvénytisztelő polgárasszony vagyok. Nem követtem el bűnöket, ahogy maga szerette volna, hogy vezessem életemet.

– Ebben az országban másféle erkölcsök uralkodnak, de a harc az ugyanaz. A jó küzd a gonosz ellen. És te, édes kis unokahúgom, te az ördög oldalán szolgálsz. Legalább is Matthias Császár rendelkezése úgy állítja. A te anyád és összes nőági leszármazottai.

– A főnemesek becsapták a császárt. Az uralkodó aláírásáért az összeesküvők fele családi vagyonunkat ígérték neki. Az ediktum érvénytelen volt akkor és érvénytelen ma is. Magyar törvények századokkal ezelőtt kimondták, hogy boszorkányok nincsenek. Amíg a középkor századaiban, civilizált Európában és Amerikában ezrével küldték máglyára az ártatlan nőket, Magyarországon egyetlen boszorkányt sem égettek meg. Habsburg Matthias egy idegen uralkodó volt, Ausztriából ültették nyakunkra, Erdélyben mi soha nem koronáztuk őt királlyá. Nem volt semmi joghatalma felettünk.

—

Tompa puffanás hallatszott a tető irányából. Valami szerzet ráugrott a födémre és a tetőajtó megreccsent, mintha valaki husággal rávágott volna egy rozsdás vashordóra. Dobogó léptek jöttek lefele a lépcsőn, Keith a függőfolyosó legtávolabbi sarkába mászott és kicsi kupacba húzta össze magát. A lény elhaladt mellette, de egy másodperccel később egy második és egy harmadik erős dobbanás is hallatszott a tetőről.

Miután mind a három alak továbbment és hallotta őket bemenni valamerre alul, Keith csak akkor merészelt ismét lenézni. Ott voltak, amint gondolta, mind a hárman, Deirdre, Kirsten és Morna, a kegyetlen boszorkánytrío rémálmából. Most nem fekete köpönyeg volt rajtuk. Hasonlóan Nórához, ők is színes cigányviseletbe voltak öltözve. Ha ruhájuk nem is, de visszataszító hangjuk elárulta mivoltukat.

A boszorkányok megjelenése nem félemlítette meg Györgyöt. Úgy tűnt, a találkozás inkább helyreállította önbizalmát. Meggyőzni szándékozva, György száraz, üzleti beszédmodorához folyamodott. Pontosan azt a tónust használta, amit Keith néhány órával ezelőtt a társalgóban utálattal volt kényszerült hallgatni.

– Látod, Nóra, nagynénéd és unokatestvéreid. A legjobb barátaid és üzlettársaid. Vérszívó, kegyetlen vámpírok Erdélyből. Biztos vagyok benne, hogy emberrablás, kínzás és szűz hajadonok vérének ivása ebben az országban is törvényellenes. Csak várj, amíg elegendő bizonyítékot gyűjtök és a kerületi ügyész rádöbben ellened való vádjaim igazságára.

– Aljas képtelenség, – Nóra felkiáltott, – rokonaim semmi törvénybe ütközött nem csináltak. Nem is fognak, amíg a családi ereklyék nálam vannak. Rokonaimnak semmi hatalma nincs, amíg nekem szabad akaratom és erőm van, én ellenőrzöm viselkedésüket.

A három boszorkány nekitámadott Györgynek. A démon ismét felragadta a tűzvasat és visszaverte őket. A nők sziszegtek, karmoltak, és bátran harcoltak, de nem tudták Györgyöt legyőzni. Nem volt védelmi erőterük és gyilkos villám sem csapott ki ujjaik végéből. Nóra kellett segítségükre siessen.

– Thurzó György, hagyj nekik békét, ők az én felelősségeim. Biztosíthatom, hogy rokonaim ebben az országban semmi büntetést nem fognak elkövetni.

György hátrált, vissza tűzbe. A lángok körbenyalták testét, mintha üdvözölték és védelmezték volna urukat és parancsolójukat.

Beleolvadva a háta mögött tomboló tűzbe György még egyszer visszakiabált.

Serfőző Larry

– Még nem fejeztem be veled, ismét találkozni fogunk. Nóra, te bolond vagy, hogy véded ezeket a vérszopó háрпиákat. Nagy hibát csináltál, hogy felvetted azt az arrogáns senkiházit. Majd egy alkalmasabb időben beszélni fogok veled ebben az ügyben.

—

Thurzó eltűnte után Nóra rokonai felé fordult.

– Ti ostoba tüskebimbók. Jobban tennétek, ha abbahagynátok a cigányruhában és hajatokból font seprűnyeleken való repkedést New York felhőkarcólói felett.

A boszorkányok hangos visítozásba kezdtek és a legkellemetlenebb éles hangokat kiadva önfeledten hahotázni kezdtek.

– Mi úgy gondoltuk, hogy ez az ország a bátrak és a szabadságszeretők birodalma.

– Azoké igen, de semmi esetre sem a hozzátok hasonló gonoszok és a tébolyultak menedéke. Takarodjatok. Vendégem van a házban és akarom, hogy ti hárman civilizált körülmények között találkozzatok vele. Tűnjetek el, de gyorsan. Csak akkor gyertek, ha hívlak benneteket. És viselkedjete, mert különben soha nem fogjátok megkapni azt az annyira óhajtott állampolgárságot, és vissza lesztek deportálva Erdélybe, ahol majd a falusiak agyonvernek mindannyitokat.

Nóra a ruháskabinethez lépett, kivett három farmernadrágot és pólóingeket és odadobta a három nőnek.

– Öltözzetek ezekbe, aerodinamikus varkocsaitok kössétek fel kontyba és ezúttal a földalattit használva, menjetek haza.

– Nóra, ugyan már. – A nők nyivákolva könnyörögtek. – A földalatti nem biztonságos éjszaka, valaki meg fog támadni minket.

– Megtámadni? Benneteket. Bárki ki meglát ti hármatokat, farkát a lába közé szorítva, nyüszítve fog menekülni. Itt egy fésű, menjetek a fürdőszobába és tegyétek rendbe frizuráitokat. Tegyetek sminket a pofátokra, és próbáljatok kevésbé félelmetesen kinézni.

– Addig nem megyünk, amíg nem táncoltunk egy jót.

– Abban benne vagyok, – Nóra bólintott engedékenyen.

A nők gyorsan lerúgták cipőiket és mezítláb kezdtek táncolni a süppedős szőnyegen. Néhány lépést körbefutottak és félkört formáltak a tűz előtt. Nóra megcsattintotta ujjait, és édesbúsan lágy, mégis temperamentumos zene áradt elő a sztereótoronyból. A négy nő

előrelépett, kettőt forogtak, megrázták karjaikat, felugrottak, visszaléptek és újra fordultak. Elpusztíthatatlan energia töltötte meg a kétemeletnyi magas lovagtermet és felajzott érzelmek sugároztak a négy kimelegedett táncosról. Ahogy himbálták derekaikat, hajfonataik szétbomlottak, és nőisen finom vállaik körül hosszú fekete loknijaik vadul repültek körbe. Kitették egyik lábukat, behúzták a másikat, bokáikat összeütötték, körbegyültek, kiegyenesedtek és magasba rúgták meztelen lábfejeiket.

Egyformán mozogva, lábaik gyorsan követték a részegítő ütemet és a nők összehangolt ritmusban rázták keskeny derekukat és széles csípőjüket.

Ahogy sarkaik ritmikusan rúgták bokáikat, tömött labdára emlékeztető kemény melleik lebegtek és egyik oldalról a másikra csapódtak.

Nóra a félkör fókuszpontjába került. Bűbajos arca, messze túlérve minden földi tapasztalaton, euforikussá vált. Századok sötét elnyomása nyert elfelejtő feloldozást hipnotizáló táncában. Egyik csípőjét előre tolta, vállát visszafele húzta, megrázta hosszú göndör haját, megvillantotta szikrát vető szemeit és elkezdett énekelni egy nyelvtörően idegen rigmust.

– *Dad-da rid-di rid-di di-rom,
Haj da-ra-di ri-di-tid-rom did-di diri did-di-ri-dom,
Haj da rid-di ti-ri di-dom dad-da ra-di rid-di dom,
Ta-lal-la la-ri-rom di-ri-di di-ri dom dom.*

Keith nem tudta szemeit levenni a táncosokról. Örülten kívánt odaszaladni és csatlakozni hozzájuk, még akkor is, ha ez a négy vad és vonzó éjszakai bestia elevenen áldozza fel őt a bujaság oltárán. A sötét sarkokból groteszk szobrok bújtak elő és csatlakoztak a táncolókhöz. Undorító démonok és kígyózó lidércek keveredtek bele a kétkedő szemei előtt forrongó természetfölötti bacchanáliába. Soha nem tudta volna elképzelni, hogy ilyesmi megtörténhetett, főleg nem a világ fővárosának, Manhattannek kellős közepében. Lent a mélyben, oly közel hozzája, a színes kavalkád tébolyítóan örvénylett és Keith elszédült. Minél zavartabb lett elméje, annál kevésbé tudta érezni a valóság és az álom közötti különbséget. Fejét ide-oda rázva és lábait a tánc ritmusára dobogtatva, Keith elkábult, lebukott a földre és szeme elhomályosodott.

Hatodik Fejezet

Gyenge árnyalatnyi szürkesség, a hajnal feltámadásának sápadt hírnöke bekéredzkedett a zárt ablaksötétítő elcsúszott lapjai között és bejelentette az érkező nap megváltó realitását. Kábult álomban heverve az ágyon Keith durva dörömbölést hallott, de nem tudott hirtelen határozottsággal felébredni. Előbb felszínre kellett bukkannia alvásának mély, ájultan elalélt eszméletlenségéből, ami állapotot csak egy teljes szellemi és fizikai kimerültség hozhatott rá. Félelmetes rémálma, a fantasztikus éjjeli összezapás és az ördögi boszorkánytánc forgataga leszívta erejét és a fojtogató narkózis nem akart tisztulni agyából. A kora reggel megmaradt derengő óráját visszatartva, szeretne volna még egy percig kihasználni rég óhajtott nyugalmanak pihentető és mindent elfelejtő önkívületét.

A vad ajtóütögetés nem szűnt meg. Egy követelődző és szinte állatbögésszerű hang nem hagyta Keithe-t aludni, muszáj volt felkelnie. Vonakodóan felismerve, hogy pihenése véget ért, feltápáskodott és kinyitotta az ajtót.

Az ajtó előtt állva, érthetetlen, erőltetett nyögéseivel, János próbált valamit megmagyarázni neki.

– Igen, igen, – Keith visszamorgott, – tudom. Fel kell kelnem és ott kell lennem a reggelinél. Csillapodj le, János. Menj és ugasd el a hírt korbácskirálynődnek, ébren vagyok.

Közel hét óra harminc perckor, Keith lement a reggeliző helyiségbe. Szolidan elegáns business kosztümbe öltözve Nóra már az asztalnál ült. Választékosan fésült haja ápoltan fénylett és finom arcikészítése makulátlanul tökéletesnek látszott. Csinosan és vonzóan, Nóra olyan friss és üde volt, mint egy hajnalban virágba szökött érintetlen nárciszvirág. Mikor meglátta Keithe-t bejönni, a fiatal férfit egy tiszta lelkiismeret őszinte kedvességével üdvözölte.

– Jó reggelt, Keith. Milyen volt első éjszakája házámban? Remélem jól aludt.

Keith borotvátlanul jött le, haja torzonborz madárfészekre emlékeztetett és agyát a kialvatlanság rettenetes migrénje kínozza. Nóra orcátlan színlelése, hogy minden rendben volt és az éjszaka normálisan telt el, nagyon megdöbbenette. Tisztáznia kellett a dolgok állását, legalább is meg kellett próbálnia, hogy magyarázatot kapjon.

– Nem aludtam jól, rémálmaim voltak, – válaszolta.

– Tényleg? – a leány minden érdeklődés látszata nélkül beszélt, – nagyon sajnálom, ha úgy volt.

– Milyen volt az ön álma? – Keith kérdezte provokatívan.

– Én? Úgy aludtam, mint egy kisbaba. Nekem muszáj. Hosszú és felelősségteljes munkanap áll előttem.

– Maga dolgozik? Hol?

– Rigidós aligazgató vagyok az Amerikai Tőkealapítvány Részvénytársaságnál, a West 47th Streeten.

– Miss. Telegdy, maga soha nem fogy ki a meglepetésekből.

– Miért? Semmi szokatlant nem mondtam. Csak maga még nem ismer engem. Mit gondolt, hogyan szereztem ezt a szép házat ezen az előkelő helyen?

– Nem tudom. Gondolom táncolásból, maga ugye egy kiváló táncosnő.

Nóra arcát az igazság anyagi ártatlansága árasztotta el és elnevette magát. – Én, táncosnő. Honnan vesz a fejébe ilyen badarságokat?

– Láttam táncolni.

– Tényleg? – Nóra megállt az evéssel és hitetlenkedve rámeredt Keithre, – mikor és hol?

– A nappali szobában. A szőnyegen, pontosan a kandalló előtt, az elmúlt éjszaka úgy három óra fele.

– Ugyan már, Keith, – Nóra szűziesen rámosolygott Keithre, – egész éjszaka mélyen aludtam a saját ágyacskámban. Én úgy vélem, magának tényleg valami nagyon furcsa álma lehetett, ha ilyesmikre emlékszik.

– Amit láttam nem álom volt, – Keith tiltakozott. – Láttam magát és nagyon tetszett nekem a táncelőadás.

– Keith, idehallgasson. Én megértem magát. Sajnos sok emberre vagyok kellemetlen hatással. Maga új helyen van, még szokatlan a megváltozott környezet, borzasztóan sajnálom, hogy nem tudta kipihenni magát.

– És a barátnői?

– Miféle barátnőim?

– Deirdre, Kirsten és Morna.

A meglepetés árnya suhant át Nóra arcán. Keith most először látta, hogy Nóra megközelíthetetlen magabiztossága megtántorodott. Megfogtam, gondolta. Ami éjszaka történt mégsem volt fantazmagória.

De Nóra gyorsan kilábolt zavarából.

– Ők? Nagynéném és unokanővéreim. Egyáltalában, maga hogyan hallott róluk?

– Együtt táncoltak magával.

Nóra elgondolkozott és keresni látszott szavait, majd ujjával idegesen dobolni kezdett az asztalon.

– Keith, mennem kell. Jöjjön fel az irodámba ebédidőben és ott részletesen elbeszélgethetünk a maga lidércnyomásáról. A szobájában van komputer és telefon. Rendezkedjen be és kezdjen el dolgozni. Ismerve a maga típusát én bízom benne, hogy miután belemerült egyenleteibe és elméleteibe, otthonosabban fogja magát érezni és nem lesznek többet hagymázos látomásai.

Nóra kisietett és Keith őszintén gondolta, hogy a leány minden szavának igazsága van. Senki nem mászik bele a lobogó tűzbe, okoskodott, és egy átdorbézolt éjszaka után senki sem néz ki olyan frissnek és üdének, mint amilyenek Nóra látszott ma reggel.

Később János bejött és letisztította az asztalt. Keith rámosolygott és János visszavigyorgott, és minden rendben valónak tűnt. A szobájába visszamenet, Keith vargabetűt csinált a nappalin keresztül. A kandalló aljában nagy kupac hamu volt és közelebb lépett, hogy megvizsgálja.

Felvett egy hideg piszkavasat és beleszúrt az egyik kihamvadt farönkbe. Az összeomlott és a vékony hamuréteg alatt izzó üszök volt. A parázsdarabok veresen világítottak és égető sugarat lövelltek arcába.

Összezavarodva állt és forró evidensének ellenére jeges borzongás futott végig a hátán, most már tudta, nem álmodott, legalább is nem az egész éjszaka folyamán.

—

Fent a szobájában Keith kipakolta a bőröndjét, megrakta a ruhásszekrényt és telerakta a sifonér fiókjait. Felakasztotta egyetlen öltönyét, és rásimította egyetlen nyakkendőjét egy oldalrúdra. Egyszerű ruházata szegényesnek és ide nem valónak látszott. Halasztgatva végső döntését, mielőtt kinyitja a komputert és végleg elkötelezi magát

magasröptű elméletei tanulmányozására, megigazította összegyűrt ágyát és elhelyezkedett az ablakülésen.

Kibámult a Fifth Avenue irányában és elgondolkozott lehetőségein. Még van idő, hogy faképnél hagyja ezt az egész ördögi kihívást. Még most bezárhatná az ajtót maga mögött és becsúszthatná a kulcsot a lábtörlő alá, vagy esetleg visszapostázhatná.

Fontolgatta, milyen élet is áll előtte. Börtönviselt elítéltnak számított, priusza volt, törvény előtt bebizonyították, hogy nem tudja dühét kordában tartani. Túlságosan intelligens volt, hogy évekre bezárják. A rácsok mögötti élet nem érte meg a létben maradáshoz szükséges erőfeszítéseket. Nem volt született bűnöző, aki büszke lett volna a fegyházban eltöltött évekre. Kegyetlenül megbánta a börtönben elvesztegetett időt, de tudta, hogy meg kell értenie, a társadalom nem fogja még egyszer megadni neki azokat a lehetőségeket, amik fel voltak neki ajánlva elítélése előtt, és amiket szuper intelligenciája még mindig megérdemelt. Nem tudta elképzelni magát, mint minimális bérért dolgozó proletárt, aki folyton meghajtja fejét főnökeinek minden kénye és kedve előtt és véget nem érően udvariaskodik alantas munkatársaival. Született vezetőegyénség volt, igazi főnöktípus, kivéve kiszámíthatatlanul veszett indulata, ami a legrosszabb pillanatokban elszabadulva megakadályozta, hogy bárhova is be tudjon illeszkedni. A katonai pálya nem neki való volt. Keith, a született forradalmár és megrögzött lázító, megállás nélkül kétségbe vonta volna parancsnoka utasításainak érvényességét. Nem volt jövője, ami reménységet ígért volna neki. Nem volt családja, amely visszafogadta volna őt.

Nóra volt a jövője. Vonzókülsője, szépséges, fiatal és erotikus. És Nórával, Keith nem kellett féljen saját temperamentumától. Nóra soha nem hívta volna rendőrséget egy enyhe arculcsapásért vagy karjának megmarkolásáért. A kékes láng, ami Nóra birtokában volt, bármikor le tudta volna hűteni indulatát, és máskülönben is, ott volt János. Lehet János szuverén szerzetnek látszott, mégis gyakorlatilag, a szolga és Nóra, egy és ugyanaz a személy volt. Jánosnak nem volt saját akarata. János volt az izom és Nóra volt az ész. Két különböző fogalom, mégis egy és azonos, mint egy erőteljes és engedelmes véreb, emberi, bár szerencsétlenül kitekeredett és elrontott formában.

Nóra gazdagnak látszott, nagyon gazdagnak. De volt valami rejtett problémája és szüksége volt Keithre. Vagy inkább használni akarta Keithet valamire. De a nő megérte a kockázatot. Egy boszorkány a középkorból szeretőnek, itt valóban van valami érthetetlen. Képtelenség.

Elvetette a gondolatot. Boszorkányok nincsenek. Látomás volt az egész. Talán Nóra csupán csak szeret táncolni az éjszaka kellős közepén. A szőnyegen, a lobogó tűz előtt, barátnőivel, leszbikus barátnőivel. Saját gondolatmenete megdöbbenetete. Csalódás és pánikézés fájdalma kínozza, de be kellett ismernie, hogy ő is csinált sok visszás dolgot magányos éjszakáin. Vad furcsaságokat, amit senki fel nem tételezett volna róla.

Elhatározta, hogy marad és mégis csak fog Nórának dolgozni. Ezt a ritka lehetőséget nem lehet kihagyni.

Bement a fürdőszobába, lezuhanyozott, megborotválkozott és miután kijött nekiállt beállítani a komputert.

—

Tizenkét óra körül, az Amerikai Tőkealapítvány Részvénytársaság West 47th Streeten emelkedő épületének lobbyjában a főportás feltárcsázta Nóra privát mellékállomását.

– Ms. Telegdy, – a tábornoki ruházatot viselő cerberus beleszólt a telefonba, – látogatója érkezett, – majd hallgatott egy cseppet, rátekintett a vendégkönyvre, elolvasta nevet és folytatta, – Keith Walker. Felküldjem?

Keith türelmesen várt. Szíve kicsit a torkában dobogott és kényelmetlenül érezte magát a fényesen kicirkalmazott márványfalak között. Az ór feléje biccentette fejét.

– 2639-es szoba. Huszonhatodik emelet. Használja a második felvonó blokkot a háta mögött.

Fent a huszonhatodik emeleten a recepciós megnyomott egy gombot és az ajtó kinyílt. Nóra személyes titkárnője, egy matróna kinézésű idősebb hölgy, eléje jött és elkalauzolta Nóra iroda szvitjéhez. Az ősz hajú asszony kívül maradt, leült titkárnői íróasztala mellé és intett Keithnek hogy bemehet.

Keith finoman megkopogtatta az ajtót és várt.

– Lépjen be, – Nóra erős, de kellemesen csengő hangja hallatszott belülről.

Keith belépett és szeme elállott a csodálkozástól. Nóra irodája egy hatalmas sarokszoba volt. Déli ablakai lenéztek egy erdőnyi toronyra, és százszámra szétterülő lapos tetőkre. Telezsúfolva és összedobálva egymás hegyén-hátán, víztartályok, parkoló garázsok, tetőkertek és

hűtőtornyok tömege látszott. Mesterséges ködként, a hűtőtornyok fehér párát ömlesztettek, amik egymásután, mint palackból elszabadult dzsinnek az ég felé gomolyodtak. Nyugat fele Nóra ablakai a Hudson folyóra, és a vízen túl országutakra, épületszoportokra, mocsarakra, és New Jersey szmog borította, tönkretett földjére vigyáztak.

Nóra gazdagon berendezett, magas pozícióját és búsás hasznát hozó fontosságát megillető, elegáns irodában dolgozott. Az Amerikai Tőkealapítvány Részvénytársaság nem kímélt semmi költséget Nóra kényelmének és produktivitásának biztosítására. Több komputer volt a szobájában, laptopok és plazma képernyők, mindegyik használatban és tele adatokkal. A számítógépek mellett, Nóra munkabirodalmát hatalmas mahagóni és üveg búró, kisebb konferencia asztal négy székkal, egy szófa két fotellal és az elengedhetetlen padlótól mennyezetig érő és faltól falig terjedő könyvekkel megrakott polcok egészítették ki.

– Foglaljon helyet, Keith, – forgószekén körbefordulva Nóra a fiatal férfi felé fordult és nekiszegezte a kérdést. – Hogy is volt ez a maga rémálma? Most mesélhet róla.

– Nóra, tudom maga nem hisz nekem és mérges lesz, de nem hiszem, hogy amit láttam az csak egy álom volt. Túlságosan is realisztikus volt, hogy csak lidércnyomás legyen.

Nóra csendesén tűnődött egy percig majd megszólalt.

– Tudom, a látomások. Nekem is volt már sok hallucinációm. Ezért vettem fel magát. Kell léteznie egy racionális magyarázatnak. Én nem hiszek a természetfeletti dolgokban és nem vagyok babonás, de van egy elméletem, ami talán magyarázatot tud adni mindenre.

– Mi köze lehet a természetfeletti a matematikához és a geometriához?

– Nagyon sok. Az én családom Erdélyből való, Amerikában Transylvániának nevezik országunkat. Bólyai János apja, Bólyai Farkas, a Marosvásárhelyi Református Kollégium matematika professzora, családjuk barátja volt. János eredetileg Bécsben tanult mérnökséget. Diplomát szerzett, de hazajött, és mint tanársegéd édesapja tanszékéhez csatlakozott. János gényusz volt, de ugyanakkor javíthatatlan álmodozó is. Egyetlen kiadott munkája egy appendix volt, ami édesapja egyetemi jegyzetkönyvéhez csatolt.

– Ismerem Bólyai munkáját. „A Tér Abszolút Tudománya”. Bólyai bebizonyította, hogy létezik egy külön világ, az ötödik posztulátum, a párhuzamossági axióma tagadásán alapuló komplett és teljesen új geometriai szisztéma.

Serfőző Larry

– Az Appendix mellett Bólyai írt húszezer oldalnyi tudományos értekezést is, ami soha nem lett kiadva. Bólyai munkájának legjava sajnos elveszett.

– Tudom, nagyon nagy veszteség a modern tudomány számára.

– Igen, a világ tudósainak a vesztesége. De az ő balszerencsájuk az én kincstáram. Bólyai elveszett munkájából tízezer oldal nálam van.

– Hihetetlen. Ez az, amire szükségem van. Mikor kezdhetem olvasni Bólyai ismeretlen elméleteit?

– Nagyon veszélyes tanulmányozni és megérteni különleges elgondolásait.

– A tudás nem lehet veszélyes.

– Téved. Ha elolvassa őket, maga nem marad ugyanaz, ami volt. Még azt is gondolhatják magáról, hogy megőrült.

– Egy tudósnek kell vállalni a kockázatot.

– Újból meg kell kérdeznem. Akar-e velem dolgozni és együtt felfedezni Bólyai titkait?

– Igenis, akarok magával dolgozni, – Keith lelkesen felkiáltott.

– Rendben van, bár bizalmam megnyeréséért próbára kell tennem.

– Afféle iskolai intelligencia kérdez-felelek.

– Úgy is vehetjük, de inkább olyasmi, hogy el tudja-e végleg határozni magát. Hajlandó-e lesz feladni független létezését az én bizalmamért és az életstílusért, amit én ajánlani tudok önnek.

Keith kételkedni kezdett Nóra józan eszében. Ezzel a pöffeszkedő munkahellyel, azzal a temérdek pénzzel amennyije ennek a fellengzős nőnek lehet, a fiatal matematikus mégis úgy gondolta, nincs kizárva és még kiderülhet, a leány egy skizofréniás bolond. De a kíváncsiság és a cinikus hitetlenkedés frigyre lépett agyában és átsegítette a következő lépésen.

– Rendben van, hol kell aláírnom a szerződést, – bólintott.

– Nincs írott dokumentumokra szükségem. Csak adja ide a kezét.

Keith kinyújtotta a kezét és Nóra megfogta. A leány, ujjai között tartotta Keith csuklóját és a fiatalember érezte az izgató női pulzus meleg lüktetését. Érezte, hogy a szívét régóta szorongató fájdalmas feszültség lassan feloldódik, és egy gondtalan boldogság kezdi elárasztani mellkasát. Nóra ránézett és gyengéden kérdezte.

– Hogy érzed magad, Keith?

– Istenien, –felelte a fiú.

A leány tenyere erősen belenyomódott a férfiéba. Keith nem érezte többet, hogy bármilyen elválasztó epidermisz is maradt volna a leány és a saját húsa között. Forró hullám futott át erein és elárasztotta legmélyebb belsejét. A zuhanó vérnyomás észbontó szédülése elbódította és a haldoklók jeges hidegrázásának vacogása szaladt végig hátán. Úgy érezte, a kihűlő csontjaiból távozó energia felőrlí élethez való utolsó ragaszkodását is. Hosszú percek múltak és, kitörölve tudatából minden emberi gondolatot, elméje teljesen kiürült. A visszamaradó üresség széjjelrágta lelkét és a fájdalom már-már elviselhetetlen volt.

– Még mindig velem vagy, Keith. – Nóra kérdezte, – akarod, hogy folytassam?

– Igen, veled, – Keith könyörgött. A fájdalom erősödött, egy tört másodpercre kibírhatatlaná vált, de Keith hamarosan érezte, hogy Nóra enged a szorításából. Ereje, ami már szinte lezuhant nullára lassan kezdett visszacsörgedezni ereibe.

– Majdnem készen vagyunk, – a leány biztatta.

Néhány másodperc múlva Nóra elengedte Keith kezét. A fiatal férfi elgyötörten nézett rá.

– Mit tettél velem?

– Bűvös varázslatot tettem rád. Mostantól kezdve életed az enyém. Saját akaratodból nekem adtad lelkedet. Most már meg tudok benned bízni.

Nóra várt, és időt adott Keithnek, hogy helyrejöjjön. Keith mély lélegzetet vett és Nórára emelte szemeit.

– Miféle bűvös erőd van, ami engem így befolyásolni tud?

Ahogy szavait kimondta Keith elkezdett kételkedni tettében és morfondírozott. *Hogy lelkem megmentsem az emberek kapzsiságától, eladtam lényem egy boszorkánynak.*

De a leány gyönyörű volt és végül is Keith nem bánt meg semmit. Nóra vagy semmi, gondolta, talán szerelem, amit érzek. Mint egy biztos jel, ami vonzalmát alátámasztotta, saját életfenntartó ösztöne, független egója megszűnt létezni.

Kicsivel később, mikor Nóra gondolta, hogy Keith már megnyugodott, megsimogatta kezét és ránézett.

– Menjünk, tudok egy helyet ahol kitűnő ételt szolgálnak fel.

Felálltak és kimentek a leány irodájából. Nóra odaszólt a titkárnőnek.

– Róza, ebédidőmet Mr. Walkerral fogom tölteni.

Nóra és Keith a 46th Streeten, az Argentiné Pavillion étteremben ebédeltek. Nóra filét-mignon marsala tálat rendelt és Keith borszósztban dinsztelt csirkemellet. A remek ízek Keith minden rossz előérzetét eloszlatták. Nóra csendesesen evett, Keith felbátorodott és kijelentette.

– Én nem hiszek boszorkányokban és természetfeletti erőkben.

– Jó neked, – folytatva a bűvös próba alatt elkezdett tegeződést Nóra tetette mintha steakjével lenne elfoglalva.

– Te nem vagy boszorkány. Vagy az vagy? Az tökéletes abszurdum lenne.

Keith visszategezte és Nóra nem hagyta észrevétel nélkül, felemelte poharát és pátoossal javasolta, – igyuk meg a pertut. Ha elkezdzünk tegeződni, könnyebben fogok tudni minden kérdésre válaszolni.

Keith koccintott Nórával és mindketten ittak boraikból.

– Szervusz, szervusz tehát, – mondták szinte egyszerre.

Nóra tűnődött. *Tegeződhetünk, amennyi csak belefér, de vajon teljesen megbízhatók-e ebben a fickóban. Vagy elárul engem, ha érdeke úgy hozza, és amikor eleget tud rólam. Azután megnyugtatta magát, ősi mágikus erőm nem fog cserbenhagyni.* Legyen Keith a gyalog, akit ha szükséges, feláldozok Thurzó elleni halálos sakkpartimban.

Keith fele fordult és szája sarkában szarkasztikus mosoly rejtőzött.

– Nagyon zavarنا, ha azt mondanám, hogy én tényleg egy valódi boszorkány vagyok.

– Nóra, kérlek, a te intelligenciád egyedülálló, és reflexeid jobbak, mint bárkié. Eszed borotvaéles, és akaratod erősebb a nemes acélnál, de te éppen olyan földi halandó vagy, mint bárki más.

– Talán igazad van. De van egy pár trükköm, amit az átlagember nem ismer.

– A kékes láng ujjaid végén. Az lehet egy elektromos bikacsök, amivel véded magad éjszakai sétáidon. Már láttam ezt az ügyes szerszámot, azon a Georgia farmon ahol büntetett rabként dolgoztam. Tudsz még valami mást is?

– Tudok gondolatot olvasni.

– Hasznos specialitás. Intelligens emberek, akik sokat gyakorolják, el tudják sajátítani.

– Rendben van, feladom. Nem vagyok boszorkány. De jobban teszed, ha úgy kezelsz, mintha az lennék.

– Melyik évben születted? Őszintén.

– 1605.

– Nóra, hagyd abba a viccelődést. Te nem vagy hallhatatlan.

– Nem állítottam azt. A mi fajtánk ugyanúgy születik és meghal, mint bárki más. Kivéve, mi nem öregsünk és soha nem halunk meg természetes halállal. De meghalunk, ha valaki megöl minket vagy halálos balesetbe kerülünk. Az autóbusz átmegy rajtam vagy valaki golyót ereszt belém, megnyugtathatlak, nekem is befellegzett.

– Szuper reflexeid és intelligenciád megvéd.

– Korrekt, úgy néz ki, lassan kezded érteni a dolgot.

– Mi a helyzet Thurzó esetében?

– Thurzó más.

– Hogyan?

– Thurzó démon. Nem sok maradt belőlük. Ádám eredeti leszármazottai.

– Ádám és Éva?

– Nem. A démonok Ádám első feleségének, Lilith fúriának a gyermekei.

– Ki ez a Lilith?

– Minden elmondok róla ma este, de most vissza kell mennem az irodámba. Találkozunk ma este nyolckor a nagy ebédlőszobában. János kitűnő vacsorát fog csinálni.

– Nem lesz ez egy kicsit sok? Három főétkezés egy nap.

– Nem, – Nóra elégedetten mosolygott. – Ez egy másik titkom. Annyit ehetek, amennyi beléfér, és mégsem hízik el.

Nóra felállt és a kasszájánál, bőséges borravalót hozzáadva kifizette a számlát. Keithnek szabad volt a délutánja. Hasa tömötten feszült és mozgásra volt szüksége. Elhatározta, hogy felsétál a 78th Streetig.

Legalább egy órát ment, elfáradt, mire felért a szobájába álmos lett és lefeküdt egy kicsit pihenni. A tegnap éjszakai nem alvást be kellett hoznia, de főleg remélte, hogy napközben a démonok és boszorkányok nem fogják zavarni álmait.

Hetedik Fejezet

János szűzérmekeket készített vacsorára borjúhúsból. Nagy kerek arcán figyelmes grimasszal először lisztbe forgatta majd olajban erős tűzön barnára pirította a vékonyra szeletelt kerek húsdarabokat. Később hagyma, zöldpaprika és őrölt pirospaprika szószban lassú tűzön rotyogtatta a megszínesedett szeletkéket, egészen addig, amíg a hús finomra puhult és zamatos szaftot eresztett.

Munka közben boldog várakozással dörögött, kivette a húst és a megmaradt aranyló zsírba vízben főtt petrezselymes burgonya negyedeket kevert és kirakta az egész illatozó ételköteményt egy szervírozó tálba.

János nem tudott beszélni, de az óvilági eleganciával elkészített ételeknek mesterfokú szakácsa volt. Amikor mindennel készen lett, az ételt behordta az ebédlőbe és nagy odaadással kiszolgált a Nórát. Keithnek is adott, de a fiú tányérjára kifejezett utálattal dobta az ételt.

Rinza beosont az ételszagra, felugrott a hosszú asztalra és a legvégén kényelembe helyezte magát. Egy kistányérban, János Rinának is kitett hússzeleteket és a kismacska együtt evett gazdasszonyával.

Mikor Nóra és Keith befejezték az evést és behörpintettek borospoharaikba, János átment a lovagterembe és nekilátott előkészíteni a kandallóba való tűzifát.

Nórán hosszú fekete selyemruha volt. Testhezálló öltözete kiemelte csábító formáit, és nyakát a kivágott ruha felett fehér igazgyöngylánc ékesítette. Érzéken illatos kölnije és élénkpirosra festett ajkai bolondítóan izgató temperamentumot sejtettek.

Keith várakozóan hátradőlt és hagyta, hogy Nóra folytassa ebédnél abbamaradt meseszövegét.

– Isten először Lilith asszonynémbert teremtette, jóval Éva előtt. De nem választott ki tiszta homokot. Szennyezett földet és iszapos üledéket

használt. Ádám közösült ezzel a tisztátalan nővel, és egy másik hozzá hasonlóval, pontosan ugyanolyannal, Nihammal, Tubalkain nővérével. Az ő mocskos paráználkodásaikból született Asmadeus és még sok más démon, akik mind a mai napig gyötrik az emberiséget.

Keith határozottan élvezte Nóra özönvízelőtti dajkameséjét. Hasát megrakta mennyeien ízletes étellel és ennek a legvonzóbb, legszimpatikusabb és legszeretetre méltóbb nőnek a társaságában, boldogan átadta magát az alkoholfogyasztás gyönyöreinek. Engedte Nóráat beszélni anélkül, hogy közbeszólt volna.

– Lilith nem volt hajlandó Ádámnak engedelmeskedni. Amikor Ádám szeretkezni akart vele megtagadta, hogy alulmaradjon és fellázadt. Lilith elhagyta Ádámot és az első ember sokáig egyedül maradt, mivel Isten Évát csak századokkal később teremtette.

Nóra hosszú szünetet tartott, ivott egy kis bort és olyan fontoskodva folytatta, mintha életbevágó titkokról világosítaná fel Keithet.

– Lilith elmenekült a paradicsomból, – mondta, – mielőtt Isten a halál átkával megbüntette Ádámot és Évát. Lilith és összes leszármazottai halhatatlanok. Nem pusztulnak el és nem lehet megölni őket.

– Thurzó György is halhatatlan.

– Nem egészen. Thurzó nem tisztavérű démon. A földön elpusztíthatatlan, de ha lába elhagyja a szent fundamentumot ő is sebezhető. Fent a levegőben Thurzó is megölhető, mint bárki más.

– Húha, ez már fantasztikus, de ahhoz, hogy felfogjam, alaposan be kell, hogy nyakaljak, – Keith fortyogott ittasan és leöntött torkán egy tele pohár bort. A fanyar ital összehúzta nyelvét és szinte harapni tudta az agyába toluló alkoholgözöket. Száját nyitva hagyta és szemei kocsányon függve csodálták Nóra ajkait.

– Ami minket illet. Mi mások vagyunk. – Nóra folytatta és titokzatos mosoly jött arcára, – legalább is családi történeteink és legendáink úgy állítják. Mint minden földi halandóé a mi ősanyánk is Éva volt. Kivéve a mi apánk nem Ádám. Éva bujavérű asszony volt, nem tudott ellenállni a kísértéseknek és mielőtt Ádám feleségévé fogadta, Éva három leánygyermeket hordott ki Tubalkaintól. Gyermekait elrejtette Isten elől, és amikor látta, hogy Isten ki akarja üzni az első emberpárt a paradicsomból, odakiáltott nekik, hogy fussanak és rejtőzködjenek el. A leányok tévováztak és Isten haragja elérte lábuk fejét. A halál átka megfogta Éva elsőszülötteit, de az öregedés büntetését elkerülték. Megtarthattak bűvös tulajdonságaikból, a repülést, a védelmező erőteret

és földöntúli élességű intelligenciát sem veszítették el. De Éva leányai nem maradtak olyan erősek, mint a démonok. A démonok újraélednek a tűzben, de a máglyán való megégetés elpusztítja a boszorkányokat. A történelem folyamán számtalan társunk veszett el a vallásos örület lángjai között és ezrével végeztek ki minket a sötét középkor századjai alatt. Kivéve Magyarországon, ahol a bölcs Könyves Kálmán Király már 1116-ban törvénybe hozta, hogy boszorkányok nem léteznek. A mi fajtánk nagyon lassan szaporodik. Sokáig élünk, de legtöbbünknek soha nem lesz gyermeke. Mi csak olyan szeretőt fogadunk magunkhoz, aki őszintén hajlandó feláldozni életét érettünk, és boldogan elemésztődik szerelmi vágyunk lángnyelvei között. Másképpen mi nem tudunk szeretni és nem lesznek gyermekeink.

Teljesen ittasan, Keith elvesztette gátlásait és elfelejtette hogyan kellene egy úriembernek gondolkoznia és viselkednie. A börtönben eltöltött idő, hosszú évek minden női társaság nélkül, az ivás gyakorlásának teljes eltiltása, és bármilyen értelmes társaság tökéletes hiánya lecsökkentették alkohol toleranciáját a nulla alá és tönkretették indokolás és ítélőképességét a kikorrigálhatóság határain túl.

Keith nem tudott ellenállni a lehetőségnek. Feltöltötte üres poharát és felhajtotta azt fenéig, már negyedszer is talán, semmi más nem tudta érdekelni csak az alkalom, hogy végre élvezhesse az élet gyönyöreit. Nem értette, de még inkább el sem hitte, a sok képtelenséget, amit Nóra összehordott, de egyben biztos volt, rettenetesen szerette a leány hangját hallgatni és egy részeg matróz őszinte büszkeségével kijelentette.

– Légy az enyém. Én hajlandó vagyok meghalni érted.

– Csillapodj, te zsvány, – Nóra leintette, – Még nem állsz készen, és én sem érzek hajlandóságot. Majd tudatom veled, ha valaha is úgy lesz. Mi nagyon válogatósak vagyunk, a mi emberünk arisztokrata vagy géniusz kell, hogy legyen.

Keith nyelve alig forgott, dadogva nyögte ki a szavakat.

– Mi... mi... ez... a grimbusz, köztetek és a démonok között?

– Ez az, amit mi ketten, mármint te meg én, együtt fogunk kideríteni.

– És mit mesél a családi mendemonda azokról a boszorkányokkal, akiket álmomban láttam.

– Ők, – Nóra elmosolyodott és felállt, – menjünk át a nappaliba. Ott megisszuk a vacsora utáni konyakot, és bemutatlak a rokonaimnak.

Kényelmesen elterpeszkedve a díványon, Deirdre, Kirsten és Morna már vártak rájuk a lovagteremben. Amikor Keith és Nóra belépett a boszorkányok felálltak.

Nóra bemutatta őket és a nők egyenként kezet adtak Keithnek. Kézfogásunk emberien meleg volt és tekintetük nem árult el romlott gonoszságot. Keith egyenként belenézett szemükbe és nem látott semmiféle paranormális csínytevési szándékot.

Mind a három nő magas volt és karcsú. Egy dekányi kövérség sem volt rajtuk és hosszú végtagjaikon finoman kitornázott izmok látszódtak játszani. Selymes bőrük egészséges sötétre volt barnítva, és divatos frizurára vágott hullámos fekete hajukon a fényes konfetti, mint egy marok feldobott mennyei csillagpor a fekete éjszakában, úgy ragyogott. Mind a hárman földig érő estélyi selyemruhát viseltek és kebleik pihegő halmain, gazdagon díszített, gyémántokkal megrakott nyakláncok ékeskedtek. Semmivel sem látszódtak alábbvalóknak a leggazdagabb New Yorki társaság legelőkelőbb hölgyeinél.

– Mi már találkoztunk, – Keith próbálta udvariasan elkezdni a társalgást.

– Ne bízson az álmaiban, Mr. Walker, – a három nő egyszerre válaszolt és hosszasan felkacagtak, – mivelünk jobban teszi, ha ragaszkodik a valósághoz.

– Akárhogy is vesszük, – Keith ragaszkodott, – én már nagyon sokat hallottam magukról.

– Jót vagy rosszat? – Deirdre, nyilvánvalóan a többi képviselve, mint egy meghatalmazott prókátor vette át a vezető szerepet.

– Így is meg úgy is, – Keith bizonytalankodott.

– Rendben van, Walker, ami történt az megtörtént, azért még mi lehetünk jó barátok. Ami elmúlt, az már csak ősrégi történelem, amihez nekünk semmi közünk.

– Bűnök törvényes elévülése?

– Valami olyasmi, – Deirdre kuncogott az örömtől. – De azon felül mi őszintén megbántuk bűneinket és Nóra feloldozást adott nekünk. Ma mi boldogan élünk békében és az emberiség nyugodtan alhat felőlünk.

– Én, ha maguk volnék, messze távol maradnék az amerikai fiataloktól és végső fokig protektorállók szüleiktől.

– Tudjuk jól. Amerikai szüzlányok egyáltalán nem érdekelnek minket.

– Gondolom, hogy a vérszívás szokás kérdése, egy korrigálható szenvedély, amiről le lehet mondani. Igaz ugye, vagy nem jól mondom?

Deirdre nem azért volt boszorkány, Isten tudja mennyi időn, talán ötszáz éven át, hogy ne tudja, hogyan oldjon fel egy feszült helyzetet szellemes ellentámadással.

– Úgy hallottam, Mr. Walker, hogy Georgiában az összes vámpír áttért kokainszipkázásra és a bolhapiacon, mint elefántcsontot eladták a szemfogaikat.

– Tehát megegyezhetünk, a vérszívó vámpírok kora lejárt, – Keith nem adta fel Deirdre-vel való kötekedést, – de maguk mégis jobban tennék, ha felfogadnának egy új szószólót. Az öreg Lugosi a fekete köpenyben, az ijesztő ürge Hollywoodból tönkretette a maguk hírnevét. Fogadjanak fel egy választási szakértőt a republikánus pártból, az majd kiigazítja a dolgot.

– Fejezd be, Keith. – Nóra közbevágott. – Ebből elég volt. Ne hánytorgassuk tovább a dolgokat. Mi mind ugyanabban a cipőben járunk, és jobb lenne, ha összetartanánk.

Keith elgondolkozott, mi is értődhet azalatt, hogy négy boszorkánnyal egy lábbelit hord, de elvetette aggodalmait. Miért ne hívna bárki is, egy vonzó külsejű és okos nőt, erősebb akaratban és ügyesebb dolgaiban akármelyik férfinél, másképpen, mint egy boszorkány? Igazi boszorkányok csak a mesében vannak, okoskodott és tovább nem zavarta a dolog.

János bejött a szobába és megpiszkálta a tüzet. A lángok hirtelen felcsaptak és a szoba közepéig szórták a szikrákat. A négy nő megrettent, és ha önkéntelenül is, de tagadhatatlanul elugrottak az égő hasábok közeléből.

– Barátságosan duruzsoló tűz, – Keith megjegyezte rosszmájúan és kiürítette konyakját. – Még soha nem éreztem magam ilyen jól.

Konyakos kupicáját letéve Keith újból Deirdre-hez fordult és ismételtet faggatni kezdte. – Sokat használják maguk a földalattit.

Deirdre is felhajtotta a magáét és két ujjal felpöccentette Keith állát.

– Nem, pofikám, – válaszolta, – mi utáljuk a földalattit.

– Cadillac kocsit hajtanak ide-oda.

– Nincs hajtási engedélyünk.

– Hát akkor, hogyan közlekednek? – Keith csodálkozva széttárta a karjait.

Mielőtt Deirdre válaszolni tudott János hozzájuk lépett, és kiürítve egy félpalacknyi Courvoiser konyakot újratöltötte poharaikat. Megint ittak, és Keith-e elöntötte a befogadott bennfentesség kellemes érzése. Elszédült, és átszellemült jó hangulatban érezte magát.

Deirdre összecücsörítette száját, felfelé forgatta szemeit és összeráncolta szemöldökét. – Fent, – mondta, – mi a felső utat használjuk.

– Az nem lehet, – Keith egy aprót böfögött udvariatlanul, – Nem igaz. Tán csak nem egy seprűnyélen tetszenek repkedni.

A három nő, gyomorból kezdett röhögni és Deirdre meglegyintette Keith arcát. – Maga egy nagyon vicces ember, Mr. Walker.

Morna leült mellé, megsimogatta a kezét és a legnagyobb gyengédséggel érdeklődött, – Keith, drágaságom, a börtönben, nagyon hiányoztak a nők magának?

– Valamit tettek a kávénkba és az lehűtött bennünket.

– Valóban? De maga már nem issza azt a kávé-t többet. Vagy hozott belőle egy kicsit magával.

Kirsten belépett Keith szétterpesztett lábai közé. Keith hátradőlt és várt. A nő egy kicsit nekitámasztotta térdeit a díványnak, és kissé imbolyogva, de úgy nagyjából egyenesen állt előtte. Kirsten vékony selyemruhát viselt, a finom anyag lágyan simogatta testét és minden nőies kontúrja átdomborodott. Keith félénken vigyorgott és nézte, ahogy Kirsten felemelte túsarkos cipős bal lábát és egy centire Keith ágyékától rálépett a szófa szélére. A merész díva csábítóan előrenyomta csípejét, és mélyen belenézett Keith szemébe. Sötéten akár a csillagtalan legfeketebb éjszaka Kirsten villogó szempárja lukat látszott égetni Keith elkárhózásra ítélt lelkébe.

Csábosan ringatva derekát Kirsten merészen a férfinak szegezte a kérdést.

– Van magában elég kurácsi, Mr. Walker?

Kirsten hosszú combjai előbukkantak a félrehulló ruha alól. A nő nem viselt semmit a ruha alatt. Keith elszédült a látványtól. A boszorkány tökéletes nőiessége meglepte. Kirsten kíváncsi volt, ellenállhatatlan, tiszta és kiokoskodóan egészséges.

Keith Nórára gondolt, de túl részeg és felajzott volt ahhoz, hogy nemet mondjon. – Kurácsi, mire. Mit akar maga tőlem? – Morogta és alig kapott levegőt az izgalomtól.

– Szeretkezzen velünk.

– Mind a négyükkel?

Serfőző Larry

– Minden vagy semmi. De figyelmeztetem, ha egyszer elkezdjük, mi nem tudunk megállni.

– Meddig nem?

– Amíg maga meg nem hal. A maga élete a mi bujaságunkért.

– Hány évig fogom tudni élvezni bujaságukat?

– Velünk nem lehet alkudozni, Mr. Walker. Az élet kockajáték. Akarja velünk kipróbálni a szerencsáját.

Nóra látta Keith kelepcehelyzetét és közbeszólt. – Kirsten, hagyd abba, ne viselkedj úgy, mint egy bevadult férfizabáló. Keith nem egy jött ment, könnyű flört, egyetlen éjszakára való csoda. Terveim vannak vele? Ha úgy tele vagy energiával, inkább rúgjuk össze a bokáinkat egy kicsit.

És a négy nő nekiállt táncolni Keith előtt. A tűz lobogott és a szoba átforrósodott. Egyik a másik után, mind a négy táncos ledobálta ruháit. Gátlástalanul és meztelenül, olyan szenvedélyesen rázták magukat, ahogyan szerettek régen mulatni az óhazában, nagyon hosszú idővel ezelőtt és nagyon messzire innen.

Keith nem tudott felállni a díványról, kiitta a maradék konyakot a Courvoiser palack aljából és még egyszer újra, nem tudta többet hol a válaszhatár a varázslat és a valóság között.

János leült a sarokba, féltékenyen bámulta Nórát és szemei megteltek kielégítetlen vággyal és szerelemmel. Az odaadó szolga hűségesen követte úrnője minden mozdulatát, és amikor Nóra közelebb táncolt hozzá, a szerencsétlen szörnyeteg artikulátlan hörgéssel fejezte ki köszönetét és csodálatát.

A részeg delírium határát elérve, Keith eszméletlen álomba esett és János kellett, hogy felcipelje az emeletre.

Nyolcadik Fejezet

Keith kitűnően aludt az éjszaka és másnap reggel frissen és kipihent elmével készen állt a reá váró komoly feladatra. Reggeli után Nóra megmutatta neki a helyet ahol Bólyai jegyzeteit tartotta.

– Értékes iratainkat egy klíma kontrollált borhűtőben tartom. Az egyenletesen hideg hőmérsékleten és változatlan levegő nedvességen nem mennek tönkre. Bólyai magyarul írta munkáit, főleg számokat és egyenleteket. A közbeeső szöveget én magam fordítottam angolra, beköttem és a kötetek, megírásuk időrendi sorrendjében ott vannak a könyvespolcokon.

– Felbecsülhetetlen értékű szakkönyvek ahol a legjobb boroknak kellene raktáron lenni, – Keith morfondírozott szarkasztikusan, majdnem szemtelenül, – ez talán még nem lenne olyan nagy tiszteletlenség a mesterrel szemben, de nekem az iratokat eredetiben illene tanulmányozni.

– Lehet, de nagyon vigyázz rájuk, az írásokat lehetetlen lenne újból beszerezni.

– Ne félj, nálam biztonságban vannak. – Keith elkomolyodott, – Minden egyes használat után visszateszem őket a hűtőszekrénybe.

Nóra elengedte az iróniát a füle mellett és bólintott, – ügyes, vigyázz rájuk, – majd megindult kifelé és az ajtóból visszaszólt, – bízom benne, a mai napon nagyot fogunk haladni.

Keith egész délelőtt dolgozott. Délben János hozott neki egy hatalmas szendvicset, egy nagy pohár bort és egy csésze frissen főzött feketekávé.

Evés után Keith folytatta munkáját egészen addig, amíg észrevette, hogy az utcán sötét lett. Feje zúgott a számoktól és a komplikált egyenletektől, ideje volt abbahagyni kutatásait. Bólyai jegyzeteit visszatette a hűtőbe és lement az alsó emeletre.

Ma este a vacsora mértéktartó formáság volt, félig-meddig kötelező iskolagyakorlat jellegű. Nóra és Keith sietve fogyasztották el ételüket; mindketten minél hamarabb el akarták kezdeni a nap eredményeinek részletes kielemezését.

Ahogy befejezték az evést Keith izgatottan kezdett magyarázni, és Nóra feszült figyelemmel hallgatta.

– Bólyai teóriája szerint a mi égi, avagy világűr térségünk legkülső határfelülete, ami teljesen magában foglalja a mi véges, de mégis határtalanul nagy világegyetemünket, nem más, mint hatalmasan nagy térhiperbolák csúcspontjaiként egybefüggő sorozata, amely felület ritka, de meghatározható helyeken lenyúlik és a külső kéregben mély horpadásokat képez.

– Laikus nyelven beszélj, kérlek, – Nóra figyelmeztetően felemelte kezét, – hogy jobban megértsem az elgondolást, tudnál nekem mondani egy földi példát.

– Képzeld el egy óceánjáró hajót. Egy parányi hangya mászik a hajó fenekén. Néhány centiméterre van a határfelülelettől, ami elválasztja az ő ismert világát a végtelenül hatalmas víztömegetől, amelynek méretei és tulajdonságai bármilyen hozzá hasonló lény számára teljesen érthetetlenek, tehát ami a mi kis hangyánkat illeti, nem létezőek. A hangya soha nem fogja megtudni, hogy a hajó ezer kilométereket haladt ameddig ő belül, egyik narancsos ládától a másikig igyekezve csak métereket mászott. Ha lenne egy piciny rés, egy hajszáltrepedés, vagy tűszúrásnyi luk a hajó falában, egy közlekedési folyosó az ismert és az ismeretlen tér között, a féreg csak akkor tudná meg mily hatalmasan nagy utat tett meg abszolút értelemben.

Nóra elmosolyodott. – Ez azt jelenti, hogyha a mi férgünk egy nagyon okos kis hangya lenne, és lenne neki egy alkalmas védőöltözete, akkor tudna utazgatni a világűr egyik sarkából a másikba, és hajójáról csak azokon a helyeken szállna ki, amelyeket meg akar látogatni.

Keith bólintott és kiegészítette Nóra gondolatát. – Vagy vissza tudna menni az időbe, megfigyelne dolgokat és visszajönné.

– Lehetetlen, – Nóra ellenkezett, – ilyen védőöltözet nincs. A hangya, ha meg is próbálná, elpusztulna.

– Nincs szükség speciális öltönyre. Ha az átjáró helye ismeretes, a te képességeiddel rendelkező valaki számára a kapcsolat megteremtése elméletben lehetséges.

– Nem tudom elhinni, hogy időutazás a fantasztikus regényeken kívül is létezik. A futurisztikus időgép csak a képzelet szüleménye, semmi egyéb, mint siralmas írói fantázia.

– Szándékomtól a legmesszebb áll, hogy naiv hívőt próbáljak belőled csinálni, – Keith rázta a fejét, – éppen ellenkezőleg, tisztára akadémikus alapon, hadd gondolkozzak egy kicsit fennhangon.

Nóra kezébe vette a borosüveget és próbált tölteni Keithnek, de a fiatalember tenyerével betakarta poharát. – Imádom a muskotály ízét, – mondta, – de nem most. Tudományos szemszögből nézve, egy rendkívüli érdekes felfedezés küszöbén állok.

– És mi lenne az? – Nóra letette a muskotályos üveget és magának sem töltött.

– Vegyük a számrendszer ismert példáját. A racionális egészszámok felosztják a számvonalat egyenlő távolságokra, a racionális törtszámokkal a távolság minden racionális szám között újraosztható a művelet ismétlésének limitálása nélkül, egészen addig, amíg a távolság két racionális törtszám között, ahogy mi matematikusok hívjuk, végtelenül kicsiny lesz.

– Folytasd, idáig értem, – Nóra biztatta Keithet és magasztos izgalom rózsái ültek ki arcára.

– Mégis, – Keith felemelte mutatóujját, – a racionális egész és tört számok rendszerén kívül, amik egy egyenes vonalat képeznek, és az irracionális számok rendszerén kívül, amelyek síklemez formájában felületeket képeznek, és a quaternion és hypercomplex számokon kívül, amelyek magát a háromdimenziós teret képezik, még mindig létezik a transzcendentális számok komplex rendszere.

– Transzcendentális számok rendszere, – Nóra izgatottan felkiáltott, – ez az, amiről szeretnék többet tudni.

– Például, – Keith tovább magyarázta tudálékosan, – bizonyos racionális számok négyzetgyöke, mint a kettő, a három és az öt ilyen számok. Vagy a híres π karakter, a görög abc tizenhatodik betűje, amivel számítjuk minden egyszerű kör területét, az is egy nagyon fontos transzcendentális szám. Még csak a számegyenest sem tudjuk folytatólagossá tenni a transzcendentális számok nélkül.

Serfőző Larry

– Folytasd.

– Kiadatlan munkáiban Bólyai bizonyítékot prezentált, hogy a nem euklideszi geometriában nincs szükség ezekre a titokzatos transzcendentális számokra. A körből pontos négyzetet lehet csinálni, és a számegyenes hiányzó távolságai betölthetőek.

– Hihetetlen, mire akarsz kilukadni? – Nóra növekvő ámulattal figyelte Keith fontolgatását.

– A nem euklideszi tér körbevesz minket. Nincs okunk arra, hogy feltételezzük, hogy ez a tér megszűnik a föld közelében, csak azért mert mi nem értjük tulajdonságait vagy az euklideszi geometria posztulátumaiból kiindulva könnyebb leírni a világegyetemet vagy közvetlen fizikai környezetünket.

– Kezdem érteni, hogy mire akarsz rámutatni. – Nóra bízta Keith-et.

– Igen? – Keith Nórára nézett és örömmel konstataálta a leány elismerését.

Nóra válaszolt, és válasza elárulta, hogy többet tud erről a témáról, mint sejtetni enged. – Ezek a transzcendentális számok, vagy több dimenziós terek, ott vannak ahol a mi limitált földi világunk találkozik a nem euklideszi tér végtelenségével.

– Pontosan, – Keith bólintott, – a transzcendentális számok folyosókat képeznek, valamiféle összekötő alagútszerűséget. Ha valaki megtalálja ezeket a helyeket, az tud utazni a mi földi térségünk és a végtelen űr között, ami milliónyi fényévre is lehet innen; vagy vissza tud menni régen elmúlt időkbe.

– Vissza időben és megváltoztatni a történelmet, – Nóra lelkesedett.

– Nem, a történelmet nem lehet megváltoztatni. Ami megtörtént az megtörtént, senki, még a fenn való Isten sem tudja újracsinálni a történelmet vagy átformálni a jövőt.

– Akkor mi a gyakorlati haszna a transzcendentális alagutak megtalálásnak?

– Visszamenni és megfigyelni pontosan, hogy mi történt, ha éppen úgy akarjuk.

– Újranézni egy filmet vagy egy DVD diszket.

– Igen, ahányszor csak akarjuk, de az események nem fognak változni. Csak utolérjük a fényhullámokat, amiket megtörtént események már régen a világűrbe sugároztak.

Ezzel az okfejtésével Keith le akarta zárni fejtegetéseit, de Nóra tovább bízta. – Beszélj a folyosókról. Tudnom kell, hogy léteznek-e és ha igen, hogy lehet megtalálni őket.

– A folyosók léteznek, ez az egy biztos.

– Például.

– Fíberoptika, elmúlt események, a történelem grandiózus emlékei, ez emberiség gigantikus teljesítményei vagy geológiai utazások a transzcendentális számok csatornáiban.

– Mekkora távolságra, mennyi időre?

– Örökké és végtelenül. A mi ismert világegyetemünk végtelenül nagy, akármilyen kicsiny is az ismeretlenhez képest. Végesnek hisszük és mégis nincsenek határai.

– Mekkora ezek a transzcendentális féreglukak, nem csak akkorák, mint valami kis átmérőjű földalatti telefonkábel.

– Különböző nagyságúak.

– Földi méretekben.

– Lehetnek akkorák, mint egy ház, vagy egy szoba. Vagy nagyon nagyok, mint egy város, több tucat négyzetkilométer nagyságban.

– Honnan tudod mindezt?

– Bólyai tudta. Bólyai talált egyet.

– Említi, hogy hol?

– Bólyai, mint referenciáról, többször ír egy alagútról a Tuzson kastély alatt.

– Családom történelmi kastélyerődje, őseim ott éltek több mint ezer éven át.

– A lidércálmom, Deirdre, Morna és Kirsten.

– Igen, ők ott éltek. Egészen addig, amíg ki nem kellett mentenem őket.

– Hogyan és miért történt ez a kimenekítés?

– 1941 nyarán Magyarországra utaztam. Felismertem, hogy a háború, a fasizmus ördöge és az orosz nép kommunista zsarnoka között mindent fel fog égetni és el fog pusztítani. A szélsőségesen nacionalista propaganda felnagyította a magyar nemesség történelmi bűneit és a szétválasztott Erdélyben lobbanáspontig szította a román parasztok sovínisza gyűlöletét. Muszáj volt rábeszelnem utolsó megmaradt rokonaimat, hogy adják fel őseink kastélyát és jöjjenek velem Amerikába.

– De ők bűnösök voltak, vagy nem követtek el gyilkosságokat és nem szívták fiatal lányok vérért?

Serfőző Larry

– Igen, bűnösök voltak, és a falusiak készen álltak, hogy elevenen megnyúzzák őket.

– Miért nem hagytad, hogy elnyerjék megérdemelt büntetésüket?

– Ők voltak egyetlen élő hozzátartozóim. Megértettem velük, hogy el fognak pusztulni, hacsak nem mondanak le erejükéről, nem adják át nekem hatalmukat, nem bánják meg bűneiket és nem kezdenek új életet Amerikában.

– Hogyan csináltad ezt.

– Rábeszéltem őket, hogy adják fel jogaikat és ne kutassanak többé a bűvös álarc, Könyves Kálmán király halotti arany maszkja után. Akinek a személyi tulajdonában van ez a bűvös álca, az bírja az abszolút hatalmat. Az álarc a tulajdonost korlátlan uralkodóvá teszi, és mindenki másnak szolgálni kell őt.

– Gondolom, Thurzó is meg akarja szerezni az arany álarcot.

– Pontosan rátapintottál a dolog lényegére, az álarc nélkül neki sincs teljes hatalma felettünk. Ameddig én ellent tudok állani Thurzó követeléseinek, addig én biztosítani tudom, hogy mindenki a rokonaim közül be fogja tartani ennek az országnak a törvényeit. Ha nem, mi mindannyian meg leszünk gyilkolva és egyetlen boszorkány sem fogja túlélni az úgynevezett civilizált társadalom bosszúját.

– Elegendő védelmet biztosít a maszk?

– Ha rajtam van, az álarc megvéd engem és elég hatalmat ad, hogy megfékezzem női rokonaimat és ellenálljak a rossz csábításának, ami még mindig bőven lakozik bennem; de az ördög és a démonok elleni harchoz fegyverekre van szükségem, amik megsokszorozzák az álarc erejét.

– Miféle fegyverek?

– Nem tudom pontosan. Családomtól nagyon korai gyermekkoromban elszakadtam és csak ködös fogalmainak vannak a századokkal ezelőtti harci eszközökről. A régi időkben a mi családunk feje volt az ősi ereklék kincstárnoka, és nálunk volt valami mennyei fegyver, amit maga az Úristen adott nemzetünknek. Deirdre azt állítja, hogy a bűvös fegyver egy kard volt, az Isten kardja, Attila hadakozott vele. Meg kell találnom a kardot, mielőtt túl késő lesz.

– Késő lesz, mire?

– Thurzóról beszélek, a démon szaporítani akarja fajtáját.

– Hogyan? – Keith felkiáltott és vad féltékenységet érzett.

– Thurzó szeretkezni akar velem és egy szuper démoni fajt akar létrehozni.

– Tudtam, Thurzó nem csak a pénzedet akarja. – Keith felkiáltott.

– Nem, Thurzó mindent akar, a testemet, a vagyonomat, a szabad akaratomat. Ha elvesztem a harcot örökre a rabszolgája leszek. Soha nem akarok az övé lenni. Gyűlölöm Thurzó minden tettét és célját, tömeggyilkosságok, esztelen rombolás, járványok, terrorizmus és minden más fertelmes dolog, amivel az emberiség meg van átkozva. Én csak egy egyszerű, de becsületes ember akarok lenni, semmivel sem különb vagy rosszabb bárki másnál.

Keith most először látta, hogy az érzelmek Nórát hatalmukba kerítik. Finom könnyfátyol borította ködbe a leány szemeit, és ahogy folytatta monológját hangja reszketett az iszonyatos emlékek súlya alatt.

– Meg akarom tudni mit csináltak anyámmal. A történelmi könyvek azt állítják, hogy büntetésül be lett falazva várkastélyunk egy kicsiny szobájába és ott halt meg. De én ezt nem hiszem, halványan én valami másra rémlek emlékezni. Muszáj megtalálnom a múltba vezető féreglukát, hogy újra lássam mindazt, amiken átmentem mielőtt ebben a házba jöttem.

– Hogyan van az, hogy te nem tudsz emlékezni? Ha te tényleg 1605-ben születél, amit nem hiszek, kellene emlékezned fiatal éveidre. Talán még megértem 1941-et. Tegyük fel, ha körülbelül 1920-ban születél, most nyolcvanöt éves vagy, de ügyes sminkeléssel csak huszonötnek mutatod magadat.

– Keith, hagyd abba, értelmetlen oktalanságokat beszélsz. Én emlékszem 1941-re, de soha nem használtam arcfestékeket, és soha nem húzattattam ki az arcbőröm. Kerüljük az abszurd viták iszapos kátyúját.

– Mi lett az emlékezőképességeddel, mondjuk, 1605 és 1939 között.

– Hadd mondjam el, amit biztosan tudok. A régi arisztokrácia legtöbb tagjához hasonlóan, Thurzó Magyarországot 1945-ben hagyta el. Beállt az Amerikai hadseregbe és a Koreai háborúba kitüntette magát. Szolgálatiért megkapta az amerikai állampolgárságot, egyetemre járt és ügyvéd lett belőle. Én 1995 telén a New Yorki Piarista Bálon ismerkedtem össze vele.

– Ötven évvel később?

– Igen, de mi nem földi percekben mérjük az idő múlását, – egy pironkodó, kisleányos mosoly futott át Nóra arcán, – akárhogy is volt, én akkor, éppen úgy, ahogyan az utolsó négyszáz éven keresztül, egy csinos fiatal nő voltam. Táncoltam Thurzóval és felfedeztük, hogy távoli

rokonságban vagyunk. Születési bizonyítványra volt szükségem. Új születési adatok kellettek nekem, mivel legálisan be akartam fejezni a középiskolát és főiskolába akartam beiratkozni. Be kellett bizonyítanom, hogy csak tizenhat éves vagyok. Thurzó megszerezte az iratokat. Ismét kiskorú lettem és papíron Thurzó lett a gyámom.

– Csak kellene, hogy emlékezz.

– Alkunk szerint megígértem Thurzónak, hogy megpróbálom elfelejteni múltamat.

– Miért?

– Túl veszélyes. Véletlenül elszóлом magam, és valaki észreveszi a lehetőséget és használni fog minket, mint tengeri malacokat egy tudományos laboratóriumban. A mi hosszú életünk, és az hogy nem öregsünk, erre feltétlen van valami tudományos magyarázat. El tudod képzelni, mi pénzt adnának ezért a tudásért a modern gyógyszer megakorporációk.

– Igazad van, én is inkább ragaszkodnék az arcbőr kihúzás elméletéhez.

– Keith, sajnálom ezt így az arcodba mondani, de túlságosan szűklátókörűnek hangzol. Ki kell bővítenünk szellemi horizontodat.

– Büszke vagyok arra, hogy mint tudós és matematikus, csak bebizonyított elméletek fogadok el.

– Akárhogy is volt, – Nóra mély lélegzetet vett, – térjek a lényegre. Thurzó nem ingyen csinálta a szívességet, egy millió dollárt fizettem neki. Elherdálta és most még többet akar. Nem lehet vele tisztességes üzletet csinálni, – Nóra ránézett Keithre és felemelt ujjal figyelmeztetően hangsúlyozta, – ezt soha ne felejtsd el.

Nóra nagyot sóhajtott, várt egy kicsit és folytatta. – Középiskola után a Columbia Egyetemre mentem. Mesterfokú Business Adminisztrációs diplomát szereztem. Remek állásom van. Pénzemet ügyesen fektettem be és a haszon fantasztikusan búsás volt. Most, amikor Thurzó tudja, hogy sikeres vagyok, most akar zsarolni; azért ami voltam, az eredetemért, és azért amin én már nem tudok változtatni.

Keith teljesen együtt érzett Nórával. Lényük egy és ugyanaz lett. A férfinek nem volt többé saját akarata. A nő problémáit magáénak érezte. Nóra sikere egyetlen gondjává vált. Szívéből jött érzéssel nyújtotta kezét Nóra fele és ajánlata őszinte volt.

– Nóra, bízz bennem. Én mindent megteszek, ami szükséges, hogy Thurzótól megvédjelek.

Nóra engedte, hogy Keith kezében tartsa ujjait. Mint egy törékeny és ijedt, normális human teremtmény, úgy válaszolt és szomorú aggódás volt hangjában.

– Thurzó ki fog találni valami szörnyen gonoszat és ördögöt, valamit, ami ellen én nem tudom majd megvédeni magamat. Ezért nem akarja, hogy én pontosan megtudjam eredetemet. A múltamban bízom, hogy megtudjam Thurzó szándékát és megtanuljam, mire vagyok képes, ha harcra kerül a sor az alvilág démoni ereje ellen. Ezen tudás nélkül még csak szembeállani sem tudok vele. Ahogy eddig csinálta, Thurzó továbbra is megjátsszaná a család jóindulatú barátját és ügyeim pártfogóját, aki csak a legjobbat akarja nekem.

Keith felkiáltott és megszorította Nóra kezét.

– Én harcolni fogok érted és meg foglak védeni. Thurzó meg fogja tanulni, hogy az amerikai délen, mi hogyan védjük meg nőinket és hogyan bánnunk el azokkal, akik megsértenek minket.

– Bátor ember, – Nóra felállt, és ahogy beszélt finom mosolya visszatért, – de most már későre jár és jobb lesz, ha ennél a gondolatnál befejezzük az estét.

—

Keith visszatért a szobájába. Nórával lefolyt beszélgetése erősen felkavarta és nem tudott koncentrálni, hogy tovább kutassa Bólyai komplikált egyenleteit és elgondolásait. Aludni sem tudott és nekiállt átvizsgálni a polcokon összezsúfolt könyveket.

Szeme megakadt egy vaskos, aranykötésű kötetben. A könyv réginek látszott, testes borítása cifra intarziákkal volt díszítve, gerince itt-ott el volt szakadozva és sarkain a papírrétegek már szétfeszülhettek évtizedekkel ezelőtt.

Összehúzta szemét és próbálta elolvasni a művészien kalligrafált gótikus betűkkel nyomtatott címet.

A Telegdy Család Története, Kiadja Mehner Vilmos, 1881, Budapest.

Levette a polcról és belelapozott. A nyomdász könnyen olvasható romanesque stílusú betűket használt, de a szöveg magyarul volt írva. Nem értett belőle semmit. A szöveg között sok régi portrét látott és számos, részletesen kirajzolt családfát, könnyen kitalálhatta, a könyv a Telegdy család részletes genealógiáját írta le.

Serfőző Larry

Az ősök leírása ezeröttszáz évvel ezelőttre ment vissza; Keith kíváncsian forgatta a lapokat és hamarosan rátalált a tizenhetedik század kezdetére.

A festmény, amit Nóra dolgozószobájában látott, ott volt; megtalálta Telegdy Erzsébet portréját. A nyomdamester meglehetősen modern, fémből készült gravírozó lemezt és legalább három szint használhatott. A reprodukció minősége közel sem volt olyan tökéletes, mint az eredeti festmény, az összhatás tompa volt és egydimenziós, de az arc vonalai élesek voltak és az arisztokrata hölgy szemei szinte beszéltek Keithhez.

– Vigyázz, idegen. Lehet, hogy te jó szándékkal közeledsz hozzánk, de mi nem szükségszerűen bízunk meg benned és nem kell, hogy viszonzozzuk a jóindulatod.

A legtöbb illusztráció jóval régebbi stílusú, fekete-fehér rézkarc volt. A korabeli kinézetű műalkotások csataképeket és kemény megjelenésű férfiakat ábrázoltak teljes harci fegyverzetben vagy nőket mutattak elegáns, ódivatú rokolyákban, pruszlikokban és kivarrott, színpompás ruhákban.

Óvatosan, mintha talán valaki hallgatózna, és mégis szükség lenne, hogy magát fennhangon bíztassa, Keith suttogva beszélt egy néhány fogadkozó szót.

– Ezt le szeretném valakivel fordíttatni. Ellenőriznöm kell Nóra szavait. Az a gyanúm, hogy Nóra jóval többet tud, mint amennyit elmond nekem. Talán csak megjátssza, hogy nem emlékszik. Ha tényleg négyszáz éves, akkor emlékeznie kellene, ha meg nem emlékszik, akkor fiatalabb kell, hogy legyen még nálam is.

A vaskos kötetet visszatette a helyére és eligazította mintha le sem vette volna vizsgálgatni.

Kimerülten a sok agymunkától és a nap szünni nem akaró új benyomásaitól, lefeküdt és hamarosan elaludt.

Kilencedik Fejezet

Napjainkban, Pest és Buda között a Duna közepén, Margitsziget egy gyönyörű városi park. Vízmosta partjai között százados fák adnak hús árnyékot és véget nem érő kavicsos vagy aszfaltozott ösvények kanyargóznak füves rétjei, szökőkutjai, szobrai, vízesései és ezernyi aranyhalban bővelkedő dísztavai mellett. Van ott szabadtéri operaház, tenisz stadion, világszínvonalú sportuszoda, egy hedonizmusnak áldozó gyógyvizű strand mesterséges hullámveréssel, világhírű ötcsillagos szálloda iszapfürdővel és elrejtve mélyen az erdőben, középkori romok.

Századokkal ezelőtt, a Domonkos szerzetbeli atyák kolostorában, Árpád házi Szent Margit, Negyedik Béla király leánya élt ezen a szépséges szigeten. Hálaadásképpen, hogy Dzsingisz Kán mongol hordáinak 1242-es évi támadása alatt, Isten csodatévő hatalma megmentette Magyarországot a teljes pusztulástól, Margit a vallásnak ajánlotta életét. A szent leány abszolút odaadásban és példamutató erkölcsi tisztaságban élt korai, 1271-ban bekövetkezett haláláig.

De Margit áhítata és a mai napok örömei között, XVI. és XVII. századok százötven éve folyamán, a sziget egy teljesen más uralkodó istenét szolgálta.

1541-ben, az iszlám vallását követő Fényességes Szulejmán Szultán mohamedán hadserege hatalmas éket vert Magyarország testébe és elfoglalta Budát az ország keleti és nyugati harmada között.

Ezt követően, majdnem hetven évvel később, az 1610-ik évben, még mindig Hasszán Pasa, a szultán nagyvezírje, uralkodott Magyarország régebbi fővárosa felett. Minaretek százaiból karcsú és kerek tornyok emelkedtek az égre, és az esti imádság a könyörületes Allah istenhez fohászkodott.

– *Allahu Akbhar*
Asadu Ana

Serfőző Larry

*La Illah Allah
Allahu Akbhar*

A müezzin szünetet tartott és várt, amíg az alávaló hitetleneknek a kutyái, amiket szándékán kívülien szintén áhítatra ösztönzött, megálltak vonítani. Amikor a békés csend ismét helyreállott, még az előzőnél is magasabb és erősebb tenoron, folytatta azok imára hívását, akik lelkükben és gyakorlatban bírták az igaz és egyedüli hitet.

*– Allahúmmá Inni Ás Aluka
Limn Naafī Anwwa
Amalam Shifa Min Kulle Dayin*

Hasszán idejében Margitsziget a mainál egy lényegesebben elzárkózottabb életstílust rejtegetett. Elbújva a vízig lehajló bokrok között, fegyveres örök védtek a sziget titokzatos lakóit. Éles kardjaikkal és dörrenő puskáikkal megöltek mindenkit, aki a tiltott partok közelébe merészkedett. Halászháló és birkát itató pásztorember a pesti oldalról, néha hallhatták, olykor egy pillantásnyira láthatták is a fiatal nőt, talán tündérek vagy szeráfin hurikat, játszózni és bolondozni azon a helyen, ahol egykoron Szent Margit imádkozott Istenhez azokért, akik a szűzi ártatlanság életútját választották.

Hasszán pasa a háremét őriztette a szent szigeten. Nem tudta számon tartani hány felesége vagy női szolgája van. Talán ezer. Minden héten ügynökei, kereskedői a fiatal női testnek, új feleségeket és leányrabszolgákat vásároltak számára. Buda főterén, fiatal asszonynépesség, szüzek a nemrégiben elfoglalt falukból, vagy feleségek és leányok családokból ahol nem tudták az adót arany tallérokban fizetni, mindig voltak eladásra kínálva.

Alkalmakként, maga szultán is, ha jókedvében volt, ő maga is küldött néhány új feleséget Hasszánnak.

Egy áldottan gyönyörű tavaszi napon, egy szpáhi lovas különítmény egy új nőt és egy leánygyermeket hozott Hasszánnak. Vezetőjük ezekkel a szavakkal üdvözölte Buda hatalmas urát.

– Nevem Arszlán bég. A szultán legőszintébb tiszteletét küldi és ajánlja, hogy fogadd el ezt a némbert és kölykét.

– Kik ezek? – Hasszán válaszolt és megpróbálta fellibbenteti a nő fátylát.

– Az idősebb, – Arszlán bég válaszolt, – Telegdy Erzsébet, egy prominens alakja a hitetlen magyar arisztokráciának.

– Hogy került ebbe a helyzetbe? Úgy tudom a protestáns gyaurok a szultán szövetségesei.

– Magyarország kormányzója, Thurzó György adta el őket a fenséges padisahnak, egy réz dukátért, egy sovány csirke áráért.

– Mit csinált, hogy ilyen sorsot érdemelt?

Arszlán bég vállat vont, – nem az én dolgom, de az hírlík, hogy boszorkánysággal vádolják. Vért ivott és halálra kínt egy nemes leányt. Magyar törvény szerint nincsenek boszorkányok így nem tudták megégetni, ahogy illetet volna. Nekünk adták, hogy legyen a mi gondunk.

– Nekem már van elég feleségem és rabszolgám, – Hasszán pasa visszahőkölt, – nincs szükségem rájuk.

– Vagy elfogadod mind a kettőt, – Arszlán a kardjához nyúlt, – vagy fejedet egy arany tálcán fogom elvinni és bemutatni a szultánnak.

– Allah neve a legmagasztosabb és áldott legyen az Ő dicsőséges prófétája Mohamed, aki nekem ilyen világosan megmutatja az utat. – Hasszán mélyen meghajlott és kezdett kihátrálni saját fogadószobájából, – ahogy mondod, Arszlán, te, aki a szultán legfényesebben káprázatos nagykövete vagy, most már tudom pontosan, hogy mit fogok csinálni ezzel a hitetlen szukakutyával.

– Amit akarsz, – indulásra készen, Arszlán meghúzta lova zablóját, – de legyen valami olyasmi, amit a lelketlen némbér szívből utálni fog. Ha megszökik, a szultán selyemzsinórt fog neked küldeni, hogy megfojtsd magadat.

– Mi legyen a fiatalabbikkal?

– Azzal, az a szerencsétlenség az Erzsébet zabi kölyke, öt éves. Ha túléli vendégszeretetedet, gonoszabb lesz, mint az anyja. Már ezen idáig tíz katonámat összerúgott és összekarmolt. Az anyjával együtt, őt is el kell fogadnod.

Arszlán és a szpáhik ellovagoltak és Hasszán behívatta főeunuchját.

– Zulfikár, taszítsd be ezt a kettőt a pincebörtönbe a margitszigeti öreg kolostor romjai alatt. Minden éjszaka, öt katonám becstelenítse meg és verje kék zöldre az öregebbiket, amíg a teljes budai véderőből minden egyes egyik harcosom sorra nem került.

– Mi legyen a kicsivel?

– Láncold a kis vadmacskát a falhoz, hadd nézze végig, hogy bánnak el szultán janicsárjai anyjával.

– Szórakozzanak vele is a katonák?

Serfőző Larry

– Nem, senki ne nyúljon hozzá. Mikor betörtük ezt a lelketlen leányállatot, jó feleségem lesz a többi ezer között.

—

Két évig tartott, amíg a pasa összes katonája kiszórakozta magát Erzsébettel. De kétévi erőszakolások és kínzások után nem volt több jelentkező. Senkit sem érdekelt többé a magyar arisztokratahölgy. Zulfikár kifogyott önkénteseiből és kihallgatást kért a pasától.

– Mit csináljak velük?

– Kikkel?

– Azzal az alávaló hitetlen néemberrel és a lányával, akiket bezártunk a kazamatába.

– Kik azok, nem emlékszem rájuk.

– A szultán ajándékai.

– Oh, azok. – Hasszán beleharapott egy zamatos őszi barackba, ami egy kosárral volt felhalmozva lábai elé. Hidegen tartva dunai jégen, amit mély vermekben tároltak a tél leghidegebb napjai óta, a gyümölcsök íze mennyei finom volt. – Varrd be őket egy-egy bőrsákba és dobd be a zsákokat a Dunába.

– Mind a kettőt?

– Hallottad parancsomat, mind a kettőt. De vidd őket messzire, jóval feljebb a folyón. Nem akarom, hogy bűzösen rothadó hulláik megfertőzzék földi paradicsomomat, az egyetlen helyet ahol megérdemelt pihenésemet élvezni tudom.

—

Nóra minden este látta anyját megerőszakolva és megverve heverni a földön. Mikor a katonák jöttek, elsőnek Nórát két falba épített erős vasgyűrűhöz láncolták. A megszokott gyakorlat szerint, kettő lefogta Erzsébetet és letépték ruháját. Majd két másik rámászott és a megmaradt ötödik áztatott kötéllel vagy bőrostorral ütötte a nő meztelen testét. Később a katonák helyet cseréltek és újra kezdték az erőszakolást. Egész idő alatt, minél hangosabban sikoltozott az áldozat, az ítélet-végrehajtók annál boldogabban nevettek. Kimerülve, véres ruhája cafatokba tépve, minden kínzó büntetés véget érte után, Erzsébet próbálta Nórát vigasztalni.

– Ezek az emberek az állatnál is alacsonyabbak. Nem tudják, hogy én ki vagyok. A kínzások és a megalázások engem nem tudnak megtörni és rettenetes bosszút fogok állni rajtuk. Ha egyszer visszakapom az álarcomat, egy egész hadsereget le tudok mészárolni ezekből az értéktelen szemetekből. Rendben van, elkövettem néhány gonoszságot magam is. Szolgáimmal lelketlenül bántam, de nehéz időköt éltünk. A te apád, Magyarország legelső embere, Bocskai István, Erdély fejedelme és kiemelkedő katonai géniusz, ő is hozott házunkba ellenséges foglyokat és szemeim előtt kegyetlen kínzásokkal vallatta őket. Én csak azt csináltam, amit a férjemtől láttam. A mi fajtánk, a mi családunk bárkinél és bárminél is különb. Nekünk jogunk van vaskézzel uralkodni és büntetni. Ez a mi kötelességünk. Isten adta leküzdhetetlen erőnköt, és azt nekünk használnunk kell.

– Édesanyám, – Nóra tiltakozott.

– Hallgass rám, a katonák téged nem bántanak. Ígérd meg nekem, hogy egy napon bosszút állsz érettem. Az álarc és a kard a mi Tuzsoni kastélyunkban van. Ha én elpusztulok ebben a gyilkos pincezugban, juss el ősi várunkba és torold meg haláloamat. Keresd meg azt, aki eladott engem az ottománoknak és addig kínozd az átkozottat, amíg a legkisebb szusz se marad benne. Lelki szemeimmel látlak, és a pusztá gondolat is vigasztalást ad nekem, egy napon te fel fogsz nőni és felemelt karddal a kezeden széjjelzúzod rosszakaróinkat.

—

Két éve telt el és egy nap Zulfikár vezetése alatt egy új, másfajta csapat janicsár, jött le a cellába. A katonák teljes fegyverzetben voltak és nem álltak neki Nóra anyjával paráználkodni. Két bőrzsákot hoztak magukkal, egy nagyot Erzsébet részére és egy kicsit a leánykának.

– Vetközzetek le, – Zulfikár ordított, – a ruha, ami rajtatok van, az sem a tiétek. Bármilyen rongyos és szegényes is, öltözetetek Hasszán tulajdona.

Miután a katonák teljesen lemeztelenítették Erzsébetet, karját hátracsavarták és kezeit szorosan összekötözték. Lábaik ugyanúgy összebogozták és a boszorkány hiába visítózott és rugdalódozott, fejénél fogva elkezdtek ráhúzni a bőrzsákot. Amikor elérték a lábáig, megfordították a keményen rugdalódozó nőt fogva tartó zsákot és jó erősen bekötötték annak szélesen buggyos száját.

Nóra megpróbált elbújni a sarokba. Egy janicsár közelebb lépett hozzá. A marcona ember egyik szemét fekete kendő takarta és feje tetején fehérén kerekülő turbánt viselt. Koponyája közepét bőrbetét védte, aminek centrumában egy acélból készült rémisztően hegyes fibula csúcsosodott. A katona állán sűrű fekete szakáll burjánzott, és két félelmetes handzsár volt széles övébe szúrva.

Látva, hogy a többiek mit csinálnak az anyjával a leányka reszketett a félelemtől. A janicsár megragadta és lehajolt hozzá. Nóra biztos volt benne hogy a veszedelmes ember egy pillanat alatt le fogja harapni a fejét.

De nem, a katona fojtott hangon magyarul szólt hozzá.

– Maradj csendben. Tudom, hogy ki vagy és meg fogom menteni életed. De egyszer muszáj lesz és engedd, hogy ruha nélkül betegyelek ebbe a zsákba.

Nórát a hideg rázta, de nem volt más választása és engedelmeskedett. A férfi tovább suttogott érdes hangján.

– Tudsz úszni?

– Egy kicsit.

– Most muszáj lesz, hogy megpróbáld. A kötelet nem fogom szorosra kötni lábaidon és kezeiden, és a hurok is könnyen le fog jönni a zsák szájáról, ha elég erőset rántasz rajta. Tartsd vissza lélegzeted, szabadíts ki magad és ússz ki a partra.

– Miért mentesz meg engem?

– Családom Bikszád faluban élt apád birtokaihoz közel. Az én anyám a te szoptatós dajkád volt és emlékszem a napra, amikor te születted. A szultán katonái adót jöttek szedni hozzánk, apám nem tudott fizetni és az elmaradt adó fejében az akindzsik elvittek engem. Janicsárnak neveltek és el akarták felejtetni velem szülőhazámat. Ugyan muzulmán lett belőlem, de még sincs lelkem megölni valakit, aki nem oly régen még anyám kebléből szopta a tejet.

– Téged is megölnék, ha kitalálják szándékom.

– Mind a kettőnket megölnék. Jobb lesz, ha csendben maradsz, leveszed ruhádat és engedd, hogy megkössem kezeid és lábaid.

—

A folyón az ár ellen megtett hosszú út alatt, Nóra tisztán hallotta anyját, Erzsébet a csónak fenekében a zsákba bevarrva közvetlenül

mellette feküdt és egy percre sem hagyta abba a kiabálást és a szitkozódást.

– Vissza fogok jönni, és elevenen elégetlek benneteket ti alávaló kutya. Száz nemzedéken át megátkozom gyerekeiteket. A ti szemét nemzetetek lesz a világ kitagadott salakja.

A janicsárok válasza sem méltatták Erzsébetet csak eveztek tovább. Két órával később Zulfikár magas hangon elkiabálta magát.

– Ennyi elég. Itt a legszélesebb a folyó. Evezzetek ki középre és dobjátok őket a vízbe.

Telegdy Erzsébet nem adta könnyen életét, rugdalódzott, sikítozott és gyalázkodott, de nagy csobbanással elmerült a zavaros víz alá és lesüllyedt egészen a fenéig. Egy perccel később két janicsár megfogta Nórát, meglengették egy párszor, a kisleány könnyű volt, jól szórakoztak feladatukkal. Eldobták, a zsák repült vagy tíz métert és nagy erővel belecsattant a vízbe.

– Bismillah, – tenyerüket összecsapták elégedetten, – a próféta segedelmével eltüntettük őket.

Az erős sodrás elkapta a török bárkát és mielőtt a janicsárok újra kezükbe tudták kapni evezőiket, a folyó egy kilométerrel lejjebb vitte Zulfikárt és segítőit.

—

Lélegzetét visszatartva, Nóra addig rázta kezeit, amíg a kötés leesett róla. A janicsár nem hazudott, a csomó nem volt meghúzva. Lenyúlt és kikötötte lábát, de a víz kezdte gyorsan megtölteni a bőrszutyót. Két öklével szétfeszítette a lazán megkötözött száját és fejjel lefele kiúszott a sötéten rohanó vízbe.

Nem látott semmit csak a víz sistergését hallotta, ahogy az áradat sodorta a nehéz kavicstömeget a folyó fenekén. Éles homokszemcsék karcolták meztelen bőrét, és fuldoklott, levegőre volt szüksége. Irányt veszve és cél nélkül rugdosta lábait, amíg váratlanul a felhajtóerő feldobta a felszínre.

Tüdejét szinte széjjelrepszto fájdalommal érzett, de feje kibukkant a vízből és a levegő hörögve zúdult le légcsövén. Nem hallott, a nyomásváltozás elzárta dobhártyáját, ahogy ki tudta nyitni szemeit körbenézett, hogy lát-e a vaksötétben valamit.

Az éjszaka fényteleniségében egyedül Zulfikár hajólámpása világított, de ez a kicsiny fény is gyorsan kisebbedett, az eunuch csónakja már legalább két kilométerre volt Nórától.

Próbálta taposni a vizet, úszni nagyon keveset tudott, de kereste hol lehet az édesanyja. Saját fejét is alig tudta fenntartani a halálosan könyörtelen hullámok felett; nem mert újra a víz alá bukni. Egy hatalmas örvény húzásába került, és a forgó közepén formálódó mély tölcsér lassan elkezdte leszívni a mélybe.

A forgatag közepén egy ázott farönk úszott körbe ráérősen. Túl hatalmas volt ahhoz, hogy a gyilkos víz elnyelje, valami messzi erdőtől moshatta ide a gondviselés.

Végletekig kimerülve, Nóra hálát adva hajtotta le fejét újan talált barátjának moszatos békanyállal borított korhadó vállára.

Órákkal később, véget nem érően megújhódva a folyó két hatalmas ágának összefolyásánál, az örvény közelebb sodródott a parthoz. Ruha nélkül dideregve és lilára fagyott ajkakkal, Nóra kétségbeesetten ragaszkodott életéhez. Keletről, az érkező nap első sugarai rózsaszínre festették az ég alját, és nyugaton, messzi távolságban, az elárvult leány fenségesen félelmetesen hegyvonulatot vélt előderengeni.

—

A Duna nyugati partja mentén táborozva, egy cigánycsapat pihent meg az éjszakára. A kelő nap első sugarainál az asszonyok újraélesztették az előző esti tábortűzet és vizet forralni, egy faágakból barkácsolt háromlábú tartóra, felakasztották öntöttvas bográcsukat.

A férfiak fából faragott nagy merőkanalakkal ónkupákba öntöttek a lobogó vízből és a töröktől tanult módon, tintaitalt csináltak. Törökkává, ma úgy hívnánk, de a korabelieknek tintának tűnt, tehát úgy nevezték el.

A meleg kávé a vadméhektől eltulajdonított mézzel édesítették, megitták és elindultak ki a vízre halászni. Kieveztek a folyó közepére és kivetették hálójukat.

A széles víz korai csendjét néha sirályok vijjogása törte félbe, máskülönben, tenyérnyire repülve a tükörsima vízfelszín felett, csak villás farkú fecskék vadásztak hangtalanul ízes szúnyogcombból való reggelijükre.

A fiatalabbik halászegény, Gali, különös dolgot látott ide-oda bukdácsolni a hullámokban.

- Nézz csak oda, Pepe, ott középen, mi kapaszkodik arra a fatörzsre?
- A devlára esküszöm, egy gyermek.

A két cigányember közelebb evezett és meglátták Nórát. Félig halottan, ajkai lilára meredve, a leányka úgy nézett ki, mint egy paradicsomból kitaszított, aláhullott angyal.

– Fogd meg a kezét, én fogom a lábait, húzzuk be ezt a gyermeket a csónakunkba.

– Tedd rá a kabátodat, hát meg van dermedve, nem látod.

– Kinek a gyermeke lehet?

– A te gondod? Most már a mienk.

—

A tűz mellett egy öreg cigányasszony ült és egy hosszú és meleg inget adott Nórának. Közel húzódva a barátságos lángokhoz, a leány lassan kezdte érezni, ahogy a lángok életmentő melege behatol bőre alá. Jobban érezte magát és lassanként fogának rettenetes vacogása is megállt.

– Honnan jöttél? – az öreg néni kérdezte és egy hamuból kikapart parázssal meggyújtotta pipáját.

Nóra nem válaszolt.

– Itt nincs, mitől félj, – az öregasszony barátságosan bízta Nórát, – engem Pipás Zsabának hívnak és van egy unokám, pontosan akkora, mint te. Az majd eljátszik veled. Itt maradhatsz nálunk. Megtanítalak táncolni és kártyát keverni. Rövid időn belül pénzt fogsz keresni a családnak.

Nóra felnézett, – köszönöm kedvességed. Én is tudok egy pár ügyes trükköt, aminek hasznát vehetitek.

Zsaba hozott egy vastag szelet kenyeret és friss kecsketejet. Odaadta Nórának és kérdően ránézett, – igazából, te kis levelibéka, miféle trükköket?

Nóra pislantott igenlően és kibökte, – a törökök tegnap éjjel megölték anyámat.

Zsaba megértően bólintott, – ne félj, nekünk a török katonaság békét hagy. Amilyen babonások azt hiszik, hogy földöntúli erőnk van, amit ők fel sem tudnak fogni. Apád van-e?

– Apám meghalt abban az évben mikor én születtem.

– Hogyan?

– A legmegbízhatóbb tanácsadója megmérgezte.

– Szép dolog, – Zsaba nagyot szívott pipájából. – Vissza akarsz menni a csaláodhoz?

Serfőző Larry

Nóra megrázta a fejét. – Nagyon messze vannak és a császár elvette vagyonunkat, mindent, amink volt.

Zsaba bólintott, – Igazad van, ha visszamennél és látnák, hogy túlélted ezt a gazemberséget, ismét megpróbálnának megölni.

– Én is cigányasszony akarok lenni, éppen olyan, mint te.

– Akkor megegyeztünk, közénk tartozol. Mi a neved?

– Nóra. Telegdy Nóra. Anyám Telegdy Erzsébet volt.

Zsaba gyorsan keresztet vetett. – Csendesen, meg ne említsd senki másnak.

Tizedik Fejezet

Másnap reggel Keith korán ébredt. Jól érezte magát, énekelt a zuhany alatt és már Nóra előtt lent volt a reggeliző alkóvban.

Kicsivel később a leány is lejött, leült és mosolyogva kérdezte.

– Hogy aludtál, álmodtál valamit?

– Érdekes álmom volt. Először, amilyen bután hangzik úgy igaz, egy kikasztrált kertész voltam valahol a középkori Törökországban.

– Budán, egy szigeten, tudom hol.

– Honnan tudnád, hogy én mit álmodtam?

– Ott voltam veled, álmodban.

– Igen, valóban. Kicsi leányka voltál.

– Be voltam zárva egy földalatti börtönbe.

– Lehetetlen. Véletlen ráhibázás, álmom, mint minden más álom semmi más, mint a mikro elektromos agyhullámok elszabadult éjszakai vibrálása.

– Mi történt azután?

– Fiatal cigányember voltam és kihúztalak valamiféle sötétbarnás vízből.

– A Dunából, örökké hálás vagyok érte.

– Te valóban tudsz gondolatokat olvasni.

– Nem ebben az esetben, én ténylegesen ott voltam és láttam ismét, hogy mi történt velem gyerekkoromban.

– Csak egy álom, semmi más.

– Keith, – Nóra ránézett a férfira, – úgy látom, te magad sem hiszel tudományos elméleteid gyakorlati hasznában.

– De hiszek, – Keith válaszolt lelkendezve, – elméleteim papíron szilárdan bebizonyítottak. De gyakorlatban, hogyan tudnánk találni egy transzcendentális, múltba vezető alagutat? Egy ilyen lokalitást megtalálni, komplikált mérésekre van szükség, tudósok összedolgozó csoportjaira, és milliárddolláros kormánytámogatásra.

Serfőző Larry

– Vagy egy kis szerencsére, és intuícióra, valakitől, akinek paranormális ereje van.

János behozta a reggelit, kávént öntött Nórának és letette a kávéskancsót az asztal közepére. Keith fel kellett álljon, hogy elérje.

János megvető pillantás vetett Keithre, megfordult és rövidesen hozta a rántottát, barna lisztből sült pirítós kenyérszeleteket és két kristálypohárban narancslevet. A kellemes illatokat megérezve Rinza is bejött, felugrott az asztalra és bozontos farka hegyével megcsiklandozta Keith orrát.

Nóra felkanalazott egy kis tojást, egy kistányéron odaadta a cicának és elgondolkozva nézte, ahogy a kis állat elkezdte harapdálni reggeli jussát.

– Talán a te szobád egy ilyen különleges hely, – mondta elmélázóan. – Ez most már a második érdekes mese, amit ott álmodtál.

Keith felnevetett, – két merő véletlenség egybeesése, semmi más.

Nóra belehörpintett narancslevébe. – Lehet, de egy biztos, álmaid határozottan segítenek emlékezőképességem helyreállításában.

Csend lett.

Röviddel később, Nóra letette a villáját, hátradőlt és bejelentette. – Mennem kell. Fontos konferencia vár ma reám, gazdag közel keleti beruházókkal fogok tárgyalni nagy pénzekről.

Keith rosszmaájúan elhúzta a száját és bólintott, – Egy jó esély, hogy beválsz egy kicsit a megtorlásból, amit anyád örökségnek hagyott neked.

– A mai találkozót kizárólagosan business jellegű, – Nóra válaszolt, és mint egy beavatott összeesküvő titokzatosan elmosolyodott.

Keith nem faggatta tovább.

Csendesen ültek még egy percig, majd Nóra felállt, kiment és a konyhaajtóból visszaszólt, – vacsoránál látjuk egymást, pontos légy.

Fent a szobájában Keith leült az íróasztalához és újra áttanulmányozta Bólyai hipotézisét. Később felállított egy magasabb rendű differenciális egyenletekből képzett mátrix rendszert és megpróbálta elemezni tulajdonságait néhány kiválasztott speciális szingularitás közelében.

Ebédidőhöz közel, már-már úgy érezte, hogy a megoldás a markában van. De mégis, a végrehajtás kicsúszott a kezéből, nem tudta

általánosítani eredményeit. A determinánsrendszer, amittől univerzális eredményeket remélt, csupán csak a kezdeti, speciális paraméterek közelében bizonyult igaznak.

Elkedvetlenedve, talán pihenésképpen, valami más szeretett volna csinálni. Odalépett a könyvespolchoz és levette Mehner Vilmos, „*Telegdy Család Története*”, kiadványát. Egy percre nézte képeket, majd váratlan indíttatás befolyása alatt bevágta a könyvet egy nagy papírzacskóba és így morfondírozott.

– Ezt le kellene fordíttatnom valakivel, talán Thurzó György lenne a legjobb erre a feladatra. Az öreg ügyvéd érti mindkét nyelvet és jól kell ismernie a Telegdy család őstörténetét.

Keith a földalattival levillamosozott a belvárosba és háromnegyed tizenkettőkor a felvonóra várva ott állt a Fred French toronyház kérkedően kicifrázott lobbyjában.

Az aranylemezekkel gazdagon kirakott mennyezetet szerteágazó egyiptomi hieroglifák bonyolult kőfaragásai ékesítették és isteneket ábrázoló finoman részletezett domborművek sorozata koronázta a magas falak kérkedően körbefutó felső szegélyzetét. A mesterien kivitelezett művészmunka részletei alázattal tükrözték alkotóik tiszteletteljes hódolatát és az épület általános architektúrája fennhéjázva tanúsította egy rövidnek előtte elmúlt korszak virágzó alkotókedvét. Az épület gazdag emlékek tárháza volt, relikviák egy elmúlt harmonikus periódusból, mielőtt az üveg és a beton gazdaságossága kiszorított minden művészetet az újabb idők modern skatulyakreációiból.

A felvonó megérkezett, a beáramló emberek sorra megnyomták a gombokat és Keith is megtalálta a magáét a kontrolpanel legtetején. Keith célja a legmagasabb emelet volt. Thurzó irodája a márványobeliszk csúcsában, az égig nyúló felhőkarcoló tetőzetének elkülönítettségében rejtőzködött.

A harminckettedik emeleten egy rövid, de széles előtér fogadta. Körbenézett, és csak két ajtót látott. Az egyik fényesen politúrozott tölgyfából volt és egy belső irodarészlegbe vezethetett, a másik festett fémajtó volt és egy keskeny folyosóra nyílt, ami egy kiszögellő tetőre vezetett. A tetőn, mint óriási acél és alumínium rovarok, meleg párákat kibocsátó hűtőtornyok zümmögtek megállatlanul.

Serfőző Larry

A belső ajtó névtábláján ez volt olvasható.

Dr. Thurzó György, Törvényszéki jogtanácsos és védőügyvéd.

Keith becsöngetett és György, azonnal mintha tudta volna, hogy váratlan vendége éppen ebben a pillanatban fog érkezni, kinyitotta az ajtót.

A szikár ügyvéd beeresztette Keithe-t és körbevezette irodájában. Fitogtatva mutatta hatalmas íróasztalát, széjjelhúzott egy dupla üvegajtót, amely egy terjedelmes konferencia helyiséghez vezetett. Benyitottak György garzonkonyhájába, megtekintették az italokkal tele bárkabinetet és időztek a hatalmas könyvtárban, amelynek polcai telítve voltak törvénytudó és politikai-történelmi könyvekkel.

Thurzó intett neki, hogy lépjenek ki a teraszra és vessenek egy pillantást a szédítően lenyűgöző kilátásra lábaik alatt. Lent a mélyben, a felhőkarcolók keskeny kanyonjaiban, amerre csak a szem elláthatott és miniatürizálva a hatalmas távolságon keresztül, a járműforgalom vánszorgó csigaléptekkel gördült előre.

A harminckettedik emelet magasságában az épület összehúzódott és egy sárga téglából rakott alacsony fallal védett terebélyes lapos-tető terjeszkedett keletről nyugati irányban. Keith megpróbált egyenesen lenézni, de a szörnyű magasság elszédítette. Megrettenve megfordult és rábámult a háta mögött mindkét irányban emelkedő téglafalra. Groteszk szobrok és kőfaragások, egyiptomi istenek élethű hasonmásai álltak őrséget a fal mentében és minden sarokban.

Ott volt Annubis a sötétség istene és felesége, Typhoon a szörnyűséges. A kedélyes Bes és négy vízilóformájú más isten kettős őrséget álltak a főbejáratnál, és a tető legközepén állt a magas és sovány Thoth-Lunus, bölcs istene minden elsajátított tudásnak és betűvetésnek.

Thurzó büszke kézmozdulattal mutatott az alatt fekvő városra.

– Az én birodalmam, az én városom a lábaim előtt. Fáradjon be irodámba, itt az ideje, hogy kettesben elbeszélgessünk.

Irodájában az öreg fiskális helyet mutatott Keithnek, az íróasztalával szemben lévő vendégszékbe ültette, majd maga is leült és mindentudó vizsgaszemekkel nézte, ahogy látogatója igazgatja fenekét a nehéz bútordarabon.

Mikor Keith végre elhelyezkedett, György előrehajolt és cápaszerű, hideg tekintetét rámeresztette a fiatalemberre. Ahogy beszélt, hosszú karjait az íróalátéten nyugtatta és görbe ujjával, nyájas barátsággal kapargatta az itatóspapír kirojtosodásait.

– Mr. Walker, vagy hívhatom önt Keithnek? Kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy négyszemközt, és ilyen váratlanul, beszélhetek önnel. – György megállt, várt egy kimért pillanatot, kényelmesen hátradőlt elegáns karosszékében és hasán összekulcsolt kezeivel malmozni kezdett. – Mi hozta hozzám? Csak a következő hétfőn vártam jövetelét.

Keith kivette a könyvet a papírzacskóból és Thurzó elé tette.

– Szeretném tudni, hogy mi van ebben a könyvben. Le tudna nekem fordítani néhány fontosabb paragrafust?

Thurzó ránézett a könyvre. – Nekem is megvan ez a könyv, – mondta, – melyik rész érdekli magát?

– Honnan ered Nóra családja? Szeretném tudni, hogy ki is ez a mi Nóránk.

Váratlan ajándék, Thurzó gondolta és magabiztosan, szélesen bízató mosolyra húzta száját. *Micsoda egy naiv zöldfülű, megbízik bennem.* Egy kicsit várt, majd mintha egy tekervényes bírósági védőbeszédre készülne, mély lélegzetet vett, kifújta a levegőt, és elkezdett magyarázni.

– Nóra az én unokahúgom, nem vér szerint; ő az én néhai feleségem fivérének az unokája. Nóra nagyon régi magyar családból származik. Ősi családfájuk ezeröttszáz évvel ezelőttre, egyenesen a hunok idejébe húzódik vissza. Lehet, hogy sokkal régebbre is, de arról már írott emlékeink nincsenek. Egyedül a nevük fordul elő ősi legendákban, ráolvasó rigmusokban, vagy a primitív sámánizmus imádságaiban.

– Elképesztő, – Keith kerekre nyitotta szemeit.

– Kérem, Keith, ne legyen tiszteletlen, – Thurzó tiltakozóan felemelte kezét, – ez a bevezető rész nagyon fontos és rövidesen rá fogok térni Nóra direkt eredetére. Családfájuk könnyen követhető, és ennek egy fő oka van.

– Ami? – Keith sürgetően közbevágott.

– Kérem, ismétlem, ne szakítson félbe, – Thurzó felemelte a hangját.

– Nóra családja változatlan maradt tizenöt évszázadon keresztül, egyetlen okból, közvetlen rokonok közötti házasságok. Nagyon sok esetben, majdnem kizárólagosan.

– Na és, sok angol arisztokrata családban ez bevett szokás volt és számtalan kiválóan tehetséges ember került ki közülük.

– Lehet, – Thurzó gúnyosan vállat vont és elgondolkozva megsimította állát, – de én inkább vérfertőzésnek hívnám. A Telegdy család az átlagnál több géniust nemzett, főleg ördögi géniuszokat.

– Azt állítja, hogy Nóra is ördögi géniusz?

– Nem, nem ezt akarom mondani. Nóra nem gonosz természetű. De sajnós, Nóra határozottan terhelt, egy kerékkel kevesebbje van. Az én szegény kis Nórá. Kicsi gyermekkorá óta ismerem. Én neveltem mióta édesanyja elhalálozott.

– Nekem, teljesen normálisnak látszik.

– Ez csak azért van, mert még nem ismeri teljesen.

– Többet tudok róla, mint maga gondolja.

Thurzó hitetlenkedve nézett Keithre, – Nóra egyszerűen bolond, nem látja? – mondta megvetéssel.

Keithnek eszébe jutott, hogy Thurzó pontosan ugyanezeket a szavakat használta néhány éjszakával ezelőtt, amikor visszahátrált a lángokba. *Ki itt a bolond?* Keith kérdezte magától, *Mibe keveredek én itt bele?* Pontosan emlékezett, ahogy Thurzó beleolvadt a tűzbe, és mégis most itt ül előtte, teljesen sértetlenül. De nem volt szándékában kártyáit megmutatni Thurzónak. Csak ennyit válaszolt.

– Egy szót sem hiszek belőle. Badarság. Mi készíti magát arra, hogy ilyen képtelenséget állítson.

– Például, hogy valahol elkezdjem a tények hosszú listáját, – Thurzó magabiztosan vigyorgott, – Nóra azt képzei, hogy bűvös ereje van.

– Hát elismerem, egy vonzóan csinos nőnek valóban van bűvös hatalma.

– Keith, az ördögbe is, merem remélni, hogy nem akar gúnyolódni velem.

– Nem, egyáltalában nem, nagyon is érdekeseket mond. – Keith szarkasztikusan elhúzta szavait és megcsóválta fejét, – folytassa csak, bár fogalmam sincs, mire akar kilyukadni ezzel a dőreséggel.

– Kérdezte már Nóráról, hogy mennyi idős?

– Igen.

– Mit mondott?

Keith nem akart semmit elárulni abból, amit Nóráról megtudott. Nem akart olajt önteni György vádaskodásainak tüzére, és esze ágában sem volt megmondani, hogy Nóra mit mondott születési dátumáról. Így felelt.

– Nóra rendreutasított, egy úriembernek nem szabad tudakolózni egy hölgy kora iránt.

– Látja, Keith. Nóra kitérő választ adott, mivel négyszáz évesnek gondolja magát és nem akarta magát elijeszteni ezzel a lehetetlenséggel.

Keith eredetileg sem hitte el, amit Nóra állított, de az furcsának hangzott, hogy Thurzó ugyanazokat a számokat használta. Jobbat nem tudott hirtelen kitalálni, ezért semleges pofát vágott és pökhendin, csak úgy, odalökte szavait.

– Nóra semmi ilyesféle célzást nem tett, de ha engem kérdez, a leány nem látszik többnek huszonöttnél, talán huszonhat, ha sokat akarok mondani.

– És akikkel körülveszi magát.

– János?

– Nem a szolgáról beszélek. A nagynéni az anyja oldaláról és annak a két leánya.

Keith közbevágott, – Deirdre, Kirsten és Morna.

Thurzónak meglepetésében leesett az álla. – Hát erről a három szépségről meg hol hallott?

– Nóra beszélt róluk. Ahogy leírta őket, nőrokonai szívbeli jó természetű és félreérthetetlenül jóindulatú, igazi úrhölgyek.

– Lehet, de egy biztos, a hölgyek nem dolgoznak. Se pénzük se bevételük, Nórán élösködnek és Nóra támogatja őket, például kifizeti a lakbérüket. A rokonok átküldik Nóranak számláikat és Nóra mindent kifizet. Kifizeti a hitelkártya tartozásaikat. Ezt a viselkedést sem tartja közveszélyes örültségnek?

Keith ezt már megfontolóra kellett vegye. *Hát ez elég nagy számárságnak hallatszott. Micsoda pazarlás? De talán Nóranak temérdek pénze van és nagylelkű. Gazdag embereknek teljesen más fogalmaik vannak a pénz értékéről.* Hagyta, hogy Thurzó tovább folytassa gondolatmenetét.

– Nóra nagy pénzekkel lefizeti őket, hogy ne mondják el senkinek azokat a féktelenül örült dolgokat, amiket együtt csinálnak. Megvesztegeti őket, hogy ne kerüljenek szembe a törvénnyel és nehogy bemártsák őt is.

Örülten viselkedni, mint egy megvadult ördög, ebben te is benne voltál barátocskám, Keith gondolta, de nem mert véleményt nyilvánítani. Csendben maradt és üres tekintettel bámult Thurzóra, amíg magában lamentált.

Be kellett ismernie, ez az egy igaz volt, attól a perctől fogva, hogy ledobták a kastélyuk tetejéről nem kedvelte a három rokonót, még akkor is, ha az epizód egy rémálom volt. Gondolatai a csúnya kétkedés posványa felé kezdtek elcsúszni. De mégis, amikor annyira szerette

egzotikus táncukat, az egész vádból egy szó sem lehet igaz. Zavarba jött és habozott.

Thurzó kihasználta Keith pillanatnyi elcsendesedését és nagy fennhangon kijelentette. – Én ennek a lehetetlen állapotnak véget fogok vetni.

Keithet meglepte a határozott hang, nem volt előre elkészített terve, hogy szembeálljon Thurzóval. Hagyta, hogy a ravasz öreg átvegye a beszélgetés irányítását. Csak ennyit mondott. – Mit ért ez alatt?

– Hivatalosan és a törvény előtt, a saját ügyei intézésére képtelennek fogom nyilváníttatni.

– Abszurdum. Nóra a legerősebb akaratú és a legintelligensebb személy, akivel valaha is találkoztam.

– Lehet, de én demonstrálni fogom a családbíróságon, hogy Nóra elmeógyógyintézetbe való bolond. Már be is adtam keresetemet. Magán-detektívet fogok fogadni, aki éjjel nappal követi. Lesz előzetes tárgyalás és Nóra saját magát fogja bemártani. A bíró nekem fogja ítélni a Nóra feletti nagykorú gyámságot.

Keith megszokta a matematikában, hogy minden problémának volt negatív és pozitív oldala, és vannak többszörös korrekt megoldások ugyanarra a komplikált egyenletre. Várta, hogy vádaskodásaival, Thurzó meddig merészel elmenni.

Thurzó folytatta indoklásait. – Beismerem, bebizonyítani, hogy Nóra veszélyt jelent a társadalomra, vagy éppenséggel sajátmagára, nehéz és bizonytalan vállalkozás. Nóra intelligensebb és ravaszabb annál, hogy törvényellenes dolgokat kövessen el. Sokkal könnyebb dolgunk lenne, ha maga meg tudná nyerni bizalmát.

Thurzó megállt és rövid szünetet tartott. Akarta látni, hogy Keith melyik oldal felé hajlik, bár már majdnem biztos volt, hogy ravasz fondorlatai máris sikerre vezettek. Itt volt az idő, hogy részletezze terveit. Keithre nézett és folytatta indoklását.

– Követi a logikámat idáig? Az egész eljárás csakis Nóra érdekeit és szellemi egészségét tartja szem előtt. Vegye fel Nóra fantasztikus meséit egy hangszalagra, és hozza el a felvételt a bíróságra. Lehet, hogy némi ügyeskedésre is lesz szüksége, hogy beismertesse Nórával, hogy ő egy boszorkány, természetfeletti ereje van és négyszáz éves, és így tovább. Mi ketten egy világos és halálbiztos esetet tudnánk ellene összekovácsolni.

– Mit ért azalatt, hogy mi ketten?

– Beveszlek téged ebbe az ügybe, mint üzlettársat. Többszörösét fizetem annak, amit Nóra bármikor is hajlandó lesz neked juttatni.

Thurzó megállt a beszédben és rábámult a látogatójára. Ha sikerül rábeszélnie, hogy elárulja Nórát, a gyengejellemű férfi nyilvánvalóan temérdek kockázatos detektív és fiskálismunkát megtakarítana neki, talán hónapokat, de inkább éveket. Tudta, hogy határozottan ebbe az irányba kell nyomnia az ügyet és nyugodtan folytatta.

– Keith, te vagy az én emberem. Van egy érzésem, hogy a leghatásosabb módon fogunk tudni mi ketten együtt dolgozni. Segítségemmel eltüntetjük büntetett múltadat, kiradírozzuk börtönéveidet káderlapodról, és le fogod tudni tenni az ügyvédi államvizsgát.

Keith vacillált. A váratlan letegezés nem zavarta, a börtönben senki nem ismerte a különbséget a maga meg a pertu között. Thurzó határozottan hitte, hogy egy diplomás ügyvédbojtárhoz beszél, és ez jó volt, mert ezzel jelezte, hogy a vén gazember mégsem egy természetfeletti lény.

– György, – Keith megszólalt végre, de még mindig próbálta elkerülni a direkt válaszadást. – Ne felejtsd el, én nem hiszek a boszorkányokban. Számomra az egész csak mindenféle jöttment jenki bevándoroltak idegen hókuszpókusza. Semmitmondó dajkamese, idejét múlta ócska trükk, amit a hiszékeny áldozatok becsapására és pénzük elszedésére holmi vásári vigécek találnak ki.

– Pontosan erről van szó. És Nóra hisz benne, most már megértetted hová is akarok kilukadni.

– Ha szellemileg inkompetensnek nyilvánítják, Nóra nem fogja tudni megtartani vezető pozícióját az Amerikai Tőkealapítvány Részvénytársaságnál.

– Biztos vagyok benne, hogy nem.

– Ez rengeteg pénzt elvesztését jelentené.

– Nem az én pénzem. Nórának meg nem számít, Nóra rettenetesen gazdag. Ha az ő pénze az enyém lenne, megszámlálhatatlan generációkon keresztül nem lenne szükség arra, hogy még egyszer dolgozzak. De mindenképpen is, grandiózus terveim vannak arra, amit mi ketten tudnánk csinálni Nóra vagyonával. Modern tőkemanipulációval és ügyes befektetésekkel minden évben megduplázhathatnánk értékét.

– Mennyi lehet Nóra vagyonának jelenlegi összértéke?

– Negyven millió, plusz és mínusz egy pármillió. A háza egyedül megér egy kemény húszast a többi meg stabil értékpapírokban és az Amerikai Federal Reserve Bank által kibocsátott kincstári kölcsönjegyekben fekszik.

Keith fel sem tudta fogni mekkora pénzről is van itt szó. Egyet azonban világosan megértett, az összeg akkora vagyon, amihez idáig hozzá sem tudott volna szagolni.

– Nem tudom, – habozott, – az egész ügy nem tetszik nekem.

– Mit nem tudsz, mi nem tetszik? Kapsz öt milliót.

– Mit mondtál, jól hallottam?

– Jól hallottad. Ha bedolgozol nekem, és miután átvettem Nóra vagyonának teljes kontrollálását öt milliót adok neked.

– Nem tehetem. Nóra olyan jó volt hozzám. Nem lophatom meg a bizalmát.

– Keith, te bolond vagy. Mióta nem elég ötmillió egy olyasvalakinek, akit négy év után most eresztettek ki a Georgiai Állami fegyházból? Többet akarsz?

– Ennek az ajánlatnak semmi köze az múltamhoz. Letöltöttem a büntetésemet és átneveltek rendes emberré. – ahogy folytatta a tiltakozást, Keith reflexszerűen visszacsúszott a magázásba. – Pusztán csak azért jöttem ide, hogy néhány oldalt lefordíttassak magával.

– Jól van tehát, – Thurzót nem lehetett könnyen lerázni, – Nem kell, hogy azonnal választ adj. Az ajánlatot fenntartom, gyere vissza, amikor késznek érzed magad, hogy együtt dolgozz velem.

Keithnek elege volt a vén gazemberből. Elvesztette türelmét, felugrott székéből, és dühében meg akarta fojtani az öreget. Összegörbített ujjakkal Thurzó torkának ment, de amit a szeme sarkából meglátott megállította előretörő mozdulatát.

A tetőn álló groteszk szobrok közelebb jöttek. Kőszemeik életre keltek, és gonosz fenyegetéssel rámeredtek. Egy erős mágneses tér vibráló hullámai megtöltötték a szobát és Keith egyetlen ujját sem tudta mozdítani.

– Takarodj, Walker. – Thurzó felordított, bár még mindig fékezni látszott gyűlöletét. – Még vissza fogsz jönni hozzám és könyörögni fogsz segítségemért, majd akkor, ha igazából megtapasztalod Nóra tulajdonképpeni valóját.

Keith felrúgta a nehéz széket a háta mögül és öklével rácsapott Thurzó íróasztalára. – Az soha nem fog megtörténni.

Thurzó nem méltatta válaszra, csak elsápadt és türelmetlenül dobolt ujjaival az íróasztal tetején.

Keith nem várt tovább, gyorsan megfordult és kirohant Thurzó irodájából. A felvonóban bízta magát, hogy a helyes dolgot cselekedte. Micsoda sötét alak ez az Thurzó, gondolta és eszébe jutott Nóra figyelmeztetése. Azt akarta, hogy áruljam el az egyetlen becsületes és jóindulatú személyt, akivel az életben valaha is találkoztam. Korábbi habozása elszégyenítette, és feldühödött, hogy nem tudta Thurzót véres fasírozottá aprítani. Lent az utcán úgy törtetett, mint egy felbőszült oroszlán, és ököllel torolta volna meg, ha valaki véletlenül belebotlott volna.

Később, az est folyamán otthon, Keith idegesen várt Nórára, de a leány késett. Keith éhes volt, de úrnője nélkül János nem volt hajlandó kiszolgálni a férfit. És Nóra nem volt sehol.

Nagy sokára Nóra megérkezett, és anélkül, hogy átöltözött volna, úgy ahogy volt, elegáns businessasszony kosztümjében és mérges arccal leült a vacsoraasztalhoz.

– Azok a Közel-keleti olajgazemberek, felháborítóan szívósak, de végezetül is sikerült méregdrágán rájuk sóznom legértéktelenebb részvénykötegeim jelentős részét.

Rinza is előkerült, és ahogy bejött, a félig nyitott ajtón keresztül jéghideg áramlat csapta meg Keithet. A hangtalanul surranó állat ránézett Keithre és szemében zöldessárga fény lobbant. Mintha egy sötét rémlátomásból érkezett volna, egy titkos erők által irányított kiszámíthatatlan lény, a fekete macska egy fenyegető, természetellenes rosszindulat megtestesítésének látszódott.

A jeges fuvallat dermesztő hatása kiverte Keith hátán a hideg verítéket. Mintha Rinza a múltból érkezett volna, a múltból, amikor a boszorkányok még valóban léteztek, és földalatti búvóhelyeikről éjszaka rémséges szörnyetek jöttek elő, hogy terrorizálják a városok és a falvak alvó lakóit.

Rinza felugrott Nóra ölébe, és a leány mélyen beleeresztette begörbített karomszerű ujjait az állat puha szőrébe. Szép arca egy pillanatra elváltozott, és Keith legnagyobb rémületére, mint az éjszakai sötétség bosszút lihegő veszekedett ügynöke, Nóra öregnek és gonosznak tűnt.

Rinza odatartotta mancsát, de amikor Keith ujjai közé vette a puha végtagot, a macska belesüllyesztette éles karmait a férfi bőrébe. Keith felszisszent az átható fájdalomtól, reflexszerűen elkapta tekintetét Nórától és egy pillanatig a vérző sebet vizsgálta.

Amikor felnézett, a leány gyönyörű arca újból üdén és fiatalosan mosolygott feléje.

– Borzasztóan sajnálom, Rinza soha nem karmol meg senkit. Már nagyon régen velem lakik, egy kedves gyermekkori leánybarátnőmre emlékeztet engem, és ő a mindenem.

– Semmiség, – Keith morgott a foga között és egy pici konyakot dörzsölt a sebre.

– Rinzának extraszenzori felfogóképessége van, – Nóra kedvesen mosolyogva kérdezte, – Keith, csak nem valami rossz fát tettél a tűzre.

Hogy Keith nem válaszolt, Nóra hozzátette, – Tudom, hogy nem, csak tréfaként mondtam, ne félj semmitől.

János behozta az illatosan párolgó vacsorát. Mint máskor, most is csak Nórát szolgálta ki és hagyta, hogy Keith vegyen magának.

Keith felszúrta az első falatot villájára, elgondolkozva vizsgálta, majd bejelentette. – Igen, rosszat csináltam, ma délből meglátogattam Thurzót.

– Látod, megmondtam neked, – Nóra elnevette magát és hagyta, hogy János bort töltsön neki. – Semmit nem tudsz eltitkolni Rinza elől, a cica jobban tudja, mint én.

– Le akartam valamit fordíttatni Györggyel és a ravasz nagybácsi bele akart ugratni abba, hogy téged eláruljalak.

– Hogyan?

– Családbírószágon közveszélyes elmebetegnek akar nyilváníttatni és akarta, hogy vádjai támogatására én szerezzek be bizonyítékot ellened. Pénzt ajánlott segítségemért és együttműködésemért.

– Mennyit?

– Öt millió dollárt.

– A megvetésre méltó briganti. Borzasztóan bőkezű az én pénzzemmel. Neki nincs saját vagyona. Elfogadtad ajánlatát?

– Nem, természetesen nem.

– Tévedés volt tőle szívességet kérni. Máskor légy óvatosabb.

Csendben ettek tovább, János visszahúzódott a konyhába és Nóra javasolta, hogy menjenek a társalgóba.

– Vigyük át italainkat, lenne egy kis beszédem veled.

Kényelmesen elhelyezkedtek, jó vacsora és két pohár bor után, Nóra lecsillapodott és nyugodt hangon kezdett beszélni.

– Keith, tudom, hogy miért mentél Thurzóhoz. Most már tudod családom eredetét. Nem baj, jogodban állt, hogy menj és beszélj vele. Nem akartál rosszat. De ne felejtsd el, hogy kivel is kötnéd az egyességet. Biztos lehetsz benne, hogy pénzt soha nem fogsz látni tőle. Csekkjét egyetlen bank se fogja beváltani. Thurzó inkább megöl téged, minthogy fizessen. Életed végéig visszadobat a börtönbe. Neked kell eldönteni, bennem bízol-e vagy hagyod, hogy az ő sátáni tervei határozzák meg jövődet.

Keith látta, hogy Nóra mennyire akarja, hogy higgyenek neki, ne kelljen hazugságok mögött rejtőzködni, és hogy végre megszabaduljon Thurzó üldöző vérbosszújától. És mennyire óhajtotta, hogy őszinte erőfeszítései eredményt hoznának, és a világ elfogadná, mint a humán faj átlagemberekkel egyenértékű képviselőjét.

Az ital feloldotta a feszültséget, amit agyában érzett amióta Thurzótól eljött és túlradó érzelmei legyőzték. Keith térdre hullott és könyörögni kezdett Nórának.

– Nóra, kérlek, – a férfi könnyei patakokban mosták arcát, ahogy szemeit esdekelve Nórára emelte. – Kérlek, Nóra, bocsáss meg nekem. Ha te megbocsátasz nekem az Isten is meg fog bocsátani bűnömért, hogy hajlandó voltam végighallgatni az ördög téged mocskoló szennýáradatát. Bocsásd meg a kapzsiságomért, és azért, hogy nem bíztam benned. Soha többé nem fog előfordulni.

Nóra felemelte a férfi fejét és letörölte könnyeit.

– Keith, az ital beszél belőled, de ne szégyenkezz gyengeségedért. Akiben érzés van és megbánja bűneit, rossz ember nem lehet. A megtért tékozló fiú jobban megbízható annál, mint aki kísértésbe soha nem esett.

– Nóra, te egy angyal vagy.

– Nagyon sajnálom, de azt már nem. Én is csak egy földi halandó vagyok, akárcsak te, akinek fel kell készülnie a legrosszabbra, hogy túlélje a világ gonoszságait. Az angyalok isten jobbán ülnek és énekelve imádják őt, nekem, kizárólag a saját erőmre támaszkodva, Thurzóval és fajtájával kell harcolnom.

– Veled vagyok a legvégsőig, csak mond, hogy mit tegyek.

Órák múltak, az alkohol felszívódott testükből, kijózanodtak és Nóra komolyra fordította a szót.

– Találkozhatsz Thurzóval. Hitesd el vele, hogy hajlandó vagy tanúskodni a gyámsági tárgyaláson. Győzd meg, hogy benned

Serfőző Larry

megbízhat, de ne mondj neki semmi olyan bizonyítékot, amit ténylegesen fel tud használni ellenem.

– Nem félsz, hogy bebizonyítja állításait és megnyeri a gyámsági pert.

– Nem. A tárgyalás hónapok, talán évek múlva lesz. Soha nem lesz annyi türelme, hogy kivárja. De ha mégis, te mond el a bírónak, hogy mit gondolsz rólam. Hogy én egy teljesen normális személy vagyok. Intelligens, gyors felfogású, talán excentrikus, de száz százalékosan képes saját ügyei kézbentartására és hatalmas vagyonának kezelésére. Ha Thurzó valaha is eljut a bírói tárgyalásig, bízni fogok a tanúi székéből elhangzó menydörgően meggyőző szónoklatodban.

Az este éjszakába csavarodott és Nóra nem kattintotta fel a lámpát. A társalgóban nem volt televízió és nyugtató csendesség vette körbe őket.

Éjfél fele Nóra felállt és elbúcsúzott.

– Mennem kell, – mondta, – remélem, hogy nyugodalmas jó éjszakád lesz. Nagyon kíváncsi vagyok élettörténetem folytatására.

Tizenegyedik Fejezet

Pipás Zsabának volt egy leányunokája, aki korra pontosan akkorának látszott, mint Nóra. A kislány eleinte a nagymama szoknyája mögött bujkált, de amikor meglátta új játszótársat előreugrott és elkiáltotta magát.

– Gyere velem, megmutatok neked mindent.

– Mi a neved?

– Rinza. Nagymama azt mondja, hogy a folyóból jöttél hozzánk. A tatusom fogott ki a hálójával.

– A te nagymamád biztosan nem hazudik.

Elrejtve szem elől, egy mocsáros nádas és egy sűrű tölgyerdő között, széles félkört formálva a cigányok vesszőkből, vászondarabokból és nádtörmelékkel meggyúrt sárból apró kunyhókat építettek lakóhelynek.

Nem messze a tábertől a népes atyafiság agyagot ásott ki a földből és egy búbos nagy kemencében téglákat égettek belőle. Tucatnyi, tarka színű ruhákba öltözött nő sietve taszított megterhelt talicskákat, az odahordott puha vályogot hosszú sorban elrendezett faformákba öntötték, amit azután egy másik női csapat, feltúrt szoknyáikban és mezítlábasan, keményre taposott. És közben állandóan énekeltek, legtöbbnyire vontatottan bánatos dallamokat, de néha belelendültek és szédülten gyors és vidám ritmusokban fejezték ki vidámságukat.

A férfiak többnyire üldögéltek, kártyáztak vagy foltozgatták halászhálóikat. Gyerekek, pucéran vagy kicsiny ágyékkendőben kígyózó láncot formáltak, körbeszaladták a földön üldögélő öregek csoportjait, megkerülték az elkészült téglarakásokat vagy összecsoportosultak és a lobogó tűz mentén körtáncot lejtettek.

Harapnivaló bőségesen jutott, a tűzifa sohasem fogyott ki és a cigányok vidáman éltek a senki földjén, a Legmagasabb Isztambuli Porta távoli tartománya Buda, és a Szent Német Római Birodalom császárának székhelye, Bécs között.

Évek múltak el. Rinza és Nóra elválaszthatatlan barátok lettek. A két leány megtanult táncolni, kártyát vetni és kristálygömbből vagy a csillagok állásából jövőndőt mondani.

Tizenhárom éves korukban a lányok függetlenítették magukat. Fajtájuk rossz hírnevének védelme alatt Budára kezdtek bejárni.

Gali hóna alá csapta hegedűjét és követte őket. Nóra és Rinza táncoltak a piactéren, Gali muzsikált és Buda török és magyar lakosai pénzürméket dobáltak a lábaik elé kiterített nagykendőre.

Mikor Nóra megunt a táncolást, szerencsét mondott. Egy szelet kenyeret és darab szalonnát kért, azokat egy földre tett fatányéron elrendezte, égneke emelte szemeit és elkezdett kántálni.

– Ha úgy érzed, hogy rossz szellemek gyötörnek és csomót kötöttek szerencséd fonálára, jöjj hozzám és én segítek a gonoszt tőled távol tartani.

Nóra ügyesen szemrevételezte a kíváncsiakat, akik kételkedően megálltak előtte és az ismeretlen akarták megtudni.

Féltékeny feleségeknek ezt énekelte.

A te lányod kérésére,

Tartsd távol az én uramat

Romlott nőknek szerelmétől.

Csalódott és bánatos férfiaknak így dalolt.

Szomorú testvérek

Vegyetek fehér virágimból

Fizessétek meg gyengeségem

Hogy áldozatnak estem

Szeretőm hűtlenségének.

A vásári nép szerette Nóra hangját, ritmikus lépéseit, és ahogy tánc közben karját csalogatón rázta és lengette.

Egy nap, Zulfikár, Hasszán nagyságos és kövér főeunuchja megállt Nóra mellett és jövőjét akarta megtudni. Nóra azonnal felismerte, de Zulfikárnak fogalma sem volt, hogy a leány kicsoda és honnan jött.

– Mutasd a jobb tenyeredet, – a kis jövőmondó megfogta az eunuch kezét és elkezdte tanulmányozni a tenyér rózsaszínű bőrének ráncait és vonalait.

– Mit látsz? Te szutykos cigányleányka, – Zulfikár kíváncsian és kétkedően rábámult Nórára.

– Te egy nagyon fontos ember vagy, te őrzöd a földi paradicsomot.

– Igen, igen, ezt én is tudom, – Zulfikár türelmetlenül felcsattant vékony hangján, – a jövőt mond meg, amit még nem tudok.

Nóra először összerázkódott, mintha ijesztő látomása lett volna, de egy pillanattal később arca felragyogott. – Legmagasabb ura az egyetlen igaz hitnek, a te szerencséd az eget fogja elérni. Ma még csak egy tündérekkel és szeráfítokkal megáldott sziget ura vagy, de hamarosan legfenségesebb parancsolója leszel egy sokkal hatalmasabb és nemesebb gyülekezetnek.

– Isztambul, – Zulfikár felkiáltott.

– Nem látok tisztán, gonosz szellemek homályosítják látásom. Gyere vissza holnap és akkor biztosan meg fogom tudni mutatni, hogyan találsz rá az odavezető útra.

Aznap este, Nóra kivitte magával Rinzát Buda hatalmas erdejébe. Összegyűjtöttek, Pipás Zsaba tanította meg nekik milyen fajtákat, bogarakat, békákat, csigákat, gyökereket és néhány útszéli lapulevelet. A táborban sűrű péppé zúzták gyűjteményüket és vadméhek mézével megédesítették.

– Kicsiny hervadó virágaim és barátaim halott teste, – Nóra énekelt, – menjetek és végezzétek el bosszúmat.

Másnap Nóra egy kicsi üvegcsében odaadta a keveréket Zulfikárnak.

– Add ezt oda a szakácsodnak. Kevertesd bele kenyértésztába és süttess cipót belőle. Edd meg az egészet az utolsó morzsáig, ne adja belőle senkinek. A szolgálid se egyenek belőle, és még csak a kecskéidnek se adj.

– Nem vagyok kecskepásztor, nincsenek kecskéim. Eljuttat-e engem ez a bűvös keverék Isztambulba, azt akarom tudni.

– Biztosan eljuttat, te leszel a legmagasabb rangú hivatalnok a szultán udvarában. Te fogsz vigyázni az összes feleségére.

Zulfikár elvette az üvegcsét és boldogságban úszva elment. Rinza csodálkozva kérdezte Nórát.

- Mérget adott neki. Miért akarod, hogy meghaljon.
  - Hasszán pasa parancsára ez a kövér disznó dobatta anyámat és engem a Dunába. A pasát nem tudom megölni, a pasa helyet, egyelőre, Zulfikár is megteszi.
  - Na ha így van, – Rinza kacagott, – jobb lesz, ha te meg én egy darabig abba hagyjuk a táncolást Buda utcáin.
-

Sok hosszú év múlt el. Rinza beleszeretett Babúmba, tíz gyerekük lett, és megöregedtek. Nóra soha nem állt össze egyetlen férfival sem. Sokan udvaroltak neki, de Nóra mindenkit kikoszorázott. A folyóból jött leány nem öregedett, szép maradt és fiatalnak látszott, amíg társai elhervadtak és összefonnyadtak.

Pipás Zsaba meghalt, Gali meghalt, felnőtt az új generáció és azok is megöregedtek. Egyedül Nóra nem változott. A cigánytörzs a legőszintébb tiszteletet érezte iránta.

Kikérték tanácsát és meg voltak győződve, hogy Nóra meg tudja vakítani az adószedőt, ha akar esőt csinál, vagy vissza tudja hozni az elbűjt napkorong melegítő fényét. Betegeiktől távol tudja tartani a devlát és ráolvasással elűzi a gonoszt. Halálosan beteg gyermekek forró homlokát Nóra csak megérintette, s a gyermek nem halt meg, hanem már másnap boldogan táncolt és együtt játszott a többiekkel.

Az Isztambul és Bécs közötti military erőviszonyok lassan kezdtek megváltozni. Az egyesített keresztény hadak, 1683-ban Bécs alatt megfutamították az ostromló török sereget, de a szultán összeszedte erejét és megtartotta a birodalma szélén lévő Budát. Hasszán unokája, Abdurrahman pasa továbbra is vaskézzel uralkodott az impozáns vár felett, amelyet a világ muzulmán hívői, az Iszlám negyedik oszlopának tartottak.

Hosszú előkészületek után, 1686-ban, Leopold osztrák császár és magyar király összeszedett egy erős hadsereget, amely elegendő nagyságú volt ahhoz, hogy megkísérelje Buda felszabadítását.

Tavaszi olvadástól kezdve keresztény katonaság, nehézlövesség és huszárok, ostromágyúk, katonai társzekerek és több százezerre menő

kisegítő népesség, férfiak és nők egyaránt áramlottak széles sávban lefelé a Duna mindkét partján. Az elszakadt bőristrángok, kengyelek és nyergek javítása, és a puskák és fegyverek hibáinak kikovácsolása temérdek munkaalkalmat adott a vándorcigányoknak. A fémmunkában jártas férfiak üstöket és fazekakat foltoztak, újráláncszemezték az elszakadt páncélingeket, a nők meg ételt főztek a császár megéhezett harcosainak.

Nyár közepére Lotaringiai Károly hadserege körbevette Budát.

Déli irányban leeezve a Dunán, Abdurrahman megpróbálta kimenteni személyes értéktárgyait és legkedvesebb feleségeit, de tíz kilométerrel Buda alatt az ostromlók elfogták a menekülők hajóját. Abdurrahman aranyát és pénzét az elfogásban résztvevő tisztek és katonák szétosztották maguk között, és a várban rekedt pasa háreméből száz gyönyörűséges nő kelt el a keresztények táborában megtartott árverésen.

Károly hatalmas ostromágyúi romhalmazzá lötték a vár alsó falait, egy löporral teli torony felrobbant, de a pusztítás ellenére, a várhegy tetejére épített magas citadellán a védők keményen kitartottak. A lófarokkal díszített félholdas zászló, az ottománok félelmetes harci lobogója, még hetek múlva is magasan lengett a Budai vár égígérő ormain.

A szultán tízezzrel küldte legjobb csapatait, janicsárokat, akindzsiket, szpáhikat, románokat és tatárokat, hogy felmentsék Budát. De sikertelenül, Budához közel, szélesen kiterjedő körben felkészülten várva és véres közelharcban bátran védve az ostromlókat, a keresztények egyik felmentő hadsereget a másik után semmisítették meg.

Látszólagosan, csak egy kis pihenőre és jó ételre, egy forró nyári napon egy erdélyi huszárkapitány állt meg a cigányok táboránál.

– Gróf Thököly Imre, Erdély fejedelme küldött engemet, – mondta miután evett. – Thököly függetlenséget akar Magyarországnak, és a császár nem engedi a nagyságos fejedelmet a keresztények oldalán harcolni. Így a fejedelem maga helyett engem küldött és fontos üzenetet bízott rám. Egy isteni eredetű női harcosnak, aki valahol itt bujdokol ezekben az erdőkben, annak kell átadnom.

A megijedt cigányok Nórát tolták előre.

– Te mindent tudsz és ismersz, beszélj vele.

– Van ennek a titokzatos lénynek neve? – Nóra nem félt és szembeállt a huszárkapitánnyal.

A szép cigányleány más volt, mint a többi. Nemcsak azért mert termete hercegnői volt, ébenfekete haja fényesen csillogott és égető lángok lobogtak izzó szemeiben, hanem azért mert az erdei amazon nyugodt tekintete nem árult el a fajtájával oly könnyen azonosított gonosz szándékot, olcsó szórakoztatás erőszakos ajánlgatását vagy ravasz trükkel pénzcsinálási alkalomra ösztökélő biztatást.

Szemében nemes várakozás volt, a leány tudta, hogy a kapitány egy egész nemzetet érintő üzenetet hozott.

A daliás termetű férfi közelebb hajolt Nórához és szemébe nézett.

– Gyere velem és megmondom ki az, akit keresek.

Nóra az öreg tribunhoz fordult. – Purcsi Pepi vajda, mennem kell. Ez az én hívásom. Ezért mentett ki Gali és a te nagyapád engem a Duna hullámaiból. Köszönök mindent, amit ti mindannyian értem tettetek.

– Menj, – a mindenki által tisztelt és nagyméltóságú Purcsi Pepi elfordult, hogy Nóra ne lássa a szeméből patakokban folyó könnyeket, – menj és vidd el a legjobb lovunkat és az egyetlen nyergünket, amink van.

Egy jó kilométernyi lovaglás után a kapitány megállt és ránézett Nórára. – Telegdy Nórá-t keresem.

– Én vagyok, elhoztad fegyvereimet?

– Itt vannak, – Thököly követe megállította a lovát. Leszállt és oldalzsákjából egy díszes hüvelybe beletűzött kardot vett elő. Térdre hullott és lehajtott fejjel Nóra felé tartotta az ékszerekkel fényesen kirakott kardot.

– Vedd át ezt, ez Attila kardja. A Tuzsoni kastélyból hoztam el hozzád. A kardot maga az Isten adta nemzetünknek és a méltó kezekben ez a fegyver meg fogja védeni hazánk becsületét. Foglald vissza Budát a magyaroknak.

Nóra előrehajolt, kivette a kardot a kapitány kezéből és hangosan felkiáltva a föld négy sarka felé suhintott vele. – Bosszút fogok állni, Isten engem úgy segítjen.

A huszár felállt és egy másik, fényes ezüstgyolcsba becsomagolt tárgyat vett elő, – Mást is hoztam neked. Itt van Könyves Kálmán bűvös aranyálarca. Vedd fel és a bölcs király meg fogja menteni életed.

Augusztus utolsó napjaiban a Lotaringiai négy huszárszázadot küldött ki a környező vidékre, hogy kémleljék ki széles körben, hogy van-e valamilyen jelentős csapatmozgás, ami hátulról veszélyeztetni tudná az ostromlók pozícióit.

Mikor a huszárok visszatértek és jelentették, hogy minden csendes, Károly parancsot adott a magyar főváros erődjében szívósan kitartó pogányok elleni végső és általános rohamra.

A megmaradt mohamedánok legjobbjait maga mellé gyűjtve az erőd fővezére, maga Abdurrahman pasa irányította a védelmet. Szokásos artikulátlan üvöltésükkel és állati ordítással az Ottomán harcosok az ő istenüknek, Allahnak és prófétájának, Mohamednek a segítségét kérték.

A keresztények megrohanták a falakat, de felülről alázáporozva a janicsárok golyói vízesésként árasztották el őket. Pusztulásukat érezve a keresztény támadók kezei között a törökök minden elképzelhető fegyvert összehordtak a végső harcra.

A legjobb és leghősiesebb vezetői az ostromló hadaknak elestek az első elkeseredett rohamban. D'Asti bárót, az önkéntesek vezérét, aki alig egy héttel ezelőtt háromezer janicsárt mészárolt le az erődbe bejutni akaró felmentő seregből, a pogány mohamedánok golyói elsők között ölték meg a vár hatalmas falai alatt.

Otting báró feljutott a falak legtetetejére és egyesítve csapatait Spinola tábornok seregeivel megkezdte a törökök hátranyomását a város főtere felé.

Abdurrahman pasa, az iszlámok vallásának legendás híró védőjének személyes vezetése alatt egy hatalmas török ellentámadás visszakergette a keresztényeket a bástyafal legszéleig. A pogányok a szomszédos védőtornyokból lövöldözve rettenetes muskétatűzet zúdítottak a csapdába szorult támadókra. Alattuk, az ötven méteres hegyes karókkal tűzdelt várak biztos halált jelentett.

Több tízezer ostromló, a keresztény erők legjobbjai halálos veszélybe kerültek és az egész roham összeomlani látszott.

Egy magas és karcsú vitéz, ruhája és arca felismerhetetlenségig bekenve vérrel és korommal, jelentkezett a Lotaringiainál, aki egy sarokbástyáról, amit már a Jézus követői elfoglaltak és biztosan

tartottak, nézte a halálosan végzetes veszélyt, amibe keresztény hadainak legjobbjai kerültek.

– Fenséges uram, Erdélyből vagyok. Szülőföldem dicsőségére és becsületére, engedd meg, hogy megöljem a várkapitányt. Ha a pogányok halni látják vezérüket, biztosan fel fogják adni a küzdelmet.

– Abdurrahmant? Lehetetlen. Janicsárok százai védelmezik. Biztosra veheted, hogy meg fogsz halni.

– Enged meg, hogy megpróbáljam. Parancsold meg a Petneházy zászlóaljnak, hogy csatlakozzanak hozzám.

– Csináld, ha akarod. Sajnálni fogom pusztulásodat látni. Mi a neved?

– Nóra, Telegdy Nóra, fenséges uram.

Nóra kihúzta kardját és kiadta a parancsot Petneházy grófnak.

– Gróf úr, készítsen elő a pogányoknak egy kis harci foglalatosságot előlről.

Mint egy kísérteties jelenség, Nóra játszi könnyedséggel mászott fel a legmagasabb bástyára és hamarosan háromszáz méterrel Abdurrahman háta mögé került.

Mindössze egy tucat keresztény katona, a leghősiesebb és leghalálmegvetőbb székely harcosok közül, követte a vakmerő vállalkozót. A merész önkéntesek csapat utat vágott az áttörhetetlen páncélruhát viselő oszmáni védők között.

A harc zajában osonva előre, Nóra elrejtőzött a tüzek százaiból gomolygó füstben és Abdurrahman testőrei nem vették észre a nem várt merénylő közeledését.

Petneházy keményen harcolt Abdurrahmannal szemben és szörnyűségesen forgatva kardját Nóra, mintha ő lenne a halál kaszája a végítélet napján, fejet fej után vágott le és legvégül kardját Abdurrahman hátának döfte.

– Fordulj meg és néz velem szembe, – Nóra rettenetes hangon rákiáltott a török vezérre.

Abdurrahman görbe szablyájához kapott és pisztolyával kartávolságból rálőtt Nórára.

A golyó visszapattant Nóra páncélingéről és kardjának villámló mozdulatával Nóra kettőbe hasította a török löfegyverét.

– Te nem tudod, hogy én ki vagyok. De én tudom, hogy te ki vagy. Te az utolsó életben maradt tagja vagy degenerált és elátkozott fajtádnak. Nagyapád, Hasszán, Buda véreskezű zsarnoka megölette

anyámat. Két éven keresztül, mint apró ártatlan gyermek, végig kellett néznem anyám megaláztatását és szenvedéseit. De én megígértem neki, hogy bosszút állok. Hasszán már a pokolban ég, az apád szifiliszben halt meg, az egyik felesége, akit Palesztinában rabolt el adó fejében, az ragasztotta rá. Most pedig, harmadízíglén, rajtad a sor.

Három kiherélt őr rohant Abdurrahman segítségére, Nóra villámszerű csapásokkal megölte mind a hármat.

– Ki vagy te? – Abdurrahman ordított. – Te nem erről a földről vagy. Te egy bosszúálló angyal vagy. Megsértetted volna Mohamedet?

– Nem, nem Mohamedet. Te megsértetted az egész világot. De legfőképpen megsértettél engem.

– Ha meghalok az ellened való harcban, a paradicsomba kerülök.

– Ne remélj túlvilági életet, semmi olyat, amit majd meztelen hurik és szeráfin nimfák között élvezhetsz.

– De fogok, és vallásomnak minden egyes harcosa, aki hősi halált hal ott lesz velem.

– Nem a fejed nélkül, – Nóra felsikoltott és az égre emelte kardját, – anyám, látsz-e engem most?

Nóra villámsebességgel sújtott le kardjával, Abdurrahman megpróbált félrehajolni, de a borotvaéles penge megtalálta nyakát.

Nóra kardja élére tűzte Abdurrahman levágott fejét a vértől csöpögő szakállas arcot az ég felé tartotta.

– Adjátok meg magatokat, különben az utolsó szálíg úgy fogtok járni, mint vezérek.

Abdurrahman halálát látva a keresztények előrenyomultak és a muzulmánok visszahátráltak az utcákba és a házakba. Égő romok és véres hullahegyek között előretörve a győzedelmes ostromlók elérték a pasa főtéren álló palotáját és kitűzték tetejére a magyar zászlót.

A megmaradt, ezerre is menő szolgasereg késekkel és botokkal kirohantak a házaikból és még egyszer utoljára megpróbálták a támadókat visszanyomni.

A feldühödött keresztények minden egyes egyiket megölték. Az utolsó ellenállás a Bazár utcában volt. A bosszút lihegő katonák kirángatták a kereskedőket és hozzátartozóikat otthonaikból. Lemészárolták őket, kifosztották raktáraikat és eltulajdonították ingóságaikat, feleségeiket és leányaikat.

A sovány félhold az égő romhalmaz fölé emelkedett és, ahogyan a felhők elúsztak sápadt arca előtt, sírni látszódott a szörnyű látványon.

A Lotaringiai kereste a hőst, aki megölte Abdurrahmant és megkérdezte Petneházyt és a székeket.

– Hol van az a hősi asszony, aki megmentette seregemet? Mi is volt a neve?

– Nem tudjuk, – a kérdezettek csalódottan válaszoltak, – eltűnt a nagy zűrzavarban.

– Keressétek meg, bárhol és mindenütt, még a halottak között is. – a Lotaringiai parancsolta, – biztos vagyok benne, hogy felszabadított földjeinkből a császár a legszebb birtokkal fogja megjutalmazni.

Lova hátán, Nóra a távoli hegyek felé vágatott. Piszkos, vérrel és korommal bemocskolt teste számos nyílt sebből vérzett. Másnap estére már túl sok vért veszített és megállt pihenni egy kristálytisza hegyi forrás mellett. Nem volt több ereje futni, mélyen bent az erdőben, és magasan fent a hegy oldalában végre biztonságban érezhette magát.

A fáradt harcos lecsúszott lováról, ivott és megmosta arcát a forrás moszattal borított oldalú kicsiny medencéjében. Fürdés után frissebbnek érezve magát, lovát elengedte, belecsavarodott pokrócába és végsőkéig kimerülve hamarosan elaludt.

Tizenkettedik Fejezet

Íróasztala mellett ülve Thurzó a háztetők tömegét bámulta az ablakon keresztül és próbálta Keith Walker jellemét kiértékelni.

A kis senkiházi nyikhaj, börtönben is volt. Gyilkosságért, micsoda ostoba ötlet felvenni egy ilyen alávaló trógeret. Mi lehet ez az egész számárság mögött?

Egy vándorsólyom lecsapott a Chrysler Torony tetejéről és a galamb, ami kétségbeesettem menekült a ragadozó elől belecsapódott Thurzó ablakába.

– Micsoda telitalálat, – Thurzó úgy vigyorgott, hogy szája a füléig ért.
– Az ostoba madár életével fizetett vigyázatlanságáért.

Szárnyait szétterjesztve a sólyom kimeresztette karmait, lefékezett és alig-alig érintette a falat. A ragadozónak semmi baja nem történt, egy szemvillantáson belül ismét az ég felé emelkedett és a törtnyakú galamb élettelenül lógott a karmai között. – Az erősebb jogán a nemesebb faj nyer, – Thurzó morgott elégedettem és gondolatai visszatértek Keithhez.

Kicsi halacska a sok cápa között, a ravasz ügyvéd gúnyosan morfondírozott magában, Walker nem tartozik a nagyok ligájába. Pénzéhes, tipikus opportunist, a börtönerkölc s neveltje könnyen rávehető lesz Nóra elárulására.

Thurzó elgondolkozva dobolt ujjaival az íróasztal tetején és mérlegelte a Keithbe helyezett bizodalom kockázatait. *Egy tetves köpönyegforgató, gondolta, és elkezdett egy öreg politikai kuplét füttyörészni. Lobog erre-arra, mint alsóing a szélben, vagy himbálódzik, mint akasztott ember a kötélén, ez az ember úgy váltja elkötelezettségeit, mint ahogy én gatyát cserélek.*

Pénzt ajánlottam a félkegyelmű segítségéért, rendben van, nem fogadta el. Thurzó arca átszellemült életörömet mutatott, ahogy tovább fonta gondolatait. Mindenesetre, csak egy régen bezárt számláról való

Serfőző Larry

hamis csekket adtam volna neki. Öt napig tartott volna, amíg a kontó érvénytelensége kiderül, elegendő idő arra, hogy eltüntessem egy ilyen jött-ment senkiházit.

– Keith, becsületemre fogadom, – Thurzó hangosan felnevetett, – te túl kényelmes és lusta lettél volna leellenőrizni hitelképességemet és pénzügyi tartalékaimat.

Thurzó magabiztosan és szeretettel ráemelte szemeit egyiptomi isteneinek köseregére és vidáman folytatva okfejtéseit hozzájuk kezdett beszélni, – *beismerem, valamivel ügyesebb tervre van szükségem. Nórával szemben egymagában, lehetőségeim ez idáig határozottan korlátozottak voltak. A leány, titkolódzó természetű, megközelíthetetlen, és legfőképpen nem bízik senkiben, csak abban a három trampliban szülőföldjéről. De ennek a Keithnek a megjelenésével, a lehetőségeknek egy teljesen új mátrixrendszere nyílt meg. Ismét elővehetem dédelgetett ötleteimet, amelyeknek kivitelezését, mielőtt Keith-el Nóra házánál találkoztam, ez idáig lehetetlennek tartottam.*

Thurzó lélegzetet vett és tovább fontolgatta az eshetőségeket. *Ha valahogyan össze tudnám törni Nóra független lelkierejét, és rá tudnám tenni kezemet pénzére. A legjobb eset az lenne, ha Nóra megtartaná állását. Szavamra mondom, Nóra nem éppen elhanyagolható összeget keres. Ügyes dolog lenne, ha Nóra hozzájárulna, hogy én kezeljem vagyonát, ügyvédi meghatalmazást adna nekem és befogadna házába. János betetelném az elmegyógyintézetbe és biztosan, hogy eltüntetném azt a macskát, nagyon utálok, ahogy folyton fixíroz engem.*

Az öreg ügyvéd szünetet tartott, hogy összeszedje gondolatait. Itt nem csupán Nóra vagyonáról volt szó. Lelki horizontján lényegesen hatalmasabb alkalmakat látott kifomálódni.

– Igen, – kevés idő után Thurzó fennhangon kezdett gondolkodni, – számos más esély is van. Nóra génjei a hosszú élet titkát rejtik. Majd összejövök hatalmas gyógyszergyárak vezérigazgatóival és megtárgyaljuk mennyi is lesz az én kompenzációm egy ilyen kimeríthetetlen pénzforrás felfedezéseért. Nem fognak becsapni valami nesze fogd meg semmi egyszeri készpénzjuttatással. Ragaszkodni fogok folyamatos bevételük jelentős százalékához. Jutalék és részesedés azoknak a csodagyógyszereknek az eladásából, amit majd a megakorporációk Nóra DNA kromoszómái alapján kifejlesztenek. Az emberi élet meghosszabbítása, az öregedési folyamat megállítása, vagy gyógyíthatatlan betegségek kikezelése, csak hogy egy néhányat említsek.

Saját hangját élvezettel hallgatva, Thurzó kezdte jól érezni magát és kéjesen folytatta nagystílusú monológját. – Nóra már régen nem volt férjnél, majd én újra asszonyt csinállok belőle. Nem a pénzemért fog hozzám jönni, – a vén prókátor felnevetett, – hanem a génjeimért. Utódainkból lesz a szuperfaj, amely minden bizonnyal a világ legyőzhetetlen ura lesz.

Hangosan beszélve vagy gondolkozva, Thurzó hamarosan észrevette, hogy gondolatai ugyanabban a nyomasztóan véget nem érő körben kezdtek forogni. Elkezdte fennhangon bízgatni magát.

– Valahol el kell kezdenem ezt az ügyet. Ha csak rátalálnék valamire, amivel tudnám Nórát vagy Keith-et zsarolni.

Később bekapcsolta komputerjét, rákattintott az internetre és végigfutott email üzenetein. Napközben, munkaidő alatt, egy ügyvéd kliensek nélkül, lett volna elég ideje kinyitni és elolvasni leveleit. De még erre is lusta volt, általában csak átfutott a tárgyrubrikán és a küldők nevein. Már tudta, reggel látta, hogy az üzenet ott van, de mostani okfejtése után már jobban érdekelte, hogy mi lehet benne. Régi pártfogoltja, Williams Tyson georgiai börtönigazgató válasza végre megérkezett.

Thurzó információt kért Keith Walker nemrégiben szabadult elítéltről és Williams Tyson a következőket írta.

Keith Walker, köztörvényes elítelt, országúti vitát követő előzetes szándék nélkül elkövetett emberölésért, négy évet töltött fegyházban. Walker leszolgált büntetését és két héttel ezelőtt feltétel nélkül szabadlábra lett helyezve.

– Na, gyilkosság. Finom kis jogtanácsos, mondhatom, – Thurzó közelebb hajolt a képernyőhöz és összehúzta szemeit, – lássuk csak kedves főporkolábom, mi mást tudsz te még erről a mi közös ismerősünkről?

Walker gyakran került összetűzésekbe és verekedésekbe a többi fegyencsel. Főleg azért mert a többieknek nem tetszett Walker beképzelt magatartása. Walker jóval többre tartotta magát mindenkinél. Azt hitte intelligenciája és műveltsége különleges jogokat biztosít neki. El kellett különítségük a bőrfejtől, a bikanyakú farmertípusoktól és természetesen, ha összezártuk volna Walkert a feketékkel, az biztos halált jelentett volna számára.

Összeköltöztettük tehát egy arabbal, Zaoui Ahmeddal, akinek szintén volt egyetemi végzettsége. Zaoui Franciaországban tanult a Bordeaux-i Egyetemen ahol orvosi diplomát szerzett. Zaoui később Amerikába jött és

Serfőző Larry

szigorló éveit a Fertőző Betegségek Nemzeti Intézetében, Atlantában töltötte ahol letartóztatása előtt ragályos mikroorganizmusok és baktériumok tanulmányozásával foglalkozott.

Zaouinak kitűnő képzettsége volt és biztos jövő várt reá, de semmi nem volt neki elég. A barátnője, akivel együtt élt, gyanús körülmények között, hirtelen fellépő intenzív légzési zavarok következtében meghalt. A hullakém értesítette a rendőrséget és a kiküldött detektív kémcsöveket, Petri csészéket, és több élő Brucella vírus kultúrát talált Zaoui lakásán. Szövetségi nemzetbiztonsági ügynökök tanácsára a georgiai rendőrség Zaouit biológiai fegyverek gyártásával gyanúsította, és mint veszélyes terroristát letartóztatta.

Ahmed két évig volt egy cellában Walkerrel, egészen addig, amíg őreim meg nem találták az arabot, megkéselve és vérben úszva a Börtönblokk C zuhanyozójának kövezetén.

– Remek, – Thurzó majd kicsattant az örömtől és boldogan dörzsölte a kezét, – tökéletes, kedves kis foglárom, tartogatsz-e még valami más, hasonló jó hírt számomra? – kérdezte fennhangon majd folytatta az olvasást.

– Walkert teljes elkülönítésbe helyeztük. Hogy véglegesen ne bolonduljon meg, megengedtük, hogy használja komputerjét és az internetet. Walkernak egy panaszszava se volt, éjjel nappal dolgozott valamin, amiről nekünk fogalmunk sem volt. A saját részemről veszélytelen bolondnak tartottam.

A levél többi része már nem érdekelte Thurzót. – Kit érdekel a te véleményed, Williams, – morogta és a telefon után nyúlt. Beütötte az egyik gyorshívó billentyűt és várt, hogy régi kedves barátja, Muresanu Nicholas felvegye a telefont.

– Muresanu ezredes.

– Nick, nagyon fontos információt kaptam.

– Mi az, beszélj.

– Terroristák. Baktérium fegyverekkel a New Yorki földalatti ellen terveznek támadást.

– Mikor?

– Nem tudom pontosan, hamarosan. Jobb lesz, ha minél előbb értesíted az illetékeseket. El kell kapnunk őket, mielőtt csinálnak valami szörnyűséget.

– Szükséged van házkutatási parancsra?

– Nem. Az felesleges figyelmeztetés lenne. Egyelőre csak tartsuk őket megfigyelés alatt, de állíts össze egy speciális rohamcsapatot arra az esetre, ha hirtelen le kell csapnunk rejtekhelyükre.

Muresanu ezredes, százkilencven centiméteres magasságával és százharminc kilójával igazi óriás volt, nem csak afféle szteroid táplált, törekenycsontú izomkolosszus imitáció. Muresanu hatalmasra nőtt minden különösebb súlyemelés és tornagyakorlatok nélkül és soha nem használt beinjekciózott izomfejlesztő dopping szereket. Családjának minden férfitagja nagytermetű, izommal megrakott széles vállakkal és tömötten masszív derekakkal rendelkező, erőscsontú ember volt. Lábaik akárcsak két görög kőoszlop, vastagok és súlyosak voltak és karjaikkal nehézsúlyú birkózó bajnokokat földre tudtak volna teperni. Nem messze a Telegdyek Tuzsonban álló ősi otthonától, Muresanu ükapja az erdélyi Detreh falu utolsó román tribuna volt. Nicholas nagyapja, Lupuj vezette a támadást, amely 1944 novemberében elfoglalta és kifosztotta a Tuzsoni kastélyerődöt.

Lupuj nagypapa babonás ember volt és sokszor elmondta unokájának a történetet, hogy felfegyverzett partizáncsapata nem talált egyetlen vérszívó boszorkányt sem, akik pedig ezer éven át éltek és tevékenykedtek a kastélyban.

Lupuj tágra nyílt szemekkel magyarázott unokájának.

– Minden jel arra utalt, hogy a boszorkányok nemrégiben még ott voltak. Megtaláltuk a kínzó kamrát, a szeges mellényű vas szüzet, ott volt a korbácsoló deres és a hatalmas boszorkányüst, és felfedeztük a kamrát ahol az ördögi teremtmények mérgeiket és gyíkokkal, kígyókkal meg békákkal megtöltött üvegeik és palackjaik százait tartották.

Ennél tovább Lupuj nagypapa soha nem merte mesélni a történetet. Nem merte elmondani, hogy nem találták meg azt, amiért tulajdonképpen jöttek. Nem találták meg Könyves Kálmán legendás halotti aranyálarcát, amit a boszorkányhatalom bűvös forrásának vélt a nép. Lupuj nagytata megkeseredett emberként, elgyötört félelemérzetek között halt meg. Tudta, hogy a boszorkányok élve vagy halva meg fogják találni és rettenetes bosszút fognak állni otthonuk megszenteltelenítéséért.

Nick édesapja, Virgil Amerikában született 1946-ban, mivel a családnak menekülni kellett a kommunisták elől, akik Lupuj vezért

Serfőző Larry

háborús bűnösként nyakánál fogva kötélen akarták felfüggetni. Az elfoglalt Ukrajnában, Lupuj Vasgárdista egységei zsidókat szedtek össze és végeztek ki, önként és függetlenül, nem várva a német SS csapatok biztatására.

Nick Muresanu, Virgil fia a Bronxban született 1970-ben. Középiskolai tanulmányait a De Witt Clinton High School-ban fejezte be és, 18 éves korában, iskolái után közvetlenül beállt a katonasághoz.

Nick a Desert Storm első iraki háború alatt tanúsított hősiességéért kitüntetést kapott, később a bűnüldözés tudományában diplomát szerzett és 26 éves korában az FBI tárt karokkal várta sorai közé. Parancsolóan hatalmas termete és félelmet nem ismerő vezetőkészsége gyors előmenetelt biztosított számára és a 9/11 terroristatámadás után, ezredesi rangban, kinevezték a Szövetségi Nemzetbiztonság vezérkara és a New Yorki rendőrség közötti összekötő tisztnek. A helybeli rendfenntartó erőkhöz keresztül, Muresanu több száznyi SWAT csapatokba szervezett fegyveres embert tudott mobilizálni.

A Muresanu család számára, György a család örök barátja volt és maradt. A jó kapcsolat azokhoz az időkhez volt visszavezethető, amikor Lupuj és György együtt rohamozták meg a Tuzson kastélyt és együtt menekültek Amerikába a vetélytárs kommunista kommandók vérszomjas dühe elől. Később is, amikor már letelepedtek a Bronxban, állandó jó barátok maradtak. Nick apja Virgil, kisfiú korában gyakran lovagolt György térdén, és amikor Virgil felnőtt, ahogy a szükség megkívánta, György készségesen ajánlotta tanácsait Virgil fiának, Nicholásnak. Mint gyermek, a kis Nick teljesen megbízott az öreg György bácsi tanácsaiban és soha nem kételkedett abban, amit mondott neki.

Ugyanúgy, harminc évvel később, a mai napon is Muresanu Nicholas teljesen megbízott Thurzó György szavaiban és meg nem kérdőjelezte volna cselekedeteinek okát és javaslatainak érvényességét.

Másnap reggel Keith lekéselt a reggeliről. János nem mutatott semmi hajlandóságot, hogy kiszolgálja és a konyhába sem engedte be, hogy sajátmagának készítsen valamit. Keith ki kellett menjen a Mc Donaldba, hogy vegyen magának kávé és valami szendvicset.

A késői reggeli után, annyira belemerült munkájába a komputeren, hogy lemaradt az ebédéről is. De ma nagyot haladt számításával, gyorsan

elment a nap és estefelé izgatottan várta az alkalmat, hogy beszámoljon Nórának. El akarta mondani furcsa álmának újabb folytatását és el akarta magyarázni, amit ez idáig ki tudott analizálni Bólyai elméleteiből.

Nóra időben megérkezett, átöltözött selyem házi ruhájába, és csupa mosollyal és elégedettséggel az arcán leült a vacsoraasztalhoz.

Keith elmesélte Buda ostromát.

– Nagyon jó, – Nóra biccentett elégedetten, – legalább tudom, hogy mikor használtam utoljára országom és családom szent kardját. Talán így megtudom mi lett vele és hol találhatom meg. Imádnék látni egy részletet életem epizódjainak újrajátszásaiból. A következő alkalommal, amit akarok mondani, a következő álomutazásodon együtt kellene legyünk.

– Azt javaslod, hogy aludjunk együtt? – Keith kérdezte érdeklődéssel, de egy pillanattal később megbánta szemtelenségét.

Nóra szemei lángot vetettek és hangja fagyos volt akár az északsarki jég.

– Nem adtam okot rá, hogy ilyet feltételez.

– Nem, nem szó sincs róla, de a transzcendentális alagutak. Az egyik az én szobámban nyílik meg éjszakánként.

– Remek próbálkozás, Walker, – Nóra válaszolt, – de nálam nem használ az ilyen átlátszó ügyeskedés. Biztos vagyok benne, tudunk majd valami más megoldás is találni.

Az ajtócsengő megszólalt. János letette a kezében lévő, szervírozásra kész és étvágygerjesztően gőzölgő ételekkel megrakott tálcát, és látható kényszeredettséggel elment kinyitni az ajtót.

– Csend, – Nóra ujját szájához emelte, – egy szót sem kutatásainkról vagy álmaidról, akárki is van az ajtónál.

János visszajött és György lépett be mögötte. A néma szolga kérdően nézett gazdájára, *Mit csináljak vele? Kidobjam, nagy örömet okozna nekem.*

– János, hozz egy terítést Mr. Thurzónak is. – Nóra utasította inását majd Thurzó felé fordult. – Minek köszönhetem ezt a nem várt megtiszteltetést.

– Normális körülmények között, – György megköszörülte torkát és ravasz álhangon kezdett beszélni, – soha nem lennék olyan nevetlen, hogy valahova beállítsak vacsoraidőben hívatlanul, – itt az öreg megállott, Keithre nézett és tekintete el-fogok-most-minden-titkot-rólad-mondani kifejezést öltött, majd folytatta, – de irodámban, meg kell mondanom, hogy váratlanul és hívatlanul, Keith barátunk látogatásával tisztelt meg.

A bemutatkozás után György leült a vacsoraasztalhoz és nézte, ahogy János lerakta a terítést eléje és kiöntött neki is egy pohár bort.

Amikor János végzett és kiment György újakezdte, – Talán nem is kellene így mondanom, mert magától értetődő, de fantasztikusan kellemes élmény volt végre Keith-el kettesben elbeszélgetni. Biztos vagyok benne, mi így hárman együtt, hatalmas dolgokat tudnánk véghezvinni. Érzem, hogy jobban megismerve egymást, mi elválaszthatatlan barátok tudnánk lenni és egymásban kétség nélkül megbíznánk. Végeredményben is, én apja voltam szegény Nórának apja helyett és én már régen tudom, hogy az én Nórám nemcsak egy édes kis unokahúg, hanem egy legmegbízhatóbb üzlettárs is.

György megállt ennél a pontnál, felemelte borospoharát, hörpintet egyet és Keith felé fordult, – és te, Keith, a te intelligenciádat, erkölcsi erődet és morálisan tiszta életelveidet összekombinálva, te valóban egy rendkívülien értékes egyéniség vagy.

Thurzó még folytatta volna, nyilvánvalóan saját briliáns intelligenciája és szónoki képességei magasztos öncsodálatba ejtették, de Nóra belevágott szavába és leintette.

– Először is, nekem már van egy kitűnő állásom, abszolúte nem szükséges, hogy új kalandokba keveredjek. – Nóra szünetet tartott és szájához emelt egy villányi vagdalt borjúhús, makaróni, és paprika szósz keveréket, – másodsorban, György bácsi, én javasoltam Keithnek, hogy maga a leghasználhatóbb magyar-angol fordító. Nem látok semmi problémát abban, hogy hívatlanul meglátogatta magát.

– Ez a legkedvesebb ételem, – György válaszolt mialatt alaposan megrakta tányérját a felséges ízű ételből, – magyar makaróni paradicsom, fokhagyma, zöldpaprika és olvasztott sajt szósszal, mondhatom, minden, ami az isten kertjében terem, az aztán bele lett ebbe aprítva.

– Örülök, hogy ízlik neked, – Keith gúnyra húzta a száját.

– Nóra, – mohón habzsolva az ételt György tele pofával próbált beszélni, – becsületesemre fogadom, ezt az egyet nem tudtad, Keithnek jelentős praxisa van a mikrobiológiai tudományokban.

– Ezzel meg hova akar kilyukadni? – Nóra ránézett Thurzóra.

– Ez az a speciális tudás, ez az igazi ok, hogy te alkalmazod Keith-et? Egy biztos, ez a fickó soha nem volt ügyvéd. Még csak jogászhallgató sem volt, sehol és semmikor.

– Azt veszek fel, akit akarok.

– Nem, ha én vagyok a gyámod.

– György, ne kezdje már megint ezt a számárságot. Már nem vagyok kiskorú. Évek óta magam kezelem ügyeim.

– Bocsáss meg, nem akartam vitát kezdeményezni. Az igazi ok, amiért idejöttem, amellet, hogy élvezzem kedves vendégszereteted, remek ötletem támadt Keith látogatása után. A te fiatal barátod mikrobiológiai jártasságával és különleges meglátásaival, összehozhatnánk egy kutatólaboratóriumot a te házad alagsorában, és végezhetnénk DNA kutatásokat. Ismerek egy neves építésszt, aki kutató laboratóriumok tervezésében specializálta magát és ismer építési vállalkozókat. Néhány hónapon belül működő laboratóriumunk lenne és kutatásunk eredményeit jó pénzért el tudnánk adni globális érdekeltségű gyógyszergyáraknak.

– Miféle DNA, – Nóra közbevágott.

– A DNA képpen rejlik az öregedési folyamat lelassításának és a hosszú életnek a titka. Nóra, te adnád a kromoszóma és nukleusz specimeneket, és közösen analizálnánk azok hatását és interakcióit.

– Az enyémeiket? – Nóra először meglepődött majd arcára kiült a felháborodás mérgé.

– Igen, természetesen. Te azt állítod, hogy négyszáz éves vagy. A világnak tudnia kellene rólad. A kutatómunkához való hozzájárulásod lenne a leghatalmasabb ajándék, amit valaha valaki is adott az emberiségnek.

– György, maga mennyi idős. – Nóra kérdően ránézett Thurzóra.

– Öreg, de korántsem olyan öreg, mint te.

– Minden viszonylagos, – Nóra próbálta palástolni növekvő mérgét és keskenyre húzott alsó ajkába harapott. – csak egy bizonyos, György apóka, maga legalább egy emberöltővel korosabb, mint én.

– Nyilvánvalóan, – Keith nevetésre fakadt, – György, te nem gondolhatod komolyan, hogy fiatalabb vagy, mint Nóra.

– Hagyd abba az alakoskodást, – György felkiáltott és ujját rázta Nóra felé, – Tudom, hogy ki vagy. Ismertem a családot és ismertem anyádat.

– Tényleg? – Nóra kérdezte fagyosan, – mondja csak, hogyan is van ez, honnan ismerte őket?

– Az most nem fontos. A lényeg az, hogy mi temérdek pénzt tudnánk csinálni. Még akkor is, ha ez a hosszú élet dolog csak egy humbug, egy hazugság. Az emberek milliárdokat költenének akármilyen életelixírrre, a huszonegyedik század legnagyobb vívmányára. El tudod képzelni, harminc évre szóló gyártási szabadalom egy ilyen egyedülálló dologra.

Száz dollár egy tableta, tíz centért legyártva Indiában. Évi forgalmunk és hasznunk százmilliárd dolláros nagyságrendekben.

– Semmi szándékom magával közös üzletet csinálni. Azt sem tudom, hogy maga tulajdonképpen kicsoda.

– Ugyan már, Nóra, mind a ketten magyarok vagyunk. Legalább tíz év óta ismerjük egymást. Mi másra van szükséged, hogy megbízz bennem.

– Akarom tudni mit csináltál az utolsó négyszáz év alatt.

– Na, hát megint csak ide lukadtunk ki. – György próbálta lenyelni a temérdek mennyiségű makarónit, amit a szájába tömött, – ha tényleg ilyen idős vagy, akkor miért ne. Ha nem vagy annyi idős, akkor egy meg egy remek beugratás az egész, csak kitartóan ragaszkodj ahhoz, hogy négyszáz éves vagy.

– Igen, hogy bezártathassad a bolondokházába, György, – Keith felugrott ültéből és elordította magát.

– Ülj le, – Thurzó felüvöltött, mint egy megveszett hiéna, – ha a helyedben lennék, inkább azt próbálnám megmagyarázni, hogy milyen terveket szőttetek együtt azzal a közismert terroristával, Zaoui Ahmeddal, két éven keresztül.

– Zaoui Ahmed, – Nóra kérdezte elcsodálkozva.

– A cellatársam volt, – Keith válaszolt és a levegőt kapkodta mérgében. – Ahmed nem volt terrorista. Csupán baktériumokkal kísérletezett és a barátnője megkapta az egyik fertőző betegséget. A szerencsétlen nő meghalt és Ahmedet letartóztatta a rendőrség. Sajnálatos baleset volt az egész. Ettől az ügytől eltekintve, Ahmed egy egészen rendes ember volt.

– Próbáld meg ezt így elmagyarázni az FBI-nak, – Thurzó bosszantó nyugalma visszatért és nem hagyta magát.

– Szándékodban van, hogy bejelents ezt az ügyet az illetékeseknek. – Keith higgadtságot erőltetett magára és próbált érvelni Thurzóval. – Mi értelme lenne a feljelentésnek, a vádakát úgyis hamisnak és alaptalannak találják.

– De bizony bejelenteném, – Thurzó nagy nyugodtan kijelentette, – kivéve akkor, ha elfogadjátok a DNA kutatási javaslatomat.

– Ebből elég volt, – Nóra ledobta villáját a tányérjára és összezsápta kezét, – a vacsorának vége, György, maga jobban teszi, ha hazamegy. Nehéz napom volt az irodában. Meg vagyok elégedve az életemmel úgy,

ahogy van, nem cserélném el egzisztenciámat a maga kitekeredett agyú fantazmagóriáiért.

Thurzó felállt. – Rendben van, elmegyek, – mondta. – Nem akarom a vitát tovább folytatni, de teljesen ne vessétek el az ötletemet. Gondolkozzatok rajta egy pár napig és majd akkor ismét beszélünk erről az ügyről.

Szavai befejeztével György szemeit kérdően Nórára meresztette és lassan, vonakodva kezdett kihátrálni a bejárati ajtó felé. Keith idegesen várt, de szerencsére, Nóra tapsára János hamarosan előkerült és egy pillanat alatt kilökte a vén gazembert az utcára.

Miután teljesítette asszonyának parancsát és kidobta a kellemetlenkedő vendéget, János visszament a konyhába és egy nagy tálcán, illatozó süteményekkel tért vissza. Szépen felvágva darabokra, lekvár, csokoládé fondant, és vajkrém rétegei látszódtak elsimítva az aranylő tézstalapok között.

Ezernyi kalória, Keith gondolta tiltakozva, de nyál mégis összefutott szájában és nem tudta megállni, hogy ne vegyen el egy darabot.

Amikor az első falatot a szájába tette, a darabka úgy olvadt el szájában mintha az istenek eledelét kóstolta volna meg.

– Mi ennek a mennyei kreációnak a neve?

– Rigó Jancsi. A híres cigányprímás után kapta nevét, aki száz évvel ezelőtt szerelembe esett egy belga herceg amerikai feleségével.

Thurzó távozásával Nóra határozottan nyugodtabbnak látszott. Villájával levágott egy terjedelmes darabot a süteményből, bekapta és így beszélt. – Nem sokkal jobb a saját tortasüteményemet élvezni, mint Thurzóval vitatkozni? Kalkulált kockázatvállalás, ahogy az üzleti világban mondják, ki akarom találni, hogy ki is ez a Thurzó tulajdonképpen, és miért érdeklődik annyira családom után. Ha hinnék a démonokban, azt mondanám Thurzó a fővezér közöttük.

– Hol itt a kockázat?

– Holnap szombat van, általában péntek esténként kimegyek és tekergek az éjszakai Manhattan utcáin, – Nóra lenyelte az összerágott süteménydarabot és pajzánul kuncogott egyet. – Péntekenként meg szoktam próbálni hátha lesz valami rakoncátlan kalandom, de ma éjszaka nem megyek ki. Ma éjszaka a szobádban fogok aludni.

Keith kérdően Nórára nézett.

Nóra arca elkomolyodott, és gyorsan tisztázta az esetleges félreértést. – Egy székben fogok aludni és nem az ágyadban és a komputert a Bólyai mátrixszal rajtahagyjuk.

Serfőző Larry

- A transzcendentális alagút.
- Igen. Látni akarom, hogy a múltba való látogatásról szóló mesédben van-e valami igazság. Ez az a project, ami engem sokkal jobban érdekel, mint a kapzsi megavállalatok gazdagítása, amit Thurzó javasolt.

Tizenharmadik Fejezet

Nóra jót pihent a forrás mellett. A felhőtlenül titokzatos éjszakában és millió kilométerekkel a feje felett, mint fényes ezüstérmék egy feketebársony mennyezeten, csillagok és távoli galaxisok beláthatatlan tömege ragyogott és őrizte nyugalma.

Fáradt fejét lehajtotta a finom fenyőtűkkel betakart talajra. A lágyan simogató éjszakai szellő gyengéden enyhítette sebeinek szörnyű fájdalmát és szeretettel hűsítette összeégett bőrfelületét. Szívének vad lüktetése lecsillapodott, a véres csata hevének örült dobogásától le egy szinte kitapinthatatlan ritmusig, és a leány teste lassan gyógyulni kezdett.

Még hosszú ideig a csatazaj, a robbanások, a halálos sikolyok és a kegyetlen ordítások tovább visszhangzottak fülében és megsemmisítették az őt körülvevő csendesség jótékony hatását. Csak amikor a hősnő túlfeszített agyhullámai lassan elérkeztek elfáradt megállójukhoz, csak akkor tudta egy nyugodtan mély alvás biztosítani azt az életmentő pihenőt, amire a leánynak legjobban szüksége volt.

Ha tudott volna számolni mély álmában, szívverésének percenként csak öt nyugalmas dobbanását regisztrálhatta volna. Ez volt az ő hosszú életének titka, tökéletes reinkarnáció, semmivel sem alábbvalóbb egy mennyei csodával határos feltámadásnál, szervezetének gyógyító lelassulása engedte meg a szükséges fizikai nagyjavítást és a testének fiatalos megújódását.

Nóra felébredt és a reggeli napsütés melengetően sütött rá. Csontjai és izmai még mindig fájtak és vérben ázott tépett rongyai, amiket még

mindig viselt, keményre száradtak sebeiben. A halálos hullamérgezés megelőzésére ki kellett fertőtlenítenie borzalmas sérüléseit.

Követve a parányi csermely csobogását Nóra egy kicsiny, kristálytisza erdei vízmedencét fedezett fel. Messze az őzek taposta keskeny ösvénytől, mélyebben és elrejtetten az erdő közepén, a tiszta vizű medence, mint egy szent életadó anyaméhnek kelyhe, tágra nyitott csillogó karokkal hívogatta őt.

Belecsúszott a vízbe és hagyta, hogy a hús nedvesség puhára áztassa ruháit. Óvatosan, hogy újra ne tépje vérzővé sebeit, réteget réteg után lehámozva, minden ruházatot levetett magáról.

Teljesen lemeztelenítette magát. A puha partoldalról marokszám iszapot markolt fel, mindent porcikáját beborítva bekente testét, és kifeküdt a forró napra, hogy élvezze annak gyógyító hatását.

Ismét elszundított, és amikor a nap már delelőn állt, csak akkor kelt fel. Az iszap rászáradt bőrére és beborította meztelenségét, Nóra készen érezte magát, hogy felfedezze hova is került.

Egy fenséges szálfæerdő mély sűrűségében volt, körülötte nem látott senkit, aki felfedezhette vagy zavarhatta volna magányát. Legelészve, mintha minden a legnagyobb rendjén lenne, a forráshoz közel megtalálta lovát és az állat, ahogy meglátta a leányt, kimutatta széles lófogait, és boldogan nyerített.

Nóra fücsomót vett a markába és azt a paripa szájához tartva megsimogatta a jószág orrát és a fülébe súgott.

– Visszamehetsz a cigányokhoz, én itt maradok.

A ló nem válaszolt, így Nóra leoldozta az oldaltarisznyát és a saját vállára dobta.

– Én szeretem ezeket a hegyeket. Senki nem lakik itt és senki sem fogja kérdezni, hogy ki vagyok és honnan jöttem.

A paripa le és felrándította nagy fejét, bólintott és válaszolni látszódt.

– Purcsi vajda az én gazdám, én a cigányok lova vagyok. Vissza kell mennem hozzájuk.

Nóra megpaskolta az állat oldalát, – menj, kincsem. Én akkor is, és mindörökre szeretni foglak és hálás köszönettel tartozom, hogy elhoztál idáig.

A nap lemenőben volt és hanyatló sugarai egy hatalmas hegyvonulatot világítottak meg. Nóra feljebb mászott a hegygerinc felé, és közel a tetőhöz egy terjedelmes barlangra bukkant. A barlangon belül bővizű forrás volt és a talajt finom homok borította.

Nóra boldogan gondolta. *Itt fogok élni, amíg meg nem találom azt az hitszegőt, aki anyámat eladta a töröknek.*

Visszament az alsó forráshoz, ahol reggeli fürdőjét vette, és elővette a tarisznyáját, amiben egy vászonba betekerve élelem, kenyér, szalonna és hagyma volt. Jó étvággal megette, amit talált, és az üres tarisznyát letette a forrás mellé.

Evés után lemosta az iszapot magáról, felvett egy hosszú cigányszoknyát és egy belebújt egy fodros ujjú fehér parasztlányingbe. Röviddel sötétedés előtt újra felment a felső barlanghoz és a meleg puha homokú talaj szeretettel üdvözölte, mint visszatérő ismerőst.

Otthona volt és biztonságban érezte magát. Elrejtve mindenki elől, először életében egyedül volt.

Boldogítónak találta a magányosságot.

A nap lebukott és percekben belül vaksötét feketeség borította be az erdőt. Nóra lepihent és, második éjszakáján a véres harc és mészárlás után lényegesen hamarabb, álomba merült.

Éjfél felé felébredt, oldalvást feküdt és feje a tülevelekkel borított talajon nyugodott.

Fülét a földhöz szorítva, mélyen visszhangzó elnyújtott ütésekkel, távoli dobolást hallott és százakat is számláló kórus kántált lent, mesze lent a mélyben, talán a föld közepén.

Napfény hozz ránk fényességet.

Holdsugár, adj erőt nekünk.

Víznek hűvössége,

Oltsd el szomjunk.

Csillagok, mutassatok utat,

Hozzátok el, amit kérünk,

Hozzátok el, amit kérünk.

Serfőző Larry

Nóra várt. Először azt hitte képzelődik. De a dobolás és az éneklés újra kezdődött. Ezernyi láb ritmikusan ütötte a rezonáló sziklatalajt és egy rekedtes, mindenén átható férfitenor az istenekhez könyörgött.

Elnéző istenek,
Megértő szellemek,
Mindent látó atyáink,
Megbocsátó anyáink.

A hang egyre emelkedett és őrjöngésbe menő klimaxba kulminálva titokzatos istenek segítségéért könyörgött. Nóra tisztán hallotta, hatalmas botok ütötték a talajt, és mélyen alulról földrengésszerű moraj rázta a hegyeket.

Irgalmas istenek,
Nagylelkű szellemek,
Kegyelmes uraink,
Könyörületes őseink.

A hang szinte sírt, de mégis erősebb és követelődőbb lett.

Vegyétek el, amit adunk,
Hozzátok el, amit kérünk,
Meghajtjuk mi fejeinket,
Lássátok meg alázatunk.

A kórus csatlakozott a szólóénekeshez és velőtrázó erővel támogatta az ezredéves múltból visszahangzó megrendítően felemelő imádságot.

Napfény hozz ránk fényességet.
Holdsugár, adj erőt nekünk.
Víznek hűvössége,
Oltsd el szomjunk.
Csillagok, mutassatok utat,
Hozzátok el, amit kérünk,
Hozzátok el, amit kérünk.

Nóra nem tudta honnan jöttek a hangok, de egy megmagyarázhatatlan belső nyugalmat érzett, egy olyan lelki békét, amelynek létezéséről anyja elfogatása óta teljesen elfelejtkezett.

Visszaaludt és másnap reggel ébredés után lement a tarisznyához, hogy néhány tojást és erdei gombákat gyűjtsön bele.

A tegnap este üresen hagyott tarisznya mellett egy vesszőkosarat talált. Megvizsgálta közelebből, a kosárban gyümölcsöket, friss süteményeket és egy tejjel színültig töltött agyagkancsót látott.

Nóra belenézett a tarisznyába és az is tele volt szalonnával, szárazkolbásszal, paprikával, paradicsommal és tojásokkal.

A leány óvatosan körülnézett, gyanította, talán valaki csapdába akarja ejteni. Ahogy szeme végigsiklott a bokrokon, oldalvást meglátott valamit. Az erdő sötét sűrűjéből nesztelenül, mint egy kísérteties rém az ősrégi időkben, egy árnyék lépett elő.

Jobban odapillantott, az ijesztő jelenés egy szikár, ezernyi ráncsal barázdált arcú aggastyán volt. Szőrös farkasbőrök voltak átkötve derekán és lógtak vállain, csúcsos bőrsapka takarta fejét és hódprémből varrt csizmája mellett a földön nyugtatva a furcsa öregember egy hatalmas botot tartott kezében.

Nóra visszahőkölt és az öreg megszólalt.

– Torda a nevem. Tőlem nem kell félned. Mindkettőnk számára bőségesen elegendő élelem van itt.

– Honnan került ide ez az étel?

– Egy fiatal hajadon hozza fel a faluból, hetente egyszer.

– Valami rokon?

– Nem, dézsmaadomány a szellemeknek, akik itt, a fenti barlangban laknak.

– Miféle szellemek?

– Ne félj, nincsenek szellemek. Csak a babonás falusiak hisznek létezésükben. De ki vagy te?

– Csak egy menekülő cigányleány.

– A magyarok tegnap visszafoglalták Budát. – Torda kíváncsian mustrálta Nórát, hogy tudja-e, – az erdő lassan át fog alakulni. Emberek fognak jönni ezrével és a törökök által felégetett falvak helyében újakat, nagyobbakat fognak építeni.

– Remélem jobb élet lesz.

– Kinek? Ki fogják vágni Erdeinket házra való faanyagoknak. Le fogják vadászni bölényeinket, hogy legyen elég legelő teheneiknek és birkáiknak.

– Kik ezek az új telepések? Honnan fognak jönni? Elmondanád nekem. Én nem erről a környékről való vagyok.

– Együnk egyszer, azután beszélgetünk majd mindenről.

Ettek, az öreg udvariasan engedte, hogy Nóra igyon először a kancsóból, és hogy a leány válassza ki a süteményt, amelyik legjobban tetszett neki.

– A tojásokat később is megcsinálhatjuk. – Torda javasolta miután a Nóra kivett egy darab kalácsot, – először mutatok egy helyet a barlangban, ahol tüzet rakhatsz anélkül, hogy bárki is észrevegye a füstöt.

Nóra visszaadta a kancsót Tordának és kérdően ránézett.

– Tegnap éjszaka dobolást hallottam és éneklést. Tudod, hogy kik lehettek?

– Hátad mögött azt a magas hegyet Dobogókőnek hívják. A hunok népe nevezte el így, ezerkétszáz évvel ezelőtt, amikor lent a völgyben még Attila király sátra állt. Ez a fenséges sziklavonulat a hunok szent helye volt. A hegynek gyógyító ereje van és ez az áldott föld a gonoszból jótét csinál.

– Ki énekelt, gyönyörű volt.

– Én énekeltem, minden hónapban egyszer népemmel az istenek segítségéért könyörgünk.

– Istenek? Nekem azt tanították, hogy csak egy Isten van, az egy és igazi keresztény Isten.

– Ezer éveken keresztül népemmel, mi a saját isteneinket imádtuk és isteneink jók voltak hozzánk. Az Ural hegységtől Franciaországig a mi népünk uralta Európát. Otthonunk itt volt ezen a környéken, de elkalandoztunk messze nyugatra, kiraboltuk városaikat, templomaikat és megsarcoltuk városaikat. Elvettük a termésüket, ha a miénk gyenge volt. A mi gyors lovasaink a legjobbak voltak a világon és nyilaink átszúrták az ellenség mellén a legerősebb páncélt is. Századok teltek el, amíg a nyugati királyok összefogtak és legyőzték portyázó csapatainkat. A legádázabb csatában leölték legjobb vitézeinket és megüzenték vezérünknek, fogadja el a kereszténységet vagy mind egy szálig elpusztítják Ázsiából ideszabadult népét.

Torda megállt egy pillanatra, sóhajtott majd szomorúan folytatta. – A mi pogány törzsfőnökünk megcsókolta a keresztet, amit a nyugati követ hozott, katolikus királlyá kiáltotta magát és elfogadtatta népével az új vallást. Az idegenből hozott papok még csak nyelvünket sem tudták. Mi

egy kevesen, a legjobbak, felláztunk az áruló király ellen, de a nyugati páncélos lovagok és szerzetesek segítségével az álnok uralkodó döntő győzelmet aratott felettünk.

A király megölette a felkelők vezérét és, férfiakat, nőket beleértve, majdnem mindenkit kiirtott, aki a lázadók mellé állt. Pusztán néhány százan maradtunk életbe és ide, ezekbe a hegyekbe menekültünk. Most is itt élünk, és még mindig imádjuk a mi nap és föld isteneinket. Többé nem kalandozunk nyugatra, többé nem harcolunk, és nem rabolunk ki senkit, különösen nem az utóbbi százötven évben, ahogy körülöttünk a törökök majdnem minden várost és falut felégették.

– Hogyan termelitek élelmeteket és hol éltek.

– Mélyen lent, a föld gyomrában élünk, csak néha jövünk fel bőlényre és szarvasra vadászni. Ehető gyökereket és gombát gyűjtünk, megélünk, senki nem tud létezésünkről.

– Kivéve a hajadont, aki az ajándékot hozza ide.

– Az sem tudja, a falusiak abban a hitben élnek, hogy szellemek lakoznak az erdőben és azokat adományaikkal folyton engesztelni kell.

– Sok titkot elmondtál nekem, miért bízol bennem?

– Te nem vagy akárki, te közölünk való vagy. Ismertem nagyapád nagyapját.

– Ki volt ő?

– Koppány. Ő volt a lázadók vezére, az új keresztény király őt ölte meg az utolsó csatában. Koppánnak volt egy leánya, annak az unokája volt a te nagyanyád.

– Honnan tudod mindezt?

– Az istenek mondták nekem tegnap éjszaka és megkértek, hogy vigyázzak rád.

Nóra vádaskodóan felemelte hangját, – Én azért jöttem ide, hogy ne lássak többé embereket. Az emberek gonoszak, kínozták és megbecstelenítették anyámat. Engem két falba erősített vasgyűrűhöz láncoltak és kényszerítettek, hogy végignézzem anyám szenvedéseit. Katonák lóháton törtek be otthonukba és az ágyunkból rángattak ki engem és anyámat. Lovak után kötve vonszoltak minket a törökökhöz és mindkettőnket eladtak rabszolgának. Gyűlölöm az emberi fajt, és ha erős leszek, mindenkin bosszút állok. Százakat mészároltam le tegnap, és imádtam az öldöklést. Újból gyilkolni akarok.

Torda nyugodtan válaszolt. – Akkor te sem leszel külön, mint többi rokonod. A mi isteneink, akiket mi imádunk és imádni fogunk ameddig nemzetünk él, azt tanítják nekünk, hogy a föld gyönyörű, az emberek

Serfőző Larry

többsége jó és nekünk felejteni kell sérelmeinket és békében kell élni egymással.

– A rossz ellen harcolni kell.

– Igaz, van néhány rossz is és azok ellen ki kell állnunk. De egyszer biztosnak kell lennünk abban ki a jó és ki a gonosz. Nagyon kevés igazi gonosz van és minden egyikük egy főnöknek engedelmeskedik, a leggonoszabbak gonoszának, a Sátánnak. Démonok is vannak, százsámra, de nem tudjuk ki az ördög és ki az ártatlan, amíg gonosz cselekedeteikben tetten nem érjük őket.

– Például Abdurrahman.

– Igen. A török vezér megölésével jót cselekedtél. Ne ejts könnyet érte. De gyűlölet se legyen benned. Dobogókő sziklaorma lelki békével fog megáldani.

Nóra lecsillapodott és belegyezően bólintott, – győtrő mérgem mintha máris múlóban volna.

– Még valami, – Torda ránézett Nórára, – eltettem a fegyvereidet. A kard és az álarc a mi nemzetünk tulajdona, nálam biztonságban lesznek.

– Hová vitted őket?

– Alulra, a folyón túl, mélyen lent a föld gyomrában.

– Milyen folyó?

– A folyó, ami a jelent elválasztja a múlttól. Ha eljön az ideje, elvezetlek oda.

Torda rendszeresen meglátogatta Nórát és tanítgatta a jóra. Néhány hét múlva az idő hidegre fordult és Torda hozott Nórának három bölénybőrt. Egyet a barlangon belül egy lapos sziklára terítettek és azon ültek. A másodikból Nóra ágyat vetett magának éjszakára, és ha fázott, beletekeredett a harmadikba. Torda más állatbőröket is adott Nórának, főleg, szarvas, vaddisznó és farkas irhákat és egy csontból készült erős tűt. Ózbélből sodort fonállal Nóra ruházatot öltögetett össze a bőrből és mire az első hó leesett, már volt kényelmes és meleg bundája.

A barlang mélyén, ahol egy magas kürtő szinte a hegy tetejéig ért, Torda fejnagyságú köveket hordott össze és tűzhelyet épített Nórának. A faluban vett neki egy fekete vasüstöt, egy serpenyőt, egy fazekat és fakanalakat.

Egy hideg téli napon, kötélén maga után húzva, Torda egy durvás, hosszú szőrrel borított borjúszerű állatot hozott. Az állatnak szokatlanul nagy feje, rövid nyaka és, puhán kiszélesedő, fekete orra volt.

Nóra felnevetett, – hát ez meg micsoda?

– Ez? Ez egy kis bölény bikaborjú. A János nevet adtam neki. Beszélni nem tud, de te jó társad lesz a hosszú téli éjszakákon. Megkeresi a saját élelmét és leheletével melegen fogja tartani a barlangodat. Mire megjön a tavasz, nagyra fog nőni, és nemcsak hogy meg fog védeni, de hátán az erdőn belül, bárhova ellovagolhatsz. Az anyja nemrég elpusztult és a csorda elűzte. Meg fogja hálálni jószágodat.

Nóra megölelte a kis bumfordi árvát és az válaszul nedves párafelhőt lehelt rá.

Egy másik alkalommal, Nóra egy kicsiny feketeszőrű cicát talált a tűz mellett. Csont és bőre lesóványodva, és ijedten, a szerencsétlen teremtség meleget keresett magának.

– Honnan jöttél, te cicamacska, – Nóra felvette az állatkát, – és mi a neved?

A kismacska nem válaszolt csak lógatta lábait lefele Nóra ujjai között.

Nóra a cica szőréhez dörzsölte orrát, – Hát, ha így van, akkor hívhatlak Rinzának is.

Rinza nem válaszolt csak elkezdett barátságosan dorombolni, mintha a név neki is sokat jelentett volna.

A napok megrövidültek és az alacsonyan szálló napkorong elvesztette melegét. Reggelenként, savószürke, tömött felhők ültek ki a hegyek tetejére és didergető ködbe burkolták a kopasz fákkal borított völgyeket és dombhajlatokat. Hosszantartó őszi esők az erdei ösvények csapásait latyakos sárral töltötték meg és korra reggelenként, hódprémmeel bepakolt lábai alatt, ahogy létfenntartó vadászpédát keresett, Nóra érezte a vékony jégréteg töredező roppanásait.

A későnovemberi ködök homályos misztikumában, hosszú lándzsapikára kötözött késével, Nóra levadászta és megölte első vaddisznóját. Kőből pattintott éles késével Nóra megnyúzta az állatot,

feldarabolta és felaggatta a sonkákat, oldalasokat, letisztított hússzeleteket és a bőrt borító zsírréteget, a tűzhelye fölé.

A fiatal ártány nagy volt és kövér, Nórának egész télire elegendő szalonnát és füstölt húst adott.

A völgyek lankáin elvadult zab termett. Nóra tarisznyszámra gyűjtött belőle és hosszú téli estéken az ízletes szemeket megpirította serpenyőjében. A hegyoldalak kékek voltak a kökénytől és a puha föld bőven termett vadhagymát. Nóra összegyűjtött, megszáritott és elraktározott tavaszig elegendőt azokból is.

A melegen parázsló tűz közelében, esténként Nóra hosszasan elbeszélgetet Tordával.

– Mesélj nekem isteneitekről. Még soha nem voltam tagja egy vallásos gyülekezetnek. A helybeli tiszteletes, rettenetes fenyegetések és vádaskodások között kiátkozta anyámat a templomból. Anyám nem ment többet a templom felé, rémséges szörnyetegeknek hódolt, akik éjszaka a föld mélyéből jöttek elő. A cigányok hittek egy magasságos isteni teremtőben, de nem volt egyetlen felekezet sem, aki beengedte volna őket templomának falai közé.

Torda elgondolkozott és lassan kezdett beszélni. – A mi népünk több istent szolgál és imád. A föld ura, például, Ninurta. Ningirsu pedig a vadászok, a viharok és a háborúk istene. Ningirsu a termékenység szimbóluma is és két felesége védelmezi a mi nemzeti egységünket. Ningirsu egyik felesége, Gula gyógyítja betegeinket és sebesültjeinket.

– Mindig ilyen jószágosak ezek az istenek? Van úgy néha, hogy mérgesek lesznek?

– A mi isteneink, akár csak a természet erői, kegyetlenek és nem befolyásolhatók. Amellett kettős természetük van. Egyik kezükkel jó termést adnak nekünk, de ugyanakkor a másikkal sáskarajokat és mindent felégető szárazságot küldenek reánk, ami rövid idő alatt elpusztítja kemény munkák eredményét. Például Ningis-Zinda egy személyben uralja a halált és a születéseket.

– Melyik istenek a legerősebbek?

– Főisteneink, Szint, a napisten; Samast, a hold isten; és Istar az esthajnalcsillag istene.

– Ki a túlvilág ura?

– Isteneink minden évben lemennek és meglátogatják az alvilágot. Meghalnak és feltámadnak. Újra teremtik a világot. A Halál rettenetesen hatalmas, és a mi isteneink állandó harcban állnak az alvilág ördögi

hatalmasságaival. Máskülönben egy teljes káosz árasztaná el a világot és mi megszűnnénk létezni.

– Mikor találkozhatok népeddel?

– Az álom a halál nővére. Nem szeretik egymást, a halál folytonosan próbálja az álmot leláncolni, de az álom mindig kiszabadul és elhozza nekünk a titkokat, amiket a folyón túl megtudott.

– Megint a folyó. Már régebben ígérted, hogy többet is beszélsz is erről a folyóról.

– Ez a folyó választja el az élőket a halottaktól. Ha átméntél a túloldalra, többet nem tudsz visszatérni. Kivéve.

– Kivéve?

– Van egy út. Van egy alagút, ami felett a Halálnak nincs hatalma. A Halál el tudja rejteni ezt az alagutat, de ha egyszer valaki tudja, hogy hol van ez az alagút és hogyan kell átjutni rajta, akkor tud a halál és az élet között ide-oda járni. Ahányszor csak akar.

– Te tudod, hogy hol van ez az alagút?

– Ezeknek a hegyeknek azért van bűvös hatalma, mert a halál és az élet közötti alagút itt jön vissza a föld felszínére. A hegy belseje üreges, az óriási barlang a hegy gyomrában az alvilághoz tartozik. Népem be van zárva az alvilág barlangjába, de nagy ünnepekre én visszavezetem őket az életbe. Az én harcosaim készenlétben várnak rendeltetésük betöltésére. Kivont kardokkal vágatva fognak érkezni a csillagok útján, lecsapnak az ellenségre és ki fogják szabadítani nemzetünket az ellenség rabszolgaságából.

– Le tudok én oda menni látogatóba?

– Látogatóba nem, ha egyszer lementél nem tudsz többet visszajönni.

– Pedig nagyon szerettem volna találkozni vitézeiddel.

– Értem, de inkább felhozok ajándékokat, amiknek jó hasznát tudod majd venni az élők között.

– Milyen ajándékokat.

– Természetfölötti szellemi képességeket, élesebb értelmet a legjobbakénál, igazságérzetet, erkölcsi erőt, és egy égető belső tüzet, amelyet ujjaid végén lobogva, mint fegyvert használhatsz. Isteneink megszabadítanak a betegségektől, és segítségükkel örökre szép és fiatal maradsz.

– Miért adnának nekem ilyen kincseket?

– Te egy kivételes teremtmény vagy. Egyik oldalon, anyádtól beörökölted a legrosszabb fajta gonoszságot, – Torda megállt beszédjében és szomorú emlékezés látszott arcán, – édesanyád, Telegdy

Erzsébet volt, sajnos őt megrontotta a természetfeletti hatalom, ami megadatott neki. Erzsébet gyűlölte a világot, mert a világ nem akarta őt úgy elfogadni annak, akinek érezte magát. Erzsébet összeszövetkezett a sátán földi követivel, és szörnyűséges dolgokat követett el. Bűbajos erejét kínzásokra és fiatal leányok vérének kiontására használta. A végén az ördög hatalmába került és a sátán, nagy élvezettel, a legszörnyűbb büntetést mérte rá. Te más vagy, mint Erzsébet. Te ellent tudsz állni a gonosznak. Te jó is tudsz lenni, de korlátolt gondolkodású emberek nem fogják ezt felfogni, nekik mindig egy ördögi boszorkány maradsz, és ha megfognak, kegyetlenül el fognak bántani veled. Bár bujkálnod kell és rejtteni kell igazi énedet, mégis jónak kell maradnod és nem szabad engedned a sátán csábításának.

Kitavaszkodott, János hatalmas bikává nőtt, Rinza, Nóra legjobb barátja lett, és Torda sokat tanított Nórának az ősrégi istenek titkaiból. Elmúlt a nyár, és újabb telek és újabb nyarak jöttek. Lassan de biztosan és ezerszámra, ökrösszekereken utazva vagy tutajokon leereszkedve a Dunán, a nyugati vidékekről emberek és családjaik érkeztek. A bevándorlók modernebb és nagyobb falvakat építettek. Az erdő kisebb lett, és a magasabb bércek fele visszavonulva, a fák helyet adtak a szántóföldeknek és a legelőknek.

Békében és szorgos munkában, százötven évnél is több telt el. De 1849-ben, egy új és minden eddiginél kíméletlenebb és gonoszabb háború dúlta fel az országot.

Tizennegyedik Fejezet

Nóra felébredt, megmoccant a széken és igazítani próbált fejének rossz fekvésén. Az utolsó pár óra kényelmetlen alvóhelyzetében nyaka elzsibbadt, szúrt és mereven ellenállt a mozdulatnak, ahogy halk nyöszörgéssel ki akarta egyenesíteni tartását.

Megdörzsölte a fájó izmot, nyújtózkodott és lassan kinyitotta szemeit. Hosszú másodpercekig nem ismerte fel hol is lehet, de hamarosan minden eszébe jutott. Előző este makacsul vitatta Keith elméletét az álmcsatornák létezéséről és a múltba való ellátogatásról, és az éjszakát a férfi szobájában egy kemény széken töltötte.

Keith állítása bebizonyosodott. A múltba vezető álmcsatornák léteznek. A ma éjszakai álma után már tudott emlékezni arra a helyre, ami meghatározta jelen egyéniségét és az öreg sámánra, aki jóságot tanított neki.

Keith mélyen aludt a saját ágyában. A hátán feküdt és elégedetten szortyogtatva a levegőt egyenletesen horkolt.

Szombat reggel volt. Nóra, és minden dolgozó ember, legkedvencebb ideje a hét munkában eltöltött, fárasztó napjai után. Nóra kicsúszott a nem alvásra tervezett ülőalkalmatosságból, amiben az éjszakát kényszerült tölteni, lement a saját fürdőszobájába, megvizezte arcát és tíz ujját fésűnek használva, megigazította elfeküdt frizuráját. Külseje nagyjából elfogadhatónak látszott és kiment, hogy vegyen egy példányt a New York Times reggeli kiadásából.

Hazafele meglátta Thurzót, aki ráérősen üldögélt kedvenc magyar kávéházának ablakmelletti asztalánál.

Lapátszerű kezét barátságosan meglengetve az öreg ügyvéd beinvitálta.

– Nóra, micsoda kellemes meglepetés látni téged. Meghívhatlak egy csésze kávéra? Szeretnék beszélgetni veled egy keveset.

A leány bement a kávéházba. Asztalok körül vagy bárszékeken gubbasztva, magyarok csoportjai eszpresszó kávéét hörpintgettek és fennhangon politikai kérdésekről vitáztak. Megmásíthatatlan véleményeket hangoztattak magabiztosan, és akármelyik témában a legutolsó részletekig jártasaknak bizonyultak.

Óvatosan, csak a szék peremére leeresztve súlyát, Nóra leült Thurzó asztalához és ránézett. – Mi akar, György. Addig beszéljen, amíg jó kedvem van.

– Ez a Keith, ha helyedben lennék, én egyáltalán nem bíznék benne. Mi van a kettőtök között? Csak nem estél szerelembe vele? Vagy igen.

– Nóra rosszalló pillantást vetett az öreg prókátorra. – Miért érdekli ez ügy magát és mi köze van hozzá?

– Annyival alattad áll ez a jött-ment. Leellenőriztem, hogy mennyire hitelesek a dolgok, amiket állít magáról. Soha nem járt a jogászkarra, soha nem kérelmezte jogi államvizsgájának letételét, valami nagyon nem stimmel ezzel a kölökkal. Útálom azt az arrogáns délvidéki felsőbbrendűséget reflektáló modorát, és főleg nem szeretem, hogy közeli kapcsolatban volt azzal a baktériumfegyvert tanulmányozó terroristával. Valami komoly bajba fog belevinni.

– Nekem nincs semmi takargatnivalóm a törvény előtt.

– Tényleg? Én pedig úgy hiszem, sokkal jobban járnál, ha bennem bíznál.

Magda, a pincérlány megállt asztaluk mellett; felismerte Nórát és kedvesen kérdezte.

– Ms. Telegdy, mit hozhatok magának?

Nóra nem volt éhes és nem akart Thurzóval túl sok időt tölteni így csak ennyit mondott.

– Egy kávé, Magdika, – de mivel Nóra látta, hogy ceruzáját és rendelőblokkját készenlétben tartva Magda jelentősebb rendelőt remél, hozzátette, – és egy darab almás rétest, a maguké a legjobb a környéken.

Magda visszament a pult mögé és nekiállt friss kávé főzni. Nóra egy centiméterrel közelebb csúszott Thurzóhoz és lefojtott, mérges hangon kérdőre vonta.

– Mit akar maga tőlem? Háromszázkilencvenkilenc évig egészen jól megvoltam maga nélkül. Nem tagadom, csináltunk együtt egy kis okirat hamisítást. Senkinek sem okoztunk kárt. Amit kért azt megfizettem. Most már igazán hagyhatná, hogy éljem a saját életem.

– A törvény betűje szerint, az ország jogszabályait semmibe vetted. Akár csak egy illegális bevándorló, a születési bizonyítványok hamisítása a legnyomósabb ügy a nemkívánatos elemek deportálására.

– Maga nem jelenthet be engem. Én is tudok magáról sok mindent, olyanokat, amiket maga nem szeretne a kormány orrára kötni.

György széttárta kezeit. – Kérem, Nóra, én ártatlan vagyok. Én érvényes dokumentumokkal jöttem ebbe az országba. Mint legálisan bevándorló és hontalan menekült érkeztem ide a háború után.

– Biztos vagyok benne, hogy a kofferjába begyűrve volt magánál néhány ronda háborús bűnre való atrocitás.

– Semmi olyasmi, amit ma be lehetne bizonyítani.

– Igen, biztos vagyok benne, hogy a keze már régen tisztára lett mosva. Maga soha nem hagyott tanúkat életben, akik el tudnák mondani miket csinált velük.

– Nóra, maga özvívzelőtti rémmeséken rágódik. Inkább dolgozunk együtt. Jöjjön hozzám feleségül. Ha egyesítenénk a maga képességeit az én kitartásommal és határozottságommal, ketten együtt az egész világot hatalmunk alá tudnánk kényszeríteni.

– Úgy gondolja, hogy kombináljuk össze az én pénzemet a maga költekezési szokásaival. Köszönöm, de nem kérek belőle.

– Rendben van, akkor ne legyen a feleségem. Én már úgylis túl öreg vagyok a szeretkezésre, de mégis, bennem még megvan a kiolthatatlan lelkesedés, még mindig szeretnék valami rendkívülit csinálni.

– Például.

– Az üzletvilág politikája izgatja a fantáziámat. Számos régi barátom és régi üzlettársam van magas pozíciókban. Nekünk egy nemzetközi óriásvállalatot kellene formálnunk és meg kellene szereznünk a piacokat. Befolyásolnánk a kormányokat, megállapítanánk az árakat és lehoznánk a reálbéreket. Bús hasznot hozó üzletekbe kellene belemennünk, például energiahordozókba, gyógyszerekbe és egészségvédelem profitért típusú biztosítási vállalkozásokba. Ne pazarold idődet és tehetségedet Keith féle szerencsétlen alakokra. Használd áldott tehetségedet és energiádat pénzcsinálásra.

– És az ország dolgozó osztályának kizsákmányolására. Ez az ország, amikor szüksége volt rá, kérdés nélkül menedéket és hajlékot adott magának. Így akarja meghálálni nagylelkűségüket?

– Nagy szavak. Én csak pénzt akarok csinálni és az nem törvényellenes, még ebben az országban sem.

Serfőző Larry

– Volt pénze, de maga elvesztegette ledér nőkre, kábítószerekre, szerencsejátékra, és a maradékot eljátszotta a tőzsdén. Ma már komoly összegekkel tartozik több uzsorásbandának, és halállal fenyegetik, ha nem fizeti ki adóságait.

– Lehet, az utóbbi időben a szerencse egy kicsit elpártolt tőlem, de már voltam hasonló helyzetben. Most is csak átmeneti segítségre lenne szükségem.

– Nem kérek belőle. Nem hiszem egy szavát se, és nem akarok magával semmiféle üzleti kapcsolatba kerülni. Sajnálom, de dolgom van és mennem kell.

Nóra felállt és megindult a kijárat ajtó felé. Félúton majdnem belebotlott Magdába, aki egy szervírozó tálcán hozta a megrendelt kávé és a rétest.

Nóra elvette a kávé és adott a pincérlánynak egy ötöst.

– Magdi, a visszajáró apró a tiéd. A rétest meg add oda az első hontalan személynek, aki elhalad cukrászdád előtt.

Hazaérve, Nóra benézett Keith szobájába és a férfi a komputer mellett ült. Meglátva Nórá, a fiatal matematikus nagy lelkesedéssel magyarázni kezdett.

– Rátaláltam a tudományos elméletre, ami pontosan megmagyarázza álmaink különleges sajátosságait. A mi ismert világegyetemünk idő és tér koordinátái demonstrálhatóan eltorzulnak a gravitációs erőter extrém értékeinek közelében. A múltba, esetleg a jövőbe is vezető alagutak vagy csatornák elméletileg létezhetnek. Az egyszerűség kedvéért a tudományos világ féreglukaknak hívja ezeket a közlekedésre is alkalmas, térbeli országutakat. De még van egy megoldatlan probléma.

Nóra leereszkedően elmosolyodott. – Az biztos, hogy probléma van, senki nem tudott még utazni az időben ide és oda. Az idő folyója csak egy irányban folyik.

Keith nem zavartatta magát, folytatta indoklásait. – A probléma az, hogy az extrém gravitációs szingularitások közelében a gradiensek ereje mindent élőlényt, bárkit, aki megpróbál belépni az alagutakba, atomnagyságú részecskékre szaggat szét.

Nóra beleegyezően bólintott, – Igaz, de mégis az álmok, annak ellenére, hogy alapvetően különböző világban történnek, mint a mi ismert

környezetünk, túlságosnak valóságosnak érződnek. Tegnap éjjel nekem is volt egy hasonló álmom.

Keith izgatottan közbevágott, – soha nem hallottam a Pilis hegyeiről, mégis ott voltam és láttalak. Láttam Tordát, Jánost, a bölénybikaborjút és egy kismacsskát, akit Rinzának nevezte el.

Nóra elmosolyodott, – ezekről álmodtam én is. Pontosan egy és ugyanaz az álmunk volt.

Keith megmarkolta székének karfáját, Nóra felé fordult, és lelkes patósszal felkiáltott, – Lehetetlen, de igaz.

– Kívülről kontrollált álmok, én hoztam rád őket. Hosszú életem alatt, hasznosítva kivételesen átható belső energiámat, megtanultam hogyan befolyásoljam mások agytevékenységeit. Ha éberem lehetséges, miért ne lehetne alvás közben, semmi más, mint ügyesen alkalmazott pszichológiai technika. Csupán akartam tudni múltamat. Ebben nincs semmi mágikusan különleges, nincs szükség féreglukákba bemászni és miszlikbe tépetni magunkat.

– Einstein hibát csinált számításaiban, – Keith nagyon erőlködött, hogy okosnak látszódjon, – Einstein rájött, hogy egyenleteire nincs megoldás egy mozgásban lévő világegyetemben, és hogy korrigálja a kozmikus gravitáció vonzásának hatását, kitalált egy aránylag jelentős nagyságú kozmológiai konstans. Így matematikailag a világegyetemet ismét statikussá vagy egyenletesen mozgásban lévővé tette. Évtizedekkel később, pontos mérésekkel a tudósok meg tudták határozni a világegyetem növekedésének sebességét és gyorsulását, és így a további számításokban csak egy nagyon minimális konstansra lett szükség, ami kompenzálni tudja a még mindig ismeretlen tényezők hatását.

– Zseniálisan lenyűgöző a tudásod, – Nóra engedékenyen elmosolyodott, – de ennél a keresztútnál, engedd meg, hogy beavassalak egy kis, a tudományos körök által el nem ismert, magántitokba. A különféle gravitációs mezők egymással való interferenciáinak hatására a gradiens erők destruktív effektusa lecsökken. Bizonyos szinguláris helyeken ez a hatás annyira jelentős, hogy a féreglukákba való belépés lehetséges anélkül, hogy az élő emberi test szétroncsolódna.

– Erre én is gondoltam, – Keith nem mutatott meglepődést, – de senki nem tudja, hol vannak ezek az interferencia pontok. Évek óta dolgozom ezen a témán, de nem találtam semmiféle referenciát, sem a tudományos magazinokban sem az akadémiai értekezésekben, hogy ezek a szingularitások ténylegesen léteznének a mi földünk határain belül.

– Mindenütt néztél, csak minket nem kérdeztél, – Nóra türelmetlenül félbeszakította Keith-et, – a mi fajtánk hosszú idő óta tud ezeknek az alagutaknak a létezéséről. Torda segítségével ketten felfedeztük, hogy bizonyos alagutak valóban használhatók. Torda sokat emlegetett alagútja az élet és halál birodalma között, mélyen lent a Dobogókő hegy belsejében, egy ilyen féregluk típusú alagút. Én erősen gyanítom, és ebben nagy szükségem van számításaid helyességére, hogy van egy ilyenfajta alagút ez alatt a ház alatt is. Mélyebben le kell ásunk a szikla alá és meg fogjuk találni.

– Nem olyan egyszerű, – ahogy válaszolt Keith erősen kételkedni látszott, – kísérletezések, találgatások, sziklafúrás és robbantás, nagyon bonyolult és talán eredménytelen folyamat az ilyesmi.

– Én érzem az alagút közelségét, – Nóra közelebb hajolt Keithhez és suttogóra fogta hangját, – a második pinceszint mélyében páncéltermet fogunk építeni. Négy oldalról és a tetején, kamránkat védeni fogjuk mindenfajta mágneses sugárzás ellen. Ólomlemezeket fogunk használni, csak a padlózat lesz nyitva a föld közepe felé. Ott kezdjük meg a leásást.

– Nem kivihető, – Keith kételkedett, – háromezer méter mélységben, hűtőberendezések nélkül a magas hőmérséklet minden életet elpusztít.

– Három méternél többre nem lesz szükségünk leásni. A féreglyuk csatorna már megvan és ezen a házon kívül két kijárata is van. Az egyik a Dobogókő hegy alatt, a másik anyám Tuzsoni kastélyának kinzókamrája alatt.

– Te ezekre a helyekre akarsz menni, miért?

– Az arany álarc és az Isten kardja a Dobogókő hegy alatt van. Meg kell találnom őket, hamarosan szükségem lesz rájuk.

– És mi van Tuzsonban?

– Oda is el kell mennem. A nép borzalmasan szegény azon a vidéken. Meg kell találnom anyám áldozatainak családjait és elviselhetőbbé kell tennem életüket. Csekély vigasz, négyszáz éve esedékes már, de ez a minimum, amit meg kell tennem értük.

– Csodálom az erkölcsi erődöt, és követni foglak bárhová is vezessen utad, – Keith őszintén és készségesen ígerte segítségét.

– Köszönöm, Keith, – Nóra komoly arccal nyújtott kezét fellelkesült matematikusának, – tudtam, hogy számíthatok reád.

Nóra felvett egy építési vállalkozó céget és megtette Keith-et főellenőrnek. Szerkezeti mérnökök a Sverdup és Parcel tervezővállalattól elkészítették a 3.6 méterszer 4.8 méter nagyságú földalatti pánccéltérmet terveit és New York City hivatalos szerveinél megkérvényezték az építési engedélyt.

Nóra kérése szerint a vállalkozó csak egy kisméretű és kevéssé szembetűnő, *átalakítás alatt* cégértáblát helyezett el, és beleegyezett, hogy a szükséges építési anyagokat a hajnali órákban szállíttassa le.

A munka hamarosan megkezdődött. Először egy brigád kicsákányozta az alapfalakhoz szükséges három méter mély árkot és vasdrótok segítségével helyükre kötözte a betonerősítő acélrudakat. Később ácsok jöttek és nehéz pallókból összeszegelték a betonformákat.

Egy héten belül a munkások már a három rétegből összeállított falakon dolgoztak. Legkívül betonkockákat, középen tíz centiméter vastagságban ólomlemezről készült védőpajzsot és belül még egy réteg vasrudakkal megerősített második betonkocka falat raktak fel.

A tető vastag acélból hengerelt hullámlemez volt, amit vastag ólomréteggel terítettek be és 300 kg per négyzetcentiméter erősségű betont öntöttek a tetejébe.

Amikor álltak a falak a vállalkozó beemeltette és beszerelte az edzett acélból és ólomból összeszendvicsezett pánccéltérmet ajtót és biztonsági zárszerkezetet.

Utoljára Turner és Harrison beépítette a megosztott rendszerű klímaberendezést. A kondenzációs egységet a ház melletti sikátorba tették a konyhaablak alá. A freoncsöveket ólomhüvelyekben vezették át a falakon és a cső és a fal között megmaradt üreget olvasztott ólommal zárták le. Belső bútorzatnak, laborszekrényeket, pultokat és székeket rendeltek és csavarozták össze.

Nóra és Keith elégedetten gondolta, az építkezés befejeztével a ház legalsó szintjén, egy hermetikusan lezárt, elektromos szervizzel, víz és csatorna berendezéssel és hűtőgépekkel ellátott titkos szoba fog hamarosan használatra készen állni.

Az építkezés sokáig elhúzódott. Hat hónap is eltelt, amíg a munka lassan befejeződött, de végre csak az utolsó simítások voltak hátra.

Nóra váratlan kérdést tett fel Keithnek – Keith, van-e érvényes útleveled? Van két hét vakációm. Ezen a hétvégén indulunk Erdélybe. Remélem a hátralévő pár nap elegendő idő lesz az előkészületekhez.

– Megrendeljem a repülőjegyeket?

– Nincs szükség repülőjegyekre. Csak hozz elegendő készpénzt. A te transzcendentális csatornáidban fogunk utazni.

– Nem lesz ez egy kicsit túl hamar? Gondolod, hogy a csatornáknban való közlekedés eléggé biztonságos?

– Valószínűleg veszélytelen, de mindig van elegendő ok ismeretlen tényezők létezésének feltételezésére, és azok könnyen okozhatnak előre nem látható zavarokat.

Keith kicsit visszahőkölt, – mit értesz ez alatt?

– Könnyen lent ragadhatunk. Például a hőmérséklet túl magas lehet, vagy a gravitációs húzás elviselhetetlenül erős lesz. Biztonságunk érdekében bíznom kell matematikai zsenialitásodban, hogy még utazásunk előtt meg tudod oldani a néhány megmaradt differenciális egyenletrendszert és ki tudod küszöbölni az ismeretlen tényezőket.

– Meg kell oldanom a mátrix rendszert, amit felállítottam a féreglukák karakterisztikáinak kiderítésére. Nem kevesebb, mint negyvennyolc ismeretlen van, de iterációs redukció rendszer használatával meg fogom határozni egyiket a másik után. Nagyon időigényes munka, még a szupersebességű mainframe komputeren is. Hagyományos számítógépekkel még tíz évvel ezelőtt sem lehetett megoldást találni.

Nóra Keithre tekintett, – Bólyai és Einstein ezért nem tudtak gyakorlati megoldásokat találni és ezért kellett megmaradniuk az általánosított, elméleti feltevéseknél.

– Így van, – Keith bólintott.

– Remélem nem sajnáltad a pénzt, és a megvetted legmodernebb komputert.

– Nem problémáztam a pénz felett és beszereztem, amire szükség volt.

– Na, akkor csak dolgozzál, de egy éjszakát hagyj meg álmodásra. Szeretnék még néhány részletet meglátni múltamból.

– Életem a tiéd, a te akaratod az én parancsom, nincs szükség arra, hogy bármit is megokolj.

Nóra felállt, arckifejezése hálát mutatott, de figyelmeztetően felemelte mutatóujját, – még egy dolog, ha én elpusztulok és te túléled

vállalkozásunkat, írd meg a történetemet és írd a nagy társadalmi kérdésekről, amik nekem a legjobban fájnak.

Nóra és Keith szorgalmasan dolgoztak útjuk előkészítésén, de időközben, Thurzó sem maradt tétlen. Nóra háza mellett elhaladva meglátta az építkezés áruló jeleit. Leírta a vállalkozó nevét, Douglas és Fiai, és elment meglátogatni a Third Avenue-n lévő központi irodájukat.

– Mr. Douglas, építési ellenőr vagyok és New York városát képviselem, – Thurzó kihúzott egy hamis igazolványt és meglengette Mr. Douglas orra előtt, – ha nem engedi meg, hogy ellenőriznem hogyan haladnak a Telegdy ház átalakítási munkálataival, vissza fogom vonni építkezési engedélyüket.

Douglas vállat vont, – semmi probléma. Hozza a védősisakját és a helyi menedzserem mindent meg fog mutatni magának.

– Ennek minél hamarabb meg kell történni.

– Holnap, jó lesz.

– Igen, – Thurzó nagy beképzelten bólintott és faképnél hagyta Douglast.

– Na, ez a szemétláda is csúsztatópénzt vár. – A cégtulajdonos morogta és rosszallóan nézett Thurzó után.

Irodájába visszaérve, Thurzó telefonon odaszólt Muresanuhoz.

– Légy szíves és értesítsd kebelbarátod, Conklin Roger FBI ügynököt. Holnapután akarom, hogy jöjjön ki velem a Telegdy rezidenciához.

Másnap délelőtt, egy nappal az FBI látogatása előtt, Thurzó fejébe nyomta a védősisakját és Cleghorn Ethan építésvezető társaságában, amikor a házigazda nem volt otthon, ellátogatott Nóra házába.

Lent a második pincszinten, Ethan megállt és hangos ordítások között kioktatta a csatorna és vízvezeték szerelő alvállalkozóját. Amíg a fiatal menedzser nem figyelt oda, hogy vendége mivel foglalja el magát, Thurzó kinyitotta a bőröndöt, amit kerekeken maga után húzott. Kivett féltucatnyi Petri csészét, egy laboratóriumi centrifugát, két kisméretű inkubátort, egy doboznyi üveglombikot, és egy készlet próbapipettát. A tárgyakat ügyesen elrendezte a laborpulton vagy betette kabinetekbe.

Később, amikor Cleghorn Ethannak több ideje volt, Thurzó követte a fiatalembert és komolyan bólogatott, ahogy az elmagyarázta a project állását, és hogy milyen hűségesen betartották a városi előírásokat.

Délutánra visszatért irodájába és feltárcsázta FBI ügynök, Conklin Roger közvetlen vonalát.

– Roger, én már többször megpróbáltam elmagyarázni ennek a konok Murasanunak, de csak nem akar hinni nekem. New Yorkba érkezése óta követek valakit, Keith Walkert, egy nemrégén szabadult fegyencet Georgiából. Hogy bizonyítsam gyanúmat, meg szeretném neked mutatni, hogy a Manhattan kellős közepében min dolgozik ez az ember és bűntársa.

– Igen, hallottam róla, Nick már elmagyarázta ezt az úgynevezett gyanúdat. Meg vagyok győződve róla, hogy az egész csak egy alaptalan, ideges vízfelkapás, de ha saját szememmel láthatnám, miről van szó, talán jobban tudnék hinni.

– Pontosan ezért hívlak. Holnap meg tudnám mutatni pontosan, min munkálkodik Walker és csoportja. Földalatti laboratóriumot építenek, ahol tömegpusztító biológia fegyverek előállításán akarnak dolgozni. Csírájában el kell fojtanunk ezt a dolgot.

– Kétségbevonhatatlan bizonyíték kell, vagy legalább is alapos ok a gyanúra, – Conklin nem engedte magát felpaprikázni és nyugodt maradt, – a legtöbb, amit meg tudok tenni, holnap reggel tíz órakor találkozhatunk a helyszínen. Miután láttam mi a helyzet és észrevételeztem a tényeket, akkor majd megfontolom, hogy írjak-e jelentés a nemzetbiztonsági ügynökségnek.

– Azonnal le kell tartóztatnunk mind a kettőt és ki kell szednünk belőlük kik a cinkostársaik.

– Igen, lehet. De nekem akkor is követnem kell a parancskiadási és végrehajtási protokollt. Talán a veszély valóban komoly, és nem akarom egy meggondolatlan döntéssel veszélyeztetni a helyes elintézés sikerét.

Conklin akadékoskodása erősen ráment Thurzó idegeire. Conklin semmiben sem hasonlított Murasanura. Mindig valamiben kételkednie kellett, belekérdezett dolgokba, kétszer is ellenőrzött mindent, pontosan úgy, mint egy tipikus kormányburokrata. Thurzó majd szétrobbant mérgében, de el kellett fogadnia Conklin javaslatát.

Thurzó még egyszer megpróbált hatni Conklinra és elkezdett ismét érvelni, – nem szabad belesüllyedjünk az aktatologatás posványába, talán

már csak egy pár napunk van, hogy megakadályozzuk egy akkora katasztrófát megtörténtét, ami mellett a 9/11 tragédia teljesen eltörpülhet.

Conklin eltakarta markával a telefonhallgatót és ránézett titkárnőjére.

– Sylvia, fogalma van magának arról, hogy én mennyire utálok ezt a fickót?

Sylvia megrándította vállát és nem válaszolt. Conklin nagyot sóhajtott és bár messze eltartotta magától a telefont, világosan hallotta Thurzó bosszantóan kellemetlen rábeszélő szájíjartatását.

– Tíz órakor, holnap, csütörtökön reggel, írd csak be a naptáradba.

– Természetesen, – Conklin morgott egyet beleegyezően, de nem mozdult, hogy kezébe vegyen egy írószerszámot.

Thurzó letette a telefont, bement irodájának hátsó szobájába és kinyitotta a pánccsaszekrényét. Még mindig nála volt Telegdy Nóra érvényes végrendelete, amit Nóra olyan vigyázatlanul aláírt tíz évvel ezelőtt, és amiben Nóra mostohaapját, Thurzó Györgyöt tette meg vagyonának jogos és egyedüli örökösévé.

– Remek, – Thurzó összedörzsölte kezeit, – talán nem is kellene annyira aggódnom a családbírószági tárgyalás kimenetele miatt. Nóra pénzével és azokkal a legendás fegyverekkel, amiket biztosan házában rejteget, a világot, legalábbis jelentős részét, hatalmam alá fogom hajtani. Vezérigazgató leszek több világcégnél, a legbefolyásosabb kormánybefolyásoló érdekcsoportokat fogom megvásárolni Washingtonban. Nincs felső határ, képletesen beszélve természetesen.

Thurzó hangosan felnevetett, – nem lesz több akadály hatalmas terveim végrehajtásának. Én és az én démon barátaim lesznek a világ ötszáz leggazdagabb vállalatának korlátlan hatalmú vezetői és bent leszünk minden kormányminisztériumban. Lassanként fogjuk elkezdni, de ez egy önmagát gyorsító folyamat, minél több hatalom van a kezünkben annál több új hatalmat fogunk hozzá szerezni. A néppel el fogjuk hitetni, hogy mindezt az ő érdekükben csináljuk. A nép el fogja fogadni állításainkat és csodálni fogja legszörnyűbb és legvéresebb tetteinket is. Az én szegény buta és naiv Nórám, minden az övé lehetett volna, de egy félrevezetett bűnbánásból, inkább fel akarja adni vagyonát és hatalmát a szegények és a szerencsétlenek megsegítéséért.

Tizenötödik Fejezet

Ezernyolcszáznegyvenkilenc telének kezdetén Bécsből küldött idegen katonaság megtámadta Magyarországot és elfoglalta Budát. Osztrák ágyúk rommá lőtték a pesti oldalt és a német vezér halált ígért bárkinek, akit a Magyar Honvédhadsereg katonáinak rejtegetésével lehetett gyanúsítani.

Kora tavaszra, egy újonnan felszerelt és határtalanul lelkes magyar haderő keletről nyugatra ellentámadásba ment és kizavarta a betolakodókat. Háromheti ostrom után, a száz méter magas függőleges sziklafalakat létrán megmászva, amelyek minden oltalmazó búvóhely nélkül csupaszon emelkedtek a Duna felett, egyetlen nap véres csatájában, a magyar katonaság visszafoglalta szeretett fővárosuknak, Budának fellegvárát.

De a mámorító nemzeti boldogság nem tartott sokáig. Az osztrák császár új hadsereget toborzott össze, Haynau Gyula tábornokot nevezte ki fővezérnek és minden oroszok cárával, Nicolással szövetkezett Magyarország leverésére.

A Nyugat Európából származó korabeli történetíró így írja le az eseményeket.

Kirabolva védtelen városokat, ahogyan egyetlen európai hadsereg sem cselekedte századok óta, felhergelve az aljanép fajgyűlölő dühét, és minden egyes elfogott és megkötözött magyar honvédért öt arany forintot ígérve, a birodalmi hadsereg mindent letarolva nyomult előre az ország belseje fele.

A magyarság elrémülve hallgatta, Haynau, a Bresciai Hiéna rettenetes cselekedeteiről érkező híreket, és a történetet, ahogyan horvát katonaságának a tábornok megengedte a szerencsétlen olasz város teljes kifosztását.

Haynau elevenen megégetette hadifoglyait, az áldozatok feleségeit kényszerítette, hogy végignézzék férjük szenvedéseit, és a város férfijaival megetette feleségeik és gyermekeik húsát.

Haynau könnyeket ejtett saját embereiért, de örömet talált ellenfeleit büntető hírhedt kínzásaiban.

Észak felől lezúdulva, kétszázezer orosz kozák lemészárolt egy lényegesen kisebb magyar hadsereget, amely megpróbálta Haynaut Buda elfoglalásában megállítani. A nyár közepére a vár ismét osztrák kezekbe került.

Szétverve, üldözve és súlyos sebekből vérzően, ezernyi magyar honvédiszt és közkatona keresett menedéket a lakhatatlan mocsarakban és a járhatatlan erdőkben.

Magasan fent elrejtve a Dobogókő hegyen, Nóra távol tartotta magát a harci eseményektől. Elszigetelten élve életét százhatvan évig, Nóra nem érzett személyes bosszúvágyat, és nem vágyott belekeveredni az öldöklésbe. Csinálta mindennapi dolgait, vadászott vagy kereste élelmét, gyűjtögette a télirevaló tűzifát és csendesen élvezte az őszi napok melengető sugarait.

Az erdő mélyén hatalmas szarvasbikák ütötték össze sokágú agancsaikat, és fenyegetően kihívó bögésekkel, éjszakától reggelig háborgatták az erdő fenséges nyugalma.

Egy reggelen, ahogy vizet mert a forrás kicsiny medréből, Nóra egy fiatal embert vett észre a nagy tölgyfa alatti magas fűben feküdni. Csendben, mint egy árnyék, beleolvadva az aranyos barnára forduló lombzatba, a leány kíváncsian közelebb surrant.

A fekvő alak nem mozdult.

Talán meg van halva, Nóra találgatta.

Közelebb lépett és lehajolt. A férfi arcszíne halálsápadt volt és magyar huszáregyenruhája alvadt vértől piroslott. Tüskés borosta borította arcát, és rendezetlen oldalszakáll csomókba volt összeragadva, de Nóra nem találta az elhanyagolt megjelenést ellenszenvesnek, bár ezen idáig, erdei ismerősein kívül, minden férfit undorítónak tartott.

Nóra megérintette a jövevény arcát, és mintha egy haldokló öz utolsó lehelete lenne, enyhe párázatot érzett ajkai körül. Emlékezett, 1686-ban, Buda visszavétele után, ő is majdnem pontosan ugyanezen a helyen

feküdt, és megesett a szíve az összetört roncsához hasonló sebesült huszártiszten.

Nóra visszahúzódott, de hamarosan visszatért Jánossal. Intett a bölénynek, hogy térdepeljen le, és gyengéden, ahogyan az egy haldokló hőst megillet, felemelte a huszárt a bika hátára. Óvatosan vezetve Jánost a keskeny erdei ösvényen, ketten elvitték a fiatal sebesültet a barlanghoz.

Lefektette ápoltságát az egyik bölénybőrre és ment, hogy vizet melegítsen kormosra égetett fekete üstjében.

Mikor a víz megmelegedett, lehúzta a férfi zubbonyát, és óvatosan elkezdte lemosni a vért a férfi nyakáról és karjairól.

A fiatalember felriadt. Nóra visszahőkölt és riadtan elhúzta a kezét a férfitől.

A férfi alig érthetően suttogott. – Hol vagytok?

– Nálam, a barlangomban. Ki vagy?

– Barnaky Viktor, Guyon tábornok seregének hadnagya. A zászlóaljamat az orosz lemeszárolta Vácán és én magam is több helyen megsebesültem. Egy könyörületes révmester áthozott a Dunán és az erdőben kerestem menedéket. De nincs több erőm futni, el vagyok készülve a halálra.

– Nem kell meghalnod, – Nóra megérintette a fiú mellkasát, – én, meg tudlak gyógyítani.

A férfi Nórára emelte szemét. – Ki vagy, irgalmas lélek?

– Telegdy Nóra a nevem. A faluban azt tartják rólam, hogy boszorkány vagyok.

– Te csodálatosan szépnek és fiatalnak nézel ki. A boszorkányok öregek és rondák.

Nóra vállat vont és elmosolyodott, – nem tudom, én még soha nem láttam egy igazi boszorkányt.

– Elég, ha enyhíteni tudod fájdalmam. A halál könnyebb lesz, ha nem vagyok egyedül.

Nóra elment, iszapot hozott a forrás mellől, és így szólt a huszárhoz, – Viktor, a ruhádat le kell vennünk. Rákenem ezt a gyógyító sarat sebeidre és azok be fognak hegedni. Még túl fiatal vagy ahhoz, hogy meghalj.

Óvatosan hogy ne tépje fel az alvadt vérrel borított sebeidet, Nóra rétegenként lehántotta Viktor ruháit. A férfi fel-felszisszent, de hagyta

Nórát dolgozni és csak ennyit mondott. – Miért vagy csupán állatbőrökbe öltözve?

– Semmi szükségem a külső világ dolgaira. Nem akarok semmit az emberektől. Az erdő ad nekem elég ételt én meg tudom varrni a saját ruháimat. Senki nem jár erre-fele és senki nem tudja, hogy létezek.

– Miért gyűlölöd annyira a világot? Ki volt olyan nagyon rossz hozzád?

– Nagyon régen volt. De még nem felejtettem el.

Viktor várt egy kicsit, és ahogy Nóra újabb véres rongycafatot húzott le róla szisszent egyet. Azután kérdezett és hangjában már ott rejtőzködött az aggódó, társvédelmező. – Kik voltak bántalmazóid?

Nóra kitérő választ adott. – Ezeknek a hegyeknek áldott hatása van. Gyógyító erejük megnyugtatja felkavart lelkedet és behegeszti vérző sebeid.

Viktor oldalt fordult, hagyta, hogy Nóra lehúzza pantallóját és megválogatva szavait lassan, vontatottan válaszolt, – Százszor is szembenéztem a halállal, nagyon sok ellenséget megöltem. Nem érdemlem meg sem a gyógyulást, sem az életet. Miért akarnék életben maradni?

– Viktor, ha meghalsz, többet nem tudsz változtatni semmin. Ameddig életben vagy, legalább van remény arra, hogy sorsodon javítani tudsz.

Nóra minden ruhát lehúzott Viktorról, és iszappal bekente a meztelen férfi sebeit. A férfi teste izmos volt és szép, de Nóra nem mutatott érdeklődését.

Befejezve az iszapozást Nóra Viktorra nézett, – éhes lehetsz, – mondta kedvesen.

Viktor, elmosolyodott, először mióta Nóra megtalálta, és félénken válaszolt, – nagyon.

Nóra lemosta kezeit és megállapította, – az éhség jó, az étvágy az egészség jele. Készítek tojásrántottát szárított hússal.

– Milyen hús?

– Vaddisznó, szarvas, vadmadár, amit az erdő ad.

János bejött kívülről és lefeküdt Viktor mellé. Rinza követte a bölényt, felmászott szőrös hátára és elkezdett dorombolni.

– Ezek meg micsodák, – Viktor kérdezte és szinte nevetett, bár a szörnyű fájdalom inkább csúnya grimaszba torzította arcát.

– Legjobb barátaim és társaim. A nagy púpos bölényborjú neve János, és a másik meg Rinza, az én kis cicabarátnőm. Soha nem válnék meg tőlük, még akkor sem, ha életembe kerülne megvédelmezni őket.

Pár napon belül Viktor jobban érezte magát. Elmúlt a láza és kardvágás okozta tátongó sebei lassan hegedni kezdtek. Látva a férfi erejének visszatértét Nóra így szólt hozzá, – Ki kell vennünk a golyót, ami szíved mellett van beágyazódva.

– Buda legjobb sebészei sem kísérelnék meg a veszélyes operációt, ami egy ilyen csodatételhez szükséges.

– Én nem vagyok sebészorvos. Az vagyok, ami vagyok, de ki kell vennem az ólomdarabot testedből különben a fém mérge hamarosan szörnyű fájdalmak között el fog pusztítani.

– Igazad van, érdemes életben maradni. Mielőtt találkoztam veled nem bántam a halált, de most már akarok élni, hogy megtudjam ki vagy. Vállalom a kockázatot.

– Nagyon jó, Viktor, – Nóra hamiskásan kacsintott egyet a huszárra, – akkor fekédj hanyatt és engedd meg, hogy gyakoroljak rajtad egy kis ármányosan fondorkodó boszorkánymedicinát.

Nóra gyengéden lefektette Viktort a bölényirhára, kigombolta a zubbonyát és a sziklamedencéből vett tiszta vízzel lemosta a bal melle alatt feketére száradt vért. Viktor felnyögött és arca megrándult a fájdalomtól.

– Ne mozdulj, – Nóra parancsolt és jobb tenyerét rászorította a férfi mellkasára. Viktor érezte az erős nyomást, és a bizsergést, ahogy egy természetfölötti hatalomnak vibráló mágnesessége kezdett áthatolni bőrfelületén. Egy forró áradat körülfolymta szívét, és mint egy ökölbe markoló kéz, szívizmai görcsösen összerándultak. A golyó mely szíve alsó csücskében ült a jobb kamra és a bal pitvar között, lassan megmozdult és az izmok nyomása alatt kicsit kijebb csúszott. Egy transzcendentális akarat kiszabadította a halált okozó ólomdarabot és kifelé húzta, ugyanazon a tépett véres úton, amin az a csata hevében Viktor mellkasába behatolt. Legyőzhetetlenül előretörve felbecsülhetetlenül hatalmas belső erejéből, Nóra bioenergiája begyógyította a sebet a mozgó golyó mögött. A véres és deformálódott ólomdarab lassan kicsúszott Viktor húsából és szürkés vége megjelent a

felszínen. A szörnyű kinézetű fémdarab, egy ismeretlen kozák karabélyából kilőve, aki azt sem tudta ki ellen is harcol isten által felkent cárja akaratából, és hogy melyik irányban is van Magyarország a kozákok sztyeppái őshazájából kiindulva, a halálos golyó ugyanazon az úton, ahogy bejött, lassan elhagyta Viktor testét.

Nóra kihúzta a golyót a sebből és feltartott ujjai között megforgatta.

– Itt van, remélem nem okoztam neked túl sok fájdalmat.

Viktor ránézett az ólomdarabra és fájdalmasan felnevetett, – nézd csak már, milyen csodákra nem képes ez a te bűvös boszorkánytudományod.

Nóra lemosta a vért a golyóról és eltette, – majd megolvasztjuk és hideg vízbe dobva, téli estenként öntünk belőle jövőt jósoló figurát.

Kora tavaszra Viktor sebei begyógyultak és egészsége helyrejött. Az erős és jóképű fiatalember sokat segített Nórának.

Követte Nórát a vadászösvényeken, hazacipelte az elejtett vadat és ügyesen megnyúzta. Tűzifát gyűjtött, vigyázott a tűzre, de leginkább csinált valamit, amit Nóra nem tudott vagy nem akart megtenni.

Viktornak volt pénze, lement a faluba és ruhákat vett egy vándorárustól, akivel szembement Csobánka és Pilisszentkereszt között.

A ruhákat hazahozta, fel a hegyre és elmondta Nórának a legújabb híreket.

– Kossuth Amerikába fog látogatni. A szabadságharc vezetője jelenleg Isztambulban tartózkodik, és Amerika szabadságszerető népe csatahajót küldött, hogy a magyar hőst elvigye hozzájuk.

Nóra ránézett Viktorra, – Amerika, az új világ, az ugye az óceán túloldalán van?

– Igen ott van, és nekünk is oda kellene mennünk.

– Igazad van, – Nóra bólintott, és ahogy a jövőt próbálta találgatni hangját baljóslatú szomorúság árnyalta be, – Az erdő nagyon megváltozott. Ma már mindennap látok embereket az erdőbe jönni. Az erdőnek tulajdonosa van, és a földesúr számos erdészt állított szolgálatába. Hamarosan nem lesz több hely, ahol biztonságban meghúzhatom magam.

– Miért kellene rejtőzködnöd bárki elől, hiszen semmi rosszat nem tettél.

Serfőző Larry

– Talán igazad van, de én más vagyok és önállóbb, mint a többi, és ez éppen elég bűn azok szemében, akik ellenőrzik még a legegyszerűbb elme gondolatát is, abban az országban, ami valaha teljesen szabad és a miénk volt.

Viktor odanyújtotta a faluból hozott csomagot Nórának, – vedd fel ezeket a ruhákat és semmivel sem leszel más, mint akármelyik fiatal falusi leány.

Következő vasárnap mind a ketten lementek a faluba és Viktor megpróbálta rábeszélni Nórát, hogy térjenek be és üljenek le a templomba.

– Még soha nem voltam templomon belül, – Nóra habozott, – nagyon nem vagyok biztos abban, hogy mi fog történni odabenn.

– A templomban semmiféle rossz nem történhet, – Viktor megfogta Nóra kezét, – gyere velem, a pap nagyon kedves ember és az egyház minden bűnbánó lelket tárt karokkal üdvözlő sorai között.

– Nem vagyok olyan biztos benne, hogy nekem egyáltalán van-e lelkem, – Nóra morogta magában és fennhangon folytatta, – hát megpróbálhatom, de csak a te kedvedért.

A következő két vasárnapon Viktor és Nóra leültek a Pilisszentkereshti Katolikus templom utolsó padsorában és senki nem szólt hozzájuk. A harmadik nap, a mise bevégeztével a pap, csigalassúsággal haladva előre a szentképekkel díszített fal mentében, lejött az utolsó padig és hozzájuk szólt.

– Már láttam kettejüket néhány alkalommal, talán beszélgetnünk illene a sekrestyésben.

Nóra Viktorra nézett, a leány nem akarta magát belekeverní valamibe, ami idáig oly nagyon idegen volt tőle, de Viktor bólintott a pap felé.

– Szívesen, mi is szeretnénk bemutatkozni.

A sekrestyén belül a pap intett nekik, hogy üljenek le és bemutatta magát. – Bálint atya a nevem. Mivel tudná az egyház segíteni magukat?

– Bálint atya, – Viktor kezdte határozottan. – Amit most én elmondok, annak titoknak kell maradnia. Szent rejtelennek, akárcsak a gyóntatószékben elhangzottaknak.

– Rendben van, hozzám nyugodtan beszélhettek, – Bálint válaszolt, de ájtatos jósága mögött senki nem tudta kiolvasni szándékait, fogja-e a felszentelt pap betű szerint követni egyháza dogmáit vagy képes lesz-e kivéltet tenni holmi betévedt idegeneknek.

Viktor elkezdett beszélni. – Barnaky Viktor a nevem és ez a leány itt mellettem Nóra, a menyasszonyom. Apám részéről katolikus vagyok. Egy esztendeje, hogy az erdőkben bujkálunk. A szabadságharc katonája voltam és fegyverletétel után rejtőzködnöm kellett. Még most is óvatosnak kell lennem. Az áruló császár elvadult bosszúvágya még nem csillapodott le teljesen. Haynaut ugyan az uralkodó nyugdíjba menesztette, de az elnyomók megmaradt pribékei még mindig keresik és le akarják tartóztatni a hozzám hasonló honvédtiszteket.

Bálint atya bólintott, – tudom, nagyon sokan ebből a faluból is harcoltak Kossuth oldalán, de lassan, már majdnem mindegyikük visszatért. A császár vérebei visszahúzódtak bécsi kutyaóljaikba és ma már engedik, hogy újraépítsük hazánkat és otthonainkat. Az én falumban, ti biztonságban lesztek.

– Száz arany forintot tűztek ki fejemre, – Viktor folytatta, – élve vagy halva, ahogy a plakát írja. Bach akasztófája még mindig vár reám Pest határában.

– És te leányom, – Bálint atya Nóra felé fordult, – te is jó katolikus vagy.

Nóra kényelmetlenül érezte magát. Egyrészt nem akart hazudni, csak azért, hogy kedvébe járjon ennek az álszenteskedő papnak, másrészt nem akarta Viktort szégyenbe hozni ősi sámánoktól tanult vallási nézeteivel. De mondania kellett valamit.

– Erdélyből való vagyok. Családom tagjai Kálvin tanait követő hívő protestánsok voltak. De én a szüleimet nagyon régen elveszítettem és nem is emlékszem mikor voltam utoljára templomban.

Bálint atya visszahőkölt mintha magát az ördögöt látta volna meg.

– Viktor fiam és Nóra leányom, ti ketten, remélem nem élték bűnben.

Nóra elkomorodott, – nem, biztosíthatom arról, hogy nem.

– Hála a magasságosnak, – Bálint megkönnyebbülten felsóhajtott, – akkor lelkeitek még nincsenek elkárhozva. Újra meg fogunk benneteket keresztelni, és előkészítünk benneteket első áldozásokra. Bűneiteket

meggyónhatjátok nekem és boldog szívvel, hamarosan össze tudlak benneteket esketni.

Nóra közbevágott, – remélem, ha mindezt megcsináltuk, nem lesz több probléma és ezzel befejezettnek tekinthetjük a kikérdezés.

Bálint ájtatosan az égre emelte szemeit, – úgy legyen, ámen. Jövő szombaton gyertek a parókia irodába és meg fogjuk kezdeni a katekizmus részletes tanulmányozását.

Keményen kapaszkodva a meredeken emelkedő hegyi ösvényen, Nóra kiöntötte szívét Viktornak.

– Viktor, az teljes egy lehetetlenség, hogy én minden bűnömet bevalljam annak a papnak.

– Miért? – Viktor lihegve igyekezett a leány után.

– Még neked sem mondtam el mindent.

– Nem hiszem, hogy olyan hosszú lehet az a bűnlista.

– Viktor, én megmérgeztem egy embert.

– Te? Lehetetlen. Ki volt az és mikor történt?

– Világosan emlékszem a napra, egy forró augusztusi vasárnap volt.

Na, ez már egy igazi meglepetés, Viktor gondolta és megállt szusszanni egyet. – Tavalý nyáron volt, – kérdezte, – mielőtt hozzád kerültem.

Nóra éles, sikolyszerű hangon felnevetett, – Ne félj, nem tavaly nyáron, sokkal régebben történt, 1621-ben, még a török idők alatt.

Közel egy év után, Viktor már jól tudta, hogy Nóra más volt, mint a többi, és bármit is mondott abban ott rejtőzködött az igazság parányi porszeme. Nem hitte a dátumot, de mégis, ellenkezni sem akart.

Csak ennyit kérdezett. – Hogyan csináltad?

– Hát, ha éppen tudni akarod, – Nóra elnyújtotta szavait, – amit elkövettem, és ahogyan csináltam, nagy örömet okozott nekem.

Viktor elcsendesedett. Az csapás egy keskeny szurdokon vezetett át. Meredek, csúszós sziklák emelkedtek mindkét oldalon és az ösvény, húszméternyi magasban az agyagos falakba oldalvást taposva, alig volt széles még egy lábfejnek is.

A férfi előreengedte Nórát. *Ez a leány valóban rébuszokban beszél, gondolta, soha nem fogom már tudni, mikor beszél igazat és mikor űz gonosz játékot józan felfogóképességgel.*

Nóra ezer ráncba szedett színes szoknyájának szegélye szemével egyenlő magasságban hintázott, és a fiatal férfi nézte a leány széles és formás csípejét. Lépéseinek határozott ritmusára fenekét lágyan ide-oda himbálva, a szépséges erdei nimfa ment előtte, egyre feljebb és egyre bennebb, az ősvadonba, az egyetlen helyre, amit ez a rejtélyes nő valaha is otthonának óhajtott.

Viktor elgondolkozott, miért is nem akarja őt ez a lány soha megcsókolni, miért is nem bátorítja, hogy valaha is gyengéd szavakkal illesse, miért is nem akar, hű barátságukon túlhaladó, érzéken mámorító vonzalmat.

Ezen a meleg májusi délutánon, a szakadék mélyén húzódó kiszáradt folyóágy hűvös rejtékén, Viktort elfogta a vágy és szerette volna tudni milyen is lenne Nórával szeretkeznie.

– Nóra, – suttogott utána, – szeretlek téged és légy a feleségem.

Nóra nem válaszolt, csak amikor felértek a szakadék tetején kezdődő szélesebb ösvényre, akkor fordult meg és mélyen belenézett Viktor szemébe.

– Viktor, én is szeretlek téged. Becsületes embernek látlak, egy őszinte hazafi vagy, aki majdnem életét adta szeretett szülőföldjéért. Szükségem van rád és szeretném, ha hosszú életet tudnánk együtt élni, de éppen azért, most nagyon nyíltan kell beszélnem hozzád. Én még nem vagyok készen arra, hogy egyedül próbáljam meg az emberek között. Taníts meg, hogy hogyan legyek elfogadott tagja a társadalomnak. Túl hosszú ideig bujkáltam ezekben az erdőkben, és előtte meg a cigányok között laktam. Nem tudok viselkedni, nincs modorom, és fogalmam sincs, hogy hogyan kell beszélni az emberekkel. Akarom, hogy te tanítsd meg nekem a civilizált viselkedést.

– Úgy szeretlek téged amilyen vagy, és azért szeretlek, mert ilyen vagy.

– Tuzson grófnője vagyok.

– Tuzson grófnője? Valahogy éreztem, hogy te egy arisztokrata családból származol. Tuzson Erdélyben van, ugye?

– Igen ott van, mélyen bent az Erdélyi Érc-hegység vadonjában. Családomnak millió hold nagyságú birtoka volt, több száz faluval, de ma már csak ez az egy kastélyunk van azon az eldugott helyen, és én még abba sem mehetek vissza.

– Segíteni fogok neked visszavenni őseid birtokait, az utolsó faluig, mindent, amit rokonaid elvesztettek.

Serfőző Larry

– Ha visszamennék, valami förtelmesen utálatos személy lenne belőlem. Nem akarok egy rettenetes szörnyeteggé válni. Először le kell vezekelnem családom évszázados bűneit, és azután teljesítenem kell kötelességemet.

– Beszélj, hallgatlak, – Viktor Nóra keze után nyúlt, és ahogy egy szélesebb ösvényrészhez értek egymás mellett kezdtek lépkedni. – szeretném tudni kik voltak családotod tagjai.

– Rokonaim boszorkányok és vérszívó vámpírok voltak. A szabadságharc kezdetén az osztrákok által felhergelt román parasztok megtámadták kastélyunkat. Kaszákkal, buzogányokkal, flintákkal felfegyverezve több ezren is voltak, de mégis, egyetlen egy sem élte túl a támadást. Családom nőtagjai, a legszörnyűbb módon, minden egyes utolsó szálíg lemészárolták a támadókat.

– Honnan tudod mi történt olyan messze távol?

– Van egy öregember az erdőben, az tanított meg hogyan, – Nóra megállt és keményen Viktor szemébe nézett, – ígérd meg, hogy amit most elmondok, az a kettőnk örök titka fog maradni. Innen nincs visszakozás. Ha folytatom, többet nem engedhetlek el, titkaim nem árulhatod el senkinek.

– Megmentettél a biztos haláltól, életem a tiéd, veled maradok ameddig élek. Titkaid nálam biztonságban lesznek.

– Jól van, ha így érzel. Ahogyan az előbb mondtam, szeretném, hogy velem maradj és velem éld le életed, de azt is akarom, hogy megértsd azt, hogy ki vagyok én.

– Úgy fogadlak el amilyen vagy, legyen az akárki és bármi.

Felértek a barlangba. Nóra megtöltötte az üstöt vízzel és a tűzhely fölé akasztotta. Viktor fát hozott, felszította a tüzet és rátett egy pár száraz tölgyfahasábot.

A lángok magasra csaptak és körbenyalták a kondért. Nóra leült a tűz mellé és elmerülten nézte a táncoló lángnyelveket.

– Az öregember neve Torda. – hosszú percek után a leány végre, de még mindig lassan és vontatottan beszélni kezdett, – Torda egy bűvös erejű sámán, vagy táltos régies nyelven. Torda csodákat tud csinálni és közvetlen kapcsolatban van az Istennel.

– A mi Istenünkkel?

– Nem, az ő isteneivel.

– Csak egy Isten van.

– Lehet, de akikhez Torda imádkozik, azok meghallgatják és megadják neki, amit kér. Torda mutatott nekem egy alagutat a hegy belsejében, mélyen lent a barlang mélyében ahol én alszom. Azon az alagúton keresztül le tudok menni az alvilágba és el tudok menni Tuzsonba, ahányszor csak akarok.

A víz felforrt és az erdőben összegyűjtött gyógyfűlevelekből, Nóra teát készített két fakupában.

– Mézzel szereted? – kérdezte a férfit.

– Igen mézzel, – Viktor válaszolt és a barlang oldalába vésett polcra levett egy kicsiny fahordót.

Nóra folytatta, – most már látod, hogy miért nem mehetek ahhoz a paphoz Pilisszentkereszten, hogy meggyónjam neki bűneim. Fajtam összes utódjával együtt egészen a poklok fenekéig átkozna engem.

– Hát akkor menjünk Amerikába. Senki nem ismer ott minket, és úgy élhetjük az életünket, ahogyan akarjuk.

– A legnehezebb dolog a világon elhagyni az országot, amit a legjobban szeretünk. Szörnyű lenne itt hagyni Tordát és ezeket a hegyeket. És Jánost meg Rinzát is magunkkal kellene vinnünk.

– Egy bikaborjút meg egy macskát.

– Rinza nem jelent semmi problémát, de a nagynövésű bölény, ahhoz ki kell kérnünk Torda segítségét.

Még aznap éjszaka, Nóra ölébe vette Rinzát és így szólt hozzá.

– Ma éjszaka maradj itthon és vigyázz a házra. Mi kell látogatnom Tordát és el kell vinnem Viktort meg Jánost hozzá.

Rinza nem vitatkozott, leugrott Nóra öléből, hátát odadörzsölte a gazdája lábához és elkezdett belegyezően dorombolni.

Kis idővel később Nóra, Viktor és János a bölénybika, leereszkedtek a barlang mélyére, mélyen lent ahol még Viktor soha nem járt. Nóra vitte elől a szurkos fáklyát, de a gyenge sárgás fény elveszett a földalatti világ víztől csöpögő sztalagmitjai, mennyezetről függő jégcsapszerű sztalaktitjai és kitekeredett formájú mészkősziklából természet alkotta szobrai között.

Egy sötétvízű, gyors folyó zárta el útjukat. Céltudatosan, és habozás nélkül előre haladva, Nóra megfogta Viktor kezét és egy keskeny

alagúthoz vezette a széles és ijesztően kavargó vízfelület szintje alatt ereszkedett a föld mélyébe.

– Ne félj, a túloldalon minden gyönyörű, – bízta a leány.

Átmentek az alagúton és minden szép lett, ahogyan Nóra mondta. Az alagút túlsó végénél a nap süttött, széles kiterjedésű füves mezőben kerek jurták álltak és állatbőrbe öltözött férfiak meg nők végezték dolgaikat vagy lovagoltak ide-oda.

Egy nagyon vénséges öregember közelített feléjük és üdvözölte az újonnan jötteket.

– Torda, – Nóra mély tisztelettel üdvözölte az öreget, – hadd mutassam be neked Barnaky Viktort, – Nóra pillanatnyi szünetet tartott és Viktor keze után nyúlt, aki egy lépéssel a háta mögött várt.

– Összebarátkoztunk, – folytatta a leány, – Viktort nyugodtan közénk tartozónak vehetjük.

Torda belegyezően bólintott, – Nóra, itt volt az ideje, hogy méltó párt találj magadnak, – mi járatban vagytok, és miben segíthetek.

– El kell mennünk az erdőkön túlra. Túlságosan sok ember telepedett le a hegyek körül. Úgy néz ki, ismét emberek között kell élnem.

– Ha kell, hát menjetek. Én megértem.

– Az óceánon, az Óperenciás tengeren túlra fogunk menni. Az északi üveghegyek másik oldalán fogunk keresni magunknak új életet és Jánost is magammal szeretném vinni.

– Természetesen.

– Hosszú az út, hajón kell mennünk. Van-e valami mód, hogy János is velünk tartson.

– Csak egy lehetőséget látok. Jánost át kell változtatni emberré. Máskülönben nem fogják felengedni a hajóra.

– Van-e erre hatalmad?

– Azt meglátjuk, össze kell hívnom népem és meg kell tudnunk az istenek szándékát.

Nóra János fele fordult és csókot nyomott a mellette álló bumfordi tinó vastag orrára. – Ne félj, minden rendben lesz, akkor is barátok maradunk, ha két lábad és két kezed lesz.

Naplemente felé az emberek elkezdtek gyülekezni. Alacsony zsámolyokon körbeülték a tüzet és érdeklődéssel nézték az előkészületeket.

Egy széles, homokkal beszórt központi udvaron tábortűz lobogott. Torda leterített egy hatalmas szarvasbőrt a tűz elé, leült a bőrré és látszólagosan semmire sem gondolva, mereven maga elé nézett.

Két fiatal harcos egy nagyméretű lapos bőrdobot hozott. A kemény tölgyfaabroncsra feszített csupasz bőrré szépen cifrázott ember, állat és madárképek voltak festve. Két ember a dobot a tűz fölé tartotta. Amikor a felmelegedett bőr megfeszült, a földön ülő sámán kezébe adták a dobot és hamut húztak a tűzre.

Torda cikornyás sallangokkal körbeaggatott pompás talárt vett magára. A fehérre cserzett bőr, fákat, földet és a napot ábrázoló arany és ezüsfonalakból vart képekkel volt díszítve. Torda megemelte kócsagtollakkal ékesített süvegét és a szertartás megkezdődött.

Nóra tudta mi következik. Torda ásítozni kezdett és elaludt. Lelke szabadon elhagyhatta testét és madár formájában elrepült.

A közönség csendben várt.

Mintha halálból kelne életre, Torda lassan felébredt. Lustán megmozdította karjait majd lábait és hirtelen felugrott.

A feltámadt táltos magasra emelte kezeit és alig hallhatóan elkezdte ütni a feje felett tartott dobot. Majd rövidesen önkívületbe esett, és halkan zümmögni kezdett. A zümmögés összeolvadt a dobszóval és felerősödött. A dob hamarosan úgy zúgott, mint valami megzavart darázsfészek. A zsongás elmélyült és először a sátor, az emberek ruházata, majd a fák levelei is elkezdtek reszketni.

A gyorsuló tempót követve a nézők karba font kezekkel himbálództak a ritmusra és szenvedélyesen doboltak lábaikkal.

A sámán a félelmetesen vibráló bőrbe gyűjtötte össze a segítőkész szellemek erejét, és magasra emelgetve térdeit elkezdett körbeforogva táncolni. A dübörgő dobból ezernyi száguldó ló patáinak dobogása hallatszott. A sámán tovább dobolt, de kezeinek gyors mozgását egyetlen szem sem tudta követni.

Nóra tudta, Torda most a világ tetejére felé vágat ahol az istenekkel fog találkozni.

Torda hirtelen eldobta a dobot. A totemoszlophoz szaladt és elkezdett nagy sebesen felmászni rajta. Minden egyes bevágásnál, minden egyes bevéselt mágikus arcnál vagy állatképnél, Torda vadul küzdött a gonosz szellemek, ördögök és gyilkos sárkányok ellen, akik mindenáron meg akarták akadályozni, hogy az istenek elé kerüljön.

Amikor Torda végre felért a szent oszlop tetejére, Nóra tudta, a sámán most a holdisten, a halvány éjszakai fény hatalmasságos úrnője előtt térdepel és kéri, hogy az csodát tegyen.

Nóra János felé pillantott, de az oktan jóság azt sem tudta miről van szó. Kigúvadt szemekkel bámészkodva a bűvöletbe ejtett nézőközönség gyűrűjének kellős közepében, János csak állt, mint egy nagyra nőtt, de buta ártatlanság.

Torda lecsúszott a totemoszlopról. Lehajolt, felállt, körbefordult és úgy forgatva karjait és emelgetve lábait, mintha azok egy orkánerejű szélben egy szélmalom elszabadult lapátjai lennének, táncolt és énekelt.

*Bűvös erők, vegyétek őt hatalmatokba,
Acélnak rugalmassága, adjál neki erőt,
Rettenhetetlen bátorság, adjál neki vitézséget,
Rozsdafoga, soha nem marjad széjjel,
Ellenségek, reszketetek látására,
Holdisten anyánk, téged kérünk,
A mi képiinkre, változtassad át őt.*

János felágaskodott a hátsó lábaira. Elülső patái összezsugorodtak és elhagyták a földet, szarvai visszahúzódtak a fejébe és farka eltűnt. Kissé hajlottan, de mégis egyenesen kezdett állni, és széles bölénypofája lassan emberi arcba simult. Nem volt szemrevaló vagy jóvágású, alacsony homlokával, bozontos szemöldökeivel és hosszú gubancokba csomósodott hajával inkább egy primitív ősemberre emlékeztetett.

János szeme elé emelte izmos karjait és csodálkozva nézte emberi ujjait. Bütykös ujjú csizmátlan lábfejével bizonytalanul kapart egyet a homokos talajon és Nórára emelte, elhomályosult szemeit. Nézése ijedten kérdezte, mit tettél velem?

Két szolgáló állatbőrből készített ruhát hozott és eltakarták János meztelenségét. János kíváncsian tapogatta az öltözetet, amit mostantól kezdve hordania kellett.

Torda lelassult, erősen kimerültnek nézett ki. Segítői hamuval porozták be ruháját és a sámán eksztázisa csillapodni látszott. Jelezve, hogy csak Nórához vannak szavai, intett a többieknek, hogy menjenek távolabb.

– Az istenek azt akarták, hogy ez legyen belőle. Remélem jó lesz így.

Nóra hálásan Tordára nézett, – köszönöm, nagyon jó lesz. Csak még azt szeretném tudni, hogy vajon ez az új János tud-e beszélni.

– Nem tud. – Torda lemondóan sóhajtott, – megpróbáltam, de az istenek úgy határoztak, hogy nem adnak neki lelket. Ezen már nem lehet változtatni. Belül az maradt, ami volt.

Két nappal később, jóval Nóra megbeszélt katekizmus tanulmányozási leckéje előtt, Viktor útra készen állt.

– Nóra, még maradt elég pénzem és most már elég biztonságos az országúti utazás. El kellene indulnunk, mielőtt Bálint atya meg tudja az igazságot és ki akarja üzni az ördögöt belőlünk.

– Rendben van. Én is készen vagyok.

– Megfogadtam egy könnyű, egylovas bricskát. A kocsis a Piliscsévi fogadó udvarán, a Dobogókő hegy naplementei oldalán fog reánk várni. A bricskán eljuthatunk egészen Fehérvárig, ahol majd átszállunk egy menetrendszerinti bérkocsira.

– Merre fogunk menni onnan?

– Az út a Balaton északi partja mentén vezet és a bérkocsin egészen a tó nyugati csücskénél lévő Keszthelyig tudunk utazni. Apám birtokai attól már csak néhány kilométernyire vannak.

– Vajon örülni fognak-e nekünk.

– Szüleim már nagyon öregek, és egyetlen gyermekük vagyok. Nem akarták, hogy beálljak huszárnak, de én nem tudtam nemet mondani Kossuth hívó szavának és tiltakozásuk ellenére elmentem. Lassan két éve nem hallottak rólam. Ha meglátnak, boldogságukban nem is fogják tudni, hogyan csókoljanak össze minket. Különösen így, hogy egy szépséges menyasszonyt is hozok magammal.

A következő néhány nap alatt, mint egy falusi mesterember és házias kinézetű felesége, Viktor és Nóra átszelték a Dunántúlt keletről nyugatig. A hosszú út alatt, János feltűnően kényelmetlenül érezte magát szokatlan inas egyenruhájában de Rinza nagy nyugodtan órákat szundított gazdasszonya ölében.

Keszthelyen szálltak és Viktor vett három lovat. A várost elhagyva nekivágtak a földútnak, ami egy laposan elterülő mocsáron vezetett keresztül. A nádas egyhangúságát csak itt-ott szakította meg egy magányos tölgyóriás, amin kócsagok és gólyák százai ültek. Néha egy nyitott vízfelület mellett mentek el, ahol kacsák, libák, és kormoránok ezrei gyülekeztek és csaptak éktelen ricsajt.

Ezernyolcszázötven Júniusának egy késő délutánján, Viktor és Nóra megérkeztek a Barnaky család ősi rezidenciája elé.

A kúria jobb napokat is látott valaha, de a dombtetőre épített majorsági épületek, amerre a szem ellátott, több száz holdas birtokra tekintettek alá. A gyenge szélben hullámzó búzamezők bőséges aratást ígértek, és a békés táj gazdagnak látszott. Egészen más volt, mint a zord hegyvidék, ahonnan eljöttek.

Nóra szeretett lovagolni. Csodálta a nyugalmas tájat, de legfőképpen alig várta, hogy találkozzon Viktor szüleivel.

Barnaky méltóságos asszony, Rita mama, meglátta fiát és nem tudott szóhoz jutni. Beleomlott az elveszett huszárkapitány fiúi ölelésbe és némán csókolta halottnak hitt gyermekének arcát és kezét.

Barnaky Zoltán csak sírni tudott. Átölelte fia széles vállát, könnyei pataokban folytak és egész testét rázta egy minden fájdalmat feloldó zokogás.

A boldog trió úgy csüngött egymás ajkain, mint mézzel terhes szőlőfürtök életadó indájuk ágain.

Nóra szállt lováról és pár lépés távolságban Jánossal együtt várakozott.

Könnyei zápora mögül a túlradó boldogság mosolya bukkant elő, ahogy Rita Nórára nézett és ölelésre tárta karjait.

– Istenem, ki ez a szépséges ifjú hölgy? Fiam, te egyedül mentél a háborúba, azt hittük meghaltál és most egy gyönyörűséges leányt hoztál nekünk, akit szívünk minden örömeivel szerethetünk.

– Anyám, hadd mutassam be Nórá, még nem vagyunk összeesküdve, de már megkértem a kezét. Ha igent mond nekem, mi szeretnénk a maga Kálvinista templomában összeházasodni.

– A mi fiatal lelkészünk, nagyon boldog lesz összeadni benneteket. Fiam, micsoda csodálatos nap, most már nem is fáj annyira, hogy elvesztettük a szabadságharcot.

Nóra és Viktor külön szobában aludtak. János egy szalmazsákkal leterített priccset választott az istállóban és négy tehén és egy csapat kecske társaságában úgy elszundított, mint egy hegyi mormota.

Az esküvő előtti estén Nóra félrehívta Viktort.

– Ezt most már el kell mondanom neked. Akár elhiszed nekem, akár azt gondolod, hogy meghibbantam, valamit tisztáznunk kell, mielőtt a feleséged leszek.

– Bármit, – felelte a szerelmes férfi.

– Nagyon szeretlek téged és azt akarom, hogy életben maradj.

– Én sem akarok többet háborúba menni.

– Nem arról van szó. Én nem fogok tudni veled szeretkezni. Ha megengedem, hogy házasságunknak az ágyban is érvényt vegyél, szerelmünk beteljesedése után te soha többet nem fogsz felébredni. Ez a büntetés az én családomra szórt rettenetes átok következménye, és nincs oly erő sem a földön sem az égben, de még a pokolban sem, ami ezt a gonosz verést meg tudná változtatni. Gondold meg, hogy el akarsz-e venni feleségül. Minden szempontból hűségese feleséged leszek, csodálatos életed lesz mellettem, de életed végére, hosszú idő múlva, te meg fogsz öregedni és én mindig ugyanilyen fiatal fogok maradni. El tudod-e ezt a feltételt fogadni?

Viktor habozott egy másodpercig. Nóra megmentette életét, és a leány gyönyörű volt. Nóra misztikus egyénisége, rejtélyes intelligenciája varázslatos bűverőt vetett ki reá. A férfi tökéletes beteljesülést talált a leány oldalán anélkül, hogy fizikailag magáé tette volna. Ez olyan volt, mintha egy istennővel esett volna szerelembe, akit nem érínthetett meg, csak csodálhatott és fürdőzhetett dicsőségének fenséges sugaraiban. Viktor tudta, hogy Nóra éppen annyira kívánja a fizikai egyesülést, mint ő, de Nóra akarta, hogy a férfi éljen, nemes szándéka volt vele, és kizárólag a gyilkos átoktól akarta megmenteni. A szeretkezés hiánya olyan ár volt, amit készségesen hajlandó volt fizetni, azért, hogy Nórával együtt lehessen életének minden jövőbeli napjában.

Viktor egy másodperc után magához húzta Nórát, – Nehéz lesz megfékezni vágyamat, de vállalom a súlyos feltételt, és akarom, hogy a feleségem légy, – mondta, és ahogy beszélt, hangjában nem volt semmi kételkedés.

Nóra gyengéden megsimogatta Viktor arcát és érintésében izgató nőiesség volt és tüzes kacérság. – Köszönöm, – felelte és Viktor arcába nézett. – Én is kívánlak téged és szívem minden óhajával akarok a hites feleséged lenni. Rettenetesen bánt, hogy ilyen szörnyű átok van fajtámon, de ami biztos az biztos. Jobb, ha fizikailag nem teszel a magadévá. Ígérem, hogy egy lelki, a fizikainál sokkal mélyebb és szellemibb módon kárpótolni foglak az elveszett érzéki gyönyörökért.

Megegyeztek, minden rendben volt és felségesen felemelő, kivéve, amikor Nóra kibontakozott Viktor ölelő karjaiból, a nő szemében kihívó láng lobbant és féltékenyen mosollyal mintha a fenyegetés csak egy könnyű tréfa lenne így szólt.

– De ha te azt gondolod, Viktor, hogy megengedem, hogy mellettem bármi más nőszemélyre ránézz vagy megérints, akkor készülj el a halálra. Én egy gonosz boszorkány vagyok, és soha nem fogok örülni féltékeny természetemből alább engedni.

A fiatal református pap összeadta Viktort és Nórát. Nóra nem kellett bűneit meggyónja, de készségesen belegyezett, hogy minden vasárnap ott lesz a templomban. Nóra megtanulta és szívébe fogadta a keresztény élet erkölcsi elveit, a bűnök megbocsátását, a jóra való törekvést és a felebaráti szeretetet.

Nóra jó akart lenni, és nagyon remélte, hogy véresen bosszúálló, sátánian gonosz természete soha többet nem fog rajta elhatalmasodni.

Észak Olaszország felszabadítására irányuló törekvések gyanúja miatt Ferenc József osztrák császár ezernyolcszázötvenkilenc áprilisában hadat üzent a Szardíniai királynak. Harmadik Napóleon, a francia császár az olaszok segítségére sietett, de senki sem akarta megsegíteni az osztrák uralkodót. Ferenc Józsefet császár egyetlen barátjából és uralkodói rokonából, Nicolás orosz cárból is ellenséget csinált, amikor az 1855-ös Krimi háború alatt nem volt hajlandó segítséget adni neki.

Ferenc József saját, soknemzetiségű birodalmának alattvalóiból erőszakkal besorozott, magyar és szláv érzelmű katonaságának

hűségében sem bízhatott, és nagyra tartott német generálisai is kétbalkezesen tehetségtelenek és arrogánsan tudatlanok voltak.

A huszonkilenc éves, zöldfülű Ferenc József még azt a példátlan felelőtlenséget is elkövette, hogy az észak Olaszországi Garda tó közelében lévő Szolferínó falu melletti csatatéren saját maga akarta vezérelni csapatait.

A szembenálló hadseregek ereje és létszáma Európa történelmében példa nélküliesen hatalmas volt. Vasárnap reggel, 1859. június 24.-én, egyetlen hatalmas harci mezőn felsorakozva, negyedmillió ember és negyvenezer ló állott készenlétben egymás legyilkolására.

Ezernyolcszázötvenkilenc év Januárjában Viktor szülei meghaltak. Tüdőgyulladás vitte el őket, egy hét különbséggel kettejük halála között.

A temetés után Viktor így szólt Nórához.

– Elindulhatunk Amerikába. Semmi nincs, ami itt tartson többet engem. Egy zsarnok uralkodik népem felett és nem tűrhetem tovább országot és gondolatot gúzsba kötő hivatalnokainak visszaéléseit.

Nóra beleegyezően bólintott. – Rendben van, mehetünk, amilyen hamar csak el tudunk készülni.

– A földre és a majorságra már van egy vevő. Jó munkás, kiváló magyar hazafi. A kapott pénzből elkezdhetjük új életünket az óceán túlsó oldalán.

Június elejével, Viktor és Nóra, meg János és Rinza útra keltek Genova, a Szardíniai királyság óceánjáró hajókat is befogadó kikötője felé. A hatlovas, soküléses bérkocsi egészen Veronáig vitte őket, de onnan nem tudtak tovább utazni nyugat fele.

Két kilométerre a fogadótól, ahol éjszakára megszálltak pihenni, Napóleon 1813-as veresége óta, Európa legnagyobb szárazföldi ütközeté volt kialakulóban.

A fogadós gúnyosan magyarázta Nórának.

– A császár egy kilométerre innen egy sátorban alszik. Úgy néz ki, hogy nem bízott az én olasz vendégszeretetemben.

Nóra ránézett a kicsi zömök emberre, – maga az én hősöm, a Risorgimentó egyik büszke harcosa, megvan-e még a kardja?

– Van egy görbe, de éles szablyám.

Serfőző Larry

– Adja kölcsön éjszakára, szeretnék szót váltani azzal az arrogáns gazemberrel.

Az olasz hangosan felnevetett, – vigye, ha akarja. Bármikor készen vagyok kellemetlenséget okozni az osztrákoknak. De bocsásson meg, ha mondom, maga túl csinos és még nagyon fiatal ahhoz, hogy meghaljon.

Nóra elvette a kardot, – énmíattam ne aggódjon, – felelte büszkén.

A csata előtti éjszakán Ferenc József nem tudott aludni. A Franciákkal és Olaszokkal másnap reggel megvívandó ütközet nagyon idegesítette a császárt. Állandóan fiatal feleségére, Sziszire gondolt. Levelet kezdett neki írni és eszébe jutott Margaréta főhercegnő, testvérének Ludwig-Károlynak tizennyolc éves felesége, aki tavaly Szeptemberben halt meg valami rejtélyes lázbetegségben.

Éjjel négy órakor, egy halk árnyék surrant be a császár sátrába. A kimerült uralkodó nem vette észre a fantom jövetelét, csak akkor riadt fel félig alvó ábrándozásából, amikor a hangtalan jelenés kardjának hegyét a szívére nyomta. Kinyitotta álmatlanságtól véraláfutásos szemeit és megrettenve látta, hogy egy, magyar protestáns nemesasszonyok zsinóros fekete dolmányába öltözött, fiatal nőalak mereszti rá gyűlölettől lángoló éjfékete szemeit. Pisztolyáért nyúlt, de kardjának egy gyors körvágással a váratlan éjszakai látogató kiütötte a fegyvert a császár kezéből.

Fegyverét elvesztve Ferenc József őrségért akart kiáltani, de a női alak nyakához nyomta kardját és megbénított hangszálain az uralkodó egyetlen hangot sem tudott kiejteni.

A női alak elkezdett beszélni. – Te megvetésre méltó, utolsó szemete a földnek. Te brutálisan leverted a magyar forradalmat. Egyetlen barátodat, az orosz cárt hátba döfted, és nem voltál hajlandó kegyelmet adni hazám hőseinek. Azt merészelted gondolni, hogy önkényuralommal fogod megtartani birodalmadat. A holnapi csatát el fogod veszíteni. A magyar huszárok, akiket seregedbe kényszerítettél át fognak állni Kossuthoz, aki a másik oldalon vár reájuk. Én, most örökre megátkozlak téged. Soha többet nem fogsz egyetlen egy háborút sem megnyerni és nyomorult halálod után degenerált családod hamarosan jogfosztott lesz és el lesz tiltva az uralkodástól. Egyetlen fiad öngyilkos lesz. Feleséged, akit annyira szeretsz, gyűlölni fog és egy olasz merénylet fog véget vetni

tébolyodott életének. Kedvenc unokaöcsédet, Ferenc Ferdinánd trónörökösét, azok a szerb nacionalisták fogják lelőni, akiket te olyan nagyon buzgón felbízattál az 1848-as magyar hazafiak ellen. Te fogod elindítani az emberi történelem legvéresebb és legszörnyűbb háborúját. A világ örökre gyűlölni fogja nevedet.

Fenyegető figyelmeztetését befejezve, amilyen titokzatosan megjelent olyan észrevehetetlenül el is tűnt a vészjósló fantom. Ferenc József nem tudta, hogy valóságot látott-e vagy csak összeroncsolt idegeinek csata előtti rémlátomása volt a misztikus látogató.

Másnap kora délutánra már negyvenezer ember feküdt halottan vagy súlyosan sebesülten a csatamezőn. Az osztrák hadállás megingott és a helyzet ijesztően válságosnak látszott.

Ferenc József kiadta a parancsot fővezérének, Gyulai tábornoknak.

– Hallgatassa el a francia ágyúkat azon a dombvonulaton. Küldje a magyar huszárokat frontális lovasrohamra.

– Lehetetlen, – Gyulai tiltakozott, – mielőtt félig felérnek a domboldalon, mind egy szálig le lesznek mészárolva.

Ferenc József dühödten felordított. – Állítsd fel mind az ötezret egy vonalba. Azok mind hitvány forradalmárok, és mind megérdemlik, hogy meghaljanak. Vagy elfoglalják az ágyúállásokat vagy megdögölnek. Mind a két esetben jó szolgálatot fognak tenni a birodalomnak.

A huszárok németajkú vezére magasra emelte kihúzott kardját és félelmetesen ordító hangja végigszállt a huszárok készenlétben várakozó csatasorán.

– *Bayonet ouf. Einzelnabfallen! Fur Gott und Kaiser. Fur ein Osterreich, ganz eining, gross. Blut und Leben fur Habsburg!*

Parancsát követve a magyar husárlovasság legjobbjai kilométer szélességű vonalat formáltak. Először lassan, gyengéd paskolással biztatgatva lovaikat, később egyre gyorsuló sebességgel megindultak a francia ágyúállások ellen. Lovaik a leggyorsabbak és lovasaik a legkiválóbbak voltak, jobbak, mint bármelyik, amit öreg Európa valaha is megért.

Félelmetesen ijesztő menydörgéssel közelítve, tízezernyi száguldó pata dobogása verte fel a kemény földet. A vágató lovak ezernyi sziluettje, keményen rúgó patáktól gőzölgő orrlukakig kihúzott egyenes

vonásban, repülni látszott előre. Kardok magasra tartva és éles szuronyok előretartott puskákra feltűzve, három huszárezred vágatott előre az ellenséges ágyúcsövek tátongó és halált ígérő torka felé.

Az óriási porfelhő előtt, a leggyorsabb huszárlovas vágóját kétszeresen felülmúlva, egy magányos lovas alakja bontakozott ki. A szélesebben száguldó női alak lova ébenfekete volt, lobogó fehér köpenyt viselt, aminek elejére és hátára égőpiros vöröskereszt volt hímezve.

A francia tüzérek célba vették és le akarták lőni a közeledőt, de messzelátójába nézve az ütegparancsnok felkiáltott, – ne tüzeljete, ez csak egy magányos nő, a fehér ruha valamit kell, hogy jelentsen.

A magyar huszárok meglepődött osztrák parancsnoka késlekedett és mielőtt észbekapott volna, hogy lelővesse az árulót, a társtalan lovas elérte a francia vonalakat.

A halált megvető üzenethozó fekete haja vadul lobogott a szélben és, ahogy lovát átugratta a homokzsákokkal védett ágyúk felett, a harci zajon is átható erős hangon a lövésre kész tüzérek felé kiáltott.

– Ne lőjete, a huszárok Magyarországról valók és át akarnak állni a ti oldalatokra.

Az olasz tüzérkapitány távcsövével végigpásztázta a közelgő huszárokat és az ütegei előtt húzódó széles mezőt. Felemelte karját és kiadta a parancsot.

– A hírnök igazat beszél. A huszárok máris eresztik le a kardjaikat és dobálják el karabélyaikat. Ne lőjete rájuk.

A pattantyúsok leengedték lövésre kész gyújtókanócaikat és hitetlenkedve álltak a homokzsákokkal és vesszőkosarakkal védett ütegeik mellett. A huszárok átvágtattak az átmenetileg elnémult ágyúcsövek között és a francia állások védelme mögött lovaik zabláit szorosra húzva próbáltak megállni.

Az átállás sikerült minden vérontás nélkül. Nyugodtan, de elégedetten várakozva a francia tisztekre az átpártolt magyar lovashadosztály emberei próbálták csillapítani nyugtalanul toporgó lovaikat és több helyen kibontották a fehér zászlót. A lovak erősen zihálva hatalmas párafelhőket fújtak, nyérítettek, idegesen rúgták a füvet és itt-ott felágaskodtak két hátsó lábukra.

A magyar huszárdandár átállása eldöntötte a csata kimenetelét. A magyarok némi elégtételt vettek ezernyolcszáznegyvenkilencért. A megsegyenített Ferenc József visszament bécsi kastélyába és soha

többet nem merészelt személyesen ütközetet vezetni és soha többet nem nyert meg egyetlen háborút sem.

A rengeteg elesett katonának és a mozdulni nem tudó sebesültek tízezreinek a császár kapitulációja későn jött. A csata kilenc teljes óráig tartott és mindkét oldalon a feldühödött hadnép, bajonettekkel agyonszúrták vagy puskatussal agyonverték haldokló vagy sebesült ellenfeleiket.

A fehér lovaglóruhás nő, aki oly merészen ájtott az osztrák oldalról borzalommal látta a szükségtelen brutalitást és odahívta Jean-Henri Dunant svájci humanistát, aki mint megfigyelő követte a francia hadsereget.

– Telegdy Nóra a nevem. Lovagoljon ki velem a csatamezőre és megmutatom magának a halál igazi arculatát. Megmutatom a rettenetes szenvedést, amit ezeknek a szerencsétlen katonáknak el kellett viselni.

Az iszonyatos csata utáni mészárlást eredményét meglátva a nemes lelkű svájci felkiáltott. – Nekünk, békét szerető embereknek össze kell fognunk, és nem szabad megengednünk, hogy ez a szörnyűség még egyszer megtörténhessen.

– Így van, – Nóra bólintott, – tudom, ön lesz a nemzetközi élharcosa a sebesültek, a haldoklók és a fogságba esettek jogainak. Ön meg fog szervezni egy nemzeteken felülálló, tisztára önkéntesekből létrehozott társaságot, akik a sebesülteket ápolni fogják tekintet nélkül arra, hogy melyik oldalon harcoltak és hogyan kerültek bele a háborúba.

Jean-Henri Dunant ránézett Nóra fehér ruhájára és a mellén meg hátán kivarrt élesen látszódó egyenlő szárú vörös keresztekre.

– És az ön bátor tettének emlékére, ezt a nemes segítő szervezetet Vörös Keresztnek fogjuk hívni.

Két héttel később a tűzszüneti egyezmény lehetővé tette, hogy Viktor és Nóra továbbutazzanak Olaszország felé. Genova kikötőjét elérve, Viktor megvette a két óceáni átkelésre jogosító hajójegyet. Hajójuk egy öreg olasz teherhajó volt, ami a márványlapokból, szárított gyümölcsökből és olajbogyóolaj hordókból álló rakománya mellett kíváncsi utasokat is felvett New Yorki felé vivő útjára.

Tizenhatodik Fejezet

A csukott UPS teherautó megállt Nóra háza előtt. Terhét kézi targoncáján ügyesen egyensúlyozva, a barna rövidnadrágot viselő fiatal sofőrfiú kigurította a hetekkel ezelőtt megrendelt csapóajtót, becsöngetett és a terjedelmes kartondobozt otthagyta a főbejáratí ajtó közelében.

A csapóajtóról senkinek nem volt szabad tudnia. A már majdnem teljesen elkészült szuperizolációs szobába Nóra saját kezűleg akarta beépíteni ezt az utolsó darabot. Késő este, amikor már minden építómunkás elhagyta a házat, Nóra és Keith lecipelték a vaskos csomagot az alsó pincébe és nekiálltak dolgozni.

Betonvágó motoros fűrészt használva Keith négyszögletes nyílást vágott a padlóba, beleillesztette az ajtókeretet és becementezte a tartóvasakat. Mikor két nap múlva a cement megkötött, behelyezték az ajtót a keretbe és meghúzták a csavarokat.

A csapóajtó elkészült, de nem vezetett sehova, kivéve a kemény talajba a ház alatt. Az építkezésből megmaradt linóleumdarabokból betakarták a csapóajtó tetejét, elsimították a durva széleket és az ajtó észrevehetetlenül beleolvadt a padlózat többi részébe.

– Kezdjünk neki ásni, – Nóra jelentette ki elégedetten és elmosolyodott, – ismerve és bízva matematikai zsenialitásodban, remélhetőleg nem kell sokat dolgoznunk.

Több napon át Keith és János éjféltől hajnalig dolgoztak a pincében. Felváltva csákányoztak, ástak és odébb talicskázták a kiemelt kődarabokat és törmeléket. Nóra útmutatására a kibányászott anyagot egy öreg szénpincébe vitték, ami már ötven éve nem volt használva.

Két és fel méterrel a csapóajtó alatt Keith belevágott a sziklába és az beomlott. Egy keskeny luk kígyózott le a mélységbe, Keith lenézett, de nem tudta kivenni a misztikus alagút végét.

Felment az emeletre és bejelentette Nórának, – megtaláltuk. Számításaim pontosak voltak és igazolták megérzésedet.

– Remek, abba lehet hagyni az ásást, – Nóra megölelte a kubikossá vált elfáradt matematikust, – amíg János feltakarítja a nyomokat, addig mi összepakoljuk hátizsákjainkat. Reggeli után egy órával indulunk.

– Egy hetet szántam erre az utazásra. – Nóra magyarázta Keithnek mikor útra készen álltak a pincében, – öt nap szabadságot veszek le, plus a hétvége, jövő héten vasárnap estére itthon leszünk. A kollegáim úgy tudják, hogy az Ausztráliai korallzátonyok körül fogok úszkálni könnyűbúvár felszerelésben.

– Ha lent rekedünk, és nem jövünk vissza időben, nem lesz könnyű megtalálni téged.

– Ne félj semmitől. Már csináltam sok ilyen utazást az óvilágban. Mindössze a New Yorki bejáratot kellett, hogy megtaláljam, utána, uccu-neki, ved el magad, indulhatunk.

Keith lekukucskált a tátongó lukba és gyanakodva visszahúzódott.

– Mindössze és ved el magad, ebből áll az egész?

Nóra nem válaszolt, intett Keithnek és leereszkedtek a kiásott gödörbe. Mikor mindketten leértek Nóra behúzta a csapóajtót a fejük felett.

Azonnal koromsötét lett és Keith felkiáltott. – Az ördög vigye el, ez pont olyan, mint az élve való eltemetés.

Keith alig tudta befejezni mondatát, a megfontolások és gondolkodások ideje lejárt, Nóra már az alagút elején volt és megragadta Keith kezét. Egy orkánerejű széláramlat elkapta őket és többet nem tudott érzékelni semmit. Nem érzett sem hideget sem meleget, nem volt többé nedves földszag, nem látott semmit, és nem tudta kitapintani a falakat.

Amikor Keith egy másodpercnek tűnő idő után magához tért egy meredek törmelékrakás aljában feküdt. Magasan a feje felett egy keskeny résen napsugár szűrődött be. Nem messze tőle Nóra ült egy halom rozsdás láncon és elégedetten mosolygott.

– Na. Megérkeztünk, remélem kellemes utazásod volt.

– Hol vagyunk?

– Tuzsonban, az egyik földalatti kínzókamrában.

Serfőző Larry

– Kínzókamrában?

– Ne félj semmitől, már vagy kétszáz, de lehet, hogy már háromszáz éve nem használta senki.

Keith körülnézett, – van ennek a kazamatának valami kijárata is?

– Csak gyere utánam. De jobb lesz, ha sietünk, helyi idő szerint már délután két óra van.

Keith közbevágott, – Melyik évben, vagy században, ha szabad kérdeznem.

– Oh, te csacsi, legyen már elég ebből az időutazás meséből. A mostani évben vagyunk, 2006-ban. De hosszú gyalogút áll előttünk a faluig. Ne feledd el, hogy mi amerikai hegymászók vagyunk, farmernadrág, egy csomó hátizsákunkról himbálódzó haszontalan turistafüggelék, semmiféle szokatlan dolog.

Nóra felállt, leporolta ruháját és négykézláb kapaszkodva felmászott a sarokban három méter magasságig felhalmozott kőrakás tetejére. Fent átnyomta magát egy lőrésszerű keskeny hasadékon és lekiáltott Keithnek.

– Mire vársz?

Keith követte Nórát és ő is kilépett a szabadba. Kint napsütés volt és meleg. Felnézett, egy félelmetesen magas, félig romba dőlт erődszerű kastély aljában álltak. Az épületnek több méter vastagságú falai voltak, valamikor ötven-hatvan szobája is lehetett, de ablakai ki voltak törve, és egyetlen dekorációja a rengetegen burjánzó gyomerdő volt. Mégis, beszakadt tetőzete és omladozó falai ellenére a kastélyban volt valami régi, a feudális időkből visszamaradt elegancia és előkelőség.

– Őseim otthona, – Nóra szomorúan elmosolyodott és megrándította vállát.

Nóra nem tétozozott sokat a kastély előtt, megfogta Keith kezét és tánclépésekben saszézva megindult egy keskeny hegyi ösvényen lefelé.

Pár lépés után, a leány elkezdett vidáman énekelni.

A faluban nincsen kislány,

Csak kettő, csak kettő.

Könnyedén szökdécselve a lefelé vezető meredek gyalogúton, Nóra nekiállt táncolni, összerúgta bokáit és gondtalanul ugrándozott a vérpezsdítően élénk ritmusra.

*Az egyiket elszerette,
A jegyző, a jegyző.*

Keith próbált a leánnyal lépést tartani és lihegve kiáltott utána.
– Nóra, te miket tudsz, minden csodálatom a tied.

*A másik meg a kapuba,
Neveti, neveti.*

Az ösvény kanyarodott és mélyen messze lent a völgyben házak bukkantak elő. Egy kicsiny falu, néhány utcasornyi cseréptetejű hajlék és középen egy szerény templom, amelynek karcsú tornya és tetejében a nyitott harangszoba, mint egy égre emelt imádkozó kéz, védelmező áldást rémlett kérni a körülötte szétterülő völgy lakosaira. Az utcasorok mentén árnyékadó hársfák susogtatták lombjaikat és az udvarok végében, mint széjjelszórt ékszeres szelencék, terjedelmes szénakazlak és istállóépületek álltak őrt. A telkek oldalában, kajlán tántorgó fakerítésekhez támaszkodva, durva fadeszkákból összetákolt ólak látszódtak, ahol malacok hengergöztek iszapos pocsolyáikban vagy moslékkal töltött favályúikban tolakodva turkálták az ételért.

*Mert ötlet meg a segédjegyző
Szereti, szereti.*

Na, hallj már oda, – Keith felkiáltott, – honnan jutott eszedbe ez a jópofa dalocska?

– Népdal, ha egyszer Magyarországon vagy, érezz úgy mintha te is magyar lennél. Nagyon örülök itthon lenni.

– Azt hittem Romániában vagyunk.

– Az egyre megy, ott lent abban a faluban mindenki magyarul beszél.

Mire a szelíden konduló nagyharang esti imára hívta a hívőket, Nóra és Keith beértek a faluba. Az ösvény a templom háta mögött bukkant ki az erdőből és keresztülvágott a vadvirággal dúsan benőtt temetőn. A temetőben nem álltak glédában a feltámadás harsonáit fúvó angyalszobrok, vagy omladozó márványkeresztek gazzal benőtt

sírhalmok tetején, hanem névtelen népművészek által faragott patinás kopjafák sorakoztak gondosan elrendezett egyenes vonalakban.

Keith felnézett és a karcsú torony tetején észrevette az ötágú fehér csillagot. – Milyen felekezethez tartozik ez a templom? – kérdezte kíváncsian.

– Kálvinista.

Megérkeztek a parókiához, Nóra bekopogott az ajtón, és egy karcsú, vékonycsontú fiatal nő nyitott ajtót. A nőnek hosszú keskeny orra volt és vékonyszálú lencsőke haja válláig ért.

– Isten hozta magukat, miben segíthetek – kérdezte.

Nóra magyarul válaszolt. – Amerikai hegymászóturisták vagyunk, most jöttünk át a Görgényi havasokon. Szeretnénk szobát bérelni ahol meg tudnánk pihenni egy pár napig.

A szőke asszony csodálkozva kérdezte. – Hol tanult meg ilyen jól magyarul?

– A nagyszüleim erről a környékről valók.

Keith kezét nyújtott az asszonynak és angol nyelven bemutatkozott.

– My name is Keith Walker, nice to meet you.

Az asszony elfogadta a kinyújtott kezét és kissé akcentusos, de jól érthető angolsággal válaszolt. – My name is Ilonka. I'm the wife of Reverend Torockó, – majd Nóra felé fordult és félig magyarul, félig angolul folytatta.

– Mrs. Walker, ugye jól mondom?

Nóra bólintott, – igen, nagyon jól, de nyugodtan hívj csak Nórának.

Torockó tiszteletes úr kijött a beszédre és barátságosan mosolygott.

– Legyen áldott az Úr neve, elveszett magyarok Amerikából. Jöjjenek csak beljebb és vacsorázzanak velünk. Van egy vendégszobánk, ott elalhatnak egy pár napig.

– Természetesen megfizetjük, – Nóra letette a hátizsákját és pénztárcája után kezdett kotorászni benne.

– Szó sem lehet róla, nem fogadhatunk el semmiféle pénzt, – a tiszteletes úr nyájasan tiltakozva felemelte a kezét, – mi mindössze azt osztjuk meg, amit a fent való adott nekünk.

– Akkor fogadja el a templom nevében, nagyon kérem, – Nóra megtalálta táskáját és kihúzott három ropogós százdollárost belőle, – jól fog jönni, ha javítani kell valamit.

Torockó bólintott, – ha Isten nevében adják, akkor elfogadhatjuk.

A vacsora egyszerű, de ízletes volt. Házikenyér, fokhagymás kolbász, kevés sonka, szalonna és zöldségek a háztáji kertből. Mind a négyen jó étvágygal ettek és Ilonka hozott egy kancsó bort és bocsánatkérő mosollyal az asztalra tette

– Helybeli termés, a Küküllő mentéről.

– A legjobb a világon, – Nóra bátorítóan Ilonkára nézett, – töltsél csak egy pohárral mindenkinek.

Nóra felé emelve poharát, Torockó könnyed, barátságos tónusú kíváncsisággal, feltette a legtermészetesebb kérdést.

– Mi volt nagyszüleinek a családi neve? Említette erről a környékről valók. Talán meglelem őket a templomi anyakönyvben.

– Lehet, – Nóra villájával jódarab sonkát tett a szájába és megpróbált kitérni az egyenes válasz elől. – Gondolom az egyházi nyilvántartás századokra visszanyúlik. – Rágott egy darabig, hallgatott, nagyot nyelt, de nem volt menekvés Torockó tiszteletes fürkésző tekintete elől.

– A családom neve, és ezért másztuk meg ezeket az égig érő hegyeket, – mintha félne a folytatástól, Nóra itt szünetet tartott, – hogy rájöjjünk kik is voltak ők. Ezért vagyunk itt.

Nóra megint megállt a beszédben, a nyilvánvaló húzódozás már kényelmetlenül nyilvánvaló volt, majd mély lélegzetet vett és bátran kimondta.

– A családi nevünk, Telegdy.

Csend lett. Kívül már leszállt az éj és az erdő felől, a gyorsfolyású hegyi patak fahídjának túloldalán, kóbor farkasok kezdtek vonítani. Ilonka keresztet vetett és Torockó tiszteletes felemelkedett székéből.

– Fogjuk meg egymás kezét és imádkozzunk, – mondta a fiatal pap és tenyerébe vette Nóra kezét.

Lehajtották fejüket és a pap elkezdett az Úrhoz fohászkodni.

– Áldott legyen az úr neve. Urunk és parancsolónk, mi eltévelyedett bűnösök alázatosan esdeklünk hozzád, hogy gyarlón megesett lelkeinket szabadítsd meg a gonosz hatalmától. Ments meg minket a tűzokádó sárkányoktól, és a vadállattól, amelynek szarv van a fején és párduchoz hasonlít, és akinek szája akárcsak az oroszláné és lábain karmokat visel, mint a medve. Ments meg minket a parázna nőszemélytől, aki a skarlátvörös hétfejű szörnyetegen lovagol. Ne engedd, hogy a gonosz ördög uralja a világot és leigázza szívét és értelmét a te ártatlan bárányaidnak. Urunk és Istenünk küld lángpallosú angyalaidat hozzánk a földre és védj meg minket a hétnyelvű mérges kígyók harapása ellen.

Segíts minket, hogy ellent tudjunk állni a kísértésnek és, hogy ne higgyünk a sátán hazug szavának.

Torockó lélegzetvételnyi szünetet tartott és Nóra hirtelen megszólalt.

– Ámen, úgy legyen.

Torockó rosszállóan odapillantott és folytatni akarta ördögűzésszerű litániáját, de Nóra megelőzte.

– Tudom, a Telegdy név még ma is rémülettel tölti el a környék lakóit, de senkinek sem kell félni tőlem. Nem akarok bántani senkit, aki hisz az emberek jóságában.

– Nem, természetesen, hogy nem, – Ilonka biztatóan megérintette Nóra kezét.

– Engedjék meg, hogy megmagyarázzam, – Nóra körülhordozta engedelmet kérő tekintetét. – Tisztában vagyok milyen szörnyű bűnöket követtek el családom tagjai, én is olvastam családom történetét.

– Nóra, – Torockó szomorúan, de megbocsátó szeretettel nézett vendégére, – a történelem borzalmas szenvedéseit egyetlen könyv sem tudja annak teljes valóságában leírni.

– Igen, pontosan ezért jöttem ide, kárpótlást akarok fizetni családom minden egyes áldozatának. Régi nyilvántartásokat és bizonyítékokat keresünk, ezért csöngettünk be magukhoz.

Torockó kérdően nézett Nórára, – kárpótlást, nyilvántartások, hogyan érti ezt?

– Anyagi segítséget akarok adni minden olyan személynek, aki be tudja bizonyítani, hogy a családjából egy fiatal leányt halálra kínoztak a Telegdy kastélyban.

Torockó nemet intett kezével, – háromszáz év távlatából, majdnem lehetetlen vállalkozás. A régi családok elköltöztek vagy kihaltak, nem sokan maradtak belőlük. Századokon keresztül sokkal rémségesebb események pusztították és égették ezt az országot. Papjaink írást vezettek a fontosabb eseményekről és minden születést, házasságkötést és halált gondosan bejegyezték az egyházi könyvekbe. Nem emlékszem, hogy bárki is ebből a faluból elpusztult volna a kastélyban. Az áldozatok messziről, más vidékről lehettek.

– Akkor egy alapítványt szeretnék létrehozni. Tíz tehetséges erdélyi diák teljes tandíját fogom fizetni a Marosvásárhelyi Református Kollégiumnál. A református egyház presbiterei és a helybeli tanárok fogják kiválasztani azokat, akik a legjobban megérdemlik a tandíjmentességet, és döntésüket én fogom jóváhagyni. A kiválasztott

gyerekek lesznek a jövő vezetői, akik népüket ki fogják emelni a szegénységből és az elmaradottságból. Olyanokat fogok kiválasztani, akik hajlandók lesznek visszamenni falvaikba és tanítani fogják az egyszerű embereket, hogy ennek az országnak a népe szabaduljon meg végre minden babonától és alázatos kissebségi érzéstől.

Torockó alig tudott szóhoz jutni a meghatottságtól és könnyes szemmel rebegette, – nagyon nemes gondolat.

Nóra kérően felemelte két ujját, – de van egy feltételem.

– Igen, bármit.

– Ön a templomi szószékről fogja kérni, hogy az Úr bocsássa meg anyám és női rokonaim bűneit.

Torockó bólintott, – Ámen, úgy lesz. Ha a család leszármazottai ilyen áldott jóssággal lettek megszentelve, nemcsak én, hanem egyházam összes többi papja is csatlakozni fog hozzám és mindannyian imáinkba fogjuk foglalni a maguk nevét.

Befejezték a vacsorát, áldomást ittak és nyugovóra tértek. Másnap reggel Torockó tiszteletes úr elvitte amerikai vendégeit a régi Döry kúria helyiségeiben berendezett tájmúzeumba.

A lovagterem falain kiaggatott festmények közül Keith kíváncsian megállt egy életnagyságú portré előtt, és hitetlenkedve morogta.

– Na, ez a dolmányos alak pont úgy néz ki, mint Thurzó György.

Nóra a tiszteletesre nézett, – Kit ábrázol ez a kép?

– Ez, ez Thurzó György, Magyarország kormányzója 1600 és 1612 között. Habsburg Mátyás, Magyarország királya és Ausztria császára megbízására Thurzó törte le az ősi Telegdy család hatalmát. Azt hittem ismeri a történetet.

– Nem ismerem. Thurzó György neve sehol nincs említve az én történelemkönyveimben.

– Thurzó személyesen tartóztatta le Telegdy Erzsébetet és a császár javára elkobozta a család összes javait.

– Melyik évben történt ez?

– Úgy tudom, 1610-ben, a vagyon nagy része a császáré lett a maradék pedig Thurzóé. A hatalmas szerzeményből Mátyás óriási latifundiumokat adományozott a németeket támogató idegen származású főnemeseinknek. Azóta nincs Magyarországon nemzeti érzésű arisztokrácia. Főnemeseink sokáig betolakodott idegenek voltak, nagyrészüket még csak beszélni sem tudott magyarul.

– Rettenetes büntetés valóban, vajon igazságos volt-e?

– Annak ellenére amilyen szörnyű dolgokat követtek el a Telegdy kastélyban, én mégis úgy gondolom, hogy igaza van. A teljes vagyonelkobzás és a család összes nőági leszármazottainak jogfosztottsága és könyörtelen üldözése, túlzottan kemény és kegyetlen ítélet volt.

Nórának elfátyolosodott a szeme és csak bólintott. – Hát igen, határozottan túlzott volt.

Torockó folytatta. – A legenda szerint, Erzsébetet, ötéves leánygyermekével együtt rabszolgának adták el, bár nyilvánvalóan a gyermek teljesen bűntelen volt.

– Erről hallottam, – Nóra felemelte kezét és letörölte kicsorduló könnyeit, – de mi lett Thurzóval.

– A Thurzó család még sokáig itt élt ezen a környéken. Az elsőszülött fiúnak mindig a György nevet adták.

Nóra Keithre nézett, – György, Georget jelent angolul.

Torockó folytatta, – a Thurzó család számos neves politikust, megyei főispánt, táblabírókat, képviselőket és perzekutorokat adott a megyének és az országnak. Nem olyan nagyon régen, az 1942-es évben, a család egy valóban megátalkodott tagja Bácska megye főispánja volt. Thurzó főispán parancsára a magyar csendőrség alakulatai hármezer szerb és más nemzetiségű embert lemészároltak. A háború végén, 1944-ben a bosszúszomjtól feldühödött szerbek negyvenezer olyan magyart öltek meg a délvidéken, akiknek semmi közük sem volt az eredeti atrocitásokhoz. Thurzó György eltűnt, és mind a mai napig nem lett felelősségre vonva bűneiért.

Nóra torkát elszorította a fájdalom és hangja megcsuklott, – sajnos igaz, de én gyanítom, hogy ki is lehetett ez a háborús bűnös Thurzó György.

Torockó továbblépett a festménytől és lezárta a témát. – Ez ma már csak történelem, békében kell élnünk, és hagynunk kell szomszédjainkat és fele barátainkat, hogy megtalálják boldogságukat és megélhetésüket, és mások jogainak megsértése nélkül használják anyanyelvüket és gyakorolják vallásukat.

Két nappal később, miután teljesen kiélvezték a Torockó házaspár vendégszeretetét, Nóra így szólt Keithhez. – Tovább kell indulnunk, légy készen utazásunk következő fázisára.

– Csak nem megint az alagút?

– Ne félj, bár lényegesen lassabb és időrablóbb formája a közlekedésnek, de vonaton fogunk utazni Budapestig.

Keith az égre forgatta szemeit, – hála a fenn való magasságosnak.

Nóra gyilkos pillantást vetett utazótársára. – Ezt nem tudom elégszer hangsúlyozni, de te nem éppen Isten legkedvesebb teremtményével vagy pillanatnyilag összegabalyodva. Ha a helyedben volnék, én kihagynám az Ő nevét ebből az egész dologból.

Öreg Skoda kocsiján, Torockó tiszteletes elvitte Nórát és Keith-et Désre, a legközelebbi vasútállomásra ahol a nemzetközi gyorsvonatnak megállója volt. A Budapestre tartó menetrendszerinti expressz csak éjjel kettőkor volt esedékes és Torockónak másnap reggel korán kellett kelnie. A vasúti váróteremnél letette őket és elbúcsúzott.

A pap kezét fogott Keith-el és megölelte Nórát. – Négy óra múlva itt a vonat, az Úr áldása legyen magukkal.

– Isten fizesse meg jószágukat, – Nóra válaszolt és könnyek ültek a szemében. – Ügyvédem hamarosan elkezdí az alapítvány megszervezését.

Kettesben ismét és négy hosszú óra várakozás előttük, Nóra és Keith lefeküdtek egy-egy várótermi fapadra, fejük alá tették hátizsákjaikat és elaludtak. Annak ellenére, hogy kicsire összehúzták magukat a sötétben, három helybeli csavargó észrevette őket.

Közelebb jöttek és kirántották Nóra feje alól a hátizsákot.

– Hej, ezt mi hagytuk itt, hogy mersz rajta aludni.

Nóra feltápáskodott. Rendetlenül lógó hajtincsei és elhanyagolt frizurája, a kissé sárfoltos farmernadrág és az izzadtságfoltok fehér blúzának hónalja alatt, a támadók nem vélték a leányt komoly ellenfélnek.

Nóra kidörzsölte az álmat a szeméből, összehúzta a szemét, rámeredt a suhancra és nyugodt hangon megszólalt.

– Na, kisfiam, add csak vissza hamar a szatyromat, amíg jó kedven van, és visszakézből szájon nem töröllek.

A csavargó felröhögött és kihúzott egy henteskést a csizmaszárából, – Jó, hogy eszembe juttattad aranyom, a batyu a stricid segge alatt is az enyém. Add csak ide, mielőtt átvágom a torkotokat.

– Tényleg, – Nóra hangja gúnyba fordult, – hagyjátok csak őt aludni, ez az ügy csak a mi hármunkra tartozik.

– Na, mi az? Tán csak nem a bagzás jött rád, te falusi trampli.

– Úgy is vehetjük, – Nóra a pimaszkodó tróger felé nyújtotta kezét és csinos arcát gonosz grimasz torzította el, – be kell vallanom, férfias szépséged egy kicsit felizgatott.

Mielőtt a fiú válaszolni tudott volna, Nóra ujjhegyein kékes láng lobbant és ellenfele arcáról félig leégette a bőrt. – Kezdjük már egymást érteni? – Nóra hideg nyugalommal nézte a támadó vértől csurgó pofáját, – vagy valamivel világosabban nyilvánítsam ki a szándékom.

– Hogy a rosseb egye meg a rohadt fajtádat. Benzines gyújtót használsz, te cigánylotyó.

A pórul járt éjszakai útonálló megmaradt társai közelebb ugrottak, lerúgták Keith-et a padról és megragadták a hátizsákját. A magasabbik elordította magát.

– Most már aztán erősen bepaprikáztál minket. Ebből a köcsögből fasírtot csinálunk és megetetjük a disznókkal. Téged meg addig becstelenítünk, amíg széjjel nem repedsz.

Nóra lekevert két villámgyors nyaklevest az előtte izgágáskodó gazembernek. A kölkök ruházata lángra lobbant és azonnal leperzselte a bőrét. A szerencsétlen összeesett és szörnyű ordítások közepette fetrengett a földön. Megmaradt társai közül az egyik megpróbálta hátulról lefogni Nóra karjait, a másik pedig vasaltorrú csizmájával a veszedelmes nő szeméremtájéka fele rúgott.

Nóra felsikított, – ti szórakozni akartok velem, na, nem bánom, hát játszunk egy kicsit.

A boszorkányok leszármazottja nem hagyta magát. Villámgyors mozdulattal kisiklott az első férfi harapófogószerű karjaiból és elrántotta csípejét a másik rúgása elől. Mint egy mongúz két kobrakígyó ellen, gyors tánclépésekkel ide-oda mozogva támadói között, elkerülte késszúrásaikat és ütéseiket.

A verekedés földöntúli gyönyöre hamar túlszárnyalta Nóra józan ítélőképességét. Mennél jobban meg akarták fogni annál jobban kicsúszott kezeik közül. Forgott, ugrott, félrehajlott, és hirtelen lerántotta a földön heverő első támadó nadrágszíját. A szíj sima végét a kezére

tekerte és a csatos felivel elkezdte csépelni a két másik támadót, akik csak nem akarták feladni a harcot.

Az első találat hatalmas sebet ejtett a nagyobbik bandita arcán. A vér látványa megrészegítette Nórá.

A harmadik férfi könnyörögni kezdett. – Csak tréfáltunk, ne bánts többet minket.

Nóra fülhasogató vércsehangon felvijjogott. – Ti szemétládák, hát tudjátok ti, hogy én ki vagyok? Ma éjszaka, bizony nem jóval kezdtetek ki.

A dühbejött leány másodszor is odaütött és a szíj csatja kiütötte az egyik támadó balszemét. Megforgatta a szíjat, jól irányzott csapással ismét odasújtott és a harmadik támadó nyakából spriccelni kezdett a vér. Majd lenézett a földön fekvőre és rákiáltott. – Ne hidd, hogy elfelejtkeztem rólad. Nem gyűlöllek, honnan tudhattad volna, hogy a korbácsolás az én gyönyöröm.

Az éjszaka rettenetes boszorkánya elvesztette minden önuralmát és gátlástalanul ütlegetni kezdte mozdulni sem tudó ellenfeleit. Ujjai hegyén, mint egy acélhegesztőláng égett a kék tűz. Az ezerkétszáz fokok hőmérséklet porrá égette a banditák ruháit és testük pillanatokon belül szálnalmas szénfekete maradvánnyá pörkölődött.

Keith megijedve könnyörgött, – Nóra hagyd már abba, nem látod, hogy már mind a három meghalt.

Nóra abbahagyta az ütlegetést, őrzöngő dührohama hisztérikus sírógörcsre változott.

– A kárhozat pokla égesse meg. Nem tudok megtisztulni szörnyű természetemtől. Ölnöm kell és kínoznom, éppen úgy, ahogy őseim csinálták. Nem számít, hogy jó akarok lenni, a gonoszság bennem van. Ez az én örök átkom.

– Nóra, nyugodj meg. Ne törődj velük. Ők támadtak meg téged. Bárki, aki úgy tud harcolni, mint te ugyanígy elbánt volna velük.

Nóra megállt és hidegen nézte a három patetikus emberi maradványt.

– Keith, bizony mondom neked, a legrosszabb az egészben az, hogy semmi megbánást nem érzek. Nem gondolod, hogy valamiféle szálnalmat vagy sajnálkozást kellene éreznem irántuk? Meg kellene döbbernem egy ilyen szörnyűség felett, de mégis teljesen tisztán és racionálisan gondolkodom. Mielőtt valaki erre jön vagy befut a vonat, el kell tüntetnünk ezeket a hullákat.

Keith körülnézett és készségesen felajánlotta a segítségét.

– Húzzuk be ezt a három gazembert a férfivécébe és zárjuk rájuk az ajtót. Amott abban a mellékhelyiségben van egy vödör, vízcsap meg felmosó kefe. A kövezetről majd én feltakarítom a vérnymokat.

A gyorsvonat menetrend szerint megérkezett, beszálltak, beültek egy kupéba és végre nyugodtan aludhattak. Kora hajnalban Nóra felébredt és kinézett az ablakon. A sziklába vágott keskeny vasútpályán nagy sebesen lefele ereszkedve, a szerelvény őrült csattogással vágatott kifele a ködös egekbe nyúló Bihari hegyek fenyvesek borította vadonából. Szédítő magasságban, száz méterekre a szakadék mélyén zúgó Sebes Kőrös felett, és tenyérszerű távolságra éles sziklától és ferdén álló százados fatörzsektől, a fekete lokomotívszörnyeteg acélkerekei halálos sikollyal siklottak lefele a kikopott síneken.

Az elszabadult leviathán vad rohanása és az elemek összetörni kész romboló ereje között egyedül csak az elszánt vonatvezető kemény akarata és ügyessége állt.

A nap már egy kicsinyt felfele kapaszkodott az égen, amikor a vonat végre megállt a magyar határon.

Géppisztolyos határőrök szálltak fel a vonatra. Egy széles vállú, hatalmas termetű fiatal katona köszönés nélkül benyitott Nóra és Keith fülkéjébe és követelő hangon bejelentette.

– Vámvizsgálat, kérem az útleveleket.

Nóra odanyújtotta mindkettőjük passzusát és a katona belelapozott.

– Amerikaiak?

Nóra bólintott.

– Mikor léptek be Romániába?

– Három nappal ezelőtt.

– Belépés helye, – a katona megemelte hangját, – nem látom hol jöttek be.

Nóra álmosan ránézett a férfire és könnyed hanyagsággal válaszolt.

– Ott kell, hogy legyen. Láttam, amikor bepecsételték Nagylakon.

– Nadlac, – a román katona gorombán kiigazította a magyar nevet, – maguk Nadlac, Román városnál jöttek be. Azok a hanyag Aradiak sohasem öntenek elég tintát pecsétpárnájukra.

A katona morgott még egy pár hosszúra eresztett román káromkodást, majd mindkét útlevelet markában tartva szó nélkül távozott.

Keith kissé meg volt ijedve, – elvitte az útleveleket, most mit csináljunk?

– Semmit, várunk. Semmi értelme követelőzni, ezekkel nem mész semmire. Ha elvitte, majd visszahozza papírjainkat. Ha nem, kiváltunk másikat a Budapesti Amerikai követségen.

Keith tovább akadékoskodott, – feltéve, ha átengednek a határon.

– Csak vágj valami nemtörődöm Amerikai pofát, – Nóra válaszolta hanyagul, de azért ideges szemekkel vizsgálta a vámépületet.

A vonat lassan megindult és kezdett keresztülgurulni a határon. A román határőr kényelmesen kijött az őrépületből és felugrott a mozgásban lévő szerelvényre. Egy perc múlva nagy csattanással benyomta a kupéajtót és az útleveleket Nóra ölébe dobta.

– Máskor jobban nézzék meg, hogy van a belépési pecsétjük. Többet nem leszünk ilyen elnézőek és tiltott határátlépésért hat hónapra le fogjuk zárni magukat.

Miután beértek Magyarországra Nóra ingerülten felnevetett.

– Mindenre nem gondolhatok. Éjjeli támadók, útlelvizsgálat, úgy látszik, a szuperteknikájú féregluk utazás nem véd meg a modern társadalom kockázataitól és nem elégíti ki az államvédelmi bürokrácia előírásait.

Keith elgondolkozva megjegyezte, – a transzcendentális csatornákat komolyabb célokra kellene használni.

– Ezzel egyetértek, – Nóra bólintott és arcáról eltűnt az aggodás. Egyre vidámabbnak nézett ki mióta a határ magyar oldalán sebesen haladtak Budapest felé. Hangja bizakodóbbnak hangzott, ahogy folytatta, – az a kékes láng az ujjaim végén, és az a félelmetes düh, amit magamban érzek, be kell vallanom, valahogyan, minden féreglagút utazás után sokkal erősebben kijön rajtam.

Keith nagyon hiányolta komputerjét és matematikai formuláit. Úgy látszott, Nóra szavait fontolgatva valami gondolat kezdett derengeni elméjében, de csak ennyit mondott. – Féreglukak, meg kell találnom az űr konstans nélküli általános megoldást a határnélküli felületek interferenciáira.

Budapesten, a Keleti pályaudvartól taxit vettek Budára a Sas Hotelbe és kivettek egy két hálósobás saroklakosztályt. A hálósobák déli fekvésű ablakai a Lágymányos sűrűn beépített háztetőire néztek, de a nappali keletre néző teraszára kimenve a budai várhegy csodálatos panorámája üdvözölte őket. Kilométernyi hosszúságban elnyúlva a Duna mentében, középkori épületeivel és templomaival, a történelmi erőd ott ült a száz méter magas sziklafalak tetején és fenséges göggel szemlélte az alatt elterülő nyüzsgő nagyvárost.

Nóra hosszasan elnézte a látványt. – Sok új épületet emeltek az utolsó párszáz évben, de 1686 bástyái és tornyai még mindig úgy állnak, mint amikor karddal kezemben másztam meg a vár falait.

Megfürödtek a modern fürdőszobában és éjszaka kitűnően aludtak. Másnap a bőséges és ízletes svédasztalos reggeli után elgyalogoltak a villamosig, lementek a Moszkva térre és felsétáltak a várba. A Bécsi Kapu hatalmas íve alatt Nóra szíve gyorsabban kezdett dobogni, és magyarázni kezdett Keithnek.

– A törökök Bécs Kapuszúnak hívták ezt a helyet.

Több órán keresztül cél nélkül kószáltak a macskaköves utcákon, nézegették a szobrokat, böngészték a régi épületek megmaradt köveibe bevéselt feliratokat és megálltak a történelmi eseményeket leíró márványba berótt feliratoknál.

A nyugati bástyapromenád közepe felé Nóra megfogta Keith kezét és megállította Abdurrahman Pasa domborműves emléktáblája előtt.

– Ezen a helyen öltem meg a török várkapitányt.

Keith aggodalmaskodóan körülhordozta tekintetét. Szerencsére nem látott senkit, aki angolul is értett volna így megnyugodva válaszolt.

– A nagy örömed lelhetted benne, és bár már elég régen volt, mégsem túl késő hőstettedet méltóan megünnepelni. Térjünk be egy étterembe és vacsorázzunk meg, de úgy ám, ahogy azt bátor cselekedeted megérdemli.

Néhány házzal odább betértek a Fekete Holló vendéglőbe és leültek a tágas pincében berendezett elegáns étterembe. Nóra odaintette a cigányprímást.

– Mi a neved?

– Lajos, madame.

– Ismered Galit?

– Öt Galit is ismerek.

Nóra elmosolyodott. – Én csak egyet ismertem, de örök hálával tartozom neki.

A primás megértően bólintott, intett a bandának és az álla alá tette a hegedűjét. – Játshatok valamit magácskának, nagyságos asszonyom?

– Játssza el a kedvencemet, „Darumadár fenn az égen.”

Lajos megigazította a hegedűt az álla alatt, és ahogy lassacskán végighúzta a vonót a húrokon, öreg hangszeréből lágyan hullámzó akkordok áradtak elő. A hangok gyengéden emelkedtek a patinás kőfalak között és a pince boltíves árkádjait elárasztotta egy édesbús és fájdalmas melódia. Mint amikor kicsi leány volt és énekelt Buda utcáin, Nóra kieresztette a hangját.

*Darumadár fent az égen
Hazafelé szálldogál,*

Lajos közelebb hajolt és csak finoman, csendesen, egyenesen Nóra fülébe játszott.

*Vándorbottal a kezében,
Cigánylegény meg, meg áll.*

A hegedűhang felerősödött, és a füstös képű fiatal cigány a sarokban végigszalasztotta ütőit a cimbalmának fémlapjain. Nóra hangja megcsuklott, és ahogy tovább énekelt fájdalmasan felzokogott és esdekelően újra szárnyaló koloratúr szopránja földöntúli szimpátiáért könyörgött.

*Repülj madár, ha lehet,
Vidd el azt a levelet,
Mond meg az én galambomnak,
Ne sirasson, felejtse el engemet.*

Keith próbálta vigasztalni, – Nóra, mi baj van?

Nóra abbahagyta az éneket és Keithre emelte tekintetét. Éjfekete szemei könnyekkel és mélységes fájdalommal voltak tele.

– Keith, meg tudod-e te ezt érteni? Nagyon hiányzik nekem Viktor, és amikor cigánymuzsikát hallok eszembe jut a kérdés, miért élek én oly sokáig. Miért nem öregszem én meg éppen úgy, mint azok, akiket életemben idáig szerettem.

Serfőző Larry

Nóra Lajos fele fordult. – Sokszor énekeltem együtt kis barátnőmmel, Rinzával. Gali kísért minket a hegedűjén, és az emberek pénzürméket dobtak lábaink elé. És én akkor, én akkor nagyon szerettem az életet.

Lajos meghajtotta magát. – Asszonyom, én tudom; én is meg a többiek is; mi mindannyian nagyon szerettük a régi szép időket.

Két nappal később Nóra és Keith egy menetrendszerinti távolsági autóbuszon felmentek Dobogókőre. Kétsávos, keskeny serpentin út vezetett fel a hegy tetejére, ahol az ókori világ egyik legszentebb helyén egy négycsillagos elegáns szálloda állt és szolgáltatott kényelmes szállást hegymászó turistáknak, és tudományos vagy politikai konferenciák résztvevőinek.

Közös, bár két ágyas szobát vettek ki, ízletes ebéded ettek, úszkáltak a versenyuszoda nagyságú medencében és éjszaka jól kipihenték magukat.

Másnap, reggeli után Nóra így szólt Keithhez.

– Mostantól kezdve két jó lábunkat fogjuk hasznosítani és következő úti célunkig gyalogolni fogunk.

A szobakiadó ügyeletes meghallotta Nóra javaslatát és figyelmeztette őket. – Az erdei utak a privatizáció óta eléggé el lettek hanyagolva és használatuk nagyon veszélyes. Az útjelzések kifakultak, eltűntek, könnyen el lehet tévedni. Az ösvények veszélyes szakadékokon és sziklafalakon vezetnek át, és ha valaki lezuhan vagy megsérül nincs a környéken szervezett életmentő csapat.

Nóra magabiztosan a fiatalemberre mosolygott, – nem lesz probléma. Én jobban ismerem ezeket a hegyeket, mint egy itt született erdőpásztor. Nem fogunk eltévedni.

A portásfiú megvonta vállát, és unottan nézte, ahogy az amerikai párocska megindult az ösvényen és eltűnt a bozótba. Látótávolságon kívül kerülve Nóra letért a jelzett turistaösvényről és egy keskeny özcsapást követett az erdő legsűrűbb rengetege felé.

Fél kilométernyi gyaloglás után megállt és kezével széjjelhúzta a bozótot és Keithre nézett. – Ez az, ez volt az én otthonom.

Keith odanézett, egy kicsiny forrás, aprócska vízesés, titkoltan és elbújva a turisták és az erdészek szemei elől, rejtőzködött az elburjánzott aljnövényzet alatt.

Nóra félrehajtotta a rugalmas ágakat és a sűrű lombozatot és Keith-et maga után húzva mélyebbre furakodott a bokrok közé.

Kisvártatva megszólalt és előremutatott, – ez volt a barlangom.

Keith szemrevételezte a bejáratot. Valamikor elég nagy lehetett ahhoz, hogy valaki állva bemenjen rajta, de most, egy öreg göcsörtös fa majdnem eltakarta az egész nyílást.

Nóra elkapta Keith tekintetét és megjegyezte. – Torda ültethette ezt a fát. Biztosan nem akarta, hogy a barlangból turista attrakció legyen.

Bementek a barlangba. Talán húszméternyire a bejáratától, Nóra egy körformára kirakott halom követ mutatott Keithnek.

– A volt tűzhelyem, nagyon sok jó ételt főztem ezen a helyen.

Keithnek éhesnek érezte magát és megjegyezte, – nem lenne rossz valami ízletes főzési demonstráció.

– Ahhoz vadászni is kellene, és megnyúzni meg kizsigerelni a zsákmányt, vagy ehető gyökereket gyűjteni levesnek. Hajlandó vagy erre, amellet még az erdész is elkaphat mivel nincs vadászengedélyünk.

– Értem, értem, ebben az esetben megelégszem a termoszban hozott kávéval és a bepakolt szendvicsekkel.

Evés és egy kis pihenő után Nóra felállt, és mint egy drámaszínésznő nagy pátosszal bejelentette.

– Ereszkedjünk le tehát az alvilágba. Készen vagy-e az útra hű lovagom és védelmezőm?

Megindultak a barlang belseje felé, egyre lejjebb és beljebb a hosszú geológiai korszakok alatt kimosott mészkőhegység tátongó gyomrába. Az ereszkedés soha nem akart véget érni, Keith elszedült és erős kétségei támadtak Nóra józansága és elmeállapota felől.

Nem volt benne biztos, lesz-e elég szerencséje, hogy ezt a földalatti utazást is túlélje.

Vissza fogok-e valaha felszínre kerülni, gondolta, vagy darabokban fog-e az a szervezetlen és nem létező mentőosztag összekaparni valami barlangkürtő fenekéről.

De úgy látszott, Nóra tudta az utat. Ment határozottan előre ameddig el nem értek egy széles és sötét földalatti folyót. Az ösvény egy alagútnál ért véget, ami a folyó medre alá vezetett.

Nóra megállt és Keithre tekintett, – itt vagyunk. Ez az élet és a halál közötti határfolyó. A túloldalon van a másvilág, régemúlt őseim világa.

Leereszkedtek, a szűk alagút mennyezetéről és falaiból csepegett a víz, és csúszós tócsák locsogtak lábaik alatt. Eleinte az alagút lefele tartott, de később emelkedni kezdett, a falakból többet nem ömlött a nedvesség és meleg, száraz szél ütötte meg Keith arcát.

Két hatalmas mészkőszikla között kibukkantak a felszínre. A nap állása szerint késő délután lehetett, és tőlük kissé távolabb Keith csordányi marhát és lovakat látott legelni. A dűsfűvű rét zöld volt és madarak énekeltek, éppen úgy, mint a fent a földön, ami most távolinak és elérhetetlennek tűnt.

Pihenjünk meg, – Nóra javasolta és nyugodtan leült egy sziklára.

Keith leült melléje, – hol az üdvözlőbizottság? – kérdezte.

– Nem tudom, nem voltam erre fele több mint százötven éve.

Egy csontvázszerű kihalt fa tetején vércse vijjogott és a messzeségből két mozgó pont bukkant elő. Hamarosan látták, sebesen vágatva paripaikon két lovas közeledett feléjük.

Keményen tartva a kantárt, a kengyelvason szinte állva és gomolygó porfelhőt kavarva, két ferdeszemű vadlovas centiméternyi távolságban állt meg előttük. Állatbőrökbe voltak öltözve, fejükön csúcsos børsapkát viseltek és hátaikon feszített íj és tegeztartó látszott általvetve.

A lovasok szigorúan rájuk meredtek. – Kik vagytok? Honnan jöttetek?

Nóra ülve maradt és állta a tekintetüket. – Torda, itt van?

– A sátrában van. Senki nem zavarhatja.

– Mondjátok meg neki, Nóra visszajött.

A lovasok váltottak egy pár halk szót, majd a zömökebbik, akinek arcán hatalmas kardvágás nyoma éktelenkedett, utasította a jövevényeket.

– Gyertek velünk, a leány a nyergem elejébe ül, a fiúcska pedig kapaszkodjon fel a másik ló farára.

Rövid lovaglásnyi távolságra, egy enyhén emelkedő dombon álló árnyékos facsoport aljában, egy nagy kerek jurta állt.

– Maradjatok kint, – a vágott pofájú durván utasította őket, – Torda táltos gyógyít és leereszkedett az alvilágba. Várjátok meg, amíg visszatér.

– Helyezd magad kényelembe, – Nóra Keithhez fordult, akinek nem nagyon ízlett a lovaglás, – egy alvilági utazás rendszerint elég sokáig tart.

A lovasok elmentek. Nóra és Keith leültek és hátukat egy vastag fatörzsnek támasztották.

Keith kíváncsi volt és megkérdezte, – most a föld alatt vagyunk?

– Nagyságos tudós uram, természetesen hogy nem. Vagy azt gondolod, hogy a napot a föld centrumából is lehet látni. Ez a hely egy eldugott völgy, amit még a túrizmus business nem fedezett fel.

– Afféle falumúzeum, színészek, lelkes önkéntesek, akik a hét többi napjain kényelmes Budapesti állásokban dolgoznak.

– Nem, semmi ilyesmi. A számszerűs vitézek igaziak, ezek valódi hunok az ötödik századból.

– Ennyi generáció után még mindig megmaradtak.

– Nem számos generáció, csak egy néhány. Ezek olyanok, mint én. Nagyon sokáig élnek. Torda is több mint ezer esztendő.

– Lehetetlen.

– Lelassult anyagcsere folyamat. Ez egy speciális emberi faj, génjeik az Ázsiai pusztákról erednek. Állandóan mozgásban egyik táborhelyről a másikba, nem volt nőknek ideje gyereket szülni. Természetes kiválasztódás útján egy hosszú életű nemzet lett belőlük. Más helyeken is léteznek, több csoport rejtőzködik belső Mongólia végtelen sztyeppéinek védelmében. Az orosz polgárháború alatt, vöröskatonák fel is fedezték az egyik családot.

– Mi történt? Néprajzkutatók biztosan alaposan áttanulmányozták őket.

– Sajnos nem, a kommunista hadsereg katonái legéppisztolyozták őket. Valamikor 1920 körül történt, később Sztálin tudósai azt állították, hogy a neanderthali fajhoz tartozó ősemberek nyomaira bukkantak.

– Te is a hunok törzséből való vagy?

Nóra lekicsinylő arcot vágott, – én mindössze négyszáz éves vagyok, egy fiatal nő a hunok mércéje szerint. Úgy gondolom, őseim részben a hunoktól származnak, bár a családi legenda szerint mi boszorkányok vagyunk és az öregedés átka nem ért el minket. De már elmeséltem ezt a történetet, emlékszel Éva leányaira akiket Tubalkain nemzett mielőtt Éva Ádám felesége lett.

Ahogy a nap vörös korongja lassan lefelé ereszkedett a tornyosodó hegycsúcsok kulisszája mögött, amik úgy vették körbe a széles völgyet, mint egy örökzöld ágakból összefont mirtuszkoszorú, az árnyékok hosszúra nyúltak és a mező parányi tücsökzenészei megkezdtek soha szünetet nem tartó éjszakai hangversenyüket.

Torda félrehúzta a medvebőrt, ami jurtája bejárata előtt függött és kilépett. Ahogy meglátta Nórát szemei felcsillantak. – Nóra, végre visszajöttél, hogy vagy, hogy vannak a társaid?

– Jól megy dolgom, sikerre jutottam Amerikában.

– Remélem, nem felejtetted el honnan származol.

– Napközben elegáns társaságbeli üzletasszony vagyok New Yorkban, de éjszaka és a hétvégeken az vagyok, ami mindig voltam, egy rosszcsont gézengúz, aki imád elvetemült trükköket elkövetni azokon, akik rosszat akarnak neki vagy barátainak.

– Te, az éjszaka örök gonosza, az voltál és az is vagy, de hogy van az a huszár, akibe annakidején belegabalyodtál?

Nórának megcsuklott a hangja és könnyek ültek ki szempilláira.

– Viktor, Viktor nem volt közölünk való, ő már nagyon régen, sok-sok évvel ezelőtt meghalt. János még mindig velem van. Ő az én hű szolgám, a bölényt emberré formáló isteni csoda valószínűleg beleültette vérébe a mi hosszú életet adó génjeinket. Rinza, hiszen te hoztad fel őt hozzám, az én kis cicám a te országodból való, ő az én legjobb és legszeretőbb barátnőm.

Torda Keith fele intett a szemével, – ki ez, akit magaddal hoztál?

– A neve, Keith. Amerikai matematikus, Keith megpróbálja összeegyeztetni a mi legendáinkat és hagyományainkat a modern tudománnyal. Be akarja bizonyítani, hogy a csodák és a varázslatok megmagyarázhatók a fizika és a geometria törvényeivel.

– Nemes erőfeszítés, bár nekem fogalmam sincs, hogy hol van az a New York és hogy mi az a geometria meg a matematika. Én csak a mi isteneinkben és szellemeinkben hiszek, azok nekünk mindent megadnak, amire szükségünk van.

– Teljesen igazad van. A modern világ kapzsi, nemtörődöm és önző. Nagyon csalódott és boldogtalan lennél a fentiek társadalmában.

Torda bólintott és kérdően Nórára nézett. – Hát igen, de inkább beszéljünk másról. Mond, mi járatban vagy nálunk?

– A fegyvereimre van szükségem.

– Nagy oknak kell lennie, hogy ilyet kérsz.

– Nagy bizony. Ördögi erők és démonok akarnak hatalmukba keríteni. A vagyonomat akarják, a bűvös erőmet, a testemet, de legfőképpen és a legijesztőbben tudományos kutatásaim eredményeit akarják megkaparintani. Érzem, hamarosan újra harcolnom kell.

– A kard és az arany álarc. A sátramban őrzöm őket. Magaddal viheted őket, a csodafegyverek hozzád tartoznak. Azokat, Isten maga adta családodnak.

Nóra elégedetten elmosolyodott és egy pillanatra Keithre tekintett, aki idáig csak nagy csendesen fülelt a háttérben.

Keith előrelépett és hallgatta, ahogy Nóra újra beszélni kezdett Tordához, – még valami, ami nagyon fontos. Keith számításai szerint innen valahonnan van egy New York fele tartó bűvös alagút.

Keith izgatottan közbekiáltott, – egy alagút, vagy ahogyan, mi tudósok nevezzük, egy féregluk.

Torda elnézően elmosolyodott, – valami valóban van itten, lent a barlangban ahonnan a Tuzson kastélyba szoktál utazni. Századokkal ezelőtt betömtük földdel, de ha akarod, kitisztítjuk és kipróbálhatjátok. Az kell, hogy legyen, amiről a barátod beszél. Gondolom az ismeretlen alagút a Tuzsoni alagút folytatása és mi is használhattuk volna, de mi nem akarunk innen elmenni. Itt biztonságban érezzük magunkat.

Nóra Keithhez fordult, – mit mondasz, jó helyen járunk?

– Ellenőriznem kell formuláimat és be kell mérnem relatív pozícióinkat a görbült világegyetemi felületekhez képest.

– Van mindened, ami szükséges ehhez?

– Van, itt van a laptopom és hoztam magammal egy szextánst. Pozícióinkat be lehet állítani akár a Göncölszekértől mérve vagy a Herkules és a Nagymedve csillagzatok állásából kiindulva.

– Ott vannak, – Torda felemelte botját és az éjszakai égboltozat fele mutatott.

A vágott arcú hun visszajött, hozott egy szurkos fáklyát és világított Keithnek, ahogy az megkezdte méréseit és számításait.

Kevés idővel később egy durván szőtt színes gyapjúruhába öltözött idősebb asszony ételt hozott. Széles fatálcáján báránysült, sajt és erjesztett lótej volt étvágygerjesztően kirakva.

Keith evett egy keveset és evés után belemerült munkájába. Nóra egy darabig hallgatta Torda meséit, majd szeme lassan lecsukódott és elaludt.

Már a közelgő hajnal szürkés fényei kezdtek derengeni a hegyek koszorúja mögött, amikor Keith végre felnézett munkájából és felkiáltott.

– Megvan, a felfedezetlen alagút egy transzcendentális háromszög harmadik oldala. Egyenesen New Yorkba vezet vissza.

Nóra felriadt, tágra nyitotta szemeit és hitetlenkedve kérdezte.

– Biztos vagy benne? Remélem nem ragadunk lent, csak azért mert elhanyagoltál valami tényezőt vagy hibásan számoltad ki az űr konstans, mint ahogyan Einstein csinálta hetven évvel ezelőtt.

Keith tovább kiabált izgatottan, – nem, nincs hiba. A fény, ami normális körülmények között egyenesen halad, a földcentrum közelében az erős gravitációs húzás miatt elgörbül, és lehetővé teszi, hogy két párhuzamos vonal találkozzon ott ahol a hiperbolikus tér átmetszi az elliptikus felületet.

– Hétköznapi szavakkal kifejezve a lényeget. Attól félek az ismeretlen útvonalon a gravitációs tér ultraerős gradiensei széjjel fognak minket szaggatni és az olvadt láva szuper magas hőmérséklete porrá fog minket égetni a föld központja felé.

– Ne félj, a fény nemcsak meggörbül, hanem fel is gyorsul a föld belső gravitációs terében. Utazósebességünk olyan magas, hogy áthaladásunk egy milliomed másodperce alatt a gradiens erő és a százezer Celsius temperatura nem lesz semmi hatással reánk.

– Rendben van, bízom benned. Mindent a tudomány előrehaladásáért, gyerünk tehát. Fogjam kezembe fegyvereimet és készen vagyok.

Torda rövid ceremóniát tartott és kikérte az istenek áldását. Utazóink leereszkedtek a Torda jurtája alatt nyíló szűk barlangnyiladék mélyére. Átpréselték magukat egy keskeny hasadékon két szikla között és Keith ismét érezte az orkánerejű széláramlatot, a vakító fényesre kivilágított alagutat, ami az ismeretlen mélységeibe vezetett.

Egy tört másodperccel később ott feküdtek, kissé összepréselve és elszédülve a New Yorki csapóajtó alatt. Keith felnyomta az ajtót és kimásztak a mély gödörből, otthon voltak, bent a nemrégiben befejezett szuperizolációs szobájukban.

Nóra megkönnyebbülten sóhajtott, – itthon vagyunk. Most már csak egy biztos helyet kell találnom, ahol elrejthetem fegyvereimet.

Keith arcára kiült a boldog büszkeség, – igazam volt. Nem tévedtem számításaimban.

Nóra megveregette Keith vállát, – azért kapod a nagy fizetést. Mindig tudtam, hogy nem fogok tehetségemben csalódni. A kormány vagy a megakorporációk arrogáns hozzáállása, és tehetségednek és tudásodnak elhanyagolása, hogy nem ajánlottak állást neked és engedték, hogy én alkalmazzalak, az bizony az ő veszteségük és az én nyereségem.

Tizenhetedik Fejezet

Conklin Roger, FBI ügynök nem jelent meg a Telegdy háznál csütörtök reggelre megbeszélt találkozón.

Felháborodva, hogy démoni színjátékában valaki nem volt hajlandó eljátszani szerepét, Thurzó telefonon felhívta Conklin irodáját és tévedésből a titkárnő, főnöke szigorú utasításai ellenére, Conklin mellékállomására kapcsolta a vonalat.

Ahogy Thurzó meghallotta Conklin hangját elkezdett dühödten ordítani, – Két teljes óra hosszat vártam rád.

Conklin nyugodtságot erőltetett magára, – más dolgom volt. Egy nagyon fontos, halaszthatatlan eset jött közbe.

Az aggodalmas patrióta hanghordozását imitálva Thurzó ragaszkodott igazához. – Ugyan, mi lehetett fontosabb, mint megvédeni a mi amerikai életformánkat a terrorista ügynökök ellen?

Conklin kijavította a dühöngő zugügylvéd szavait, – terrorizmussal gyanúsított egyének ellen.

Thurzó belátta, hogy kiabálással nem megy semmire, lehalkította hangját és majdnem udvariasan kérlelte az FBI ügynököket.

– Tudnál most jönni? Ritka lehetőségünk van, a tulajdonos és az ügyastársa elmentek egy hetes vakációra. Amíg nincsenek odahaza, át tudnánk vizsgálni laboratóriumukat.

Conklin gondolta, ezen az úton könnyebben megszabadul ettől a kellemetlenkedő prókátortól, lenyelte a mérgét és elfogadta a javaslatot.

– Rendben van, egy óra múlva ott leszek a Telegdy ház előtt.

Második látogatásakor Thurzó úgy üdvözölte az építésvezetőt, Cleghorn Ethant, mint valami régi barátot.

– Hogy halad a munka? Ha valaki sokat akadékoskodik, csak szólj nekem.

Cleghorn fiatalember volt, nemrégén fejezte be főiskoláját, nem akart a várostól kiküldött építési ellenőrrel rossz viszonyba kerülni, csak intett Thurzónak, hogy mehet befelé.

– Már járt itt ezen az építkezésen, tudja, hogy mi merre van.

Thurzó rámutatott Conklinra, barátságosan elvigyorodott és megmutatta sárguló fogait a fiatal mérnöknek, aki arckifejezéséből ítélve, nyilvánvalóan nehezen ment át még alapvizsgáin is.

– Magammal hoztam a víz és csatornaszerelési ellenőrzőmet is. Át kell vizsgálnia a csővezetékeket, mielőtt ki tudom adni a városi szennyvízcsatornába való bekötési engedélyt.

A nyurga és vékonydongájú Cleghorn tudálékosan bólogatott, – átemelő szivattyút használunk, és indirekt csatlakozást, ahogyan azt a városi szabvány előírja.

– Megnézhetjük?

– Semmi probléma, tudják, hogy hol keressék, rám ugye nincs szükség.

– Az inspektor úr tudja, mi hol van, – Thurzó magabiztosan Conklin felé biccentette fejét bár tudta, hogy semmi szándékukban nem áll felmászni a csövek közé és leellenőrizni a szennyvízcsatorna bekötését.

Thurzó előrement és mutatta az utat Conklinnak a mélypince felé vezető lépcsőkhöz. Lent bevitte Nóra majdnem teljesen elkészült szuperizolációs szobába és megmutatta neki az asztalra kitett Petri csészéket.

Conklin gumikesztyűt és védőmaszkát kotorászott elő zsebéből, nagy óvatosan feltette őket, és közelebb hajolt az egyik Petri csészéhez. Gyanús volt neki ez az egész ügy, húzta az időt, akármilyen közel dugta orrát, mikroszkóp nélkül nem tudta megállapítani, hogy van-e valami a csészék aljában. Nagyon zavarta a tény, hogy a vírusok, de még a baktériumok is, szabad szemmel általában nem láthatók.

Mi van akkor, ha ennek a mákvirágnak igaza van, gondolta és gumival védett hüvelykujjával megdörzsölte a csésze alját.

Semmit, nem érzett, a csésze teljesen száraz volt.

Conklin felegyenesedett és megkönnyebbülten sóhajtott, – ezekben nincs semmi, nem érzek semmiféle élő mikroba kolóniát.

– Nem abban, – Thurzó izgatottan felemelte a hangját, – inkább ezeket nézd meg itten.

Conklinnak hosszú évtizedekre menő detektív gyakorlata volt, a szeme sarkából többet látott, mint más dupla, nagyítószemüvegen keresztül. Nem mulasztotta el Thurzó mozdulatát, ahogy az ügyvéd egy műanyagpalackot a saját nadrágzsebébe csúsztatott.

Conklin hangja figyelmeztetően felcsattant, – mi volt az, mit dugtál el?

– Semmi, egy üres vizesüveg. Mindig van nálam egy, örökké szomjas vagyok. Csak áttettem egyik zsebemből a másikba, már nagyon nyomta a tojásaimat.

A rosseb üssön belé, Conklin gondolta, mire véli ez az idióta az FBI irodát? Lehet, hogy semmi jelentősége nincs ennek a palacknak, de azért figyelmeztetnem kellene. Kissé felemelte hangját és rendreutasította Thurzót. – Az a palack bűnjel is lehet, ha kimentünk innen majd add csak ide és beleteszem egy hermetikusan lezárható nylonzacskóba.

– Miket beszélsz? – Thurzó nem jött zavarba. Conklin hanyag hozzáállása nyilvánvalóan felbátorította.

– Soha ne vacakolj bűnügyi evidenciával. Ne nyúlj semmihez, amíg nem engedélyezem, hogy megfoghass bármit is.

– Nem, természetesen nem. – Thurzó beleegyezően bólintott, és ahogy folytatta beszédjét kinyitotta az inkubátor ajtaját. – Nem akarok semmihez sem nyúlni, de jobb lenne, ha megnéznéd mi melegszik ebben az inkubátorban.

Conklin odanézett, három Petri csésze volt belül és mind háromban halványzöld színű víz csillogott. Automatikusan reagálva a meglepő látványra, az egyik csészébe beledugta gumikesztyűs mutatóujjának hegyét.

A víz hideg volt. Meglepődött és kétségei támadtak, de nem akarta Thurzóval megosztani gondolatait, csak ennyit mondott. – Nagyon kezdetleges, ha van is valami, biztos vagyok benne, ezek a baktérium kultúrák még nem használhatóak semmire.

– Csak nem akarod megvárni, amíg fél New York kiirtásához elegendő bacilus úszik ebben az inkubátorban.

Conklin elgondolkozott és lassan válaszolt. Ahogy beszélt hangja tétova volt, bizonytalan és aggódó, – Az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz, így rossz úgy meg nem jó. Házkutató parancs kell, vissza kell jönnünk bírói végzéssel a kezünkbe.

Thurzó felháborodva tiltakozott, – a házkutató parancs megszerzése egy hétbe is belekerülhet. Fogadom, ameddig itt vitatkozunk ez a két

terrorista újabb és erősebb baktériumkultúrákat próbál beszerezni. Nóra és pacákja, a gyanúsított egyén titkárnője szerint, Ausztráliában vannak egyheti vakáción. Szerintem inkább az a valószínű, hogy fekete himlő baktériumok után kutatnak valahol Délkelet Ázsiában.

Conklin felegyenesedett, elege volt ebből az erőszakos vészmadárból. – Ne aggódj annyira mindenért. Jóval több kell, mint egy Petri csésze baktérium, hogy valaki elindítson egy ragályos járványbetegséget. Mára láttunk már eleget, jövő héten visszajövők házkutató parancsal és biológiai veszélyruhába öltözött rohamosztaggal.

Thurzó lemondóan megvonta vállát, – jövő héten, az már későn lesz. Én csak segíteni akartam, ne hibáztasson engem senki, hogy nem figyelmeztettem a hatóságokat.

Kifele menet, János meglátta őket. Conklin jelenlétével nem volt problémája, az építkezés alatt megszokta az idegeneket, de ahogy meglátta Thurzót azonnal feldühödött. Busa nagy fejét lehajtotta és artikulátlanul felbődült, lábával megkaparta a szőnyeget és nekirohant az öreg zugüggyvédnek.

Thurzó megragadta Conklint és a főbejárati ajtón keresztül kirángatta a házból. János nem követte őket, az ajtóban megállt és próbált valamit mondani, de csak érthetetlen mondattöredékek hagyták el vastag ajkait.

Conklin ijedten kérdezte, – ez meg mi volt?

– Ms. Telegdy legkedveltebb szolgálja. Feltételezem, valamelyik biológiai mutációs kísérleteinek az eredménye.

Conklin megigazította nyakkendőjét, gondosan leporolta fekete öltönyét, és szarkasztikusan megjegyezte, – szép kis család, mondhatom.

Következő kedden, mivel munkahelyi lemaradásai nagyon lefoglalták Nórát és nem ehettek együtt, ebédidő alatt Keith egyedül ment sétálni a Central Parkba. Leült egy padra és néhány perc múlva meglátta Thurzót feléje közeledni.

– Milyen kellemes meglepetés, hogy itt talállak, – Thurzó mézesmázosan barátságos mosollyal bámult Keithre, – leülhetek melléd? Olyan kényelmesnek látszik az a pad, én magam is szeretem csodálni a játszózó gyermekeket.

Thurzónál nagy fehér papírzacskó volt. Abból hamburgert, hasáburgonyát és egy hatalmas Coca-Colás papírpoharat húzott elő. Leült Keith mellé, kicsomagolta szendvicsét és beleharapott.

Thurzó egy darabig rágott majd tele szájjal megszólalt, – tele van zsírral és hitvány kalóriával, de mindenki veszi.

Keith tekintete a távolba meredt, új teóriája teljesen lekötötte elméjét. Szórakozottan válaszolt, – az öreg MacDonald biztosan jó pénzt csinál az olcsó és gyors ebédeken.

Thurzó nem zavartatta magát. Nagyokat harapott, nyitott szájjal rágott és tömte magába a krumpli darabokat. – MacDonald pénzének a fele is elég lenne nekem.

Egy darabig csend volt majd Thurzó Keithre tekintett és bután megkérdezte, – akarsz egy pár darab zsírba sült krumplit, nagyon ízletes.

Keith belenyúlt a zacskóba és kivett két hosszú darabot. Nem evett belőlük, kettétörte őket és mialatt egyenként dobált belőlük a közelben keresgélő galamboknak, csendes hangon kérdezte, – mit kezdenél annyi temérdek pénzzel?

– A pénz az hatalom, a hatalom meg erőt és boldogságot ad. Én szeretek erős és boldog lenni.

Keith ellenkezett, – a tudás, az a valódi hatalom.

– Helyes, – Thurzó nagyot szívott a szalmaszálon, amit mélyen belenyomott Coca Colás poharába, – információ adja a tudást és a tudás teremti a hatalmat.

– Miféle információ?

– Például, ha most én tudnám, hogy te min gondolkozol, – Thurzó elkezdett magyarázni, de Keith idegesen a szavába vágott.

– Remélem nem vagy te is gondolatolvasó.

– Nem vagyok éppen gondolatolvasó, de annyit tudok, hogy az unokahúgommal töltött vakáció jár az eszedben.

– Nem vakáció, tudományos adatkereső expedíció.

– Tényleg, azt hittem ügyvéd vagy és nem tudós.

Keith rájött, hogy Thurzó lassanként kifaggatja, nem szeretett volna valami fontosat vigyázatlanul elárulni. Hangja ellenségesé vált.

– Soha nem állítottam, hogy bármi is vagyok.

– Egy biztos, hogy te még nagyon fiatal vagy. A világ teli van lehetőségekkel és szélesen tárva nyitva áll előtted. – Thurzó közelebb hajolt Keithhez, – nekem kitűnő kapcsolataim vannak. Hagyjuk Nórát

játszadózni szűklátókörű, nőies ötleteivel. Keith, te egy férfi vagy. Egy olyan férfi, akiben óriási adottságok rejtőzködnek.

Keith elgondolkozott és nem válaszolt. Fontolgatni látszódtott összezavarodott érzéseit, hallgatása váratlan lehetőségeket adott Thurzó opportunista machinációinak.

Thurzó folytatta ravasz érveléseit, – a legnagyobb cégekhez be tudnának vinni. A termékfejlesztő osztály főigazgatója lehetnél, hatalmas bónuszt kapnál már a belépési szerződés aláírásakor, nem is kell produkálnod semmit, mindössze azért fizetnének, hogy ne a versenytársaknak dolgozz.

Keith válaszolt és hangja olyan volt mintha mély álomból ébredne fel, – mi hasznosat tudnék én csinálni olyan cégeknek, akiket csak a részvényáruk és a profitkulcsok érdekelnek?

– Keith, hallgass reám. Nóra nagyon érdekes dolgokat tud. Nóra egy különleges egyén és tele van megmagyarázhatatlan titokzatosságokkal. Modern kutatási módszerekkel, milliőkat, sőt százmilliókat tudnánk kihozni Nórából, vagy tudnánk csinálni rajta, ha eladnánk titkait. Kifejleszhetnénk új gyógyszereket, fiatalító kenőcsöket, bármi hasznot hozó kozmetikai eladnivalót, megszerveznénk motivációs előadássorozatot, és ha rá tudnánk venni, hogy indítson televízió programot és ismertesse a bűvös trükköket, amiket elfecsérel hétvégi kalandjain, és rávennénk, hogy írjon könyveket transzcendentális tapasztalatairól.

– Hagyd ki Nórát ebből az alávaló üzletelésből.

– Miért? Vagy gondolod, hogy a pénz és a hatalom nem érdekli őt?

– Nóra erkölcsileg magasan a kapzsi businessvilág felett áll. Nóra jót akar csinálni, ez az egy érdekli.

Thurzó belátta, a ligeti pad, a zacskóból előszedett zsíros ebéd, nem volt éppen a legmegfelelőbb keret céljai elérésére, bedobta a szemétkosárba a zacskót és nagylelkűen ebédre hívta Keith-et.

– Figyelj ide, elég volt ebből a silány MacDonald ételből, fizetek neked egy bifsztek ebédet a Morton Steakhouse-nál.

Keith felállt, – köszönöm, de nem fogadom el, engem nem lehet egy ebédrel megvásárolni.

– Ugyan már, nem akarlak megvásárolni, csak meguntam ezt a pokoli gyerekzsivajt, itt még csak rendesen beszélgetni sem lehet. Valami hozzánk férfiakhoz inkább illő helyen szeretnék leülni és folytatni társalgásunkat.

Keith beleegyezően bólintott, – rendben van, az Állatkert főterén a Terasz étterem éppen jó lesz. Ha nem szereted a gyerekeket, hát majd nézünk majmokat meg fókákat.

Keith soha nem kedvelte a marhahúst. Csirkemelles salátát kért és sört. Thurzó sültet rendelt marhabélszínből New York módra.

Ahogy a pincérlány ellépett asztaluktól, Thurzó hatalmas lendülettel elkezdett magyarázni. – Hol is tartottunk? Azt mondtad valami jelentős és nemes dolog nyomában jársz.

Keith megrázta fejét. – Ilyesmiről nem tudok, csak egyben vagyok biztos, senkinek sem ajánlatos kikezdeni Nórával. Nóra bioenergia erőtere többszörösére erősödött. Régebben is, néha, megfigyeltem valami kékes fényt fellobbanni ujja hegyein, de most, utazásunk befejeztével Nóra kezéből jövő titokzatos tűz úgy ég, mint valami acélvágó pisztoly lángnyelve.

Thurzó fülei felegyenesedtek és szeme kitágult, izgatottságában félrenyelt és fuldokolni kezdett egy véres húsdarabon, amit túl mohón tömött szájába.

– Bioenergia, mi az?

– Semmi, csak tudományos frazeológia, amihez én nem értek.

– Keith, a te olvasottságoddal és intelligenciáddal, ha már említetted, te biztosan tudod, hogy miről beszélsz.

Thurzó véleménye szerint Keith sem olvasott sem intelligens nem volt, de hát nem került neki semmibe hogy kicsit felszítsa a fiatalember hiúságát.

Keith kételkedően Thurzóra nézett, – miből gondolod, hogy én az átlagnál olvasottabb és intelligensebb vagyok?

– Utána néztem milyen iskolákba jártál. Tudom, hogy pontosan ki vagy. – Ez szemem szedett mellébeszélés volt, Thurzó nem talált semmi információt Keithről börtönrekordján kívül, de hát Thurzó György nem ment a szomszédba egy kis hazugságért.

Keith érezte, hogy máris túl sokat árult el Thurzónak és megpróbált visszakozni. – Ne hallgass rám, nem értek semmihez, bioenergia, a koncepció a fantasztikus regények műfajához illik, centeket érő füzetecskékben kellene gyerekeknek árulni az ilyesmit.

Thurzó érezte, Keith szándékosan eltitkol valamit. Valami sokkal ügyesebbet kellett ajánlania, hogy megnyerje bizalmát.

– Keith, – Thurzó nagy nyájasan újra kezdte, – a jövő hét végén néhány napra lemegyek Floridába. Tarts velem és megmutatom neked mi is az igazi jó élet. Egy régi kebelbarátomnak gyönyörű kastélya van Marco szigetén és megígérte, hogy tejbe-vajba fog minket fürösztetni.

– Miféle ember ez a te barátod?

– Ugyanaz, aki fel akar téged venni a Generál Olaj Vállalathoz. Ha hívom, megmondhatom neki, hogy te készen állsz betölteni azt a főigazgatói állást.

Keith mérgesen felmordult, – mond meg neki, hogy nem érdekel a dolog.

– Jól van, na. Nem akarlak semmibe sem beleugratni. De azért még együtt tölthetjük a hétvégét. Mond Nórának, hogy le akarsz repülni Atlantába egy kis rokonlátogatásra. Azért mégse kellene, hogy a hét minden napján és a nap minden órájában lefoglaljon téged egy nevetségesen alacsony fizetés fejében.

– Nem pénzért csinálom. Szerelmes vagyok Nórába.

– Ugyan már, ne nevettesd ki magad, Keith. Majd Floridában meglátod, hogy mi az igazi szerelem. Majd egy-két bomba nővel összehozlak odalent.

– Nem kérek belőlük.

– Lefoglalom a helyünket a repülőn, és elintézek minden más formáságot, amit még kell. Péntek reggel érted küldöm a limuzint, állj készenlétben, életed legszebb hétvégéjét fogod élvezni.

Keith hangja felcsattant és pénztárcája után nyúlt. – Megmondtam, hogy nem.

Közben Thurzó befejezte steakjét. Szeme sarkából követte Keith mozdulatát, szalvétával megtörölte száját és felállt, – Szeretnék még maradni, de vissza kell sietnem az irodámba. Gondold meg a dolgot. Aludj egyet rajta. Akárhogy is határozol, a limuzin ott lesz a házad előtt.

Thurzó megfordult és kiment az étteremből. Egy dollárt nem hagyott sem az ételre sem a borra, amit elfogyasztott.

Visszagyalogolva a 45th Streeten lévő irodájába, Thurzó elégedetten vigyorgott az orra alatt.

Az ostoba fickó, tehát a laboratórium nem baktérium fegyverek gyártására lett építve. Inkább valami tudományos project lesz, Nóra bioenergiájának kitermelésére. De ha jobban megfontolom, jobban

Serfőző Larry

teszem, ha maradok az eredeti elméletemmel. Ha Nórát letartóztattatom a biológiai fegyverek gyártásának vádjával, természetesen ennek a tájékozatlan idiótának a segítségével. Nem, nem, ellenőrzésem alatt kell tartanom tervem minden fázisát, nincs szükségem Keith segítségére. Keith csak az utamban van. Nóra szervezetét tudományos módszerekkel alaposan kell kitanulmányozni. Számos vizsgálat és röntgenátvilágítás alá kell majd vetnünk a titokzatos leányzót, és bár a vizsgálatok egy része sebészeti beavatkozást is igényelhet, el kell követnünk mindent, amíg meg nem találjuk különleges biológiai erejének forrását.

Thurzó tovább álmodozott és felnevetett, beért az épület lobbijába, ott tovább nevetett, és nevetett a felvonóban és az épület visszhangzott ördögien ocsmány hahotájától, és a gnómok meg a szörnyetegek, a háztető korlátja mentében álló kitekeredett egyiptomi istenek, boldogan és beleegyezően, együtt örvendeztek vele.

Keith tépelődött. Micsoda lehetetlenségeket beadtam neki. Nem veheti meséimet komolyan. De holnap azért határozottan tudtára kell, hogy juttassam, nincs szándékomban a Generál Olaj Vállalatnak dolgozni. Ki akarna az ördögnek dolgozni és Irakba menni, még ha hat számjegyes fizetés is ajánlanak a pozícióval. Nórát szeretem. Szeretem az életmódját, szeretem az egyéniségét, éjszakai csínyeit, a cicáját, még Jánost is, ennél jobb barátokat sehol a földön nem lehetne találni.

Nóra jókedvűen érkezett haza. Bement a társalgóba, ledobta magát a nagy fotelba és felkapta Rinzát. Kinyújtott négy lábával lógva a levegőben, mint egy enervált rongybaba, Nóra kedvence farkasszemet nézett gazdájával.

A macska zöldessárga szemeiben ezt lehetett olvasni, *a barátocskád ma megint tekergett valahol, kérdezd meg tőle, hogy hol ebédelt.*

Persze a macska nem tudott beszélni és Nóra nem kérdezett semmit, csak János jött be és fejével az ebédlő fele intett, amiből mindenki érthette, hogy kész a vacsora.

Nagy fedett porcelánfazékban, János először zöldbalevest hozott be; Nóra belemerített és megtöltötte tányérját. Felséges illatok töltötték

meg a szobát és Keith meglepetésére Nóra neki is merített a nagy ezüstkanállal.

– Gondolkoztam Thurzó eredetéről, – Nóra elkezdte majd megállt és korallpirosra festett ajkaival egy keveset felszürcsölt a kanalán csillogó mennyei levesből, – most már tudom, hogy honnan ismeri családunkat. A régi Thurzó György és ez a mai Thurzó György, az egy és ugyanaz a személy. Thurzó György tartóztatta le anyámat és ő rángatott ki engem ágyamból. Beleharaptam a kezébe, amiért többször pofonvágott, amíg két brigantija olyan erősen hátrakötötték kezeim és összekötötték lábaim, hogy a vérem kicsordult. Emlékszem, mintegy két tucat pandúrkatonája lóháton vonszolt minket Váradra. A hasamra fektetve a ló hátára kötöttek. Láncra verve adtak el minket a török Grand Viziernek, aki Isztanbulból éppen akkor volt látogatóban Váradon.

Emlékszem Thurzó sátáni nevetésére, amikor arcomon meglátta a halálos félelmet. Ahogy levették rólam a köteleket, mindenkit összerugdostam és összekarmoltam. De hiába, a könyörtelen pribékek csak jót szórakoztak velem.

Keith megdöbbenve látta Nóra szemében a rettenetes gyűlölet századok óta szüntelenül lobogó lángjait, ahogy sötéten maga elé nézve a boszorkányleány kijelentette.

– Régen volt, de sem megbocsátani sem elfelejteni soha nem fogom.

János behozta a második fogást, malacpörköltöt savanyú káposztában dinsztelve, ami zöldpaprikából és apróra vágott hagymából készített tejfelesen berántott szósszal volt leöntve.

Rinza is csatlakozott a vacsorázókhoz. Kis tányérjában ugyanazt ette, mint gazdája, mialatt az asztal alatt bozontos farkával annak formás lábait nagy boldogan polírozta és fényesítette.

Nóra folytatta fejtegetéseit, – Thurzó, csak azért mert ő az, aki mindig is volt, és természetét soha nem fogja megtagadni, valami nagy gonoszságot fog ellenem elkövetni.

Keith bekapott egy púpozott villával a zaftos pörköltből és egyetértően bólogatott. – Thurzó megjátssza a legjobb barátot és úgy tesz, mintha egyedül csak a te érdekedet tartaná a szeme előtt.

– Igen, igaz, a baj csak ott van, hogy az én érdekemet ő szabja meg, de úgy ám, hogy az mindig az ő hatalomszerzési céljait szolgálja. Nem bízom benne egyáltalán. Nem is bánnam, ha megtámadna és kimutatná a foga fehérjét. Legalább önvédelem címén alkalmat adna nekem, hogy kiirtsam a nyomorult fajtáját.

A pörkölttől és a bortól, amit leeregettek hozzája, Keithnek kezdett melege lenni. Tetszett neki, hogy Nórával ilyen nagyon egyetértettek és bízta hozzáátoldott a leány fejtegetéseihez. – Thurzó nagyon ravasz, elvetemült módon meggyőző tud lenni, és amellet teljesen irracionális és kifürkészhetetlen. Nem hagyja, hogy bárki is belenézzen kártyáiba.

Nóra gyengéden elmosolyodott és az őszinte érzés földöntúli szépséget kölcsönzött arcának, ahogy beszélt. – Keith, egy pár rövid hét lefolyása alatt, mióta először láttalak a Wolcott Hotel lobbijába, nagyon is szeretetreméltóan és előnyödre, te hatalmasat változtál.

Keith Nórán felejtette szemét. Már esett szerelembe régebben is, gimnázium, csinos lányok, csiklandós kacagások és első csók egy automobil hátsó ülésén. Jóképű fiatalember volt, több jutott neki az átlagnál. De ez most más volt. Halálosan szerette Nórát, imádta azt, ahogyan ez a bódítóan szofisztikált sokréttű szépség meg lett alkotva. De nem csak a külsőségekért szerette Nórát. Ragyogóan elbájoló nők, divatmodellek, színésznők, filmcsillagok, üzletasszonyok tömegivel voltak ott ahol pénzt lehetett csinálni. Nórát valami más anyagból volt teremtvé, mintha a titokzatos leány egy egészen más, nemesebb fajhoz tartozott volna. Minden magazin címlapján, TV műsorokban ott voltak a csinos arccok és a mennyei testek százai, ügyesen begyakorlott interjúk és hamis információk ömlesztése, millió példányban megsokszorozva a szépségideál ugyanaz volt és üres.

Szépségükért szerelembe eshetett volna bármelyikkel a sok közül, de Keith Nórát sokkal mélyrehatóbb, hasonlíthatatlanul megszenteltebb érzéssel szerette. Nóra tudta kihez kell jónak lenni, tudott kemény és harcos lenni, ha ellenféllel hozta össze a sors. Nóra egy egyéniség volt, nem egy excentrikus bolond, és ha beszélt csengő hangján, valami igazi, földöntúli tudás formálta szavait és meglátásait.

Nóra véleményei igazságosak voltak, konvenciók agyamosások és modern tömeghipnózis, média irányított politika és a kereskedelmi hirdetőipar nem befolyásolták gondolkodását. A leány átlátott a hazugságokon, a hamis elferdítéseken, a termelékenységi szakértők által bedresszírozott korporációs tényzsonglőrök manipulációin. Keith életének viharos tengerén Nóra volt a szikla, ami megóvta a sors vad hullámaintól.

Keith Nóra személyiségét imádta. Nórát a szex teljesen hidegen hagyta és Keith, csak azért, hogy közel lehessen szerelméhez, zúgolódás nélkül feladta az intim kapcsolat érzéki örömeit. Nóra hangjának

muzsikája, a rejtett bensőjében égő gyertya tömjénes illata, és kezének futó érintése, többet jelentett Keithnek, mint a testi szeretkezés, amit feladott csak azért, hogy csodálhassa őt.

Nóra hangja riasztotta fel álmodozásaiból.

– Keith, Thurzó erősebb, mint én, szervezete többet elbír, mint az enyém. Golyóval nem lehet megölni, tűz nem égeti el, amíg lába a földet éri, vagy akármilyen ember alkotta tárgyon áll, Thurzó elpusztíthatatlan.

Keith figyelmeztetően felemelte ujját. – Thurzó beleavatkozik életedbe, hogy uralkodjon rajtad. Számára te nem vagy egy élő és lélegző emberi személy, te egy tulajdontárgy vagy, egy pénzcsináló szerkentyű, egy kimeríthetetlen olcsó energiaforrás, a bűvös formula, ami vasból aranyat csinál.

Nóra reményt vesztetten sóhajtott, – és Thurzó jönni fog, hogy elvegye, amiről azt állítja, hogy az övé. Nekem készen kell lenni, és meg kell találnom a harcmódszert, amivel meg tudom magam védeni.

Keith hangja könnyörgővé vált, – Nóra, engedd meg, hogy harcoljak érted. Hadd áldozzam fel életemet a te életedért. Adj nekem valamit a te személyes tárgyaiddal, egy jelképet, amit a szívem fölött hordhatok, és aminek a védelmében az ördöggel is megvívom a csatát.

Nóra gyengéden megsimogatta a fiatal férfi arcát, – én hősies és bátor lovagom. Ha úgy akarod, és ez téged boldoggá tesz, vedd el ezt a jegykendőt. Mind a négy sarkába belehímeztem a nevemet, és amin érezheted a keblemről felitatott verejték illatát, viseld lényemnek ezt a szimbólumát a szíved fölött.

Nóra kibontotta blúzának legfelső gombját, előhúzott egy kendőt a keblei közül és Keith felé tartotta.

– Tessék, itt van, vedd el.

– Nem így, – Keith térdre borult Nóra előtt, – Nóra, kérlek, érintsd meg ajkaiddal e szent ruhadarabot, és ha kell, az életemet fogom feláldozni, hogy megvédjem minden más férfi szennyes érintése ellen.

Nóra megsókolta a hímzést és Keith reszkető kezekkel elvette a földöntúli hatalommal felkent jelképet a boszorkányleánytól.

– A legértékesebb tulajdonom, – Keith rebegte átszellemülten, – a mi plátói szerelmünk szimbóluma.

Meghatottságában Nóra is suttogóra fogta hangját, – attól félek, a kendő több lesz, mint csak egy jelkép, hamarosan fel kell vennünk a harcot és a te rendíthetetlen hűségedre nagyon is szükségem lesz.

János feltöltötte a borospoharakat, a legjobb magyar borokból természetesen, és Nóra folytatta figyelmeztető beszédjét.

– Egyelőre szüneteltetnünk kell tudományos kutatásainkat. Minél messzebb jutunk felfedező munkánkban annál többet fog Thurzó ellopni és az emberiség ellen felhasználni.

Keith egyetértően bólintott, – éppen úgy, mint Enrico Fermi. Mikor a híres olasz fizikus felfedezte az atomhasadás láncreakcióját, nem gondolta volna, hogy tudományos teljesítménye néhány évvel később Hirosimában százezreket fog megölni a legszörnyűbb tűzhalállal, és negyven évig tartó hidegháború alatt nukleáris tömegpusztulással fogja fenyegetni a világot.

–Sajnos úgy van, – Nóra szemében fellobbant a méreg, – Thurzót először csapdába kell csalnunk, és csak azután, miután megszüntettük gonosz tevékenységeit, akkor tudjuk majd tudásunkat az emberiség javára hasznosítani. A Thurzóhoz hasonló emberek, a fizika és a matematika minden eredményéből, gyűlöletet és félelmet akarnának kovácsolni.

– Lehet, máris túl sokat mondtam neki, – Keith elvörösödött és vallani kezdett, – egy padon ültem a Central Parkban és Thurzó letelepedett mellém. Akaratomon ellenére kikottyantottam neki, hogy neked szokatlanul erős belső bioenergia erőtered van.

– Észrevette botlásodat?

– Sajnos, azt hiszem, igen.

– Hát elég baj, de ami megtörtént az megtörtént. Fel kell készülnünk, Thurzó aljasul ki fogja használni minden tévedésünket. Még egy nyomós ok, hogy abbahagyjuk kutatásainkat.

De a tudós lendületét nem lehetett ilyen könnyen elfojtani, Keith tiltakozóan felemelte kezét, – nem tudok megállni most. Valami óriásian jelentősre bukkantam rá. El kell mondanom neked. Felfedeztem bioenergiád forrását.

– Thurzónak említettél erről valamit?

– Nem, szerencsére több sütnivalóm volt. Hiába próbálkozott, mégsem tudott beugratni, hogy eljárassam a szám.

Nóra felsóhajtott, – szerencsére.

– Elmondhatom titkos elméletem? Idáig csak én tudok róla, de szeretném, ha felfedezésem örömét megoszthatnám veled.

Nóra elkomolyodott, – hallgatlak.

Keith mély lélegzetet vett és nekikezdett magyarázni, – hadd vessem előre, hogy még egyelőre elméletem nincs gyakorlatilag bebizonyítva, mondhatnám úgy is, hogy csak fennhangon gondolkozom. De engedd

meg, hogy a professzor, ami bennem rejlik, méltón élvezze odaadó hallgatójának figyelmét.

Nóra nem bírta megállni mosoly nélkül. – Na, halljuk hát akkor, elméleteknek nagyeszű tudósa.

Keith folytatta, – az ellenanyag, vagy az antianyag, szupersebességű ütközéseknél keletkezik. Egy jó példa amikor, a napfolttevékenységek folyamán, a felszabadult magas energiájú proton részecskék beleütköznek a szénatomokba. Az ütközés hasadása egy olyan nitrogénatomot hoz létre, aminek több protonja van, mint amennyit neutronjai ki tudnak egyensúlyozni. Az atommag destabilizálódik és a helyzet korrekciójára kibocsájt egy pozitront. A pozitronok nagyon rövid ideig léteznek, beleütköznek a legközelebbi elektronba, megsemmisülnek és energiává alakulnak át. Ha hasznosítani lehetne, az ellenanyagnak óriási energia potenciálja lenne. A NASA kutatóintézet megfigyelései szerint, egy napfolt fellobbanás 2002-ben, egy font, avagy fél kilónyi antianyagot hozott létre. Ez elegendő energia lett volna kielégíteni az Egyesült Államok kétnapi teljes energiaszükségletét. Kísérleti antianyag generátorok laboratóriumi körülmények között is tudnak produkálni ellenanyagot, de csak nagyon parányi mennyiségekben. A világ összes fizikai kutatóintézetei évente talán egy grammnak a milliárd részét tudják létrehozni.

Nóra csodálkozva belekérdezett, – mi közöm van nekem ehhez az egész elvont elmélethez?

Keith fellelkesedett, szemei kigyúltak és felemelte hangját, – Nóra, a te tested, az egy antianyag receptor. A te szervezeted elraktározza az antianyagot és akkor bocsájtja ki, amikor te akarod, vagy amikor felbosszankodsz vagy bedühítenek.

Nóra tréfásan elhúzta száját. – Hát akkor, úgy néz ki, jobb lesz, ha senki sem bosszant fel engem.

A leány nem tudta azonnal felfogni barátja felfedezésének jelentőségét, de főleg nem hitte el, hogy az nem csak egy elszabadult elme vad találgatása volt. De nem akarta elkedvetleníteni Keith-et és kissé kétkedően megkérdezte. – Hogy jutnék én antianyaghoz, amikor a világ atomgyorsítói egyetlen millimikron grammot sem gyártanak le egy évben.

Keith mély lélegzetet vett, – amikor a féreglukákban a fény sebességének többszörösével utaztunk, a súrlódás és az ütközés újratöltötte biológiai receptoraidat.

Nóra arcán sajnálkozó árnyék futott át, – hát ez volt az oka, hogy brutálisan elbántam azzal a három támadóval Désen. Mikor igazából csak meg akartam ijeszteni őket.

– Az antianyag nagyon veszélyes fegyver lehet illetéktelen kezekben.

Nórának szörnyű gondolata támadt, és ahogy elkezdett beszélni összerázkódott. – Aránylag kismennyiségű antianyagból borzalmas erejű tömegpusztító bombát lehet csinálni. A bomba ereje ezerszer felülmúlhatja a legnagyobb hidrogénbomba pusztító hatását. Ha az antianyag terroristák hatalmába kerül, még egy kisebb mennyiség is, elpusztíthat egy egész várost, vagy egy országot. Egy lelkiismeretlen gazember eladhatja a titkot valami Amerika ellenes terror szervezetnek. Még a gondolat is szörnyű, antianyag az antiszociálisak kezében. Thurzó nem szabad erről tudjon. Nem, nem, felfedezéset minden áron titokban kell tartanunk. Jobb lesz, ha nem beszélsz többet Thurzóval. Valahogy meg kell fékeznünk démoni terveit.

Keith Nórára nézett, – le tudod győzni, ha harcra kerül a sor?

– Bárhogy is lesz, győznöm kell. – Nóra felelte és eszébe jutott mennyire kicsiny esélye volt a sikerre, amikor megölte Zulfikárt és bosszút állt a Budai pasán.

Keith gondolt arra, el kellene mondania Thurzó ajánlatát, beszélni kellene a fantasztikus General Olaj igazgatói állásról, meg Thurzó szuper hétvégi javaslatáról, és megmondani Nórának, hogy ő, Keith nem fogadta el egyik aljas ajánlatot sem. De úgy érezte, Nórának elege volt hallgatni a szörnyű lehetőségeket és fenyegetéseket és nem szólt semmit.

Nóra egy darabig gondterhelten hallgatott majd arca felderült és Keith fele fordult.

– Menjünk a társalgóba és beszéljessünk valami kellemesebb témáról.

Tizennyolcadik Fejezet

Nóra kényelmesen elhelyezkedett a társalgó nagy foteljében. Hátradőlt, keresztbevetette lábait és őszinte szívéllyességgel kijelentette.

– A múltra szeretnék emlékezni, kérdezz régi legendákról vagy ősi hagyományokról és engedd, hogy meséljek.

Keith boldogan megragadta az alkalmat és szaván fogta Nórát.

– Hogyan került a csodakard családod tulajdonába?

– Hosszú történet, Tordától hallottam, biztosan igaz.

– Mesélj, még hosszú az éjszaka.

Rinza beosont a hangokra, felugrott Nóra vállára, nagyot nyújtózott, lefeküdt és az egész szobát betöltő mély hangon dorombolni kezdett. János befejezte munkáját, maga alá húzta lábait és Nóra lábai mellé leült a szőnyegre. Nem adott ki hangot, csak szája mozgott lassan, mintha elmélyülten rágódna valamin.

A hűséges szolga és a megbízható macskabarátnő imádták hallgatni, ha asszonyuknak mesélő kedve támadt.

Nóra elkezdte az évezredes történetet.

Attila a hunok fiatal hercege vadászni indult. Társaival reggeltől késő délutánig kergették a bűvös szarvast. Európa legjobb íjásza, akik a vágató ló hátán állva eltalálták a feldobott pénzérmét, nem tudták meglőni a menekülő szarvast.

Estefelé egy pásztorfiúcska szaladt a herceg felé. Közelebb érve arccal előre földre dobta magát, és nem mert megszólalni. Attila megállt és intett társainak, hogy ne bántsák a fiút.

– Beszélj, mi nyomja lelkedet.

– Uram, ma reggel, amikor új legelőre hajtottam a csordát, az egyik borjúm belelépett valami éles fémdarabba, ami kicsit kiállott a földből.

Tovább akartam hajtani a csordát, de a teheneim szerették a legelőt és nem mentek tovább. Gondoltam, visszamegyek, megkeresem és kihúzom a földből, nehogy még egy másik állatom is megsértse magát vele. Meg is találtam az éles vasat és próbáltam kihúzni, de ahogy hozzányúltam kétszeres nagyra nőtt és vérvörös lángok lobbantak ki végéből. Megijedtem és elszaladtam, de később kíváncsi lettem és visszatértem. Addigra, csodák csodájára, a fémdarab egészen magasra emelkedett a földből és olyan fényesen ragyogott, hogy majdnem elvette szemem látását.

Félelmemben ismét elszaladtam és megláttam királyi vadászaidat. Valakit küldj velem, én félek visszamenni egyedül.

Attila intett harcosainak és kíséretével együtt követte a pásztorlegénykét. Talán egy tucat nyíllövésnyire, a fiú megmutatta Attila hercegnek, amit talált.

Egy fényes kard állt ki a földből. Markolatját rubintok és gyémántok ékesítették és fényessége a nap sugaraival versenyzett.

Attila felkiáltott, – ez az a kard, ez az, amit álmomban láttam.

Odaugratott és a kardot kihúzta a földből. Kezében a penge fényesen ragyogott és bevilágította a fiatal herceg arcát. Attila megmutatta a kardot társainak és megpróbálta beleilleszteni régi kardjának hüvelyébe.

Az új kard tökéletesen beleillett régi fegyverének helyébe.

A leghatalmasabb hun urak, nemes vitézek, jövőmondó varázslók és táltosok egy új, megváltozott herceget láttak maguk előtt. Attila felegyenesedett lován és a föld négy sarka felé suhintott kardjával. Megszokott vidám orcája halálosan komolyra és metszően határozottá változott.

– Én az Isten ostora vagyok. Az Isten bosszúálló fegyvere leszek, és megtisztítom a földet gonosz ellenségeinktől. Győzedelmeskedni fogok a Római Légiók felett, akik elrabolják asszonyainkat és gyermekeinket és rabszolgaságra vetik őket.

Attila népes kíséretéből mindenki éljenzett csak testvérbátyja, Buda, a hunok királya nem örvendezett, csak szomorúan nézte a testvére kezében ragyogó új kardot.

Nóra lélegzetvételnyi szünetet tartott és Jánoshoz fordult, – János, szaladj és hozz egy üveggel a legjobb szürkebarát borunkból.

János ugrott, hozta a bort és színültig töltötte Nóra és Keith ezüstkupáját. Aztán visszaült helyére és várakozóan Nóra ajkaira függesztette tekintetét.

Nóra folytatta a történetet.

Buda hazament és kikérte feleségének, Gyöngyvérnek tanácsát.

– Attila rettenetes háborúra készülődik Európa ellen. A nemesek és a hadvezérek követik, mert mind gazdagabb és hatalmasabb akar lenni abból az aranyból és vagyonokból, amit össze fognak szedni a kifosztott városokból és a felégetett országokból.

Gyöngyvér nyugodtan válaszolt, – hadd menjen, amíg Attila és katonái a messze távolban háborúskodnak, addig erődítményt építünk a mi szent helyünkől délebbre fekvő hatalmas sziklán. Amikor testvéred visszatér a hadjáratból, minden összerabolt vagyont köteles lesz neked adni, mert hatalmas erődödben te leszel a hunok legyőzhetetlen királya.

Megállás nélkül pusztítva és égetve Európát, Attila két évig maradt távol. A Rómaiak reszkettek neve hallatára, híres légioik tucatjával adták meg magukat és a nyugati országok királyai adót és váltságdíjat fizettek a fallal körbekerített városaikat ostromló hun hadseregeknek.

Amikor két nyárral később Attila véres arannyal és rablott kincsekkel visszatért a Dobogókő hegy alatti mezőre, a helyre, amelyet a világon a legjobban szeretett, meglátta a tőle délre épített hatalmas várerődöt.

Attila rettenetes hangon felordított, – ki merte ezt a förtelmes szörnyűséget szent főhadiszállásom közelébe építeni?

Attila seregében szolgáló tudós öregek és gyógyító sámánok meghajtották fejüket és alázattal válaszoltak. – A te testvéred, Buda, a hunok királya emeltette ezt az erődítményt, és azt akarja, hogy Isten kardját add vissza neki. A kard nem a tiéd, a kard a hunok királyának tulajdona.

Buda orcátlan szemtelensége rettenetesen dühítette Attilát, de egyelőre úgy határozott nem kezd harcot testvére ellen. Felszólította harcosait és népét. – Menjetek vissza sátraitokba és ünnepeljete.

A népek elmentek, bőségesen ettek, erjesztett lótejből alaposan beittak és jól berúgva, szanaszéjjel elaludtak.

Gyöngyvér, Buda felesége félrehívta Detrét, Attila csalárdos tanácsadóját Bavariából és így szólt hozzá, – Teted magad, hogy együtt

iszol velük, de ne részegedj meg. Amikor mind elaludtak vedd magadhoz a mágikus kardot és hozd a király palotájába.

Detre megfogadta Gyöngyvér tanácsát és ellopta a kardot. Másnap reggel Attila nem találta a bűvös fegyvert és szörnyűséges dühbe jött. Tudta a kardot Buda tulajdonította el, a kard jogosan nem volt a királyé, a kard Attilaé volt. Isten csodaszarvast küldött útjába és Isten akaratából Attila találta meg a bűvös fegyvert.

Üzenethozó jött és Attilával akart beszélni. – A királynak szava van hozzád.

– Mit akar a király? – Attila intett legmarconább harcosainak, hogy fogják le a fullajtárt. – Beszélj, különben a nyelvedet tépetem ki.

– Buda azt üzeni, – a király öreg és bölcs követe állta Attila tekintetét, – hajts fejed uralma alá, fizess hűbéradód és hagyja el életed.

Attila arcát elsötétítette a düh. – Mond meg uralkodódnak, legyen készen, mert jövök és nekem lesz beszédem vele.

Attila összefúvatta legjobb száz vitézét, – hozzátok fegyvereiteket, élesítsétek ki nyílhegyeiteket, megyünk Budára meglátogatni a királyt.

Buda király beengedte öccsét, Attilát és kíséretét az erődbe. A királyi fogadóterembe belépve Attila felelősségre vonta idősebb testvérét.

– Elloptad a kardomat. Add vissza. Ki fog ellenfeleink ellen harcolni, ha nincs nálam az Isten kardja.

Buda nyugodtan válaszolt, – tegyétek félre fegyvereiteket, szántsátok fel a földet, legeltessétek állataikat és dolgozzatok. Több gyilkos rabló hadjáratot nem akarok.

– Isten kardja nem a tiéd. – Attila üvöltött, – a karod még ahhoz is gyenge, hogy megemeld. Te alkalmatlan vagy arra, hogy megvédd földünket és szabadságunkat. Szállj le trónodról és fogadj el engem királyodnak.

Attila felemelte régi kardját és leszúrta testvérét. Gyöngyvér térdre hullott, átölelte halott férje testét és üvöltve sírt, – örökre elátkozlak téged és fiaidat. Kárhozz el és vessenek az örök tűzre te testvérgyilkos szörnyeteg. A Hadak Ura soha többé ne vezessen győzelemre téged. Soha ne pihenj meg. A szél szórja széjjel néped és birodalmad. Szörnyű halállal halj meg és még írmagodra se emlékezzen senki.

Attila többé soha nem találta meg az Isten kardját. Tovább harcolt ellenfelei ellen, de Gyöngyvér szörnyű átkát soha nem felejtette el. Összecsapott a Római légiókkal Catalániumnál, de nem nyert. Eljutott

Róma falai elé, de Isten kegyelmes sugallatára nem égette fel a szent várost. Attila nagylelkűsége megmentette Szent Péter egyházát és lehetővé tette, hogy a Római Katolikus egyház versenytársai fölé emelkedjen és a nyugati kereszténység vezető egyházává váljon.

Hatalma csúcspontján Attila fiatal feleségének, a német származású Ildikónak, nászágyában halt orrvérzésben. Egy hét sem telt el halála után, trónjáért és hatalmáért harcolva legjobb harcosai halomra ölték egymást, és nyugati szövetségesei addig támogatták mindkét oldalt, amíg egyetlen hun harcos sem maradt életben.

A hunok eltűntek, és többé soha senki nem tudta hol van Attila sírja és, hogy mi történt temérdek kincseivel és vagyonával.

Keith földöntúli csodálattal nézegette Nóra átszellemült arckifejezését és őszinte érdeklődéssel kérdezte, – Mi lett a karddal, Attila nem tudta többet visszaszerezni?

– Buda, ükapámnak, Telegdy Kevének adta a kardot megőrzésre. Az Attila halála után megmaradt hunok élén Keve a szent fegyvert Erdélybe vitte és egy titkos helyen elrejtette a Tuzsoni kastélyban.

– Lett a kard valaha is használva Attila halála után?

Nóra szenvedélyes pátosszal emelte szemeit Keithre, – nagyon sokszor. Az én székely népem ezer éven át védte a kereszténységet és Magyarországot a szent kard segítségével.

– Ma is?

– Ma már nem, modern fegyverek, muskéták, ágyúk ellen a kard nem volt használható, főleg nem a tizenötödik század után. A kard ma már csak személyes fegyverként a jó és a rossz közötti harcban hatásos.

Keith elmosolyodott, – csak a jó boszorkányok és a gonosz démonok között, ugye.

– Valahogy olyasféleképpen, – Nóra álmosan nyújtózott és nagyot ásított.

A nappali szoba állóórája éjfél ütött. Rinza leugrott Nóra válláról és János összeszedte a poharakat és a kiürült borosüveget.

Nóra jóéjszakát kívánt, – mesének ennyi elég egy estére, – mondta, – tegyük el magunkat holnapra. Holnap, talán csak holnapután, legkésőbb egy pár nap múlva, életünk leghosszabb napjának fogunk eleibe nézni.

Tizenkilencedik Fejezet

Nóra és Viktor megkezdték hosszú, Atlanti Óceánt átszelő utazásukat. Hajójukat, az óceáni átkeléseket sokszor megjárt, de már levitézlett fregattot a Genovai Hajózási Társaság nemrégiben vásárolta meg az angoloktól, akik már évek óta áttérőben voltak a széntüzelésű lapátkerekes gőzhajók használatára.

A háromárbocos hatalmas hajó kapitánya kéthétnyi időre tervezte az utazást.

Szokásos árurakományán kívül a sokvitorlás óriás a dél európai emigránsok első csoportjait is szállította az Egyesült Államokba. Fertelmesen rossz híre ellenére, hogy az öreg hajó ritkán érte el kitűzött úti célját, a hajózási társaság tulajdonosai háromszor annyi utast vettek fel, mint amennyit hivatalos engedéllyel bejegyezhettek a hajó regisztrációs könyvébe.

Az utazás elképesztően szörnyű volt. A biztonsági előírások teljes elhanyagolása, a közös tömegalvóhely és a szükséges tisztálkodási és szaniteri alkalmatosságok hiánya mellett a kapzsi tulajdonosok ételt is csak napjában egyszer osztottak az összezsúfolódott utasoknak.

Az utazás második hetében pestisjárvány tört ki a hajón és navigációs tévedések a két hétre tervezett utazás időtartamát három hétre növelték.

A tizenhetedik napon elfogyott a kivándorlók részére felraktározott élelmiszer. Félelmetesen záporozó tengeri viharok ugyan feltöltötték az esővízhordókat, az utasoknak volt elegendő ivóvizük, de a harmadik hét elejétől kezdve legtöbben éheztek.

Nórának a tenger teljesen idegen elem volt. Ha a hajó elsüllyed boszorkányos bűvereje nem segített volna rajta semmit. Legyengülten és szomorúan csak állt naphosszat a fedélzet deszkáin és nézte a messzi látóhatár megmérhetetlen végtelenébe gördülő hajómagasságnyi hullámokat.

Viktornak több tapasztalata volt a vizeken. Balatoni hajóépítő ács volt fiatalabb korában, és matrózlegényként végighajózta a Dunát Passau és a Feketetenger között. Viktor okosan gondolkozott, megérezte a nehézségeket és felkészült. Utazás előtt gondosan bevásárolt, vett száraz kolbászt, oldalszalonnákat, egy zsák kétszersültet és egy nagy kosár hagymát. Félrehúzódtak a többi utastól, atyai örökségének felét odaadta egy szűk magánkabinért, és amikor a pestisjárvány kitört magukra zárták az ajtót.

Napjában egyszer, az éjszaka kellős közepén, János kivitte az éjjeli edényt a hajó elejébe és tartalmát kiöntötte a tengerbe. Egy félreeső helyen tiszta fazekat rejtett el és abban esővizet gyűjtött.

A szűk kabinban mind a hárman és Rinza meghúzódtak, türelmetlenül számolták a lassan múló órákat és idegesen várták mikor láthatnak ismét szárazföldet.

De az utazás nem akart vége térni, és amikor végre a Connecticut folyó széles tölcseértorkolatánál, a hajó himbálódzva betévedt Old Saybrook kikötőjébe, az utasok legtöbbször már régen halott volt és a kapitány már napokkal ezelőtt tengerbe dobatta lesoványodott és beteg testüket.

A torzonborz szakállú marcona kikötőmester tudott a hajón kiűtött járványról, helybeli halászcsónakok messziről megfigyelték a genovai vitorlásról vízbe csúsztatott holttesteket, és nem engedélyezte senkinek az elátkozott hajó elhagyását. De az öreg babonásan respektálta a tenger íratlan törvényét, és az éjszaka beálltával kemény bálnavadász szíve megesett a megmaradt lelkeken. Eltúrte, hogy a kikötőváros vállalkozó szellemű polgárai a sötétség leple alatt jó pénzért élelmet és hordókban édesvizet vigyenek a halálra ítélt hajóra.

Nórának elege volt a tengerből és a fedélzetről lekiabált az egyik csónakosnak. – Busásan megjutalmazlak, ha a partra viszel minket.

A csónakos, egy fiatal jenki férfi, visszakiáltott. – Nincs az a kincs a világon, amiért érdemes lenne meghalni.

A fiatal jenki csónakja mellett volt egy másik szkiff, amiben óvatosan balanszírozva billegő ladikját, egy keménykötésű észak atlanti halászlegény élelmiszeres zsákokat kötözött a vitorlás hajó oldalán lelógó kötelekre.

Nóra lekiáltott a fiatal jenkinek. – Hagyd itt nekünk a csónakodat. Kérd meg a barátodat, hogy vigyen vissza téged a partra. Hárman vagyunk és átevezünk arra kicsiny lakatlan szigetre, ami mellet tegnap este eljöttünk. Két hét időnyi karanténra ottmaradunk. Ha két hét múlva

Serfőző Larry

még mindig életben vagyunk, akkor nem kaptuk meg a fertőzést. A szigeten kalózkincs van elásva, és az elrejtett aranyból busásan megjutalmazlak. Ha meghaltunk, keresd meg magad az aranyat és temess el minket.

– Ne nevetess ki magad te nőszemély. Ha azon a szigeten kincsek lennének mi már régen felfedeztük volna a kalózok elásott vagyonát.

Nóra tölcsért csinált kezéből és a fiatalember felé kiáltott, – nézd meg az uzsonnásládádat. Ott találsz mintát abból, amit neked szánok, ha segítesz rajtunk.

A jenki kételkedett, de gondolta, könnyű lesz ezt a mindenre elszánt nőt hazugságon fogni és kinyitotta a csónak fenekén fekvő élelmiszeres dobozát. Az aljában ott volt egy kis bőrzacskó és az félig volt arany pénzérmékkel.

A jenki ijedtében gyorsan keresztet vetett, felállt és ránézett a csodatevő nőre. – Mit jelentsen ez?

Nóra aggódó arcvonásai kisimulni látszódtak, – Cheney George, én úgy érzem, ha valahogy átvergődünk ezen a kezdeti bizalmatlansági perióduson, mi még nagyon sok tisztességes hasznot hozó busineszt fogunk együtt csinálni.

– Honnan tudod a nevem? És honnan tudad, hogy arany van a zsákomban. Az arány már az enyém, miért segítenélek téged a törvény megszegésében?

Nóra vérfagyasztóan éles hangon visítva felnevetett, – ha meglopsz, soha többé nem látod családod. Jobban teszed, ha bízol bennem. A neved pedig, az a csónakod oldalára van festve, azt hittem tudsz róla.

Cheney, ha egy kicsit babonás is volt néha, de általában praktikus üzletember hírnevében állt. A fenyegetődző nőre nézett és belegyezően bólintott, – rendben van. A csónak két hétig a tiéd. Két hét után értetek jövök a bevándorlási papírokkal, de tízszer ennyi aranyat akarok látni fáradságomért.

Nóra visszakiabált, – semmi probléma. Csak hozz egy vödör halpikkelyt. De mosd tisztára őket, mert erősen utálok a taknyosan nyúló tengeri hínárokat.

Cheney átlépett barátja csónakjába és hitetlenkedve rázta a fejét. *Ez a nő egy megátalkodott tengeri boszorkány, gondolta, valószínűleg ő okozta a járványt a hajón. De hát üzlet az üzlet, morgott tovább a bajusza alatt, egy üzletembernek néha kockáztatnia is kell.*

Nóra még egyszer Cheney után kiabált. – George, hagyj elég élelmet a csónakban, amit kölcsön adsz nekünk. Ha éhen halunk, semmi hasznod nem lesz belőlünk.

Két héttel később Cheney George átevezett a lakatlan szigetre és mind Nórát, Viktort és Jánost, de még a macskát is tökéletes egészségben találta. Sózott disznóhús diétájuk kiegészítésére, Viktor hurokkal nyulakat, és hegyesre faragott faszigonnyal halakat fogott.

Esténként a hordalékfából rakott hatalmas tábortűznél a napi fogást nagy vidáman finomra süttették. Vacsora után, János egy üreges fatörzsön vérszomjas ritmust dobolt és Nóra anyaszült meztelenül körbetáncolta a lobogó lángokat. A szárazföldre érkezés gyönyöre magasztos érzéssel töltötte el őket, és féktelen örömmel ünnepelték, hogy egy új és ismeretlen világ lehetőségei állottak előttük.

George közelebb jött és a tűz mellé letette a vödört, amit magával hozott.

– A halpikkelyek, – mondta fenyegetően és arca komoly maradt.

Nóra tánclépésekben körbeugrándozta a rothadó pikkelyektől és halmaradványoktól bűzölgő rozsdásodó vödört. Combíg erő fekete haja vadul lobogott a szélben és sokágú korbácsként csapkodta fedetlen fenekét. Lábbeli nélkül a finom homokban, valami észvesztő tempót követve, a féktelenül tomboló leány lábujjain forgott és ugrándozott. Térdeit felváltva melléig kapkodta fel, és meg-megérintve szépséges hátsóját, a táncoló boszorkány magasra rúgta sarkait. Szikraesőt szórva a sötétben a lángok az egekig csaptak és a hátát görbítő-farkát feltartó fekete macska felnagyított árnyéka vészt jóslóan kirajzolódott a hátuk mögött tornyosodó sziklafalon.

Nóra leguggolt a vödör mellé és a pikkelyekbe mélyesztette hosszú, karomszerű ujjait. Majd karjait széttárva és egyetlen ütemet sem veszítve, talpra ugrott és felkiáltott, – ezek nedvesek és nyálkásak, nem megmondtam, hogy tisztítsd meg őket. Ki látott már aranyat bűdös halhínárral és tengeri mocsokkal összekeverve.

George felnevetett, – piszkos aranyat már láttam, de még meztelen popsijú gyönyörű nőt mellette táncolni soha.

Nóra nem hagyta abba a táncot, – csendesen kisőreg. Ne engem csodálj, maradj meg a menyasszonyodnál, Harrietnél és mi ketten még jó üzlettársak lehetünk.

– És ha tovább csodállak? – a férfi közelebb lépett és szemét nem vette le Nóráról.

Nóra megállt a táncban és rámeredt George-ra, – akkor nem lesz arany, nem lesz üzlet, többet senki nem fog téged megtalálni, a tengeren öröké bolyongó elveszett lélek lesz belőled.

George belepillantott a vödörbe és szeme majd megvakult a nagy fényességtől. A vödör tele volt sárgán csillogó arannyal. Hitetlenkedve megpróbálta a vödört megemelni, de alig tudta megmozdítani.

A megilletődött fiatal jenki jobbját a kalapjához emelte és így szólt, – Nem bánom, legyen úgy, ahogy te mondod. Te teljesítetted a te részedet és én becsületes üzletember vagyok. Itt vannak a papírok, amit akartatok, és nem követelek többet, mint amennyiben megegyeztünk. Érezzétek magatokat otthon nálunk Connecticutban.

Az arany fejében Cheney szerzett a jövevényeknek, Nórának, Vikornak, Jánosnak és Rinzának egy kis házikót az erdő alján, Essex városához közel. Viktor munkába állt, képzett ácsként fahajókat kalapált össze a kikötőben, és elegendő pénzt keresett a minimum megélhetési igények kielégítésére.

Néhány év múlva Viktor munkája megszűnt, az ezernyolcszázhatvanas évek elejére, fából épített hajókra vásárló nem akadt többé.

Viktor felkereste Cheney Georget és így szólt hozzá. –Az én apám, Hummel János zongorakészítőnek dolgozott Bécsben. Odahaza anyám és én, mi faragtunk neki zongorabillentyűket elefántcsontból. A kikötői raktárban nagymennyiségű elefántcsontot láttam, azokból az évekből, amikor Connecticuti hajósok Afrika és a Karib tenger között kereskedtek nagy haszonnal.

Cheneynek felfigyelt, tetszett neki a dolog, és beleegyezően bólintott, – a partneremnek sok pénze van és szeretné egy olyan vállalkozásba befektetni, amiben biztos jövőt lát. A nagyméretű fahajók építésének korszaka lejárt, és Connecticutban nincs vasérc vagy szén, ami a modern vaslemezekből készült hajókhoz kell.

Viktor felbátorodott és magabiztos hangon folytatta, – Olvastam az újságokban, hogy a zongorakészítés hatalmas üzlet lett New York városában. Mi gyárthatnánk itt Essexben az összes elefántcsont

billentyűket a legnevesebb zongoragyáraknak, mint például Steinway, Chickering Jónás, Mathushek, Steck György és Weber, mindegyiknek szüksége van elefántcsontból faragott alkatrészekre.

George kérdően nézett Viktorra, – mi lenne ebben a vállalkozásban a te szereped?

Viktor készen volt ajánlatával, – tégy meg engem főmérnöködnék és gyártásvezetődnék. Adj nekem tisztességes fizetést és mi ketten gazdaggá tesszük egymást.

A vállalkozás eleinte lassan indult be, kézzel vágni és faragni elefántcsontot temérdek időt igényelt. De néhány évvel később, szerszámkészítők Bridgeportról és a Housatonic folyó völgye mentén fekvő iparvárosokból, speciális gépeket építettek és rövidesen a Comstock, Cheney és Társai vállalat ipari tömegméretekben gyártotta az elefántcsont zongorabillentyűket és dísz tárgyakat a világ minden részére.

Viktor hatalmas házat építtetett a Bushnell Streeten, a város prominens polgárainak, Lay Sámuelnek és Dickinson Elwinnek otthonai mellett. Hamarosan, az 1880-as évek elejére Nóra és Viktor Essex a város belső és kizárólagos társadalmi köreibe emelték fel magukat. Ötvenes éveit taposva Viktor kicsit korosodott, bár még mindig robosztus egészségnek örvendett, de a felesége, a helybeli dámák legnagyobb irigységére egy napot sem látszott öregedni.

Nóra, az ő feltehetően múltó éveéhez illendő ruházatot viselt és eltekintve egy-egy alkalmi megjegyzéstől, hogy, „mi a titkod kedvesem,” „hogyan marad arcőröd olyan üde és ráncmentes,” vagy, „mit eszel, hogy egyáltalán nem hízol”, senkinek nem tűnt fel, hogy Nórával valami nincs rendjében.

Nóra iskolába járt és 1876-ban Middletown városában lévő Wesleyan Egyetemen diplomát szerzett. Egyike az egyetem legelső női hallgatóinak, Nóra kitűnő jegyeket szerzett a liberális művészetek különböző ágaiban, mint például a klasszikus táncokban, a társasági etikett gyakorlati alkalmazásában és az otthon körül szükséges női tudományokban.

Viktor és Nóra a helybeli Metodista templom tagjai lettek és rendszeresen eljárak a vasárnapi misére. Szerencsére mindig csak a hátsó sorok egyikében ültek le és így senkinek sem tűnt fel, hogy amikor a tiszteletes úr a földi jószág mennyei megjutalmazásáról és a földi áldozathozás nemes gyönyörűségeiről közvetlenül Nórának magyarázott, a szépséges úriasszony mindig szégyenlősen és szerényen lesütötte a szemét.

Csúnyán vádaskodó pletykák alapot adtak a városban elterjedő hiedelemnek, hogy bizonyos hosszú téli éjszakákon, a kandallójában lobogó lángokkal égő tűz előtt, Nóra meztelenen táncolt a férje, de a legbotrányosabban, férfiszolgájának csodáló szeme láttára.

Érdekes módon, Mrs. Barnaky fekete macskája, Rinza látszólagosan mindenkit, aki részt vett az alávaló vádaskodások terjesztésében, meglátogatott és a legpimaszabbul, mintha az egy kedveskedő ajándék lenne, döglött vízi patkányok rothadó és bűzlő maradványait tette le a megvetésre méltó rémhírterjesztők küszöbe elé.

Végül is, Essex legdisztingváltabb matrónái megelégtették a dolgot és az utcán körbevették és felelősségre akarták vonni Nórárt.

– Mi Istentől való félelemben éljük életünket, – kezdték felhúzott orral, – és mindennap olvassuk az ő szent könyvét...

Nóra éppen akkor lépett ki a fűszerüzletből, gyönyörűen megvarrt sokréteges lila krinolin volt rajta, fejét széles karimájú tollas kalap ékesítette és halcsontos selyemlegyezővel hűsítette arcát. Ahogy meglátta az asszonyságokat, Nóra megállt és intett Jánosnak.

– Tedd le a kosarakat és a dobozokat, úgy nézem, a hölgyeknek valami beszéde van velem.

Geraldine, a metodista templom asszonyainak rangidős vezetője és az egyházi tanács elnöke, kezdte a leckéztetést. – Drága, Mrs. Barnaky, a hetente kétszer tartott bibliaolvasási teáinkon, és a péntek esti imaestéinken mi borzasztóan hiányoljuk, hogy te soha nem tisztelsz meg minket a jelenléteddel.

Nóra lejjebb eresztette legyezőjét és kíváncsi érdeklődéssel arcán alaposan szemügyre vette Geraldine-t mielőtt válaszolt.

– A meghívás igazán megtisztelő és kedves, de nem szeretnék ígérni valamit, amit nem tudok betartani, mivel rettenetesen elfoglalt vagyok.

Concordia, Geraldine kebelbarátnője és szomszédja, előrefurakodott és válaszolt a nőegylet vezetője helyett. – Talán, kedvesem, ha maga nem táncolna olyan sokat anyaszült pucéran, akkor tudna számunkra is időt szakítani. Mi csak a maga lelkét szeretnénk megmenteni.

Nóra közelebb hajolt a hölgyekhez és suttogóra fogta hangját, – különleges titok, – mondta, – és csak akkor mondom el, ha örök titoktartást ígérnek és senki beavatatlannak nem adják tovább.

A hölgyek, vezető matrónái a helybeli előkelő nőkoszorúnak, összenéztek és szinte egyszerre válaszoltak, – mi biztosan megtartjuk a

maga titkát, Mrs. Barnaky, ha a vallomás enyhíti lelke terhét, nekünk bizalommal elmondhatja.

Nóra leeresztette a legyezőt és kedvesen elmosolyodott. – Nézzétek meg az arcomat, tapintsátok meg bőröm finomságát, éppen olyan üde és fiatal, mint húsz évvel ezelőtt. Az én titkom a rendszeres testgyakorlat. A lángokból rám áradó hő megfiatalítja földi porhüvelyem. Beismerem, egy kicsit szokatlan módszer, de nagyon hatásos. Egyezzünk meg, egyszer egy héten én elmegyek hozzátok és együtt tanulmányozzuk a bibliát, de ti eljöttök minden péntek este az én házamhoz, és a kandalló tüze előtt eljárjuk az én táncomat.

Clara, a legidősebb hölgy a méltóságos asszonyok között, akinek múltó szépsége iránt a férje már évek óta semmi érdeklődést nem mutatott, ő felelt először.

– Én jönnék, de csak akkor, ha Mr. Barnaky és főleg nem az a nagydarab szolgál, nem fogja bámulni póreségünket.

– János? – Nóra szolgálja fele tekintett, biztos akart lenni benne, hogy az nem hallgatódzott, – János a tüzet gondolja és a férjem, Viktor, ő csak Isten művészi alkotását és az örök szépséget látná testetek fedetlen bájában.

Az előkelő hölgyek egyszerre feleltek, – tehát akkor, a következő pénteken, ugye úgy mondtad, kedves Nóra.

Nóra szívélyesen elmosolyodott, – igen, de van még egy feltételem. Férjeitek és fiaitok nem tudhatnak a mi táncszertartásainkról. Csak tönkretennék a bűvös hatást.

Ettől a naptól kezdve, az elkövetkezendő húsz éven keresztül, a péntek éjszakai ruhátlan táncolások és a szerda esti bibliaolvasási szeánszok, az Essexi nők különleges privilégium volt, amiről férjeik, akik amúgy is előnybe részesítették az Ethan Bushnell Tavernban tartott sörivási találkozóikat, semmit sem tudtak.

A századfordulói New Englandi élet eleganciája és a bőségesen megkeresett pénz, megaranyozták Viktor életének alkonyodó éveit. János megtanulta az óvilági mesterszakácsok ínycsiklandozó művészetét, bornagykereskedők ládászámra hozták Viktor házához a legjobb magyar borokat, és a tömegesen érkező új magyar bevándorlók magyar kultúra egyleteket formáltak. A felszaporodott létszámú magyarság, templomokat épített és Viktor számára Connecticut egy kicsit olyan lett, mint

Magyarország. Vitorlás hajók siklottak a Long Island Sound széles vizein, és a táj Viktort szeretett Balatonjára emlékeztette. Viktor pénzt adományozott és a Kálvinista magyarság felépítette Isten házát a Norwalki Lexington Avenue-n. Az elkészült templom pontos mása volt a Tuzsoni kastélyhoz közel fekvő Alparét falui református kápolnának.

Viktor az újonnan bevándorló magyarok ezreivel kötött örök barátságot, utat mutatott nekik az új világban, pénzt adott nekik kölcsön és rávette gyáros barátait és ismerőseit, hogy adjanak állást és megélhetést, a nyelvet alig tudó emigránsoknak.

Viktor a Connecticuti magyarság legendás patriarchája lett. Ünnepi összejöveteleiken, 1848. március 15.-ike emlékére és augusztus huszadikán, Szent István születésnapja alkalmából megtartott ünnepségeken, Viktor huszártiszti egyenruháját viselte, ha nem is az eredetit, amit kardjaikkal és golyóikkal összeszabdaltak a kozákok, hanem egy újat, amit Amerikában varratott.

Az első világháború szörnyű éveiben, 1914 és 1919 között, Viktor vigaszt nyújtott honfitársainak és Isten segítségét kérte a rettenetesen igazságtalan Trianoni béke megváltoztatására.

Halálát közeledni érezve, Viktor magához hívta Nórát és így szólt.

– Hosszú és boldog életem volt melletted. Ahogy te előre megjósoltad, én megöregedtem és te fiatal maradtál. Én most már lassan elmegyek, és neked nélkülem kell élned életed.

– Tudom, életem szerelme, – Nóra válaszolt szomorúan, – ez az én átkom.

Viktor folytatta, – Nóra, nem maradhatsz Essexben. Nem számít, hogy mennyire gazdagok lettünk, és hogy mennyire tisztelnek minket a barátaink, új generációk és új emberek fognak érkezni, és egy ilyen kisvárosi helyen, az emberek irigysége és kapzsisága nyomorúsággá fogja változtatni életed. Költözz el New York városába, az a nagyváros mindenkit befogad. Végy egy házhelyet, és építtess egy új házat. Itt előbb vagy utóbb az emberek ki fogják találni, hogy örökké fiatal maradsz, és cirkuszi attrakciót vagy vallásos eretneket fognak belőled csinálni. A New Yorki házba beköltözhetsz, mint a saját leányunokád. Vedd vissza a családi neved és nyugodtan élhetsz a nagyvárosi intelligens emberek között. Járj újra iskolába, tanulj valami modern tudományt egy neves New Yorki egyetemen. Nem kell erdőben rejtőzködnöd, barlangban laknod, New Yorkban nem kell félned attól, hogy valaki felfedez. Azon nem tudsz változtatni, aminek születted. Tudom, néha másképpen muszáj

viselkedned, mint a szokásos átlag. Ez ne zavarjon, ne félj az lenni, ami vagy. Táncolj meztelenen a lobogó tűz előtt, ha akarsz. Keresd a veszélyt és hívd versengésre a halandókat, csak azért, hogy megmutasd titkos tehetségedet és ügyességedet. New Yorkban ezt mind megcsinálhatod, de itt a vidéki kisvárosban nem.

– Tudom, – Nóra mondta és megcsókolta a haldokló férfi homlokát, – úgy fogok tenni, ahogyan te tanácsolod, de rettenetesen hiányozni fogsz nekem.

– Az élet rendje, hogy nekem el kell mennem, – Viktor megszorította Nóra kezét, – békében halok meg, mert tudom, hogy nekem van egy intelligens és szofisztikált leányunokám, aki továbbviszi az én életem munkáját.

Ezerkilencszázhuszonegyben, kilencvenegy éves korában, békés mosollyal az arcán Viktor meghalt. Temetése a legnagyobb esemény volt, amit a Connecticuti magyarság valaha megért. A templomban Nóra fekete ruhát és arcát teljesen eltakaró fátylat viselt, és a temetőben olyan gyengének látszott, hogy két oldalról kellett támogatassák.

A temetés követően, mint egy öreg és zárkózott vénasszony, Nóra a Bushnell Streeti otthonában maradt és az antik épületet hatalmas összegért árulni kezdte. Két esztendő után sikerült vevőt találnia és az adás-vevés után nagy hirtelen és búcsú nélkül elköltözött.

Szóbeszéd azt hírsztelte, Nóra visszatért Magyarországra, és mint egy összetört szívű gyermektelen asszony, Istentől és emberektől elhagyatva, magányosan halt meg.

Viktorral való beszéde után röviddel, egy másik virágzó magyar kolónia közelében, a New York Upper East Side negyedben, Nóra dupla nagyságú házhelyet vásárolt.

Az East 78-ik utcában, fél utcahossznyira a Fifth Avenue-től és három telekre a dohánykirály James B. Duke sarokházától, Nóra építési szerződést kötött egy megbízható magyar építési vállalkozóval, hogy az új világban építse fel neki a Telegdy család ősi otthonát.

A vállalkozó kőművesmestere modern építési módszereket alkalmazott. Két emelet mélységben kicsákányoztatta a kemény sziklaágyat, és a pince oldalában körbe, vasrudakkal megerősített vastag

betonfalakat öntetett. Az utcaszint felett duplán rakott betontéglákból rakatta a külső falakat, amiket szintén vasrudakkal és öntött betonnal erősített meg.

Az ablakkereteket és az ajtókat kemény bükkfából, a legerősebbekből, amit az északi erdőkben lehetett találni, faragták ki és Nóra az ablakokra kívülről, a hőség, az erős napfény és zaj kívül tartására, szintén keményfából, zsalugátereket szereltetett.

A vállalkozó Erdélyből hozatott ácsokat, akik a Hudson folyón Upstate New Yorkból leúsztatott hatalmas fatörzsekből állították össze a padlásszerkezetet. Költségeken nem takarékoskodva, Nóra a falakra kívülről Yonkers városának kőbányaiból származó gránitköveket rakatott és a tetőt négy centiméter vastag falemezekre erősített New Englandi hasított bluestone kőlapokkal fejeztette be.

Belső berendezésnek, Nóra legjobb minőségű mahagóni színű angol bútorzatot vett. Viktor terjedelmes könyvtárát és értékes festmény és műtárgy gyűjteményét áthozatta Essexből, és mint a Barnaky vagyon fiatal örököse, az 1925-ik évben beköltözött új otthonába.

Nóra beiratkozott a New York University természettudományi karára és négy év után alapfokú diplomát kapott. Az archeológiai fakultáson továbbfolytatta tanulmányait ahol egyiptomi, sumér és asszíriai mitológiában pár év alatt doktorátust szerzett.

Doktorátusa után Egyiptomba utazott és egy kutató expedíció tagjaként egy évet töltött a Nílus folyó menti piramisok ásatain.

Egyiptom után Irakba utazott ahol a Tigris folyása mentén több évet töltött Úr és Nippúr, ókori sumér városok hatezer éves maradványainak feltárásán.

Hosszú napokat töltött a hold isten Nanna szentélyében, és titokban imádkozott Enlilhez, a teremtőhöz és az alacsonyabb rangú istenek, Utu nap isten és Ninhursag a föld anyja, korlátlan urához.

Nóra felfokozott érdeklődéssel tanulmányozta a sumérok föld felszíne alatt örvénylő sötét alvilágát, és vakmerően kutatni merészelte az ősrégi démonok e félelmetes birodalmának és a halottak királyságának titkait.

Magányos éjszakákon, a csillagokkal kirakott sötét sivatagi égbolt alatt, Nóra szemtől szembe érezte magát kerülni Ereshkigallal, a sötétség, a borzalom és a halál istennőjével. Nóra vitába szállt Ereshkigallal és annak fiatal nővérével Inannával, aki a szerelem és a háború istennője volt, és ott volt mindenütt ahol a szerelmen keresztül új élet nemződött és ott ahol az élet a csaták dicsőséges hevében véget ért.

A Sumér istenek közül, egyedül Inanna nyújtott vigaszt és reményt az emberiségnek.

Nóra legjobban Enki istent szerette, a vizek és a bölcsesség jóindulatú urát, aki az uralkodóknak és császároknak bölcsességet és intelligenciát adott, és aki a mesterembereket megáldotta szakmai ügyességükkel.

Amikor a háború 1939-ben kitört, Nóra úgy érezte, hogy a nemzetek közötti ellenségeskedés egyáltalán nem volt az ő ügye. Amerikai útlevelével szabadon utazhatott, összebarátkozott az angolokkal, és hónapokig együtt vándorolt a sivataglakó beduinokkal. Sátraikban fátyolokkal eltakart nők között aludt, és a tevekaravánjaikkal bejárta a végtelennek tűnő messzeséget, Egyiptom és a Fekete tenger között.

Az ismeretlen kutatása és az összegyűjtött tudás Nóra énjében frigyre lépett a változatosan más kultúrájú és vallású emberek megértésével és szélesre tágította gondolkozásának látókörét.

Gazdag és változatos tapasztalatai sziklaszilárdan megerősítették Nóra végső elhatározását.

Meg kellett mentenie a saját fajtáját és megbocsájtást kellett nyernie bűneikre. Miután 1941 júniusában Magyarország a tengelyhatalmak oldalán belépett a Sztálin elleni háborúba, Nóra határozott, eljött az idő, hogy Erdélybe utazzon.

Teveháton két hónapig tartott az út a Törökországi Trabzon kikötőjéig. Trabzontól dolgait, az összegyűjtött műkincseket, régiségeket, papiruszírásokat, antik szobrokat és kutatásairól vezetett több száz kötetnyi feljegyzéseket, egy Isztambuli raktárházba hajóztatta és maga a Romániai Konstanza felé induló gőzhajóra szállt.

Románia már régen belépett a háborúba, de még nem az Egyesült Államok ellen, amerikai útlevelével Nóra szabadon közlekedhetett amerre akart. Vonaton először Bukarestig ment és onnan, keresztül a magyar határon, Kolozsvárig utazott.

Kolozsváron kétlovas bricskát bérelt és nekivágott a hegyeknek, hogy végre elérje családjának ősi kastélyát Tuzsonban.

A kastélytól tisztes távolságban a fogadott kocsis megállította lovait, leszállt a bakról és sűrű keresztvetések, ájtatos bólingatások és ima mormolások közepette nekiállt Nóra csomagjait kioldozni és kiemelni a kocsi saroglyájából.

Nóra hitetlenkedve kérdezte az idősebb falusi bácsi külsejű kocsist. – Mi baj van? Miért nem visz el egészen a kastélyig?

Az öreg lesütötte szemeit és félelem reszketett a hangjában, ahogy morogta. – Nem mehetek tovább. Ördögi szellemek élnek ebben az erdőben. A kastély közeléből még senki nem tért vissza életben.

Nóra lekászálódott a bricskáról, megragadta bőröndjét és gyalog indult neki a három kilométeres útnak. A sötét és sűrű erdőn keresztül vezető, keskeny és kanyaros szerpentin úton bosszankodva rázta a fejét.

– Micsoda öreg babonás bolond, hisz a boszorkányokban.

Ahogy magas sarkú kényelmetlen cipőiben, bizonytalanul billegett előre a göröngyös és köves hegyi ösvényen, egy fiatalember érte utol.

A legény egy zsákokkal, és bádoggannákkal megrakott szamarat vezetett és vidáman dudorászott egy parasztos dalocskát.

Nóra félreállt, hogy előre engedje a jókedvű legényt és barátságosan ráemelte szemeit.

A legény megérintette kalapját, – Istennek a neve legyen áldott.

– Mindörökké ámen, – Nóra válaszolt, – kihez van szerencsém?

– Az Úr hírvivője vagyok, akárcsak a fia, Jézus. Ezzel az egyszerű számmal, Isten megáldott állatával utazom együtt és terjesztjük az írás szent szavait.

– Eltévedtem, – Nóra mondta mialatt a fiúra szegezte kérő szemeit, – el tudna engem vinni a kastélyig.

– Éppen arra megyek, – a fiatalember meghúzta a szamar kötőfékjét, – Nevem Bence, a szamarat meg Ábelnek hívják, ő a kicsiny, aki a nagy hatalmas ellen is felveszi a harcot.

– Ki lakik a kastélyban? – Nóra kérdezte ameddig Bence odakötözte bőröndjét a szamar többi terhe mellé, – engem ledobtak a bérkocsimról, csak azért mert oda akartam menni.

– Tudom, – Bence bólintott, – a környékeliek azt tartják, hogy a kastélyban gonosz boszorkányok és démonok laknak. Azt beszélik, hogy minden éjszaka maga az ördög paráználkodik a kastélyban élő nőszemélyekkel.

– Te nem félsz tőlük?

– Nem megyek be. Az ajtó előtt hagyom, amit megrendeltek és elveszem a pénzürméket, amit fizetségbe kitesznek nekem. A kastély lakói félnek tőlem, mert én az Úr igaz szavát beszélem. A faluban azt beszélik rólam, hogy gyengeelméjű vagyok, szamarat tartok. Erdélyben senkinek sincs ilyen méltatlan állata. De én szeretem az én Ábelemet, és igaz hitemen keresztül Isten választott teremtménye jó szerencsét fog hozni nekem.

Nóra beleegyezően mosolygott, – jól szóltál, Bence. Én vagyok a te jó szerencséd és én ki fogom űzni a gonoszt abból a kastélyból.

Megindultak és számára mellett Bence naiv arccal kérdezte Nórától, – Te ugye, Isten angyala vagy.

– Hát éppenséggel nem angyal, – Nóra fontolgatta, hogy még milyen messze van a kastély, talán még egy kilométer talán, és válaszolt. – Megmondom, hogy ki vagyok, de nem mondhatod el senkinek.

– Hogy lelkeiket megmentsem a kárhozattól, én csak szentírás szavait beszélem az embereknek.

– Nagyon helyes. Én ott születtem abban a kastélyban és közülük való vagyok, de nem kell félned tőlem. Ha titkom rád bízhatom, gazdaggá teszek.

– A gazdagság nem csábít, – Bence kijelentette és közben sűrűn hánnya a keresztet. – én Isten szavainak engedelmeskedve békében szeretnék élni.

– Holnap este gyere vissza egy málhásszekérrel a kastély elé és vigyél engem vissza Kolozsvárra. Adok neked érte egy zsák aranyat. Azon felépíttetheted a saját templomodat és hirdetheted az Isten szavát a saját gyülekezetednek.

Közben megérkeztek a kastély ajtajához. Bence leszedte a csomagokat és a kannákat a számárról és gyorsan szedegetve lábait igyekezett vissza a falu felé.

Nóra utána kiáltott, – Holnap este legyél itt. Számítok arra, hogy őszintén akarsz megváltást biztosítani a szerencsétlenek elkárhozottak lelkeinek.

Nóra megragadta a hatalmas kovácsoltvas ajtódöngetőt és többször rávágott a nehéz tölgyfaajtóra. Senki nem válaszolt. Megpróbálta kilincset és az ajtó kinyílt. Nóra felvette a bőröndjét és átlépte a kastély küszöbét.

A hatalmas központi teremben megállt és várt egy kicsit. Vagy senki nem vette észre megérkezését vagy senki nem törődött jelenlétével, de sehol sem látott senkit. Több mint száz éve nem volt erre fele, de a kastély alig változott, tudta mi merre van és fáradt volt, megindult régi szobája fele.

Fent szobájában letépte a sűrű pókhálót, ami tornyos ágyának oldalát és tetejét oszloptól oszlopig sűrűn beborította, holtfáradtan ledőlt és egy perc múlva mélyen elaludt.

A telehold besütött az ablakon. Az ezüstfehér fény, mint egy gyöngyökből formált vízesés befolyta az ágyat és a takarót és mély, sápadt árnyékokat festett Nóra kimerültségtől sápadt arcára.

Felébredt és suttogó hangokat hallott maga körül, vagy talán még mindig csak álmodott?

– Ez meg mit csinál itten? – Először Deirdre hangját ismerte fel.

Nóra lassan kinyitotta szemét és, a holdfényben táncoló porszemekből testé formálódva, három megmaradt nőrokonának kísérteties sziluettje hajolt vizsgáló kíváncsisággal ágya fölé.

– Elnézést a zavarásért, – Nóra megszólalt, – de nem vagytok bent a telefonkönyve és nem tudtam előre bejelenteni magam.

– Telefon, – Kirsten hologramos alakja megbotránkozva megrezzent a huzatos kastély sötétjében, – miféle modern dolog az? Ebben a házban mi nem tartunk felesleges fantáziaszüleményeket.

Morna is közelebb libegett és elég barátságtalanul közbeszólt.

– Miért csinálnánk ügyet abból, hogy Nóra visszajött Amerikából? Bizonyára nem sikerült neki az új világban és most azt akarja, hogy fogadjuk vissza, mint valami régen nem látott kedves rokont.

Nóra kikászálódott az ágyból. – Na, hölgyek, hagyjátok már abba az ijesztgetést. Nem vagytok ti olyan félelmetesek, mint ahogy nekem itt megjätsszátok magatokat. Nem leszek sokáig terhetekre, de azért megvendégelhetnétek valami éjféltájbeli harapnivalóval. Bukarest óta nem ettem.

Deirdre kihúzott a surcából egy aranycsengőt és megrázta. A hangra egy fiatal leány szaladt be a szobába. Hosszú fehér lenvászon hálóingjének felső gombját futtában gombolta össze, és ahogy megállt földig érő pukedlit csinált.

Deirdre rendelkezett. – Erzsi, vacsora négy személyre a nagyebédlőben.

Erzsi meghajtotta magát, kihátrált és rohanva a konyha felé vette útját. A lépcsőn lefele vékony lábai szinte összegabalyodtak és majdnem orra bukott.

Kevéssel később a négy boszorkány a vacsorázóban terjeszkedő hatalmas méretű ötszáz éves tölgyfaasztalhoz körül ült és pőrén hagyott

vállait melengették az óriási kandallóban lobogó tűz duruzsoló lángjainál.

Először Deirdre kérdezett. – Ha nem akarsz vendégszeretet címen hozzánk ingyen betelepenni, akkor mi szél hozott erre?

– Látomásom volt, – Nóra válaszolt, és a tányérjára bőségesen tett a füstölt sonkából és kemény tojásokból összeállított hidegtálból. – Inanna, a szerelem és a háború istennője, megengedte, hogy pillantást vessek a jövőbe. Megláttam a jövőt, amit mi már nem tudunk megváltoztatni.

– Inanna, négy évezrede nem hallottunk róla. – Kirsten megjegyezte és ujjával pattintott Erzsi felé, – ugorj, lányom. Hozz csak fel a borospincéből egy pár üveg jó bort. De szedd ám a lábad.

Erzsi futott a borért, Kirsten lemondóan sóhajtott és Nóra fele fordult, – ezek a mai cselédek. – Majd folytatta, – de mond csak, Nóra, hol bukkantál te rá Inannára.

– A homokdűnék alatt, amelyek ősi városunkat Nippurt borítják és védik. Négy évig kutattam Inanna után, de megérte. Azért jöttem hozzátok, hogy elhozzam az üzenetét.

– És az pedig mi lenne? – Morna kétkedően kérdezte Nórát és Erzsi fele fordult, aki közben befutott a borral. – Gyermekeim, ennyi elég lesz ma éjszakára, elmehetsz aludni. Majd holnap feltakarítod amit itt hagyunk.

Nóra töltött magának kupájába, meglötyögtette, ivott belőle és felcsillanó arccal javasolta. – Nem táncolunk egyet? Viszket a talpam és szeretném bokáimat a mennyezetig rúgni.

Kirsten kinyitotta a második palackot, és hátraszólt a sarokba.

– Miska, a nemjóját, húzz nekünk egy kis talpalávalót.

Egy torzonborz hajú, hatalmas macskaszerű lény emelkedett fel a sarokból. Két lábra állt, a tűzből forró légáramlat fuvallt elő és a macska előrecsapta bozontos farkát.

A bojtos farkból hegedű lett és hangszerét az ember nagyságúvá nőtt macska az álla alá illesztette.

A kócos, kétlábú kreatúra udvariasan Kirsten fele hajolt. – Mit játszunk, méltóságos asszony?

– Zöld szalagos a kalapom, haj, – Deirdre felkiáltott és felugrott az asztaltól.

A macska virtuóz szakértelemmel végighúzta a vonót a húrokon, és a hegedű jajgatva felsírt a kezében. A zene körbefolyta a zord falakat, és a tűz földöntúli erővel fellángolt. Deirdre az asztal tetejére ugrott és széjjelrántotta blúza elejét. A macskazenész felgyorsította az tempót és

Serfőző Larry

egy bolondítóan friss csárdás élénk ritmusa kezdte vezetni Deirdre lábait, ahogy az jókedvében forgott és ugrált a borosüvegek és a tányérok között.

*Zöld szalagos a kalapom, sej,
Sárga lángok égne, mint a zsír,
Fekete csizmám táncol, mint a tűz,
Széles kedvem minden bajt elűz.*

A nagy komód a túlsó sarokban cimbalommá alakult át, és egy második bozontos macska, lengő oldalszakállal és szőrös mancsokkal, mintha vad hullámok csapkodnák a sziklás partot, nekiállt le és felfuttatni ütőit a hangszer zengő fémbillentyűin. A harmadik sarokban álló magas bronzszobor is megelevenedett, és mint egy klarinétos cigány csatlakozott a macskákhoz. Másodperceken belül a három szedet vett zenész szédítően szórakoztató muzsikát produkált a megrészegetett boszorkányoknak.

Nóra felállt, megfogta Morna kezét és felhúzta táncolni. Kettőt jobbra kettőt balra, a két nő úgy forgott mintha egymást kergették volna az asztal körül.

Nóra adta a prímet.

*Sűrűn szakad az eső,
Bánom is én, lajla, lajaj,
Jaj, lajaj, laj dalalaj,
Jaj dalala lajlaj
Jaj lalalaj laj dajdaj.*

*Babám karja melegít,
Szép szál legény, lajla, lajaj,
Jaj, lajaj, laj dalalaj,
Jaj dalala lajlaj
Jaj lalalaj laj dajdaj*

Féktelen szélörvényként pörögve a szobán körbe a négy felajzott boszorkány úgy rázta és dobálta magát, mint négy viharban elszabadult motolla. Egyre jobban belelkesedve, ruháikat egyenként ledobálták és a lángok mély árnyékokat festettek bronzveresen izzó meztelen testükre. A

pattogósan friss ritmusra önfeledten ugrálva, finoman kidolgozott izmaik csábítón reszkettek hosszú combjaik mentében és érett cseresznyére emlékeztető mellbimbókkal ékesített kebleik úgy forogtak, mint rózsák a tavaszi szélben. Mint egy befűtött kemence a táncterem felmelegedett és az egész palota reszketett a szégyentelen és zabolázatlan életerőtől. Ide és oda hajladozva, Nóra vezette a sort és, mint az éjszaka spirituális szellemkigyója a többiek követték dobbanó lépéseit.

Nagy sokára Nóra kimerült és ledobta magát egy székre. Levegőért kapkodva integetett társainak, – álljatok meg, valamit mondani akarok nektek.

A többiek nem törődtek vele, a tomboló zene ritmusa tovább gyorsult és a Tuzsoni nők nem hagyták abba esztelen táncukat.

Nóra megpróbálta túlkiabálni a fékevesztett muzsika zaját. – Holnap estére itt kell hagynunk ezt a helyet.

A három boszorkány hangosan felvisített, – soha, innen mi soha nem megyünk el.

Nóra rájuk kiabált, – kezdjétek pakolni, amíg nem késő.

Deirdre abbahagyta a táncot és lábait, mint két seprűnyelet széjjelmerevítve, megállt Nóra előtt. – Magyarázd meg, hogy mit akarsz mondani vagy meztelen márványszobrot csinálók belőled.

Nóra rátekintett nagynénjére, – a háború elkezdődött, már Magyarország is benne van, és a németek ismét veszíteni fognak.

– Na és, – Morna is megállt és Deirdre pártjára kelt. – A németek már egyszer elveszítettek egy világháborút és mi még mindig itt vagyunk. Itt fent a hegyekben soha senki nem fog minket háborítani. A legközelebbi szomszéd több mint tíz kilométerre van.

– A kutya ott van elásva, – Nóra beszélni kezdett, elgondolkozóan felvette a piszkavasat és többször beleszúrta a tűzbe. A hasábok szikrát vetetettek és egy masszív parázscsóva felcsapott a kéménybe. A kora hajnalban munkába induló falusiak messziről meglátták a kiáramló tüzesőt és félelmükben keresztet vetettek és imát mormoltak, – a fennvalló kegyelme mentsen meg minket az ördöggel cimboráló boszorkányoktól.

Nóra tovább magyarázott, – a németek ezúttal rosszal kezdtek ki. A kommunisták le fogják győzni a nácikat és Sztálin el fogja foglalni Magyarországot. Új rendszer lesz. Az arisztokrácia, mint társadalmi osztály el lesz törölve, és legfőképpen ti hárman velük együtt, valahol egy büntetőtáborban mocsárlevezető árkokat fogtok ásni.

A három boszorkány egyszerre kiáltott fel, – hazudsz, honnan tudnál te a jövőt?

Nóra magabiztosan válaszolt, – Inanna mondta nekem. Inanna előrelátja a jövőt, nem minden apró részletet, csak nagy vonalakban, de ahogy elmondta az is éppen elég ijesztő volt.

A három Tuzsoni arisztokrata nő közül először Kirsten vette a javaslatot fontolóra, – hogy tudnánk innen elmenni és ki fogadna be minket?

Nóra folytatta, – először is, felfogadtam egy fiatalembert, Bencét. Holnap este itt lesz egy parasztszekérrel. A szekérre felrakhatjátok, amit magatokkal akartok vinni és Bence elvisz minket Kolozsvárra. Onnan vonattal megyünk Isztambulig. Törökországban politikai menedékjogot kértek és az Egyesült Államok követségén beadjátok emigrációs kérelmeteket. A háború után, a többi millió háborús hontalannal együtt, mint menekültek bevándorolhattok Amerikába.

– Hol fogunk lakni, amíg várakozunk?

– Nektek lakást bérelek Isztambulban, én meg visszamegyek New Yorkba.

– Mennyi ideig kell Törökországban maradnunk?

– Néhány évig.

Morna érdeklődően előredugta orrát. – Mit fogunk csinálni Isztambulban? Lesz ott valami érdekes dolog, amivel agyonüthetjük az időt?

Nóra figyelmeztetően felemelte ujját. – Próbáljatok nem kilógni a sorból. Viseljetek fátylat, ha kimentek az utcára. Vigyázzatok, az engedetlen nőket a törökök zsákba varrják és beledobják a Boszporuszba.

– Hát ezt meg honnan veszed?

– Személyes tapasztalataimból. Már egyszer megcsinálták velem. Anyám szegény, úgy halt meg.

A drasztikus módszer említése lehűtötte a hangulatot. A négy nő felöltözött, a cimbalmóból újra szekrény lett, és a klarinétos ismét bronzszoborrá merevedett. A két másik cigányzenész egyenként kandúrmacskává változtak és nagy kényelmesen beletelepedtek Deirdre és Kirsten ölébe.

Deirdre belesüllyesztette bogos görbe ujjait az ölébe ült macska fekete szőrébe és szkeptikus mosoly ült ki arcára, – ha elérjük New Yorkot, hol fogunk ott lakni és honnan szerezzük majd a pénzt?

Telegdy Nóra

Nóra megnyugtatta, – majd találunk valami megoldást, bízzatok rám. A lényeg az, hogy innen valahogy el kell mennetek.

Kirsten is megsimogatta az ölében doromboló zenészállatot. – Mi lesz a macskákkal?

Nóra válasza majdnem komolyan hangzott, – a macskazenészek? Azok csatlakozhatnak majd egy népi zenekarhoz, a kommunisták is szeretik a cigányzenét.

Huszdik Fejezet

FBI ügynök, Conklin Roger, szigorú utasítást adott titkárnőjének, hogy hogyan kezelje Thurzó György hívását.

– Sylvia, ha az a rámenős ügyvéd, Thurzó idetelefonál, ne kapcsolja be hozzám. Mondjon neki valamit, bent ülök egy fontos konferencián, vagy kiszálláson vagyok vidéken. Ha nagyon ragaszkodik, ígérje meg neki, ahogy lesz időm, visszahívom.

Sylvia körmeit ápolgatta és a bal gyűrűsujján hosszasan reszelgette a bőr alá rendetlenül benőtt szarumaradványt. Munkájából fel sem nézett, csak úgy félvállról kérdezett vissza, – Ez a Thurzó, ez nem a Szövetségi Nemzetbiztonsági erőktől fölénk rendelt Murasánu ezredesnek a legjobb barátja?

– Legjobb barát, lehet, de nálam ez nem jelent semmit. Egyáltalán nem bízom ebben az alakban.

Sylvia ráfűjt balkeze három ujjhegyére, a körmök formáját már kielégítőnek találta azokon. Befejezte a reszelést, majd felnézett és lassan, hanyagul megkérdezte.

– Kiben?

– Benne. – Conklin bólintott majd végigjártatta szemét irodájának plakátokkal telerakott ablak nélküli falain és rezignáltan legyintett. – Szemem láttára akart bűnügyi evidenciát becsempészni egy házba a 78th Streeten.

Sylvia ismét lesütötte a szemét, most jobb kezén kezdte vizsgálgatni a körmeit és szórakozottan megjegyezte, – ez törvénybeütköző cselekedet, nem?

Conklin mogorván felmordult, – ha valaki pocskolja az időmet, az is törvénybeütköző cselekedet, legalább is az kellene, hogy legyen.

Sylvia átvette a reszelőt a bal kezébe és becélozta a körmöt a jobb mutatóujján, – Sir, hamis tanúskodás, információfabrikálás, és a

szövetségi nyomozóiroda félrevezetése, tudomásom szerint, mind törvényellenes cselekedetek.

– Hm, igen, igaza van, mint mindig, – Conklin nem akart tovább vitatkozni makacs titkárnőjével, vette a kalapját és az ajtóból visszaszólt.

– Dolgom van, az épületen kívül leszek.

– Sir, meddig?

– Ameddig vissza nem jövök.

Sylvia megvonta a vállát, – aha, jól van, csak tudni akartam, ha valaki esetleg megkérdezi.

Conklin a belvárosból autóbusszal ment a 78th Streetig. A feje felett lévő kapaszkodó rudat keményen markolva és a rázó autóbusz durva lökéseit ügyesen egyensúlyozva így morfondírozott magában.

Ami a 78th Streeti Telegdy házat illeti, lehet, hogy nem bízom ebben az Thurzóban, de az még koránt sem jelenti azt, hogy én saját magam nem nézhetem meg, hogy mi folyik azon a helyen.

A negyvenkettedik utcánál megürült egy ülőhely és Conklin le tudta tenni fenekét. Belső zsebéből elővett egy pakli businesskártyát és megpróbált inkognitós látogatásához alkalmas nevet és elfoglaltságot találni.

Ránézett az első kártyára, *Courtney Tom, biztosító ügynök, nem lesz jó.*

Kihúzta a következő kártyát, *Colletti Luis, Családvédelmi tanácsadó, nem, ez sem jó.*

Mások is vannak még, forgatta a kártyákat és tovább morfondírozgatott, *Lazare Jónás, evangélikus pap, talán az megjárja?*

Na, nézzük csak tovább, fontolgatta lehetőségeit, *Palmer Eduárd, bőr és nemi beteg gondozó, különleges kenőcsök specialistája, házhoz is kijön, na, ez aztán nagy becsapás.*

Conklin ránézett a következő névre és megkönnyebbülten felsóhajtott, *na, végre megvan, Sileó Richárd, építésvezető, ez talán jó álnév lesz.*

De egy perc múlva kedvevesztetten megint morfondírozni kezdett. *Jobb lesz, ha az leszek, ami vagyok, egy kíváncsi FBI ügynök. Ne köntörfalazzunk. Hazugságokba eddig még mindig csak belezavarodtam.*

Eltette a Sileó kártyát és kinézett az ablakon. Már majdnem a 78th Streetnél voltak. Meghúzta a busz hosszában végighúzóódó zsinórt és jelezte, hogy leszállni kíván.

Lassan ballagott a Central Park felé a 78th Streeten és leesett az álla mikor meglátta milyen masszív az épület ahova Thurzó már egyszer, egy előző alkalommal elvitte. Thurzó annyit beszélt, hogy észre sem vette, a Telegdy ház olyan volt, mint valami erődítmény. Megállt a ház előtt, ide-oda sétált, benézett a két oldalon meghagyott sikátorokba és lehajolt, hogy lát-e a valamit a pinceablakokon keresztül.

Semmi érdemleges, gondolta, felment a lépcsőn és megverte a kopogtatót.

Kisvártatva egy magas, sötéthajú és fehérbőrű nő jött az ajtóhoz és biztonsági lánc használata nélkül félig kinyitotta. A nő semmi félelmet vagy aggodást nem mutatott, de az ajtó belső oldalán maradt. Onnan rámeredt a látogatóra és úgy vizsgálgatta, mintha valami tudós professzor lenne, aki egy ezen idáig ismeretlen ízeltlábú rovarspeciment szeretne közelebből tanulmányozni.

Conklin megköszöri a torkát, – Ms. Telegdy?

A nő megrázta fejét, előrelépett és mutatóujját Conklinra szegezte.

– Nem, de maga ki, és mit akar?

– Beszélhetek Ms. Telegdyvel?

– Nem.

– Itthon van Ms. Telegdy? El tudnám valahogy érni, nagyon fontos ügy.

A nő fölényesen elmosolyodott. – Fontos, fontos, kinek? Ms. Telegdy könnyűbúvár expedícióban van az Ausztráliai korallzátonyokon és meghagyta, hogy senki sem zavarhatja.

Egy pillanatra kínos csend állt be, majd a magas nő kacéran kacsintott egyet, ujjával megbökte Conklin mellét és kissé csúfondárosan, de barátságosabban folytatta, – de velem beszélhet, én szeretek beszélgetni. Főleg a törvény egy ilyen derék képviselőjével, mint maga.

Hogyan találhatta ez ki? Conklin gondolta és végleg feladta, hogy megpróbál inkognitóban bejutni a házba. Előhúzta FBI jelvényét és a nő felé villantotta. – FBI, Főfelügyelő Conklin Roger. Bemehetek? Mrs., bocsánat, még nem hallottam a nevét.

– Deirdre, hívjon Deirdrenek – a nő bemutatta magát, készségesen szélesre tárta az ajtót és hívogatóan intett az FBI ügynöknek. – Jöjjön be Roger, miben lehetek a szolgálatára? Hozhatok egy pohár bort?

Conklinnak nem tetszett a bizalmaskodó Roger titulus, de gondolta egy szószátyár nő még jó hasznára lehet és nem tett kifogást. Belépett a

házba, körülnézett és amikor Deirdre másodszor is felkínálta a bort kissé bizonytalankodva bólintott.

– Hivatalos szolgálatban nem iszom, de ebben az egy esetben...

Deirdre belevágott szavába, – Csak nem azt akarja mondani, hogy hivatalos ügyben van itt. Ugye feltételezhetem, hogy csak egy jószomszédi vizitbe jött át hozzánk.

Conklin megvonta a vállát és belépett a társalgóba, – úgy is vehetjük, ha akarjuk, de valaki valami rosszindulatúan ordenáré feljelentést tett és énnekem kötelességem annak lehetetlenségét igazolni.

Deirdre úgy tett mintha nem hallotta volna. Kivett egy üveg bort a pohárszékből, kinyitotta és tölteni kezdett egy nagy kristálykupába.

– Szóljon mikor elég, – mondta és kérdően ránézett Conklinra.

Amikor a kupa már majdnem tele volt Conklin felemelte a kezét és megálljt intett, – ennyi elég lesz, köszönöm.

Deirdre odaadta a színültig teli poharat Conklinnak és magának is töltött.

Conklin körbevizsgálódott a szobában és szeme megakadt a sarokban álló életnagyságú bronzszobron. – Értékes darab lehet, kit ábrázol?

Deirdre huncutul összehúzta a szemét, – az? Az a szobor az én cigány klarinétosom. Sajnos évekkal ezelőtt nyugdíjba ment és azóta nekünk a quadraphonic sztereó tornyot kell használnunk.

– Nekünk? Hányan laknak ebben a házban.

– Egyedül Ms. Telegdy lakik itt meg a szolgálja. Néha én meg a leányaim átjövünk látogatóba. Most csak egyedül vagyok itthon. Ms. Telegdy megkért, hogy vigyázzak a házra.

Deirdre nem zavartatta magát Conklin jelenlétével. Valahonnan felvett egy tollseprűt és lábujjhegyen nyújtózkodva elkezdte porolgatni a szekrény tetejére kirakott porcelánokat. Conklin írásban tudta volna adni, Deirdre nem hordott semmiféle alsóneműt.

Deirdre pipiskedett, hunyorított, félrehajolt, és dolgozott nagy serényen mintha minden porszemet meg akart volna találni. Majd felállt egy kis sámlira és lefelé hunyorítva megkérdezte Conklint.

– Még akar valami mást is látni, vagy már látott mindent, amiért jött?

Conklin bámult egy darabig majd kibökte, – a pinceszintet szeretném megnézni.

Deirdre csúfondárosan ismételte, – a pinceszintet? Mi a csudát akar maga látni azon a sötét helyen?

Conklin nagyot ivott poharából és kissé borgőzősen motyogta, – Deirdre, kérem. A panasztevő azt állítja, hogy ott lent van valami érdekes dolog, amit érdemes megnézni.

Deirdre lenézett a saját lába közé és csúfondárosan utánozta a felügyelőt, – ott lent. Maga oda akar leereszkedni. Miért nem ezzel kezdte a mondókáját?

Az erős bor Conklin fejébe ment és elködösítette ítélőképességét.

– Semmi sem sürgős, egyáltalán nem akarom siettetni.

Deirdre arcára félreérthetetlen hívogató mosoly ült ki, – nem kellene inkább valami más helyiséget megnézni? Talán a vendégálószobát, esetleg.

Conklin nyelve akadozott, – nem, nem azt talán nem, inkább menjünk le a pincébe.

Deirdre tetetett méreggel felcsattant, – hát akkor legyen a pince. határozza már el, hogy mit akar.

Conklin levegő után kapkodott meglepetésében, Deirdre minden további huzavona nélkül lenyúlt, megmarkolta a férfi lába között kiduzzadó csomagot és jól belenézett a szemébe.

– Hát a kicsi FBI ügynök mit szól ehhez a sok huzavonához.

Conklin kétségbeesetten rázta a fejét, – Deirdre, kérem, szolgálatban vagyok.

– Nem erőszak a disznótor, – Deirdre durcásan elbiggyesztette a száját és elengedte Conklin privát testrészét.

Lementek a pincébe. A kazánon, a vízmelegítő tartályon és a lomokkal megrakott polcsorokon kívül semmi érdemlegest nem láttak.

Conklin csalódottságában akkorát szusszantott, mint egy nekikeseredett kovács fújtató. – Az alsó pincét akarom látni, mi van az alsó pincében.

Deirdre összecücsörítette ajkait és hitetlenkedve rázta a fejét, – ugyan már, mi más lenne az alsó pincében. Ugyanaz, mint itt.

Conklin felcsattant, – elég a játszadozásból, nézzük meg.

Deirdre kinyitott az alsó szintre vezető titkos ajtót, lementek és Conklin azonnal meglátta a mélypincében épített bunkerszerű szobát.

– Mi ez?

Deirdre csúfalkodó grimaszt vágott és vonogatta a vállát. – Nem tudom, kívülről jónak néz ki. Belülről is akarja látni?

Conklin, ha önkéntelenül is, de kezdte átvenni Deirdre csipkelődő hanghordozását, – igen, ha nincs ellenvetése ellene.

– Nincs nálam a kulcs, – Deirdre affektálva elnyújtotta szavait és hozzádörzsölte kerek és aranyos hasacsáját a szorult helyzetbe hozott felügyelő hátsó feléhez.

Conklin kimerevítette magát, állta a szemtelen dörzsölődést és kihúzta hatalmas oldalfegyverét. A masszív csővel megcélozta a zárat és nagy férfiasan bejelentette, – Lőjek, akarom mondani, valahogy be kell jutnunk, csak egy pukkanás az egész.

– Igen, be kell jutnunk, de pukkantásra nincs szükség, – Deirdre átcsúsztotta a boros kupát a bal kezébe, jobbajával megfogta a kilincset és kinyitotta az ajtót.

Conklin meglepetésében szóhoz se tudott jutni. Deirdre a mennyezetre emelte felfordított poharát, az utolsó cseppig kiitta a félliternyi bort, és büszkén kijelentette, – na, látja, többet ésszel, mint erővel.

Conklin belépetett a titkos szobába és gyanakodva vizsgálta a szekrényeket és a műszerekkel megrakott pultokat.

– Ez úgy néz ki, mint egy laboratórium, – mondta elégedetten.

– Az nem jelent semmit, – Deirdre nem adta fel az állandó dörzsölődést és hozzányomta kebleit Conklin hátához. – Inkább igya ki a borát, amíg nem késő.

Mintha darázs csípte volna meg Conklin ugrott, szembefordult Deirdrevel, és a pisztoly a nő szívéhez nyomta. – Mit ért azon, hogy amíg nem késő?

Deirdre lélegzése izgatóan felgyorsult és hangja lágyan reszketni kezdett, – mielőtt a nagy izgatottságban a drága nektár kicsordul a földre, – majd rátette a kezét a pisztolyra és lefele nyomta a merev vasat.

Conklin érezte, pisztolyának csőve benyomódik Deirdre combjai közé és a nő lassan engedi lábait széjjelcsúszni. Spontános erekcióján maga is meglepődött, ilyen felhevülést nem érzett fiatalember kora óta. A hézag Deirdre lábai között szélesebbre tárgult és a hosszú cső eltűnt a nő selymes szoknyájának redőiben.

Deirdre vágytól teli kéjes hangon nyöszörgött, – ez túl hideg, nincs valami forró magánál, tegye inkább azt oda.

Conklin elvesztette fegyelmezett rendőrakaratát. Engedte, hogy Deirdre lassan lehúzza nadrágjának zipzáját. Nős ember létére, Conklin Roger évek óta nem szeretkezett feleségével. Örökké kielégítetlen és

oltatlan szerelmi szomja csak éjszakai fantáziaálmaiban nyert saját kézzel végrehajtott megnyugvást.

– Ez már igen, ez forró és jól esik, – felajzott agyának lila gözein keresztül Conklin tisztán hallotta Deirdre dicsérő szavait, ahogy a nő alaposan felhúzta a ruháját és formás combjait exponálva, kíváncsan ott állt előtte.

Conklin Roger soha el nem tudta volna képzelni, hogy az annyira megszokott és elfelejtett sex mennyire csodálatos érzés lehet. Önfeledt extázisa magasabb és magasabb platókra emelte, csípője úgy mozgott előre és hátra, mintha egy buzgó hegyi gőzmozdony pisztonja járna ide-oda, és felfele valami élesen meredek emelkedőn. Conklin megragadta Deirdre hatalmas fenekét és görcsbe szoruló ujjai belemélyedtek az asszony húsába.

Deirdre kioldotta a férfi bőrvét és lehúzta nadrágját. A férfi megragadta a nő ruháját és magasra tartott karjain át és a fején keresztül leráncigálta róla az összetépődött, selymes rongyokat. Éles, szinte karomszerű körmeivel Deirdre miszlikbe hasogatta Conklin dinamó szabású alsónadrágját, és széjjelszaggatta fehér ingének eleit. A férfi letépett inggombjai vad erővel csapódtak a falhoz, és mint kicsiny lövedékek szanaszét repültek a szobába.

Teljesen pőrére vetkezve, a pár szerelemben egyesült vagy csak erkölcstelenül paráználkodott, de akármit csináltak lelkesedésük nem ismert határt és módfelett hevesen dolgoztak a kielégítő végeredményen.

Örömeinek tetőpontján Conklin fájdalmat érzett mellkasában, de nem tudott megállni. Érezte, Deirdre mintha elszívná az életerejét. A szívroham görcsös fájdalma együtt tetőzött buja örömeinek csúcspontjával, talán még egy másodperccel hamarabb is, mielőtt a megváltó megkönnyebbülés végre elárasztotta kimerült szervezetét.

– Ahhhh... ahhh... – Conklin velőtrázóan ordított gyönyörében és fájdalmában, de a mélypincében senki sem hallotta szavát. Élvezetének tetőpontja három percig is tarthatott, éppen elég idő arra, hogy szívizmai jelentős részei visszafordíthatatlanul elhaljanak. Végezetül, kielégülve és kimerülve elvesztette minden erejét és alkalmi szeretője vállára borult, és ha a nő karjai nem tartották volna a lábán, leroskadt volna a földre.

Deirdre gyengéden kérdezte, – jól vagy drágám, csak nincs valami baj?

– Nem vagyok jól, – Conklin az utolsókat nyögte és hangja fájdalmasan reszketett, – de ne hívj orvost vagy mentőt. Nagyon blamás

lenne egy ilyen incidens az FBI-nak, inkább hívj egy taxit, az majd hazavisz. Holnap beteget jelentek és kiíratom magam betegállományba.

Odahaza, Conklin Jusztina hitetlenkedve rázta tisztos ősz hajjal koronázott fejét. – Az ég szerelmére, mi történt veled? Tudtam, hogy magas koleszterined van, de micsoda kellemetlen meglepetés, bizonyára a sok munkahelyi stressz okozta váratlan szívrohamod.

– Lehet, de technikailag nem munka közben történt. Valakit kellett kövessek a Metropolitán Múzeumba, és ahogy kijöttem onnan, egyszerűen összeestem a járdán. Egy irgalmas szamaritánus taxit hívott és a sofőr hazahozott.

– Egy komoly kardiológiai kivizsgálásra van szükségem.

– Majd holnap. Most hívd fel Szilviát és mond meg, hogy nem érzem jól magam.

– Roger, itt az ideje, hogy nyugdíjba menj.

Conklin kimerülten rebegett néhány beleegyező szót és feje hátrahanyatlott a párnára, amit kedves felesége figyelmesen nyaka alá igazított. – Florida, megyünk és majd ott lent, trópusi tájdon megpihenünk.

Jusztina még csak egyet szeretett volna tudni és gyengéden megkérdezte beteg férjét, – kedvesem, hogyan tépődtek össze ruháid?

– A szívverésem megállt és hogy újra indítsák, le kellett meztelenítségemmel. – Roger alig hallhatóan suttozta a választ drága élettársának, aki gondos szeretettel hajolt föléje és csókokat lehelt hamuszürkébe forduló arcára.

Huszonegyedik Fejezet

Isztambulban Nóra szép házat bérelt rokonainak és 1941 Szeptemberében a három boszorkány, Deirdre, Kirsten and Morna beköltöztek új otthonukba.

Nóra hajóra rakatta közel keleti régiséggyűjteményét és New Yorki házába küldte. Dolga végezetten egy Barcelonába induló Amerikai felségjelzésű hajóra szállt és Spanyolországba utazott ahol kéthétnyi időt adott magának, hogy kiélvezze a Katalóniai főváros polgárháború utáni viszonylagos békéjét és egyedülálló szépségű kultúráját.

Miután kipihente magát, Nóra motorkocsit bérelt és a magas Pireneusok hófödte hegycsúcsai alatt kanyargó utat választva, a smaragdzöld színekben szikrázó alpesi völgyeken keresztül áthajtott Spanyolország Atlanti óceáni oldalára. Utazása alatt bízott, először a hajón majd a kocsija oldalán, büszkén lengedező amerikai lobogóban, és nem törődött a körülötte tomboló háborúval.

Bilbao kikötőjéből, miután megvesztegette a kapitányt és bemutatta neki amerikai útlevelét, Cork városba, Írországra hajózott. A nyílt tengeren, a semlegesség nyugodt érzésével, kíváncsian nézte, ahogy a francia partokhoz közel angol Spitfire vadászpilóták német tengeralattjárókat kerestek.

Írországból, Nóra egy amerikai utasszállító gőzösön kelt át az Atlanti óceánon és 1941. december hatodikán, Szombaton késő délután megérkezett New Yorkba.

Essex, Connecticutban kiállított születési bizonyítványa szerint Nóra 41 éves volt, de szomszédjai legnagyobb irigységére jóval fiatalabbnak látszott, mint hivatalosan bejegyzett kora.

A háború évei alatt, hazafias felbuzdulásból, Nóra a textil negyedben vállalt állást, ahol ejtőernyőket varrt és hajtogatott össze vállra erősíthető csomagokba. A háború befejeztével a Bank of Amerika cégnél kezdett el dolgozni, ahol hamarosan, mint a legelső felelős beosztásban lévő nő

banktisztviselő, jelzálogkölcsonőket engedélyezett az Európából es a Csendes Óceánról visszatérő katonák ezreinek.

A három nő, erdélyi boszorkányok száműzetésben, hamarosan feltalálták magukat Isztambulban. A város multikulturális élete, a vallási megszorításokon felülemelkedő felvilágosult kormányzata és lakóinak modern, más népekkel és vallásokkal szemben türelmes és megértő magatartása, nagyban segítette őket abban, hogy észrevétlenül beleolvadjanak, a háború dúlta Európa országaiból menekülők százezernyire felduzzadt tömegébe.

Nóra rendszeresen küldött nekik megélhetésükhöz elegendő pénzt, és rokonai, mint politikai üldözöttek Magyarországról, az Egyesült Államok Konzulátusánál feliratkoztak a bevándorlást kérelmezők listájára.

A követsége udvariasan informálta őket, a lista nagyon hosszú és legyenek türelemmel amíg, talán a háború után, rájuk kerül a sor.

A követségről kijövet Deirdre elégedetten vihogott, – mit számít egy pár év ide vagy oda, a lényeg az, hogy jól szórakozzunk, amíg itt vagyunk.

A boszorkánytrió nem mutatott érdeklődést a város híres templomai és mecsetjei és a görögkeleti ortodox emlékek iránt, inkább eljártak a bazárba ahol imádták a színesen nyüzsgő, emberi forgatagot.

Morna felkiáltott, – nézzétek ezt a temérdek selyemanyagot, és a szivárvány ezernyi színeiben pompázó ruhákat. Vehetnének belőlük és kiöltözködhetnének a modern idők divatja szerint.

Kirsten figyelmeztette társait, – inkább fekete fátylakat és válltól földig érő köpenyegeket kellene vennünk. Ebben az iszlámvallású fővárosban, nem lesz ajánlatos laza erkölcsű, könnyű nőnek látszani.

Morna, mintha máris mindent tudna a helybeli erkölcsökről, fitymálva és lenézően kijelentette, természetesen magyarul, hogy senki se értse, – ezek a mohamedánok beletennék mindenbe, ami meleg és mozog. Olvastam, abban a társadalomban, amely szigorúan különválasztja a férfiakat és a nőket, rengeteg az elferdült és beteges hajlamú alak.

Kirsten felfigyelt és Mornára villantotta szemét, – azt nem olvastad valahol, hogy hol lehet ezekkel a pervertekkel a legkönnyebben megismerkedni.

A bazár soknemzetiségű kereskedői nem értették a hitetlen nők zagyva nyelvét, ők csak portékájukat akarták eladni és meggyőző szavaik lavinaszerű áradatával elárasztva őket, erőszakosan rángatták az idegen kinézetű némberek kezeit vagy szemtelenül húzkodták ruhaujjait.

Egy napon, azonban nagy meglepetés érte őket. Egy, kopaszodó fején fezt viselő zömöktermetű árus megszólalt magyarul. – Az attól függ, mire akarják használni azokat a deviánsakat.

A három nő egyszerre elhallgatott és rámeredt a férfire.

Az folytatta, – micsoda ritka öröm, egyszerre három magyar asszonyt látni itt Isztambulban. Én vagyok a Béla bácsi, Budapestről, önök honnan vannak?

Kirsten meglökte Deirdret és odasúgta, – mondj valamit.

Deirdre óvatosan előrelépett, – Erdélyből, – felelte.

– Itt ragadtak, ugye, – a magyarul beszélő árus nem mutatott lelkesedést, másfele nézett és majdnem unottan másoknak kezdte mutogatni színes egyiptomi és afrikai kelméit és métertárúját.

Morna felbátorodott és megérintette a zömök férfi vállát, – maga mióta van itt?

Béla bácsi végigmérte a három nőt, *talán nincs pénzük*, gondolta, *nem nagyon úgy néz ki, hogy akarnak venni valami*, de azért válaszolt.

– Öt éve, én már itt majdnem bennszülött töröknek számítok. Drága hölgyeim, van maguknak pénzük? Pénznélküli idegeneknek ez egy nagyon veszélyes város. Különösen akkor, ha senkit sem ismernek.

Kirsten kissé gúnyos hangon megszólalt, – ne mondja. Tényleg?

– Akarnak a hölgyek dolgozni? Ismerek valakit, aki mind a hármuknak munkát tudna adni.

Morna méltóságában vérig sértve tiltakozott, – életünkben nem dolgoztunk még egy napot sem. Egyáltalán nem tetszik nekem az munkaajánlat.

– Hát ez nem olyan munka féle munka.

Deirdre felhúzta az orrát és gőgösen kijelentette, – Hát akkor milyen? Mi tisztességes, jó családból való hölgyek vagyunk. Remélem, maga nem akar minket eladni. Nem akarjuk háremhölgyként tengetni életünk valahol az afrikai kannibálok között.

Kirsten nem bírta megállni és mintha viccnek szánná elnevette magát. – A kannibálok nem járnának valami jól, drágán vett vacsorájuk őket enné meg ebédre.

Béla bácsi csillapítóan felemelte kezét és nemet intett. – Ilyesmiről szó sincs. Én rögtön láttam, hogy maguk a legfelsőbb úri körökből valók.

– Arisztokraták, – Kirsten kikottyantotta az igazságot, de a következő pillanatban elhallgatott, mert Deirdre, mintha egy piaci legyet csapott volna le, visszakézből szájon törölte fecsegő leányát.

Béla bácsi széles mosolyra derült. – A barátomnak éjjeli mulatója van. Ha a hölgyek tudnak táncolni, be tudom juttatni magukat.

Deirdre azonnal felismerte a lehetőséget és gyorsan válaszolt.

– Éjjeli mulató, mi úgysem nagyon tudunk aludni éjszaka és imádunk táncolni. – Deirdre arca hirtelen megkomolyodott és szúrósan ránézett Béla bácsira, – miféle tánc. Mi nem vagyunk hajlandók, mint olcsó prostituáltak mindenféle hasist füstölő részeges kliensekkel táncolni.

– Arról nincs szó, – Béla bácsi nemet intett és ránézett a hölgyekre. – magunk előadóművészek lesznek és örmény hastáncot fognak bemutatni. Ami valóban nemes elfoglaltság ezekben a háború okozta nehéz gazdasági időkben.

A három boszorkány egyhetes kurzust vett egy idősebb örmény táncosnő stúdiójában és a következő hat éven keresztül az Üszkidaren nevű, görög tulajdonjogú és Isztambul óvárosában lévő felkapott éjjeli kávéházban táncoltak.

A törzsvendégek kivétel nélkül férfiak voltak és bámulattal csodálták az erdélyi nők különleges és eredeti tánctechnikáját, ahogy a táncosok széles csípője, lejtett, forgott és himbálódzott asztaltól asztalig. A Tuzsoni arisztokratáknak nem volt semmi szégyenérzete, ha kellett szabadon hagyták keblüket és hajlandók voltak viselni bármi lenge öltözetet, sokszor semmi mást csak egy szalagokból és zsinórokból lazán összekötött rövid szoknyadarabot.

Szerelmi vágytól megszállott férfiak könyörögtek csókjaikért, egy pillanatért, hogy megérinthessék szoknyájuk szegélyét, egy titkos találkáért, de az erotikus táncosok válogatóság, szinte megközelíthetetlenek voltak.

Néha elfogadtak egy-egy italt, leültek egy magányos férfi asztalához, aki intimebben akarta őket megismerni, és mintha meginterjúvolni akarták volna az illetőt, szemtelenül kikérdezték.

A bájos arcú hölgyek könnyedén elcsevegtek jelentéktelen témákról, kiket ismer a férfi, vannak-e kapcsolatai a rendőrséggel, van-e az illetőnek egy, vagy kettő, esetleg több felesége, aki hazavárja szeretet urát. Vagyon és ingatlan, vagy előkelő rang nem érdekelte a három táncosnőt. Minél messzebből jött az új ismerős, mennél magányosabb és zárkózottabb életet élt, a nők annál kedvesebbek és barátságosabbak voltak hozzá.

Péter a görög tulajdonos, egy végtelenül kedves és joviális lélek, soha nem érdeklődött aziránt, hogy három táncscillaga, hogyan jön ki a klubnál kereset pénzükből és milyen melléküzlettel foglalkoznak magánidejükben. Fizetést nem adott nekik, de szíve igaz jóságából nagylelkűen megengedte, hogy megtartsák a táncaik közben összegyűjtött borraivalót.

Péternek nem tűnt fel, hogy a vendégek, akiket a három has táncosnő egyszer hazavitt, többet soha nem jelentek meg éjszakai kávéházában. Talán a véletlen játéka volt, hogy a hazakísérést követő napokban, a délutáni bulvárlapban rémtörténetek jelentek meg valami ismeretlen holttestekről, amik vérüket vesztve úszkáltak a Márvány tenger vizében. Mi köze lett volna ezeknek a borzasztó eseményeknek az ő mulatóhelyéhez, amit annyira kedveltek a kellemes szórakozást kereső és tisztes gondolkodású keresztény és felvilágosult gondolkodású mohamedán kliensek.

– Micsoda egy csodás hely, – Deirdre összegezte a három boszorkány Isztambuli benyomásait, – ilyen dolgunk századok óta nem volt.

Az évek gyorsan teltek. Ezerkilencszáznegyvenhétben, török útlevéllal, mint hontalan háborús menekültek Magyarországról, Deirdre, Kirsten and Morna megérkeztek New Yorkba.

Nórának azonnal feltűnt, hogy rokonai jóval fiatalabbnak látszottak, mint amikor hat évvel ezelőtt elvált tőlük. A három nő kitűnő hangulatban lépett le a hajóról és tele volt bolondozó életerővel. Az éghajlatváltozás felettébb kedvező hatással lehetett egészségükre.

Nóra elkocsizott velük a házhoz, amit a New York állambeli Pound Ridge városban, a Shad Road West utca legvégében vásárolt nekik.

A Connecticuti oldalról érkezve a kanyargós út gyorsan ereszkedett lefele a Mianus folyó meredek szurdokába és felettük, a százados

tölgyek és fenyők koronájából formált sötét mennyezet a leggyönyörűsegebb délidő alatt sem bocsátotta be a nap sugarait.

Nóra megállította a hatalmas Studebaker Champion automobilt az ingatlan zúzottkő kocsi behajtóján és rámutatott a házra.

– Amerikai otthonotok.

Deirdre fitymálóan mustrálgatta az épületet. – Nem néz ki valami nagy számnak. A Tuzsoni kastély ebédlőjében elférne az egész.

– Tuzson nincs többé, – Nóra felelte és kiszállt a Studebakerből. – Nagy szerencsétek volt, hogy éppen nem voltatok otthon, amikor a kommunisták leégették ősi kastélyotokat.

Kirsten is előredugta hosszú orrát, – mind a hármunk részére van ez az egy vityilló?

Nóra táskájából elővette a kulcsot és az ajtóhoz lépett, – három hálószooba. Bőven elégséges három összeférhető, békéstermészetű boszorkánynak. Menjünk beljebb, meglássátok, a ház belülről sokkal kényelmesebb és tágasabb, mint gondolnátok.

Morna volt az első, aki észrevételezte a ház és a hely előnyeit, – az a sűrű erdő, az jól néz ki a ház háta mögött.

Nóra kinyitotta az ajtót, – a telek háta mögött hatalmas erdő terül el, ami a Délconnecticuti Vízellátó társaság tulajdonában lévő természetvédelmi terület. A cég engedélye nélkül senki nem léphet be oda. Most már láthatjátok, hogy miért, ezért a privát elkülönítettségéért választottam nektek ezt a helyet.

Kirsten boszorkányos vigyorra húzta száját. – Okos gondolat volt, a hely nagyon talál a karakterünkhöz.

Nóra megrázta mutatóujját, – próbáljatok meg viselkedni. Ha tudomásomra jut, hogy váratlanul vérnélküli hullákat találnak a környéken, én leszek az első, aki bejelenti bűnösségetek a rendőrségen.

Deirdre méltatlankodva megrázta a fejét, – hogy tételezhetsz fel ilyesmit rólunk. Különben is, olvastam, Amerikában minden élelmiszerüzlet árul friss májat és véres marhaflekkenekeket.

Nóra belépett a házba, felgyújtotta a villanyt és Deirdrehez fordult, – na, látod. Életfenntartó vérplazmátokat Amerikában legálisan is be tudjátok szerezni.

Morna elbiggyesztette a száját, mint egy durcás filmcsillag, – mivel lehet itt Amerikában az időt agyon ütni? Mi nem szeretünk unatkozni.

Nóra megfelelt okvetetlenkedő unokatestvérének, – beiratkoztok iskolába. Mint ahogy az becsületes bevándorlókhoz illik, megtanuljátok a nyelvet, és kitanultok egy szakmát, amiből meg tudtok élni.

Deirdre megvonta a vállát, az utolsó szó az övé kellet, hogy legyen, – mondhatom, szép kis moderneskedő koncepció, de hát ilyen a női sors, azt kell csinálnunk, amit mondanak nekünk.

A három boszorkány valóban megpróbálta hasznosítani magát. Kirsten beiratkozott a Pace Universityre, White Plainsbe, pszichológus diplomát szerzett és a Mahopaci Középiskolában ő lett a curriculum tanácsadók főnöke. Morna ingatlanügynöki tanfolyamra járt és házakat kezdett árulni Westchester megye exkluzív városkaiban.

Deirdre? A legöregebb, ő már túl öreg volt, hogy valami újat tanuljon és jól kereső állásban elhelyezkedjen. Nóra vett nagynénjének egy antik és kuriózum műtárgykereskedést, White Plainsben a Waller Avenuen.

A hatás kedvéért, Deirdre beszerzett egy nagyméretű kristálygömböt, felöltözött cigányasszonynak és elkezdett jövőt mondani és gondolatokat olvasni. Tarok kártyákat vetett, a gömböt simogatta mialatt titokzatos ráolvasásokat duruzsolt. Ravasz hazugságaival szép pénzeket beszedett hiszékeny emberektől.

Egy napon egy fiatalember lépett be üzletébe és kissé borgőzös hangon megkérdezte, – Pálinkás Józsi a nevem, ha tudod, mond meg, hogy mire gondolok.

Deirdre érezte az alkohol szagát a férfi leheletén és gondolkozás nélkül válaszolt, – maga az ivásra gondol, ma már nem ivott maga túl sokat?

– Ittam, elég sokat, de közel sem eleget.

Deirdre ki akarta tenni a részeg alakot, kitartotta tenyerét és követelően kérte. – Két dollár.

Józsi böfögött egy alkoholszagút és kijelentette. – Ha maga tényleg tudna gondolatokat olvasni, akkor tudta volna, hogy én most költöttem el utolsó pennymet a sarki kocsmában és nincs pénzem.

Deirdre megfogta a fiatalember kabátját, – hát, ha így áll a dolog, Józsi, akkor pénz helyett, valami mást fogok elvenni tőled.

Józsi kissé kábultan megrázta fejét, – nincs semmim. Én valóban azért jöttem ide be, hogy megkérdézzem, tud-e nekem munkát adni. Maga egész nap magányosan ül ebben az üzletben, miért ne lehetnék én a maga testőre.

Deirdre megsajnálta az iszákos szerencsétlent. Nem tudta pontosan miért, talán a férfi nihilista filozófiája, vagy minden veszélyt semmibe vevő fatalizmusa keltette fel az érdeklődését. Naphosszat általában egyedül volt és rettenetesen unta magát. Mindig csak várt a nagyritkán betévedő kuncsaftokra, partnerre volt szüksége, elhatározta, hogy sanszot ad a fiatalembernek.

– Te, Pálinkás Józsi, felveszlek téged. Hirdetőcédulákat fogsz osztogatni nekem. Te leszel a szendvicsember, az élő hirdetőoszlop. Melleden és hátadon egy hirdetőtáblával fogsz fel és alá sétálni üzletem előtt. Ezen kívül a fullajtárom leszel és elintézel nekem dolgokat. A két dollárt meg majd levonom az első fizetésedből.

Józsi beállt Deirdrehez dolgozni és a boszorkány lassan kezdte megkedvelni a jó kedélyű fiatalembert. Szerette egyszerű, de világos gondolkodását, járdaszéli bölcsességét, zamatos vicceit és kocsmahumorát.

Hónapokkal később egy drogkereskedő vigéc kezdte meg tevékenységét a Deirdre üzlete mellett elhúzódó sikátorban. Deirdre kiküldte Józsit, hogy tanácsolja el a kábítószerest valami más vidékre.

Józsi kiment és szembeállt a drogos vagánnyal. – Hej, testvér, menj innen valahova máshova, amíg szépen kérlek.

A kémiailag előidézett örömek üzletszerű terjesztője gyilkos pillantást vetett Józsira, és belesüllyesztette jobb kezét kabátja bő oldalzsebébe. – Ki a fenő vagy te? Honnan kerültél ide és mit akarsz?

Józsi egyel több kupicával hajtott fel, mint kellett volna és nem ijedt meg semmitől. Kicsit megtántorodott és mutatójával mellbe bökte a kábítószerest. – Az ne érdekeljen, csak szed az irhádát és pucolj innen.

A vigéc balkézzel állon ütötte Józsit és jobb kezét kirántva kabátjából ráfogott egy feketére olajozott stukkert. – Ne ugrass már köcsög, szívódj fel gyorsan, és tűnj el a szemem elől.

A szóváltás zajára Deirdre is kijött az üzletből. – Csillapodjatok, legények, – mondta és félretolta a most már nekiszegezett pisztoly csövét. – Nincs szükség itt fegyverekre. – Deirdre nyugodtan ráemelte biztatón mosolygós szemét a drogosra, – inkább szeretnék veled valami komolyabb üzletet csinálni.

A drogos megnyugodott, – mire van szükséged? Néhány tízcentes füstölnivaló hasiszacskó, vagy nyolclabdás kokaincsomag, ha éppen szipkázni szeretsz az orrodon keresztül.

Deirdre mosolyra húzta száját, – szipkázás az jó, a szívózás meg menne, de nekem egy kilós csomagra van szükségem. A gazdag

kertvárosokban lakom és sok barátom van, akik nem szeretnek bejárni a városba ilyenfajta portékáért.

– Hozd a pénzt, és én hozom a csomagot. – a drogos válaszolt reménykedve, – ekkora mennyiséget biztonsági okokból soha nem hordok magamnál.

Deirdre óvatosan körbehordozta tekintetét, – ez a butik, ami itt nekem van, az egy tisztességes business. Vigyázni kell a hírnevemre. Inkább találkozzunk lent New Rochelleben, a Muskátli Motelben. Fehér Kati a nevem, ma este a 201-es szobában fogok várni rád.

A vigéc elkomolyodott, – Kati, a csomag ára húszezer dollár. Készpénzben, makulátlan, rejtjelezés nélküli százas címletekben hozd magaddal. Semmi trükk, ha átversz, rokonaid rendelhetik a koporsód.

– Nem lesz semmi probléma. Én még soha nem csaptam be senkit. Holnap este nyélbe üthetjük a dolgot. Mi a neved?

– Hívhatsz Kevinnek, – morogta a drogkereskedő és lassan eloldalgott.

Bent az üzletben Józsi arcára széles vigyor ült ki, – Nem tudtam, hogy maga ennyire szeret az orron keresztül felszipkázott porcukrot. Nagyon jó, talán én is feladom az alkoholt és áttérek a szipogatásra.

Deirdre gyilkos pillantást vetett alkalmazottjára, – utálok a drogozást. Csak nem akarom, hogy ez az alak lerontsa a környezetet.

Késő este három férfi állt meg Deirdre motelszobája előtt és az egyik megverte az ajtót. Deirdre a fotelben ülve nézte a televíziót és kiszólt.

– Nyitva van, bújjanak be.

Három jól megtermett pasas lépett be. Kevin középen volt és mindkét oldalról egy-egy, hosszú fekete esőkabátba öltözött, banditakülsejű mókus vette körül. Mindkét banditakülsejű géppisztolyt húzott elő kabátja alól és ráfogta Deirdre-re.

– Elő a pénzzel.

Deirdre nyugodtan ülve maradt. – Nem kell izgulni, – mondta, – fegyvertelen vagyok. A pénz az ágy alatt van egy aktatáskában. Meghoztátok a kiló cukorport, amit rendeltem?

Kevin kihúzott zsebéből egy átlátszó plasztik fóliába pakolt csomagot és Deirdre felé tartotta. – Itt van.

– Látott valaki benneteket bejönni?

– Nem. De ne húzd az időt, ide az aktatáskával.

Deirdre hirtelen mozdulatát a leggyorsabb szem sem tudta volna követni. Az egyik géppisztolyos férfi karját letépte és a vértől csurgó, fegyverét még mindig szorongató végtaggal bezúzta a másik koponyáját. Az összecsukló férfi kezéből kitépte a géppisztolyt és belenyomta az első mellébe. A fegyver a férfi hátán jött és elevenen lüktető szíve felpékelve rángatódzott a cső tátongó végén.

Kevin ki akarta rándítani pisztolyát, de a fegyver beleragadt hónalatti tokjába és nem tudta megmozdítani. Bakancsából másik pisztolyt húzott elő és ráfogta Deirdre-re. Meghúzta a ravaszt, de mielőtt a lövedék elhagyta a csövet Deirdre kirúgta a stukkert Kevin kezéből. Deirdre ujjai háromszorosára nőttek, körmei görbe héjakarmokká változtak és a megvadult nő lehasította a férfi arcáról az összes bőrt.

A pisztoly átrepült a szobán és vérző pofája ellenére Kevin utána vetette magát. Deirdre elgáncsolta Kevint és fejjel előre a férfi nekirepült a koktél asztal sarkának. Halántéka behasadt és szürkés agyveleje kifolyt a szőnyegre.

Deirdre beletörölte kezét az ágytakaróba. – Micsoda rendetlenség, három véres hulla, borzasztóan sajnálom, de ilyen nagy összeget biztonsági okokból soha nem hordok magamnál.

Deirdre nem nyúlt a plastik csomaghoz, otthagya ahova Kevin leejtette a kiló kokaint. Még egyszer körülnézett, megrázta a fejét és kiugrott az ablakon.

Deirdre elment ugyanúgy, ahogy idejött. Elégedetten, hogy jótettével a társadalmat megtisztította néhány drogkereskedőtől, lába közé csapta vastag copfba font haját, és aerodinamikus seprűnyélnek használva hosszú farkocsát, a jótékonykodó boszorkány hazarepült Pound Ridge-re.

Nóra ügyesen bedolgozta magát a banknál. Évről évre emelkedett a ranglétrán és végül, hivatalos születési adatai szerint hetven éves korában, aligazgatói rangban visszavonult. Banktisztviselői évein keresztül Nóra jelenősen hozzájárult a New Yorki építkezési konjunktúra finanszírozásához és kölcsönfolyósítási hatásköre a kezdeti tízezer dollárról, nyugdíjaztatásának idejére, tíz millió dollárra emelkedett. De ha szükség volt rá, az igazgatói bizottság egy tagjának ellenjegyezésével százmillió dollár nagyságú kölcsönöket is engedélyezhetett.

Serfőző Larry

Nyugalomba vonulása után, Nóra tisztos Social Security állami nyugdíjat és jelentős bankjáradékot kapott, és mint jótékonykodó intézményeket támogató idős hölgy kényelmesen élt 78th Streeti házában.

Újabb húsz év eltelte után Nóra egyre nehezebben tudta palástolni, hogy nem öregszik és egy utazási irodán keresztül hosszantartó tengerentúli programot állíttatott össze magának.

Elment Magyarországra. Ott örömmel konstataálta a kommunista rendszer összeomlását, végignézte a megszálló orosz katonaság távozását, és önfeledten élvezte az ország nemzeti megújulásának átmeneti éveit.

Mint saját unokája, Nóra 1994-ben visszatért Amerikába. Ugyanaz a név, ugyanaz a természet és arcvonások, a fiatal unoka beköltözött a nagymama East 78th Streeti házába és bemutatta az elhalálozott Telegdy Nóra végrendeletét az örökösödési bíróságnak. Minden komolyabb probléma és kérdezősködés nélkül az ifjú Nóra Telegdy beörökölte saját vagyonát és otthonát.

A szomszédok borzasztóan sajnálkoztak, amikor értesültek a kedves Telegdy nagymama idegen földön történt haláláról, de Nóra megnyugtatta őket. A nagymama utolsó kívánsága volt, hogy odahaza, a családi kriptában helyezték nyugalomra öreg csontjait.

Nóra új életet kezdetett. Ismét fiatal volt és gyönyörű, olyan modern ruhákba öltöztetett amilyenbe akart, egy igazi amerikai tinédzser lett belőle. Korábbi diplomái ellenére újrakezdte a középiskolát és 1998-ban osztályelsőként leérettségizett.

A farsangi bálszezonban, a hagyományos piarista bál szervezői tudomást szereztek, hogy a tehetsős és ifjú Telegdy kisasszony Magyarországról való, és mint elsőbálos leányt meghívták a Plaza Hotelben tartott előkelő estélyükre.

A bálra Nóra hófehér zsorzetruhába öltözött. A pántnélküli szabás vállait szabadon hagyta, és fodros szoknyájának uszálya a földet septe. Vacsora után megkezdődött a zene és, Deirdre és Morna társaságában, akiket kísérőinek kért fel erre a nagy alkalomra, Nóra, türelmesen ült az asztalnál.

Fekete haja hosszú loknikba göndörítve és karcsú nyaka tűzvörös korál láncsal ékesítve, az ifjú Telegdy leány elragadóan ártatlannak és szépségesnek nézett ki.

Egy huszár ezredesi ruhába öltözött úriember állt meg asztaluknál, összecsapta bokáját, meghajtotta fejét és Deirdre-re nézett.

– Bemutathatom magam? Gróf hátszegi Thurzó György vagyok, és ha megengedné, tisztelettel fel szeretném kérni kedves leányát egy táncra.

– Elbűvölően kedves, – Deirdre válaszolt és szeme sarkában apró gúny ült, – unokahúgomnak nem hiszem, hogy lenne ellenvetése. Elviheti egy fordulóra, de hozza vissza hamarosan, mert szegénykém olyan fiatal és felettébb szégyenlős.

Nóra felállt, gyilkos pillantást vetett nagynénjére és elfogadta a gróf kinyújtott kezét.

Óvilági eleganciával, az öttagú zenekar egy régi bécsi keringőt kezdett játszani.

Fordultak egy párat és lágy, mély hangján Thurzó udvarolni kezdett. – Micsoda dicséretreméltó tradíció ezeknek a báloknak a megtartása. Felemelő érzés tudni, hogy vannak még olyanok, akik nem engedik hagyományainkat elhalni.

Nóra játszi könnyedséggel lépegetett a klasszikus keringő hullámzó ritmusára, és vállait kissé hátra hajlítva tisztes távolságban eltartotta magát táncpartnerétől.

– Maga egy igazi gróf? – kérdezte kissé kételkedve.

Thurzó fölényesen mosolygott, – Igen, valódi. Nem vagyok azok közül való, akik meséket találnak ki kommunizmus előtti rangjukról és státuszukról.

– Merrefele vannak ősi birtokaik?

– Ahogy a nevem mondja. Hátszeg környékén, Hunyad megyében, Erdélyben.

– Mikor hagyta el Erdélyt?

– 1944-ben, természetesen. Mindent elveszítettünk, kivéve a büszkeségünket. De miért kérdezi? Maga túl fiatal ahhoz, hogy azok a rettenetes idők érdekeljék.

– Annyira nem vagyok fiatal, és nem akarom elfelejteni őseim hazáját.

– Szülei is itt vannak Amerikában?

– Sajnos szüleim már nagyon régen meghaltak. Egyedül vagyok.

– Egyedül? Maga nagyon fiatalnak látszik ahhoz, hogy egyedül éljen.

– Beörököltem nagyanyám házáat. Hatalmas épület az East 78th Streeten. Ott lakom a szolgámmal meg a macskámmal.

A rövid, könnyed társalgás felvillanyozta Thurzót. *Egy magányos árva, egy hatalmas ház a világ legdrágább helyén, igaz lehet ez?* Mintha hímes tojások között járna, olyan óvatosan kezdett lépkedni. Szerető nagyapai tónusra fordította hangját és megpróbálta megnyerni Nóra bizalmát. – A nagymama régi háza tele lehet felbecsülhetetlen értékű műkincsekkel és pótolhatatlan emlékekkel. Bocsánat, de nem jegyeztem meg a családi nevüket.

– Telegdy. Telegdy Nóra vagyok.

Sötét tervek intő előjele, egy megfoghatatlan sötét árnyék suhant át Thurzó arcán, ahogy válaszolt. – Hallottam a maguk családjáról. Századokkal ezelőtt észak Erdélyben voltak óriási birtokaik. Elszomorító veszteség, hogy férfiutód nélkül maradt a nagymúlttal büszkélkedhető Telegdy nemzetség.

Nóra halkán felsóhajtott, – Igen, nagyapám és apám is korán elhaltak. A címet és a nevet egyedül én örököltem be. Többi rokonaim mind leányági leszármazottak. A grófi rang egyedül reám szállt, én vagyok Tuzson örökös grófnője.

Az emlékezés könnyeket csalt Nóra szemébe, de leány nem akarta, hogy táncosa meglássa fájdalmát. Inkább elnevette magát és továbblejtett a keringő ritmusára, mintha nem fájna neki a szörnyű veszteség és a rettenetes múlt.

– Bocsásson meg grófnő, hogy ily kéretlenül tolakodom, – Hátszeg ura kicsit gyorsabban és izgatottabban kezdte forgatni partnerét, – de nagyon orcátlannak tartana, ha meg szeretném kérni arra, hogy megengedje, hogy megnézhessem az otthonában fellelhető magyar nemesi kincseket és családi emlékeket.

Nórának imponált az öreg úriember. Hiányzott neki a Viktorral megszokott századfordulói finom udvariasság és úri modor. Kezdte magát jól érezni az idős férfi erőteljes karjaiban és kedvesen válaszolt.

– Éppen ellenkezőleg. Megtiszteltetésnek venném, ha eljönne hozzám. János szolgám a konyhaművészet mestere. Jobb vacsorát készít, mint a legkiválóbb Budapesti főszakács.

– Tiszteletemet tehetem a következő szombaton?

– Remek. A 78th Street északi oldalán, a Fifth Avenuetől befelé a negyedik ház a miénk. Várni fogom magát.

Thurzó meglátogatta Nórát, élvezte a remek vacsorát, gyönyörködött a festményekben, belelapozott a könyvekbe, de leginkább méltányolta vendéglátójának és rokonainak kifinomodott modorát és honfitársi vendégszeretetét.

Sok kellemes este és összejövétel után Nóra egy kéréssel állott elő.

– György, maga egy szakavatott ügyvéd, elintézhethet nekem egy kis dolgot.

György készségesen bólintott, – bármit.

– Anyakönyvi kivonatra van szükségem.

György elcsodálkozott, – hogyan, magának nincs születési bizonyítványa. Azt hittem legálisan van ebben az országban.

– Igen legálisan. De én majdnem százötven évvel ezelőtt jöttem ide. Eredeti állampolgársági papírjaim már régen lejártak. Idejétmúlt dátumok vannak rajta, amit lehetetlen lenne egy hivatalos helyen megmagyarázni.

– Higgye el, Nóra kisasszony, – Thurzó finoman megköszöri torkát, – én már nagyon sok hihetetlen történetet hallottam.

– Nem olyat, mint az enyém. Valójában ezerhatszázötben születtem és most papíron újra kellene, hogy szülessek. Be akarok iratkozni a Columbia Egyetemre és a dékáni iroda ragaszkodik ahhoz, hogy bebizonyítsam korom. Lehetetlen lenne velük elhitetni, hogy négyszáz éves vagyok.

Thurzó átnyúlt az asztalon és megérintette Nóra kezét. – Földöntúli hatalmak gondviselése hozott minket össze. Nagyszüleimtől hallottam a maga családjáról. Én magának mindent elhiszek, amit mond az nekem tiszta igazság.

– Tudna nekem egy anyakönyvi kivonatot szerezni? Egy olyan 1980 körüli dátummal.

Thurzó magabiztosan hátradőlt székében, – természetesen. Jó kapcsolatban vagyok több kórházzal és New Yorki anyakönyvi hivattal ahol a városban történt összes születéseket és halálozásokat bejegyzik. Bejegyeztethetem magam, mint az ön édesapja és mondhatjuk például azt, hogy a gyermek édesanyja gyermekágyi lázban szülés után röviddel elhalálozott.

Nóra megszorította az öreg gróf kezét, – legyen úgy, György papa, de a Telegdy név használatához ragaszkodom.

Serfőző Larry

Megtörtént a dolog. A város új anyakönyvi kivonatát állította ki és Nóra beiratkozott a Columbia Egyetem Gazdasági és Üzletvezetési Fakultásának nappali tagozatára. Thurzó György elválaszthatatlan barátja lett a Telegdy háznak, ami kellemetlenség öt rövid év alatt Nórának több millió dollárjába került.

Költséges megoldás volt, de legalább, Nóra ügye el lett rendezve, mondhatni úgy, a következő hatvan évre.

Huszonegy éves korában, természetesen csak papíron, Nóra nagykorú lett és elege lett abból, hogy György papa, lelkiismeretlenül fosztogatja vagyonát. Többet nem volt hajlandó Hátszeg grófjának pazarló életmódját anyagiakkal szubvencionálni.

A kapcsolat kezdetben élénken virágzó rózsái hamarosan elhervadtak.

Huszonkettedik Fejezet

Thurzó sejtette, Keith fontos információt próbált eltitkolni előtte. Zavaros bioenergia elméletével csak takargatni akart valami lényegesen jelentősebb dolgot.

– Az adatbeszerzés és tárolástechnika korát éljük, – mormogta magában. – Egy kis ipari kémkedés az én kedvenc védencem, Walker Keith munkálkodásairól nem fog túlzott nehézségekbe ütközni.

Feltárcsázta komputer szakértő barátját, Ozark Arthurt. Arthur egyedül élt és dolgozott Montauk, Long Island távoli csücskében lévő házában. A maga embere lévén, Arthur nem ragaszkodott a kötött munkaidőhöz, és teljesen szervezetlen életmódot élt. Éjszaka dolgozott, nappal aludt, és csak akkor evett, ha éhes volt vagy unatkozott.

Arthur komputer rendszereket állított be és javított a rendőrségeknek, magándetektíveknek és üzleti vállalkozásoknak, akik általában a törvény hozásával és betartatásával voltak kapcsolatban.

Arthur úgy vélte, saját maga a törvény felett áll, és nem kell betartania a törvény minden apró betűvel szedett paragrafusát. Arthur időközönként teljesen kimerítette agytekéje törvénytisztelő felének kapacitását, egészen addig, hogy alkohol nélkül is kábultnak érezte magát, és ugyanakkor kanos lett, mint egy mintagazdasági baknyúl. Nőszülni nem nőszült, de még csak egy barátnőt sem tartott annak ürügyén, hogy neki ilyenforma földhözragadt aktivitásokra nincs ideje. Arthur inkább hosszú, magányos sétákat szeretett tenni a széles homokdűnék között vagy a nedves fövényen ahol boldogan szedte lábait az Atlanti hullámverés dübörgő morájára.

Hétköznaponként általában nem volt sok fürdőző a tengerparton és a komputer szakértő ezeket a csendes napokat választotta sétáira. Az IGA ételmisszer áruháznál leparkolta gépkocsiját és izgatott reménységekkel indult társkereső útjára.

Néha Arthur a dűnék koronáján magasra nőtt tengeri füvek között szeretett andalogni, ahol lehúzhatta fürdőruháját. Apróra hajtotta a lenge ruhaanyagot, széles karimájú szalmakalapja alá tette, és mezítlábasan taposva a homokot, anyaszült pucéran órákig keleti irányban ment majd a naplementét követve visszatért nyugatra ahonnan elindult.

Magányos ösvényén Arthur néha hasonló gondolkozású személyek, kizárólagosan férfiak, útját keresztezte. A homokban elmélyülten ücsörögve egy parányi törülközőn, a várakozók szégyentelenül mutatták merev felajzottságukat minden arra sétáló nudista gyaloglónak.

Arthur ilyenkor megállt és gyorsan múló ismeretségeket kötött.

Miután az alkalmi pár belelőtte puskájuk lövedékét a homokba, hiszen Arthur az oktalan mániákusság határáig betegesen félt mindenféle fertőző nemi betegségektől és mindig ragaszkodott a három lépés távolság megtartásához, hősünk teljesen kielégülve továbbsétált, egészen vissza automobiljáig.

Hát imigyen munkálkodott és élt Thurzó György megbízható komputer szakértője.

Thurzó kérését követő éjszakán, Arthur kivette a garázból csukott, business automobilját. A kissé átalakított, korábban elektronikus megfigyelésekre használt masinát, hónapokkal ezelőtt egy kizárólagosan meghívottak részére tartott rendőri aukción szerezte be.

Arthur behajtott a városba és leparkolt a 78th Streeten, nem egészen hatvan méterre a szobától ahol Keith Walker dolgozott antianyag elméletén.

Keith, mint egy kuvikbagoly, szintén éjszaka szeretett dolgozni. Keith ritkán kapcsolta le az internetet és Arthurnek nem ütközött nehézségekbe betörni a tudós matematikus komputerjébe.

Arthur nyugodtan böngészett Keith elektronikus dossziéiban miközben fülhallgatón keresztül Thurzóval beszélgetett.

- Bólyai János életmunkájának összefoglalása.
- Nem jó, nem érdekel, – Thurzó felelte.
- Életem Nóra oldalán, regény, szerző: Keith Walker.
- Szentimentális marhaság.
- Magasabb rendű differenciálegyenletek állandósítható megoldásai.
- Nem, túlságosan komplikált. Az a mokus lehet, hogy nem ügyvéd, de úgy néz ki komolyan ért a felsőbb matematikához.

Arthur egyik file után a másakra kattintott, és beolvasta a címeket.

– Az antianyag lefejtése és elraktározása, tudományos értekezés, Keith Walker munkája.

Thurzó felkiáltott, – megvan. Ez az. Tudsz egy másolatot rögzíteni a te komputereden?

– Már meg is van, – Arthur felelte.

– Küldj nekem egy példányt a fax masinán. Erre az elméletére kíváncsi vagyok. Tudni akarok mindent, amit ez a Walker tud.

Thurzó hajnalig fent maradt. Az első betűtől az utolsóig átolvasta a tanulmányt és másnap reggel felhívta Hambleton Davidet, a General Olaj Társaság energiakutatási divíziójának igazgatóját.

David és György barátsága a Koreai háború idejére volt visszavezethető. Később, a Vietnámi háború alatt, David élelmezési rációkat szállított az amerikai katonaságnak. György tanácsára, David naponta tízezer csomagot küldött ki és húszat számolt el a Pentagonnak. Nap-nap után és éveken keresztül a differencia csinos summára szaporodott.

Amikor a kommunisták 1975-ben elfoglalták Saigont az elszámolási nyilvántartások eltűntek. Az előretörő Észak Vietnámi csapatok érkezését megelőző napon, mint titkos katonai adatokat, György and David sietve elégette a katonaság élelmezés nyilvántartásának összes könyvelését. Csak a pénzt tudták átmenteni, amit lezárt fémböröndökben, végig boldogan vigyorogva cipeltek el a Fülöp Szigetekre, a legközelebbi kapitalista bankig.

Alkalmas időben, évekkel később, az egész vagyont átutaltatták egy magánbankházhoz, az Amerikához közel fekvő, Karib tengeri Cayman szigetre. Miért ne párosították volna össze a praktikus megoldást és a trópusi paradicsom nyújtotta gyönyöröket?

Mindez hosszú idővel ezelőtt történt és nyom nélkül feledésbe merült.

Az elkövetkezendő évek folyamán David ügyesen fektette be a háborús kereset reá eső részét. Geológiai formációkat kiértékelő és olajfúrási céget alapított és tíz esztendővel később sikeres vállalkozását eladta a General Olaj részvénytársaságnak. A szerződés titkos zárlata az eladott cég korábbi tulajdonosának, divízió főigazgató rangban, jelentős fizetéssel járó örökös állást biztosított.

Serfőző Larry

Ravaszul időzített szekció eladásokkal, leányvállalati leválásokkal és köztulajdonú részvényajánlatokkal, David milliárd dollár nagyságú profitokat keresett, amivel méltán kiérdemelte business partnereinek csodálatát és gyors előmenetelt biztosított magának a cég legfelsőbb vezetői között.

Barátjától eltérően, György csak ügyvéd akart lenni. Pénzéből berendeztette és fenntartotta elegáns Manhattani irodáját.

– David, – Thurzó óvatosan kezdte a telefonbeszélgetést, – hogy mennek a dolgaid mostanában?

– Nem éppen rózsásan, – David kissé leverten üdvözölte barátját, – komoly összegeket veszítek azbesztfertőzéseken alapuló pereskedéseken. Nem nagy summák, hogy bárkinek is feltűnjön, de veszteségeim lassan elérik az első trillió dollárt.

– Ne aggódj, – Thurzó készségesen felajánlotta segítségét, – egy eszményi lehetőséget fedeztem fel. Jelenlegi kellemetlen kátyúdból ajánlatom játszi könnyedséggel tudna kihúzni.

David megbízott Györgyben. Barátságuk gyökere, ebben az esetben a szó szoros értelme szerint, mélyre húzódott és évezredekkel ezelőttre volt visszavezethető. Egy titkos testvériség földgolyóra kiterjedő hálózata, tagok százai önzetlenül támogatják egymást, ha segíteni kell egy mindenkiért és mindenki egyért, ez a szervezet volt az ő közös eredetük.

David magyarázkodni próbált, – György, te meg én, mind a ketten nagyon jól tudjuk, az Iraki homokdombok alatt temérdek olaj van. De az ördögátka lázadók ott nagyon megnehezítik dolgunk és lehetetlenné teszik a szükséges modernizációt.

György szomorúan morfondírozott. – Nem tartom ajánlatosnak visszatérni őseink földalatti birodalmába, és újra kezdeni a versengést a halottak királyságának hatalmas démonaival. Mi feldolgoztuk magunkat a felszínre, itt fent sokkal jobb lehetőségek vannak. Csak be kell tartanunk a játékszabályokat és a gyanú árnyékát is el kell kerülnünk. Itt fent számos vallás van, protestáns prédikátorok, ördögűző katolikus papok, zsidók, akik csak a tényekben és a szemmel láthatóban hisznek, meg egy milliárd fundamentalista mohamedán. Egy lépéssel a tömeg

előtt kell haladnunk, így majd könnyen manipulálhatjuk a hiszékeny csőcseléket és mégis a törvény határain belül tudunk maradni.

David válaszolt és rekedt mély nevetése szinte megrángatta a telefonvonalat, – vagy megváltoztathatjuk a törvényt, ha megvásároljuk a nép képviselőit. Öreg kamerád, ezt én mind tudom, hova akarsz kilyukadni okoskodásoddal?

– Találkoztam egy földi halandóval, egy tudományos lángész, de betegesen zavarodott szerzet az illető.

David közbevágott, – perfekt kombináció. Felkeltetted érdeklődésem, hallgatlak.

– Walker Keith a neve, akiről beszélek, – György hanghordozása izgatottan reménykedővé vált. – Ez az egzaltált ürge sokkal többet tud, mint amennyit gondol, és ráadásul egy meglehetősen szószátyár alak. Mindezek tetejébe még, ez a Walker valahogy elnyerte mostohalányom, Telegdy Nóra bizalmát.

– Igen, Nóra, – David unott hangja egyszerre életvidámmá vált, – a szerencsétlen, boszorkány létere úgy viselkedik, mint egy félrevezetett idealista. Ismertem az anyját. Beleváló egy fúria volt, a mi fajtánkból származott az biztos. Imádtam, amiket csinált azokkal a jobbágyleányokkal.

György sóhajtott, – igen, Erzsébet érdekes egyéniség volt. Kár, hogy nem tudtunk megegyezni az örökösödési vitában. A beörökölt vagyont Erzsébet nem érdemelte meg. Házassága avval a vallásszabadság élharcosa, kálvinista fejedelemmel, Bocskai Istvánnal mindössze pár évig tartott.

David nyugtatta barátját, – régmúlt történelem, te azt tetted, amit kellett tenned, soha ne törődj vele.

György megköszörülte torkát és kissé lamentálva folytatta, – nem gondoltam volna, hogy a leány túléli a török rabságot. Öt éves volt a kis vadmacska, nem hiszem, hogy emlékezne arra, hogy én személyesen vezettem anyjának elhurcoltatását, de mégis, úgy vélem, valamiért mostanában, mintha orrolna rám és nem bízna bennem.

Davidet ez már nem érdekelte. Türelmetlenül belevágott György szavába. – Na és ha nem bízik benned, hova akarsz kilukadni ezzel?

– Ajánl egy zsíros állást ennek a Walker Keithnek. Walker kiváló tehetség, most is egy kimeríthetetlen energiaforrás felfedezésén dolgozik.

David nem hitt a fizikai lehetetlenségekben, kételkedni kezdett barátja ajánlatának gyakorlati hasznában. Ásított és unottan kérdezte, – miféle energiaforrásról beszélsz?

– Hallottál az antianyagról, nem? A világegyetem legtisztább és legelterjedtebb energiaforrásáról.

David kis gondolkozás után válaszolt. Kétkedő hangsúlyozásába némi sajnálkozás is vegyült. – Nem termelhető ki, nincs gyakorlati jelentősége.

–Ellenkezőleg. Keith felfedezett egy gyakorlati módszert az antianyag kitermelésére és célzásokat tett arra, hogy Nóra teste elraktározza ezt a szuperhatalmú anyagot és Nóra akkor használja fel ezt a kozmikus energiát, amikor akarja.

– Mit értesz ez alatt?

– Tedd be Keith-et valami magas beosztásba. Titokba, Nóra nem szabad tudjon róla. Nóra és Keith barátságán, mondhatnám szerelmén keresztül, és a legény velünk való együttműködésével, mi tanulmányozhatnánk és felfedezhetnénk a Nóra testében rejlő antianyag raktározó mechanizmus titkait.

David gyakorlatiasabb megoldást szeretett volna, és gyanakvóan megkérdezte, – Nem lehetne inkább Nórárt alkalmazni vagy nagyobb összeget felajánlani együttműködéséért? Nem egyenesebb és gyakorlatiasabb dolog volna az?

György ellenkezett, – nem. Nóra túlságosan sok időt töltött valami őrült ókori népekkel a Pilis hegyeiben, Budapestről északra és teljesen megbolondult. Olyasmikbe hisz, hogy jót kell tenni, segíteni kell a szerencsétleneken, földöntúli erejét az emberiség javára akarja használni.

David osztotta György véleményét, – mondhatom, ez egy valóban, kitekeredett és haszontalan koncepció.

– Igaz, – György válaszolta, – például itt van a kommunizmus. Elméletben jól hangzik, a valóság meg az, a nagy tömeg olcsón dolgozik és néhány vezető funkcionárius meggazdagodik.

David alátámasztotta barátja véleményét, – Sztálin, a leghíresebb kommunista, nem ő volt az, aki milliókat kényszerített be a Szibériai munkatáborokba.

– Igen, de Sztálin nem volt elég okos, a végén minden nyilvánosságra került és holttestét kirakták a mauzóleumból. Az igazi ügyesség abban rejlik, a tömegeket arra kell rávenni, hogy maguktól,

egy jobb jövő reményében áldozzák fel életüket, és önként dolgozzanak addig, amíg össze nem esnek.

David hangosan röhögve felnyerített, – semmi kivetnivalót nem találok ebben az elméletben.

– David, – György folytatta meggyőző hangon, – nem akarok messzire elkalandozni a témától, amiért hívtalak. Vedd állományba ezt a Keith Walkert és fizess neki vagy kétszázezer dollárt évente. Vásároljuk meg a lelkét, a renegát meg fogja nekünk szerezni Nóra titkait.

David nem volt teljesen meggyőzve és megkérdezte, – és ha nem, mi lesz akkor, ha Walker minket csap be?

György kivágta tromfkártyáját, – akkor, utolsó lehetőségként erőszakot fogok használni. Bízz bennem. Mi ketten egy és ugyanazok vagyunk. Van egy pár nagyon kellemetlen és felettébb fájdalmas módszerem, amivel meggyőzhetem ezt az én drága, de néha engedetlen és független gondolkozású mostohaleányom.

Az erőszak említése meggyőzte Davidet és belegeyző hangon befejezte a beszélgetést.

– Akarom ezt az alakot. Felhatalmazlak, hogy ajánlj meg neki, amennyit kér. Mutasd meg neki, hogy a pénzzel mit lehet csinálni. Lásd meg, hogy hogyan élünk mi gazdagok. És ha mindez nem elég, alkalmazz csalárdságot, zsarolást és fenyegetést. Walker senkinek sem mondhatja el antianyag kitermelési és raktározási teóriáját csak nekünk.

Huszonharmadik Fejezet

Nóra elmosolyodott és válaszolt Keith kérdésére, – Akármikor levehetsz egy pár nap szabadságot. Végeredményben vakáció idő és fizetett betegnapok járnak neked. Nem olyan régen orvosi biztosítást is kötöttem számodra.

Keith hangjában volt egy parányi sértődöttség, – ez nagyon úgy hangzik, mintha én csak egy alkalmazott lennék itt.

Nóra Keithre villantotta éjfekete szemeit, – Keith, én kedvelek téged, és éppen azért nem akarlak megrövidíteni. Semmi hasznom nem lenne abból, ha beteg lennél és nem lenne pénzed orvosra vagy gyógyszerekre. Menj, vedd ki a vakációdát és pihend ki magad. Amikor visszajössz minden ugyanúgy lesz, ahogy elmentél. Ne félj semmitől, te az én meghitt családi környezetemhez tartozol.

– Köszönöm, Nóra, – Keith felelte és hangja megcsuklott az elérzékenyüléstől. Keith jobban szerette Nórát, mint azt a leány valaha is felfoghatta volna. Természetesen hiányzott neki a szexuális kapcsolat, de ha Nóra fizikai lényére gondolt, a testére, amely oly csábítóan rejlett ruhája alatt, Nóra minden mozdulatában annyi erotikát érzett, hogy a nő pusztá közelsége állandó szerelmi felajzottságban tartotta, egy kielégíthetetlen, állandósult odaadás állapotában, aminek megszűnését soha többé nem tudta elképzelni. Éppen ezért, kissé bántotta, hogy Nóra olyan könnyen beleegyezett, hogy a hétvégét ne együtt töltsék.

Péntek reggel Keith beszállt a limuzinba és meglátta Thurzót. Lábaik arrogáns kényelmességgel keresztbe vetve, a ravasz ügyvéd hanyaveti módon terpeszkedett a hátsó ülésen és fölényes kézmozdulattal a kocsiba beépített bárszekrény felé mutatott.

– Válaszd ki kedvelt mérgedet, nálunk a világ minden itala megtalálható.

Keith leült Thurzóval szemben, térdeit szélesre engedte csúszni és magabiztos mosollyal válaszolt, – jól van, megpróbálom a te híres Chivas Regal italodat.

A limuzin átvágott a Central Parkon, és New Jersey fele keresztülhajtva a György Washington hídon, a vállalati sofőr kivitte őket a Teterboro-i magánrepülőtérre.

Kevéssel később a repülőtér futópályáján állva Thurzó egy vállalatigazgató megvető arckifejezésével nézte, ahogy a sofőr felcipelte csomagjaikat a várakozó Learjet 35 modellű repülőgép csomagterébe.

Keith felment a gép mellé tolt lépcsőn és belépett az utastérbe és meglepetésében felkiáltott, – micsoda kényelmes bőrülések. Itt aztán ki tudom nyújtani hosszú lábaim.

Thurzó örvendve konstataulta a naiv bámulatot, ami Keith arcára kiült.

– Ez semmi, nézd meg a bár, és majd ha hozzák az ételt, akkor csodálkozz. Kaviár, nassolnivalók, trópusi gyümölcsök és friss halsaláták. És az italválaszték, a hűtő meg van rakva a legjobb francia borokkal, egy tucattal is megköstölhatsz belőlük.

Keith élvezettel harapott a finomságokból, kortyolt egyet poharából és kinézett a gép ablakán.

A Bronx és Queens között elnyúló tengeröblön át a gép egy kis sziget felett repült. A szigetről nem vezetett semmi híd a város felé csak egy kompikötő állt magányosan az egyik végében. A hatalmas kődarabokkal védett partok mentén dúslombú fák hajoltak a víz felé, de a fátlan belső területen, mintha egy elhagyott város utcái és házai lennének, hosszú sorokban, terjedelmes földhalmok álltak glédában. Két gazzal benőtt sor között kifelé haladva, kétemeletnyi magasságig megpakolva és feszülő kötelekkel terjedelmes platformjára erősítve, egy teherautó koporsónagyságú faládákat vitt valahova.

– Mi az? – Keith kérdőleg biccentett lefele fejével.

Thurzó felnevetett mintha tréfálkozna, – a New Yorki nincstelenek temetője. Vagy az én Nekropoliszom ahol legjobban szeretek sétálgatni, ha rám szakad a depresszió.

Thurzó öröme ellenére a látvány jeges zuhanyként hűtötte le Keith alkohollal fűtötte jókedvét.

Három órával később a lökhajtásos gépmadár, a 41-es országút és a Mexikói Öböl azúrkék vize között, szállt a Floridai Marco Island exkluzív üdülőhely repülőterének keskeny futópályájára.

A látvány, a vakítóan éles napfény, amely ragyogóan tükröződött vissza a tenger kristálytisza vizéről és a finom fehér homokról, a belső hajóutak és a lagúnák a pasztellszínekre festett kastélyok között, a trópusi növényzet meg a lengedező pálmafák a gondozott kertekben és magánhajók tömege kikötve expanzív dokkokhoz; a gazdagság pazar miliője lélegzetelállító hatással volt Keith-re. Az összhatás, a vitorlások, jachtok és áramvonalas testű versenycsónakok ezrei, melyek teleszórták a finoman hullámzó és a messzi horizontig terjedő vízfelületet és a felséges csend, amelyet a távoli motorok duruzsoló dorombolása csak megerősített, megnyugtatta Keith lelkét és eloszlatta kétségeit.

Keith készen érezte magát a földi paradicsom megtapasztalására.

Rövid kocsis hajtásnyi távolságra a repülőterétől, Thurzó társaságában Keith megérkezett egy magas kőfallal körülvett terjedelmes kastély kovácsoltvas kapujához.

A kapu automatikusan kinyílt és behajtottak. Belül kertészek tucatjai dolgoztak a virágágyásokon. A ház főbejáratánál kiszálltak és egy inasfiú, fehér ingben és csokornyakkendőben öltözve, elvitte leparkolni kocsijukat, visszatért és felcipelte csomagjaikat az emeleten kijelölt szobáikba.

– Öltözzünk át valami kényelmesebb ruházatba, – Thurzó javasolta, – és menjünk le a medence mellé, a ház hölgyei már várnak ránk.

– Elfelejtettem szandált és úszónadrágot hozni, – Keith szabadkozott zavartan.

Thurzó legyintett és egy cseppet sürgetően rászólt Keith-re. – Ne csinálj problémát semmiből, végy magadra a fürdőszobából egy fehér frottírköpenyt, és ne hagyj magadon semmi mást. Ebben a házban nem érvényes az öltözködési etikett. A magam részéről a teljes nudizmus híve vagyok.

Keith hitetlenkedően morfondírozott, – nem. Azt talán nem, bár ha szabály a hölgyekre is vonatkozik, nem leszek semmi jónak elrontója.

Lent a dísztéglákkal kirakott úszómedence körülötti udvaron, két vonzókülsejű fiatal nő várakozott a két New Yorki vendégre.

– Jen, – bólintott kedvesen az egyik és a másik enerváltan Keith fele nyújtotta kacsóját. – Glória.

– Örvendek, akarom mondani, el vagyok bűvölve, – Keith dadogni is alig tudott zavarában.

– Nincs neved? – Glória szemében csalafinta kihívás csillogott, – hova való vagy?

– New York, akarom mondani Atlanta, Keith, az én nevem Walker Keith, – Keith idegesen motyogott és nem volt képes Glória szemébe nézni. Szemei mintha odaragadtak volna a leány kerekded duzzadó combjaira és hasa aljára.

Mindkét fiatal nő anyaszült meztelen volt. Egy darab ruha nem volt rajtuk, de ékszerekkel tele voltak aggatva. Ametiszt függővel ékesített nyakláncuk leérték szilikon betéttel degeszre tömött kebleik közé, mellbimbóikon aranygyűrűk lógtak áthúzva, köldökeikben gyémántcsillagok ragyogtak, és vastag aranylánc övezte széles és rugalmas hússal kitömött kerek csípőiket.

Egy inas sietett hozzájuk a ház felől. Fehér pincérkabátot viselt és alázatos arccal kérdezte Thurzót, – uram, az ebédet a medence melletti asztalnál szolgáljam fel?

A lányok kuncogtak, – John, hozzon valami delikátot, de ne túl sokat. És terítsen csak itt kint, bent túlságosan hideget csinál a légkondicionáló berendezés és mi lusták vagyunk felöltözni.

John Thurzóra nézett és az beleegyezően bólintott.

Ebédidő alatt Glória Keith mellett ült és keze, az asztal alatt Keith lábai közé tévedt.

A leány nézése vizsgálódva kereste Keith arcán a reakciót és kokettálva kérdezte, – Keith, cukorfalatom, milyen businessben keresed a megélhetésedet?

– Egy tőzsdeügynöknek vagyok a tanácsadója. – Keith válaszolta és nem tolta el a leány egyre mélyebbre kalandozó ujjait.

Szuperfinanszírozási pozíció és magas jövedelem, – Glória megpróbálta kioldani Keith fürdőkabátjának övét, – dobod le ezt a vastag nyavalyát, hógutát fogsz kapni ebben a melegben.

– Nincs melegem, – Keith ellenkezett és szorosabbra húzta a frottírköpenyt dereka körül.

– Egy olyan baráttal, mint György, – Glória tovább csicssergett csilingelő hangján és két ujjá közé fogta Keith férfiasságának hegyét, –

Serfőző Larry

Keith, te számos kiváló és befolyásos emberrel fogsz találkozni és hamarosan te is közülük való leszel.

Keith érezte vérének lágyékába rohanó áradatát, és egy pillanat alatt előntötte a keményre merevítő forró vágy.

– Nahát, – Glória felkiáltott, – téged aztán jól megáldottak ebben a diszciplínában.

Thurzó fülig érő vigyorral követte az események kibontakozását és agyarait belemélyesztette egy vértől csöpögő marhafelsál szendvicsbe.

Étkezés után mind a négyen beültek a buborékfürdő medencébe. A vízsugarak örvénylően forgatták a vizet és a kánikulában a negyven fokos víz veszélyesen forrónak érződött. Jen és Glória nem akartak hőgutát kapni, kiemelték testük nagy részét a vízből és leültek a medence szélére. Glória lábai kissé széjjelcsúsztak és Keith megláthatta a leány szerelemalagútjának jól fejlett redők között megbújó bejáratát.

Glória női becsületére legyen mondván, fiatal pikszise tiszta volt és frissen volt borotválva.

– Nem akarsz egy kicsit lepihenni, – Glória gyengéd aggodalommal kérdezte Keith-et, – Floridában nagyon meleg van délután. Gyere fel a szobámba, ott nagyon jó a klímaberendezés.

Keith szégyenlősen elmosolyodott és kéz a kézben felmentek a leány szobájába.

Glória a szeretkezés mesternője volt. Keith régen nem volt már nővel, sokat felejtett, de Glória női ravaszsága és szerető odaadása újra felfedeztette vele az érzékiség feneketlen titkait, és a végén gyönyöre határtalanul felséges volt.

Mégis, a szerelmi aktus után, amikor Glória megsimogatta az arcát és fülébe súgta, – még ilyen jól, soha senkivel sem esett, – Keith a szíve helyén valami ürességet érzett.

A legizgatóbb pillanatokban, amikor elragadtatása tetőpontjának közelében járt, Keith Nórára gondolt. A kíméletlenül érzéki szexualitás, Glória hosszú, göndörödően szőke haja és egyenletes pirosra lesült bőre, és a leány véget nem érő kacarászó viselkedése közel sem tudta kárpótolni Nóra szofisztikált modoráért, óvilágból hozott bájáért és a

messzi múltból életre hozott titokzatos történeteieért. Glóriával a szerelem csak egy fizikai testgyakorlat volt, az automatikusra begyakorlott mozdulatok megszokott egymásutánisága, a leány tökéletes volt minden szempontból, mégis a bensőség és a szellemi intelligencia alapvetően hiányzott belőle. De az ebéd jó volt, a férfi átmeneti karnál vágya kielégült és a szoba kellemesen hűvös volt és Keith, legalábbis ezt próbálta elhíttetni magával, ezen idáig élvezte Florida vakációját.

Hosszas délutáni alvás és egy frissítő zuhanyozás után Keith és Glória ismét lementek a medence körülötti teraszra ahol egy pókerparti volt kialakulóban. Tíz személy, férfiak és nők vegyesen ültek az árnyékban egy ovális asztal körül. Thurzó helyet mutatott Keithnek és adott neki egy doboznyi huszonöt dolláros zsetont.

Keith széke mellett jéggel töltött vödrökben pezsgőspalack állt és, egy cifra fadobozban eléje tartva, az inas illatos kubai szivarral kínálta.

A játék megkezdődött.

Keith néha veszített, de inkább nyert, és estére három zsetonnal teli doboz nyeremény volt előtte.

A kártyaparti véget ért, és amikor Keith kissé kábultan felállt, John az inas udvariasan kérdezte, – Sir, beváltsam a nyereményét? Ha méltóztatik megengedni, a készpénzt a szobájában lévő páncélszekrénybe fogom betenni.

A kártyajátékot este nyolc körül elegáns vacsora összejövetel követte. Rolls Royce kocsikon, Jaguárokon és BMW automobilon három tucatra menő szomszéd, ismerős és üzletfél érkezett meg. Nők mélyen dekoltált, csipke és lenge selyemruhákban, férfiak fehér vacsorazakókban érkeztek és barátságosan üdvözölték Keith-et, mintha a jóképű fiatalember máris közéjük, az ország szuperuralkodó elitje közé tartozó lenne.

Az elegánsan felszolgált háromfogásos ízletes és mégsem kalóriákkal megrakott, vacsora után, ismét pezsgőt ittak és Keith kissé borgőzősen nézte a megérkező Kubai zenekart.

A négy muzsikos a terasz túlsó felén felállított pódiumon már előre felállított hangszereikhez ment és elkezdtek játszani.

Selymesen lüktető Karib tengeri ritmus árasztotta el a trópusi éjszaka bársonyos melegét és karjait a férfi nyakába fonva és szorosan összeölelkezve vele Glória táncba vitte Keith-et.

A szofisztikált úri hölgyek, néhány pohárnyi finom ital után, vidáman lépegettek a szenzuálisan csábító ütemre, fordultak dobbantottak, lengették karjaik és, egyenként, ledobálták ruházatuk

minden darabját. A férfiak követték a nők példáját és éjfél tájra, a felsőbb tízezer nemes képviselői szemérmetlen meztelenséggel ropták a táncot a bakacsinba vont holdas éjszaka fekete kupolája alatt.

A terjedelmes terasz oldalai mentében lobogó fáklyák égtek, távol tartva vérszívó bogarakat, és a párok bódultan ölelték egymást, a lányok kitartották formás fenekeiket, és a felajzott férfiak simogatták, tapogatták, akit csak elértek.

Egy-egy merészebb asszonyt több férfi is közrefogott, amíg a férj bízta, bátorította élete párját, hogy csalogassa és csábítsa barátait.

Szinte úszva az elfogyasztott alkohol gőzében és a tesztoszteron felkorbácsolta eufóriájában, Keith mámoros révületben folytatta a táncot. Kézről kézre és asszonytól asszonyra járva, ezen az egy éjszakán több szépséges nőt megérintett, mint amennyit egy hadseregnyi férfi el tudhatna érni egy életen át.

Kimerülve és részegen, talán reggel négy óra felé, Keithnek Thurzó segítségére volt szüksége, hogy szobáját megtalálja.

Thurzó búcsúzóul ismét megemlítette, – milyennek találtad az igazi gazdagok életstílusát? Ha akarsz, minden héten mulathatsz így, csak alá kell írnod a szerződést a General Olaj Vállalattal. Oda tettem az íróasztalodra, és egy arany golyóstollat is helyeztem melléje.

– Még meg kell gondolnom a dolgot, – Keith motyogta, – most borzasztóan álmos vagyok.

Másnap későig aludtak és, ahogy a lanai-ban fogyasztották villásreggelijüket Thurzó új javaslattal állt elő.

– Ma szép időnk lesz, mi lenne, ha kimennénk hajórázni és felfedoznánk a partvidéket. Keith, mit szeretnél jobban, mélytengeri cápahalászatot, vagy a korallzátonyok között való úszkálást könnyűbúvárruhában.

– Nem szeretem a tengeralatti kalandozásokat, – Keith válaszolta, – inkább megnézném a part menti mangrove erdőket. Fehér kristályhomokot, vadmadarakat és tengeri teheneket szeretnék látni.

– Kívánságod parancsom, – Thurzó bólintott és feltárcsázta a hajókért felelős tengeri kapitányt. – Dwight, – parancsolta, – készítsd elő az ötven láb hosszút négy személyre.

Egy órával később, a karcsú jacht korlátja mellett állva és egy kevert koktélt szürcsölgetve Glória átölelte Keith derekát és magyarázta az

útvonalat, – az Everglades mocsárvilága mellett haladunk el. Azok a ködbevesző földdarabok a távolban már a Key West szigetláncolat részei.

Menekülő halak tömegeit követve delfinek ugráltak ki a vízből és versenyt úsztak a hajóval.

Ebédre a kapitány egy elhagyott sziget partja mellett horgonyozta le a hajót és a hűtőből rostélyon süített mahi-mahi halszeleteket és friss salátát szolgáltat fel.

Étkezés után, mind a négyen, a derékig érő vízből megindulva a partra gázoltak és sétára mentek a cukorporszerű homokkal borított fövenyen. Glória a homokba írta Keith nevét, de lábnyomaikkal együtt a finoman partra gördülő hullámok széjjelmosták jelenlétük múltó emlékét.

Apró gázlómadarak ezrei futkorásztak a homokban és pelikán csapatok tucatjai repültek vagy ringatóztak a hullámokon. Néha egy halászsas csapott le a kék vízre és karmai között rángatózó pikkelyes zsákmányával ismét a levegőbe emelkedett.

Karjait szélesre tárva, Thurzó mintha a világot ajánlotta volna fel Keith-nek, – ez mind a tiéd lehet, csak írd alá a szerződést és dolgozz nekünk.

Glória Keith oldalához nyomta naptól forróra süített meztelen testét, kék szemeit álmodóan ráemelte a férfire és a fülébe súgta, – Keith, én nagyon szeretlek téged. Miért nem fogadod el György ajánlatát és itt Floridában, én a te örök asszonyod leszek.

Keith édes fájdalommal a leányra nézett, elmosolyodott és válaszolt, – egyelőre még nem akarom feladni New Yorki életem.

Glória szerelmes csókot nyomott Keith szájára, – drága szerelmem, semmit sem kell feladnod. Én soha nem leszek betegesen féltékeny, mellettem megtarthatod régi szeretőd.

Már vasárnap reggel volt és Keith még mindig nem írta alá a szerződést. A tudósjelölt kétszínű huzavonája rettenetesen dühbe hozta Thurzót, de nem akarta, hogy Jen, aki mélyen aludt mellette a puha párnák között, észrevegye paprikás hangulatát.

Óvatosan kikelt az ágyból, nadrágot húzott és kiment a folyosóra. Glória szobájának ajtaja kissé nyitva volt és látta, ahogy a pár mély alélt álomban összeölelkezve egymás mellett feküdt.

Thurzó bosszúsan dörögött magában, – a szerencsétlen ostoba, olyan eszközök használatára kényszerít, amiktől magam is undorodom.

Thurzó lement a kertbe. Megállt a hatalmas kámforfa alatt és elővette mobiltelefonját. Beütött egy pár számot és beszélni kezdett.

– Induljatok. Mr. Walker Glória szobájában alszik.

– Tízezer dollár, – valaki rekedtes hangon válaszolt a vonalból.

– Igen, ötezer fejenként, ahogy megegyeztünk.

– Csak meg kell ijesztenünk egy kicsit, nem?

– Ne féljetek, nem lesz semmi baj. Csináljatok mindent úgy, ahogy a főpróbán eljátszottuk. A fickó nem az a kimondott macsó vagánytípus, a bátor férfiaság terén a közeletekbe sem jöhet.

Keith az éjszakát Glóriával töltötte. Az elmúlt napok kimerítő programja, a reggeltől estig forrón tüzelő nap és a hajnalba nyúló éjszakai mulatozások kimerítették mindkettőjüket és meztelenre vetkőzve tovább aludtak a kelleténél.

A kelő napkorong tolakodó sugarait a szorosra zárt redőnyök tartották távol és a lehunytt szemmel a hűvös félhomályban a párocska békésen szendergett.

Keith felébredt, valaki felhúzhatta a redőnyt, mert a napfény hirtelen beáradt a szobába. Megmoccan és másik oldalára akart fordulni, de egy erős kéz hideg acélt szorított halántékának puha csontjára és egy mély hang belekiabált a fülébe. – Ébredj fel te szemétláda, beszédünk van veled.

Keith próbálta álmának makacs pókhálót lerázni, és erősen hunyorítva félig kinyitotta szemét. Két fiatal, fekete farmernadrágba és fehér pólóingbe öltözött füstös képű férfi állt ágya mellett. Mindkettőjük kezében pisztoly volt és fegyverüket Keith fejéhez tartották.

– Kik vagytok? – Keith vaksin pislogott meglepetésében, – mit akartok tőlem?

– Emlékszel Zaoui Ahmedra? – nehézkes, idegen akcentussal az egyik kérdezte, – a barátodra, Algériából.

– Igen, emlékszem, de mi közötök van nektek hozzája?

– Ahmed halott, és te élsz, te utolsó, becsstelen dög.
– Nem az én hibám volt. Én figyelmeztettem Ahmedet, hogy ne menjen a zuhanyozóba együtt a többi fegyencsel.
– Igen, még talán azt is akarod, hogy el is higgyük ezt a hazugságot. Te elárultad a barátodat és a mi szent küldetésünk, hogy bosszút álljunk rajtad.

– De mégis, mond meg már, kik vagytok?
– Én Ahmed fiatalabb testvére vagyok és a mi kötelességünk és gyönyörünk, hogy Allah nevében megöljük téged. Szemet szemért, fogat fogért, a te életed az ő haláláért, te hitetlen kutya, imádkozz, ha van istened.

Keith felordított, – várjatok, az isten szerelméért, Ahmed az én jó barátom volt.

– Fogd be a pofádat és borulj térdre, – az idősebbik arab kardot rántott elő, – mi az isten akaratát jöttünk ide végrehajtani. Hogy ne juthass be soha a paradicsomba, a fejednek a földön kell gurulnia.

– Segítség, – Keith felordított, – valaki mentsen meg engem ettől a két örült mániákustól.

– Kapd el, – Keith háta mögött Glória felsikított és egy pisztolyt, amit a lámpaasztal fiókjából rántott ki, Keith felé dobott.

Keith röptében kapta el a fegyvert. A biztosító már ki volt zárva és Keith, ugyanazzal a mozdulattal, ahogy legurult az ágyról a két arab irányába tüzelt.

Az első két golyó könnyű sebet ejtett mindkét arabon. Feje felett fogatva a széles pengéjű, machete formájú kardot, az öregebbik arab vérezve is támadott. Másodszorra már Keith jobban célzott és közvetlen közélről fejbe lőtte az öregebbik arabot. Az öreg felbukott, a háta mögött bizonytalankodó fiatalabbik átesett rajta, majd gyorsan talpra ugrott és menekülni próbált.

De Keith teljesen be volt örülve, felemelte a pisztolyt, célzott és hátulról szíven lőtte a második támadót is.

A fiatalabbik arab, tizenéves talán, arcra bukott és a nyitott ajtón keresztül kimászott a folyosóra. Ott vért okádott, haláltusájában vadul rángatta testét, köpködött majd elcsendesült és meghalt.

Glória dühödten Keithre nézett és őrzítő sikollyal rákiabált. – Na, ezt jól megcsináltad, megölted a két kertészünket.

Keith leeresztette a pisztolyt és értetlenül Glória után nézett, aki már kiment a folyosóra és segítségért kiáltozott. – György, John, valaki, azonnal gyertek ide.

Berúgva a bejáratot és kezében lövésre készen tartva PPK pisztolyát, Thurzó állt az ajtóban.

– Fegyvert eldobni, – ordította, – senki ne mozduljon.

Keith ledobta a pisztolyt a szőnyegre és magasba lökte kezét.

– Önvédelemből történt, csak a saját életemet akartam megmenteni.

Thurzó gúnyosan körbehordozta szemeit, – ez valóban úgy néz ki. Azért lőtted le ezt a szerencsétlent hátulról.

Keith leeresztette megadásra tartott karjait, – nem volt időm fontolgatni dolgokat, amíg tartott a golyóból tüzeltem. Inkább azt magyarázza meg valaki, hogyan került ide ez a két támadó?

Thurzó szeme megvillant a méregtől, – a magyarázattal te tartozol. A két halott a mi kertészeink voltak. Mr. Hambleton hat hónappal ezelőtt vette fel őket állandó állományba.

Keith értetlenül rázta a fejét, – teljesen nem értem. Ezek azt ordították, hogy ők Zaoui Ahmed testvérei. Glória, te is hallottad, nem?

Glória kiszállt az ágyból, lepedőt csavart maga köré és nyugodt hangon kijelentette, – tényleg testvérek voltak. Csak a családi nevük, mexikói útleveleik szerint, Cardenas.

Keith felemelte a hangját, – te kellett, hogy halljad. Elég hangosan ordították. Allah nevében le akarták vágni fejemet.

– Ez a két egyszerű ember még csak nem is hallott Allahról, hívő katolikusok voltak.

– De hát a kard, ott hever a szőnyegen. Nem látjátok?

Thurzó lehajolt és kezébe vette a széles pengét, – ez egy machete, a sűrű dzsungelnövényzetet vágják vele, állandó kertésszerszámaik közé tartozik.

Keith majdnem sírt, – de a pisztolyok?

Thurzó cipőjével megérintette a földön heverő pisztolyokat, – ezek. Ezek szögbelövő szerszámok. A két Cardenas testvér a padlason padlódeszkákat fektetett le, és ma reggel is, mint az egész elmúlt héten, békésen mentek felfelé elkezdni napi munkájukat.

Keith elsápadt, – nem akartam megölni őket.

Thurzó arcára kiült az elégedett nyugalom, – ami megtörtént, megtörtént. Ezeknek nincs semmi rokonuk ebben az országban. Különb is, illegálisan itt tartózkodó idegenek voltak. Ha te most benne lennél az én csapatomba, én megpróbálnék segíteni rajtad.

Keith könyörgésre fogta a dolgot, – nem akarok visszamenni a börtönbe. Mint visszaeső bűnöző, életfogytiglanit kapnék.

Thurzó szája ördögi vigyorba torzult, – töltheted életed hátralévő részét börtönben vagy, mint a General Olaj főmérnöke, élhetsz luxus módon és szabadon. A választás a tied.

Szabad akaratból való választás, Keith visszaemlékezett Nóra szavaira és elszorult a hangja, – Nem akarok visszamenni a börtönbe és nem akarom elveszíteni Nórárt.

– Késő bánat, – Thurzó majd szétcsattant az örömtől, –a következményeket azelőtt kellett volna megfontolnod mielőtt skizofréniás rémlátásaidban meghúztad a ravaszt és kioltottál két életet.

– Nem vagyok skizofréniás. – Keith arca reszketett az idegességtől, de nyugodtságot erőltetett magára, – én nagyon is egy racionális személy vagyok. Aláírom a szerződést, de egyszer tüntessük el ezt a két holttestet.

Thurzó ördögi hahotára fakadt, – ez tényleg racionális gondolat. Ezzel újon fent bebizonyítottad, hogy jó emberismerő vagyok. Segítek rajtad, de nem azért, mert bízom benned, hanem azért mert kedvenc időtöltéseimhez tartozik, ha bajban vannak, a hozzád hasonló félreértett tehetségek kisegítése.

A szerszámházból Glória felcipelt egy vastag tekercs, festéshez használatos átlátszó műanyag fóliát. Thurzó és Keith belehengerítette a két hullát és a garázson keresztül kicipelték a két hosszú csomagot a hajódokkokhoz mialatt Glória, hogy elterelje a házbeliek figyelmét, a kert túlsó felében álló nyári lugasba hívta Johnt, az inast és Billit, a mindenes fiút, és elkezdte velük megbeszélni a közelgő gardenparty előkészítésének részleteit.

Thurzó és Keith kivették a dokkból a két hatalmas ötszáz lóerős Johnson gyártmányú, hajótesten kívüli oldalmotorral felszerelt gyorsnaszádot. A két holttestet jégbe pakolva a csónak fenekére fektették és a hullámok tetején kiszáguldottak a Mexikói Öböl távoli vizeire, és megálltak félúton Key West és Havanna között.

Glória nem csatlakozott a férfiak hajóútjához, inkább elvállalta, hogy feltakarítja a szobát. Minden apró nyom eltüntetésére kiterjedő figyelemmel, nekiállt és egy vödör erős vegyszer segítségével felmosta a vérnymokat és kitisztította a szőnyeget. Mikro fiber sűrűségű szűrővel

felporszívózta a szobát, beleértve a csempék és a padlódeszkák közötti réseket, és átmosta a bepiszkolt ágyneműt, lepedőket és törülközőket.

Mikor készen lett, homlokáról fáradtan letörölte a verítéket.

– Mit meg nem kell csinálnia egy dolgozó leánynak Floridában a becsületes megélhetésért? Mit fogok mondani az ingatlankiadó ügynökségnek, ha észrevesznek valamit?

Természetesen, egy intelligens és okos személyiség lévén, majdnem végzett újságírószakos hallgató a South Florida State Universityn, Glóriának volt elegendő gógyija, hogy a környező szobákat is kiporszívózza és a megtelt porzsákat elégesse a pincében lévő hulladékégetőben.

Két óra hosszat mentek kifelé a nyílt tengeren. Amikor minden szárazföld eltűnt a látóhatárról Thurzó leállította a motort, csend lett, csak a csónakra erősített amerikai zászló csattogott, ahogy tropikus szél lebegtette a napsütéses melegben. A laposan gördülő széles hullámok gyengéden mosogatták a hajó oldalát és a párás távolban, a napsugarak forrósította vízfelület emelkedő ködében az amerikai parti őrség, vigyázó hajójának sziluettje rajzolódott ki ijesztő titokzatossággal.

A Coast Guard őrhajó nyugodtan várt feladata teljesítésére, a drogkereskedők és az illegális embercsempészek elfogására és letartóztatására.

Thurzó kivette a Keith nevére kiállított General Olaj munkavállalási szerződést, – Keith, eljött az idő, hogy aláírd ezt a dokumentumot. Nem akarok hallani több mellébeszélést.

Keith farkasszemet nézett Thurzóval. – Először tüntessük el a holttesteket, utána aláírom a szerződést.

– Nem úgy, barátocskám. Nem mintha nem bíznék benned, csak egy kis üzleti elővigyázatosság, egyszer az aláírássodat akarom látni.

Keith tétozott.

Thurzó elővette mobil telefonját és Keithre meredt, – látod ott azt a Coast Guard hajót? Ha hívom őket, a számuk az első gyorshívó gombomon van, itt lesznek öt percen belül.

Thurzó pillanatnyi szünetet tartott és gúnyos örömmel az égre forgatta szemét. – A hívás először az égbe megy, onnan a kommunikációs szatellit leküldi a South Floridai Coast Guard parancsnoki központba, akik továbbítják oda ki arra a hajóra. A hajón

unatkozó fickók abbahagyják a zsírban sült burgonyaszeleteken való nassolásukat, fülükre teszik a rádióhallgatót, betájolnak minket és beindítják a motort. Öt perc az egész, maximum, ahogy mondtam eredetileg. Ennyi a különbség a börtönben letöltött élet és a pazarlóan gazdag életmód között, írd alá a szerződést te ostoba, ördögátka fajzat.

Keith megfogta a tollat, szívét rettenetes fájdalom szorította össze, de aláírta, amit Thurzó eléje tartott és visszaadta neki.

– Itt van, tessék.

– Remek, egyes számú függöny, a lehető legokosabb döntés. General Olaj, itt jön Walker Keith, a világ legkiválóbb energia tudósa.

Thurzó hangosan felnevetett. Hangja túlharsogta a fejük felett keringő prédára éhes sirályok vijjogását, – kezdjük el kicsomagolni ezeket a szegény mexikóiakat, és adjuk oda testüket a cápáknak. Lehet, itt kell töltenünk az éjszakát, de ugye, nincs kifogásod ellene. Türelem rózsát terem. Jobb, mint egy életfogytiglani vagy a villamosszék, az hírlik, nagyon fájdalmas, ha ügyetlenül és szakértelem nélkül csinálják a durva és érzéketlen hóhérok.

– Kezdjünk már hozzá, – Keith fájdalmasan felnyögött, – életem legszörnyűbb napja lett ebből a te híres hedonista vakációból.

Huszonnegyedik Fejezet

A szörnyű kimenetelű Floridai hétvége után Keith ismét kutatómunkájába és formuláiba temetkezett. Mindenáron be akarta bizonyítani, hogy a fénysebességnél gyorsabb kinetikai energia negatív anyagot gerjeszthetett, a transzcendentális féreglukak létezhetnek és az egész európai utazás nemcsak Nóra agytevékenységet összezavaró paranormális csínyje volt.

Arra is gondolt, hogy Nóra hallucinogénes gyógyszereket adott be neki és titokban jót nevetett, amikor Keith valóságnak képzelte elszabadult képzelete szülte fantazmagóriákat.

Akár kétkedései akár a megszervezett csábítás, amibe beleugrasztották lent a Marco szigeten, nem csökkentették Nóra iránt érzett odaadását. Szerette volna valahogy Nórához hasonló földi halandóvá változtatni. Kielégítetlen plátói szerelmétől indítatva be akarta bizonyítani, hogy Nóra is csak egy emberi lény. Feleségül akarta venni, és gyerekeket akart nemzeni neki. Szerette volna együtt leélni vele az életet, és tiszta lelkiismeretű nyugaltságban, együtt akart megöregedni vele.

Tagadta a tényeket, nem akart a két mexikóira gondolni, és próbálta meggyőzni magát, hogy a szerződést Thurzó erőszakkal íratta vele alá.

Nem foglalta el munkahelyét a General Olaj cégnél, és a kijelölt napon nem jelent meg David Hambleton irodájában.

Keith nem merte problémáit Nórával megosztani. Bonyolult matematikai egyenleteiben keresett menedéket. Nem hagyott egyetlen kombinációt sem kivizsgálatlanul. Paramétereket, változókat, függvényeket és egyenletek állított fel, tanulmányozta az asztrofizikát, filozófiai elméleteket, és kutatta az Internet információs országútjait. Régmúlt vallási hiedelmekről, legendákról, még hírhedt bűnözők életéről is olvasott. Az irányzatokat és korrelációkat akarta megtalálni,

egy megoldást, ami kétségen kívül bizonyítani tudta volna, hogy akár a határ nélküli, de mégis véges transzcendentális felület létezik, aminek nincs külső csak belső oldala vagy azt bebizonyítani, hogy Newton fizikájának törvényeit semmi nem szegheti meg, legalább is nem itt, lent a mi földi planétánkon.

Önkínzó aszkéta életmódja és a hajszás munkatempó, amit magára erőszakolt a feje tetejére fordították belső időérzését. Ha fáradt volt, néhány órát napközben is aludt, éjszakákról éjszakára a hajnali órákig fent maradt, vagy éjjel kettőkor felkelt és komputeren kutatta elérhetetlen céljait.

Kávéfőzőt és palackozott vizet vitt fel szobájába, és gallonszámra kezdte inni a kávé. Kávéját szűrőszőlgetve düledt halszemekkel bámulta a papírokat, amiket sűrűn teleírt számokkal, egyenletekkel, és százalékokkal, és a megcáfолhatatlan megoldás megtalálásának örjítő kergetésében ezerszám rajzolta a bonyolult görbákat és táblázatokat.

Nóra nem hagyta észrevétlenül Keith fokozott buzgalmát, de eltekintve minden este együttöltött vacsorájuktól és néhány részletprobléma megtárgyalásától, Nóra elégedettnek és elfoglaltnak látszott az Amerikai Tőkealapítvány Részvénytársaságnál betöltött állásával és feladataival.

Éjjel három órakor, még a Fifth Avenue is álmos ürességgel nyújtózott, az éjszaka békés csendjét csak néha zavarta meg egy messzi rendőrszirena vagy automobiltülkölés.

A nap-nap utáni megfeszített szellemi erőfeszítés kimerítette és állandósult idegessége krónikus álmatlanságot hozott a tépelődő tudósra. A kialvatlanságtól kábultan, Keith a szobájának oldalsó falán a könyvszekrények között függő életnagyságú festményre meredt.

Nóra még a huszadik század elején vásárolta a hatalmas olajvásznat. Az 1629-ben készült festmény iktári Bethlen Gábor székely főnemest, Erdély felvilágosult protestáns fejedelmét ábrázolta magyar díszruhájában.

Általában, a gyémántokkal kirakott kereszttel ékesített medvebőrprémes fejfedő alatt a rövid és szürkés kecskeszakállal keretezett arisztokratikus arcél engedékenyen szemlélte Keith tudományos tevékenységét, de ma éjszaka a nemes arc komolynak és szigorúan kérdőre vonónak látszódott a félhomályban.

Keith összehunyorította szemét és felnézett. Úgy, látta a szempár életre kel a festményben és szúrós szigorúsággal reá mereszti tekintetét. Hitetlenkedve megdörzsölte szemét, egy pillanatra azt gondolta, hogy Thurzó arcát látja a haladó gondolkozású uralkodóé helyett.

Tenyerével letörölte a homlokára kiült hideg verítéket and megmasszírozta ernyedő arcizmait. Megcsípte bőrét, hogy ébren tartsa fáradó öntudatát, és ismét a festményre vetette keskenyre húzott szemeit.

A férfialak a festményben megmozdult, szemei életre keltek és Keith látta, ahogy a festett arc ajkai szóra nyíltak.

Thurzó György lépett ki a festményből és fenyegető testtartással megállt Keith előtt.

– Beszélünk kell, – Thurzó kezdte, – úgy vélem, respektálva a te éjszakákba nyúló ébren maradásaidat és szívós erőfeszítéseidet, és egybeforrasztva buzgólkodásodat ennek a háznak a varázslatos csendjével és ebben a szobában töltött elvonult magányossággal, ez a szoba lenne a legalkalmasabb hely, amit valaha választhatunk, hogy végre megértsük egymást.

Keith rendetlenül lecsúszva, félig alva hanyagul feküdt székében, de a hangra megrettent, egyenesre húzta magát, és rámeredt a kísérteties látomásra. – Hogyan kerültél be ebbe a házba?

A látomás válaszolt, – tőlem nem kell félned. Buzgó lelkesedésedben te parancsoltad megjelenésemet, erőnek erejével követelve, te akartál látni engem.

Keith tiltakozott, – nem hívtalak.

– Miért reszketsz látványomra? – a szellem válaszolt, – vagy nem te voltál az, aki titkaimat vágyta kifürkészni? Miért vacog a fogad a félelemtől, amikor te voltál az, aki oly bátran kutatót a kulcs után, amely kinyitja az ismeretlen titkait. Nem te óhajtottál oly orcátlan szemtelenséggel közölnünk valóvá lenni.

– Ebből semmi nem igaz, – Keith felháborodva felkiáltott, – én csak Nórával estem szerelembe, Nóra az én álomom és az én végzetem.

A lidérc fenyegetően felemelte kezét, – Nóra szívéhez az út az én birodalmamon keresztül vezet, jöjj hozzánk dolgozni és én, jutalmul, Nórád szerelmét lábad elé dobom.

A kísértet közeledését elhárítani, Keith védekezően feje felé emelte kezét és makacsul ragaszkodott igazához, – Nóra bizalmát magam fogom kiérdemelni.

Thurzó közelebb lépett, alakja most már élő hús és vér volt, és folytatta fenyegetését, – Te soha nem fogod megváltoztatni Nóra lényét, erre még senki nem volt képes. Vagy szövetkezel velem, vagy Nóra elhasznál téged, mint egy olcsó és eldobható személyes tulajdont.

Keith fájdalmasan kiáltott, – nem fog engem eldobni. Nóra képes igaz szerelemmel szeretni.

– Ostoba, nem látod, csak segíteni akarok rajtad, hogy elérd céljaid. Fogadd el ajánlatomat és élni fogsz.

– Hajlandó vagyok meghalni Nóráért, boldogan állok szembe a halállal, ha szerelmem életéért az én pusztulásom az ár.

– Nagy szavak, te gyenge, földhözragadt ember. Életed rövid, számunkra a te létezésed csak egy múltó pillanat.

Keith imára tette kezét mintha az ördög jóindulatáért esdekelné.

– Mit tegyek?

Thurzó arca győzedelmes vigyorba torzult, – Teljesítsd kötelességedet. Elfogadtad az ajánlatomat és aláírtad a szerződést. Foglald el kijelölt állásod a General Olaj cégnél. Hambleton főigazgató komoly pozíciót és magas fizetést ajánlott neked.

– Mivel lenne jobb nekem, ha elfogadnám az állást?

– Neked? A világot fogjuk a kezünkbe tartani. Megszabjuk az árakat, és lenyomjuk a munkabéreket a legalacsonyabb globális színvonalra. Az orvosi biztosítás költségét megengedhetetlenül magasra fogjuk emelni. Az orvosi ellátás és a gyógyszer olyan drága lesz, hogy a dolgozó tömegek nem fogják tudni megengedni. A betegségek könnyen le fogják a szegényeket gyűrni és a legtöbbjük fiatalon fog meghalni. A zsíros és olcsó tömegétkezésen fognak élni, elhíznak, és nekünk soha nem kell nekik Social Security nyugdíjat fizetni.

Meg fogunk szüntetni minden pazarló kormányjótékonykodást. A biztosítási pénzt, amit befizettek hozzánk, azt mind mi fogjuk megtartani és elkölteni. Csalni fogunk a tőzsdén, tömegszámra fogunk nyomtatni értéktelen részvényt papírokat, és a komplikáltság zavaros mocsarában örvendve fogunk halászni. Biztosító társaságaink nem fognak fizetni a leglegitimébb kérelmezési esetekben sem. A buta nép mindig ránk fog szavazni, pedig minden szavunk hazugság lesz és szélhámoskodás. Háborúkat fogunk kezdeni ok nélkül, olyan nemzeteket fogunk megtámadni, akik soha nem bántottak minket. Megelőző odacsapás lesz az új korszak erejének jelszava, az egyetlen nagyhatalom leszünk a világon, mindenki más rettegni fog tőlünk. Áldozataink nőit és gyermekeit fogjuk bombázni, és ha visszamernek ütni, terroristáknak

fogjuk őket hívni. Ez lesz a szép új és csodálatos világ, az erőnek és a levegőből ledobott gyújtóbombáknak a hatalma. Mi leszünk az Antikrisztus és a végső apocalypse tüzes lovain mi fogunk száguldani a kivívott győzelemre.

Thurzó megállt lélegzetet venni és Keith közbevágott. – Én pontosan ettől félek, és nem akarok részt venni a világ lerombolásában.

Thurzó fölényesen legyintett, – nálad okosabbak és hatalmasabbak fogják a munka dandárját csinálni. Ha csatlakozol hozzánk, te pusztán csak élvezni fogod a hasznot.

Keith szánnalmasan vacillált, – nem hagyhatom el Nórát, ez a szoba az életet jelenti nekem. Ebben a házban találtam meg boldogságomat.

– Pontosán, mi nem is akarnánk, hogy másként tegyél. Időd legjavát töltheted ebben a szobában, csak néha gyere el a mi Sixth Avenue-i irodaházunkba, hogy beszámolj nekünk a dolgok állásáról.

– Mit mondjak Nórának?

– Egyelőre, semmit. Hagyd, hogy bízzon meg benned, csináld a kutatómunkádat és eredményeid oszd meg velünk.

– Mi lesz, ha Nóra megfog az áruláson és dühbe jön?

– Majd mi megvédünk mérge ellen.

– Hogyan?

– Mi sokkal erősebbek vagyunk Nóránál.

– Akkor miért van segítségemre szükségetek?

– Vannak rejtélyek, amiket csak Nóra ismer. Az ő hajlandósága és együttműködése nélkül soha nem fogja nekünk titkait elárulni. Ebben rejlik a te fontosságod.

Keith felrúgta székét, felugrott és dühödten lefojtott hangon ráordított Thurzóra. – Azt akarod mondani, hogy azt csapjam be, akit szeretek. Fenyegettél és aljas módon kényszerítettél rá, hogy kétségbeesésemben aláírjam a szerződést.

– Én nem így próbálnám kimagyarázni magam, – Thurzó válaszolt hideg nyugalommal, hangja mintha egy jégbefagyott sírból visszhangozott volna fel, – alaptalan mérgedben, szükségtelenül vádaskodó szavakat használsz.

Keithnek elege volt Thurzó fondorlataiból. Teli torokból ordított rá, – Thurzó György, takarodj innen, akárki vagy. Nem tudom, hogyan töröllek ki véglegesen életemből, de én soha nem leszek Júdás és soha nem fogom elárulni vagy becsapni azt a nőt, akit szeretek. Nem fogom

bemocskolni Nóra hűségembe vetett hitét. A két kertész meggyilkolása a te alávaló manipulációdnak volt az eredménye.

Thurzó hátralépett egyet, – úgy hallottam, segítségemért sírtál. Csak jó akartam lenni hozzád. De ha így gondolkozol, többet nincs szükségem rád. Amit akarok, azt megszerzem bűzös hulládon keresztüllépve is, ha szükséges, áttaposok rothadó maradványaidon.

Keith megragadta a nehéz széket, amin ült. Felháborodása megsokszorozta erejét, feje fölé emelte a széket és meglengette Thurzó fele.

– A pokolba veled te elvetemült Mefisztó. Vagy te, vagy én, de egyikünknek pusztulnia kell.

Thurzó delíriumos örömtől harsogva felnevetett. – A pokol? Gyenge jellemű barátocskám, pontosan ott fogunk mi ketten találkozni. Csakhogy én leszek a hóhérfőnök és te fogod tűrni kínzásaimat.

Keith dühödten belevágta széket Thurzó fejébe. Mintha üres levegőt hasított volna szét, elvesztette egyensúlyát és a szék nagy zajjal a földre zuhant. Thurzó eltűnt és Keith a festmény előtt találta magát egyedül.

Mint mindig máskor, Erdély fejedelme, Bethlen Gábor férfias arca mosolyogva nézett le rája.

Keith tébolyultan verte öklével íróasztalát és fájdalmas elkeseredésében hangosan felordított, – győzedelmeskednünk kell a gonoszon. Meg kell törnünk a sátán hatalmát.

Másnap reggel Thurzó feltárcsázta Muresanut.

– Eljött a cselekvés ideje. Több okunk nincs akciónk halogatására. Készen állnak csapataid?

– Készen, de legkorábban csak holnap délutánra. Szerezsem be a házkutatási parancsot?

– Nem. Holnap túl késő, azonnali, meglepetésszerű akcióra van szükség. El kell kapnunk őket, mielőtt eltüntetik a bűnjeleket. Telegdy Nórárt és Walker Keith-et élve kell elfognunk. Ha meghalnak, semmi hasznunk nem lesz belőlük.

– És ha a csata hevében véletlenül megöljük őket?

– Ha megtörténik, hát nagyon szerencsétlen dolog lesz, de mint végeredményt, azt is elfogadható kimenetelnek fogom tartani. Ha ez a kettő meghal, legalább kitöltöttem bosszúmat. Nóra és Keith túlságosan

Serfőző Larry

sokszor megsértették büszkeségemet és hitvány módra rontották hírnevem.

Huszonötödik Fejezet

Másnap, ebédidői sétája alatt Keith rendőröket vett észre, akik teherautókról „Tilos a Belépés” torlaszokat raktak le utcájuk mindkét végében. Hazasietett és feltárcsázta Nóra közvetlen vonalát.

Nóra azonnal felvette a telefont és bejelentkezett, – Telegdy.

– Nóra, itt Keith beszél. Rossz híreim vannak. Tegnap éjszaka Thurzó megjelent a szobámban és fenyegetésekkel próbált rávenni, hogy eláruljalak.

– Ezen nem vagyok meglepődve, már máskor is csinált ilyeneket.

– Thurzó ezúttal komolyan gondolja a dolgot. A rendőrség valamilyen okból barikádokat állít fel házunk körül.

Nóra pár másodpercig hallgatott, majd sóhajtott és beszélni kezdett. – Megmondtam előre, Thurzónak nem lesz türelme a családbíróság döntését kivárni, aminek sikerében amúgy sem hisz. Tudom, nem egyszer, mindenféle eszközökkel megpróbált téged rávenni arra, hogy elárulj. Csak azt nem tudtam meddig mer elmenni gazemberségében.

Keith hangja nagyon aggódónak hangzott, – el kell készülnünk a legrosszabbra. Tegnap éjszaka világosan tudtára adtam, hogy soha nem fogok sem neki sem semmiféle barátjának dolgozni.

Nóra elnevette magát, – milyen szavakkal adtad tudtára?

– Fejéhez vágtam egy széket.

– Ez már beszéd. Tudtam, hogy te vagy az én védelmező lovagom.

– Nóra, én, szeretlek téged. Életem és vérem a te biztonságodért. Amit akarsz, bármit megteszek.

– Maradj a házban. Ne engedj be senkit, akárki telefonál vagy kopog az ajtón, ne beszélj senkihez. Rövidesen otthon leszek.

Nóra felkapta éjszakás útitáskáját, bepakolva és előkészítve már régen irodája szekrényének aljában tartotta, és kisietett szobájából.

Egy pillanatra lelassított titkárnőjének, Rózának az asztalánál.

– Róza, ma délutánra fedezz nekem. Nem leszek itt egész délután és nem akarom, hogy bárki is tudjon róla. Ha valaki keres, mondj nekik valamit. A telefonon vagyok, vagy a fürdőszobában, te tudod jól, hogy megy az ilyesmi.

Róza, a titkárnők ékes gyöngyszeme, bólintott, – természetesen, Nóra, rám számíthatsz.

Nóra elmosolyodott, – köszönöm, de még valamit. Foglalj le nekem egy kétszemélyes szobát a Westin New York Times Square hotelban. Ma estétől és határozatlan időtartamig.

Róza cinkos kacsintással válaszolt, – értem, nem kell magyarázkodnod. Jó szórakozást.

A felvonóra várva, Nóra látta, ahogy Róza a telefon után nyúl, és megrendeli a szobát.

A bejárat szintre leérve, Nóra a hátsó ajtón hagyta el az épületet és a kevésbé forgalmas 46th Streeten gyalog indult meg a négy utcasaroknyira lévő hotel fele.

Mire leért a hotelbe az előre elkészített szobafoglalás már a concierge pultján volt. Aláírta, átvette a kulcsokat és a központi lobbyból induló felvonón felment a szobájába. Fent szétpakolta éjszakai csomagját, széjjeldobált néhány ruhadarabot, felhajtotta az ágytakarókat és összegyúrta a párnákat.

A látszatrendetlenség életed adott a szobának, mintha valaki már hosszabb ideje benne tartózkodott volna itt.

Nóra kiment a szobából, kívül a kilincsre akasztotta a „Ne Zavarjanak” táblát és az ajtót bezárta maga mögött. Lefele a szervíz felvonót használta és a hátsó konyhabejáraton keresztül hagyta el a hotelt. Az utcán belevegyült a járdán tolongó tömegbe és az F jelzésű földalatti járaton a 68th Streetig utazott.

A földalatti állomásából egyenesen hazasietett.

A Madison Avenue és a 78th Street sarkán a New Yorki rendőrség egyenruhás emberei még mindig a „Tilos a Belépés” torlaszok felállításán munkálkodtak.

Egy fiatal rendőr útját állta és udvariasan figyelmeztette.

– Madame, az utca le van zárva, szíveskedjék másfele menni.

– Mi a probléma? Én itt lakom ebben az utcában.

– Hazamehet, de nem hagyhatja el lakását ameddig a rendőrség fel nem szedte a barikádokat.

– Miért, mi van itt készülődben?

– Lady, csak annyit tudok, az utca le van foglalva. Talán valami mozi jelenetet forgatnak. Holnap reggelre vége lesz az egésznek.

– De most még hazamehetek, nem?

– Igen, de ablakait nem nyithatja ki és ne nyúljon a függönyeihez. A tele fotó lencsékkel készített felvételek a legapróbb mozdulatokat is felveszik és elronthatják az összehatást.

Nóra megindult, de még odavetette a rendőrnek, – remélem, a filmeseknek van engedélyük arra, hogy ilyen felfordulást okozzanak.

– Természetesen. Azért vagyunk mi itt.

Házának ajtajából Nóra visszanézett. Szürke, rácsozott ablakú autóbuszok álltak el utcájának mindkét végét és fekete egyenruhás SWAT rohamcsapatok emberei rakodták ki fegyvereiket és szereléseiket. Cukott teherautókból, New York City lovas rendőrök vezették ki felnyergelt lovaikat és kissé távolabb felsorakozva biztosították a körbezárás hatékonyságát.

A ház belsejéből előrefutva, Keith és János izgatottan fogadta Nórát. Keith arca hamuszürke volt és János mérgesen gesztikulált karjaival.

Magabiztos nyugodtságot erőltetve magára Nóra parancsolóan utasította őket. – Zárjátok be az összes külső bejáratot. Minden ablakon csukjátok be a keményfa zsalugátereket és az ebédlőasztallal torlaszolja el a főbejáratot.

Ameddig a többiek dolgoztak, Nóra lement a pincébe és hat golyóálló mellénnyel tért vissza.

– Vegyétek fel ezeket, – mondta, – értesítem Deirdret, Kirstent és Mornát. Ma szükség lesz segítségükre.

– Már lezártuk a főbejáratot, – Keith figyelmeztette.

– Akkor hagyjátok a hátsó bejáratot eltorlasztatlanul, amíg meg nem érkeztek. – Nóra válaszolt és felment a tetőre ahol ellenőrizte, hogy a háromszoros vastagságú vasajtó be volt zárva és a széles keresztbiztosító vasrúd fel volt-e téve belülről.

Telefonált a három nőnek és azok megígérték, hogy azonnal indulnak. A segítség megszervezése után, Nóra kinyitotta a fegyverszekrényt és kivett négy mordálynagyságú puskát és hat

pisztolyt. Dobozokba pakolt és bőségesen kiadagolt tartalék lőszerrel, a fegyverekből egyet a bejárati ajtónál, egyet a társalgó ablakánál és egyet Keith szobájába hagyott. A negyediket levitte a pincébe és egy utcára nyíló pinceablak mellé állította.

János is talált magához illő hadi szerszámmot, egy legalább tizenöt kilós súlyú acélrúdból kikovácsolt bunkót. A félelmetes eszköz, vastag végében több tucat éles háromszögre csiszolt bütyök volt, eredetileg valami spanyol lovag szaracének ellen használt fegyvere lehetett. Büszkén sétálgatva fel és alá a házban belül, János játékosan forgatta izmos kezében a súlyos fegyvert és artikulátlan hangokat kiadva dühösen fenyegette ellenfeleit, akiket idáig még nem is látott.

Rövid idővel később hallották a hangosbeszélőn bekiabált első figyelmeztetést.

– A ház körbe van véve. Kezeket fej felett tartva és fegyvertelenül, egyenként jöjjenek ki és adják meg magukat. Semmi hirtelen mozdulat és senkinek sem lesz semmi baja.

A házból nem jött válasz. Kevés várakozás után hat fekete egyenruhás SWAT operatív közeledett a házhoz, kezükben fatörzsnagyságú, végén csúcsos acélpajzzsal megerősített faltörő kost hoztak.

Meglenggették és hatalmas csattanásokkal megkezdték a főbejárati ajtó betörését.

Felidegesítve a robajtól, János felrohant a padlásra ahol, ahogy emlékezett, hiszen ő rakta oda évekkel ezelőtt, öreg öntöttvas kazántagok heverték. Közvetlen a főbejárat felett kinyitotta a zsugát és kidugta a fejét. Lenézett és meglátta a támadókat, akik be akartak rontani otthonába.

Visszabújt és felvett egy százkilós darabot. Mint könnyű tollpelyhet a feje fölé emelte és visszament az ablakhoz. Összehunyorította apró szeméit, bemérte a célpontot és lezúdította a nehéz vasdarabot a támadók fejére.

Célzó képessége halálosan pontos volt, fülsüketítő ordítással a faltörő kost tartó emberek szétugrottak, otthagya hármat közülük, akik mozdulatlanul heverték a súlyos ócskavas darab alatt. Összetört

koponyájukból agyvelejük kifolyt a lépcsőre, és zuhatagként omló piros vérük telefröcskölte a falakat.

Látván társaik halálát az ostromlók megújult dühvel rohantak neki az épületnek. Pokolra elszántan és beőrülve a vér látványától bosszút akartak állni elesett bajtársaikért.

Tucat számra vették elő löfegyvereiket és össztűzet nyitottak, de vijjgó golyóik sorra lepattantak a tölgydeszkákkal védett ablakokról és a kemény gránit falakról. A megcsúszott lövedékek ide-oda pattogtak a falak között, visszapattantak az utca túloldaláról és nagy számban sebesítettek meg katonákat a sajátjaik közül.

A zűrzavarban nem lehetett kivenni ki tüzelt és honnan. A támadók joggal feltételezték, hogy az épületet nagyszámú fegyveres védte.

Muresanu ezredes felordított, – tüzet szüntess.

A támadók ismét felvették a faltörő kost és megújultan kezdték ütni az ajtót. Az ajtó berezonált, recsegve döngött, és megingott a szörnyű csapások alatt. Nem törődve a feléje zúduló golyózáporral, János visszatért a padlásablakhoz, és ügyesen elrejtve testét a vasdarab mögött, egyik mázsás darabot a másik után dobálta lefele az ostromlók nyakába. Minden lökése két, három támadót küldött a halálba.

A vér látványa és társaik fájdalmas ordítása felbőszítette az ostromlókat. Kissé távolabb egy fiatal tiszt rakéta meghajtású gránátvetőt illesztett vállára és megcélozta a bejárat ajtót.

Nóra észrevette, koncentrált és alkalmazta bűvös erejét.

A tiszt tüzelt, de a lövedék felrobbant a páncélöklől csövében. Nemes vonású férfiarca darabokba tépődött, feje leszakadt és a vér szökőkútként spriccelt ki nyakából. A fiatal katona fejetlen teste összerogyott és vele együtt nem kevesebb, mint egy tucat SWAT rendőrtiszt hever holtan vagy súlyosan sebesülten a ház előtt.

A támadók újra kellett rendezzék soraikat, és más, eredményesebb taktikát kellett alkalmazzanak.

Órák múltak el és besötétedett. Alacsonyan, a tetőkhöz közel repülve Deirdre, Kirsten és Morna is megérkeztek. A belső udvarban értek földet és a hátsó bejáraton jöttek be a házba. A támadók nem észlelték érkezésüket.

Az utcán egy katonai transzport teherautó önmeghajtású páncéltörő löveget hozott. A tüzérszemélyzet legurította a szürkére olajozott

tátongó kaliberű ágyút a kocsi lapos platformjáról és a motorizált löveg félelmetes dübörgéssel tüzelőállásba gördült.

Muresanu Nick mellett állva Thurzó át akarta venni az akció irányítását és parancsot adott a tüzerőrmesternek. – Addig lőjetek, amíg a ház falában tört luk elégséges nagyságú lesz több ember egyidejű behatolására.

Muresanu kockázatosnak vélte a direkt rohamot és figyelmeztette mindenkori mentorát. – Nem lenne jobb inkább széjjellőni és leégetni az egész házat.

Thurzó szűrős szemét tanítványára meresztette, – nem. Telegdy Nórárt élve akarom elfogni és tűzvészt sem akarok okozni. A szomszédos fastruktúrájú épületek túl közel vannak, és nem tudjuk azt sem, hogy milyen vegyszerek vannak felhalmozva a célépületben. Mérges gázok szabadulhatnak ki és több ezer ember halálát is okozhatják.

– Rendben van, – Muresanu bólintott és a tüzérek fele intett, – kezdjétek el lőni azzal az automatikus mozsárágyúval. Ha elegendő nagy lesz a rés, egyszerre több tucat állig felfegyverzett emberrel fogunk betörni a házba.

Az önmeghajtású löveg lassan a célpont fele forgatta tornyát, alacsonyabbra eresztette hosszú csövét és a tüzerőrmester kiadta a legénységnek a löparancsot.

– Folyamatos ösztűz, amíg nem intek megálljt.

Nóra látta a felemelt kart és hallotta kiáltást. Koncentrált és ismét használta földöntúli romboló képességét.

A titánimmal páncélozott lövedék megakadt a csőben és felrobbant. A robbanás felgyújtotta a löveget és az éles lövedékkel teli lőszeresláda óriási dördüléssel a levegőbe repült. Az elszabadult muníció sokaság tűzijátékként széjjelnyílt és a lövedékek sivítva száguldottak szanaszéjjel a háztetők felett. A dízelolaj tank széjjelhasadt, a világosbarna olaj elborította az aszfaltfelületet és lángra lobbant. Az utca megtelt fojtogató fekete füsttel.

A SWAT rohamcsapat fedezékbe vonult, gázálcokat tett fel és Muresanu vezetőképességében bízva feszülten várta parancsnokuk további utasításait.

Az esti televízióadások sietve sugározta a véres események hírért és hűségesebben értesítették a nézőközönséget, hogy egy terrorista csoport fészkelte be magát egy Upper East Side kőépületbe és tüzet nyitott a rendőrségre, amikor a törvény le akart tartóztatni néhány közel keleti illetőségű illegális bevándorlót.

Később, egy a fejleményeket közelebbről követő helyszíni riporter, miután meginterjúvolta Thurzó György New Yorki ügyvédet, elterjesztette a borzalmas hírt. Az épületben nemcsak terroristák voltak elbújva, hanem egy egész vallásellenes és fajgyűlölő csoport, akik joggal voltak gyanúsítva emberrablással, kínzásokkal, és fiatal nők és gyermekek rituális meggyilkolásával.

Hamarosan, egy örülségig feldühödött, lincselésre kész tömeg áramlott a rendőrbarikádok felé. Felbőszült arcú férfiak, baseball botokkal, konyhakésekkel, és görbe machete szablyákkal felfegyverkezve tolongtak felfelé a földalattihoz vezető lépcsőkből.

Az éjszakai szél, keleti irányban fújva a Central Park felől kisöpörte a füstöt az East River felé. A támadókkal merészen szembenézve, egy magas termetű nő állt a ház kinyitott főbejárati ajtajában.

Testhezálló fekete bőrruhában és Dock Martin csizmával lábán, a bátor nő Morna volt. Fényes fekete haja vadul csapkodott az erősödő szélben, szemében a merész elszántság lángja lobogott és tetemre hívta az örült tömeget.

– Mit akartok tőlünk?

A tömeg képviselőjeként Muresanu ordított vissza, – terroristákat rejtegettek házatokban és tömegpusztító fegyvereitek vannak. Állj félre utunkból és eressz be minket.

– Semmi ilyesmi nincs nálunk és senkit, főleg nem terroristákat sem rejtegetünk. A házba nem jöttök be, hacsak nincs házkutatási parancsotok.

– Itt nincs szükség házkutatási parancsra. New York népe veszélyben van, és azonnali akciót kíván. Bármely eszköz, amit használunk, indokolt.

Morna a hang fele pillantott és meglepődve Thurzót ismerte fel. Másodpercre elvesztette összpontosítását és nem figyelt eléggé. Egy önnönmaga deklarálta törvényvédelmező a háta mögé lopakodott és egy éles machete-vel, lecsapta Morna fejét.

Egy másik felkapta Morna leguruló fejét, egy hosszú vasrúd végére tűzte és tébolyult indulattal a magasba emelte.

– Ez a sors vár reátok is, ha nem adjátok meg magatokat.

Puskával a kezében Kirsten keskeny résnyire kinyitotta az egyik ablakot, megcélozta az alávalót, aki nővére fejét meggyalázta és lelőtte.

Egy másik gonosztevő kapta fel a levágott fejet és ismét a magasba tartotta.

Morna arca még halálában is gyönyörűséges volt. Hosszú fekete haja göndör zuhataggént omlott alá a vérrel befestett dárdáról, mintha az utolsó ítélet lófarkas zászlaját lobogtatta volna a halálnak arató kaszája.

Kirsten újra lőtt és a második gyilkos zsivány is a porba bukott. Ez harmadik jött, felvette a véres fejet és ismét felfelé tartotta. Kirsten tüzelt és az új merénylet is meghalt.

Kirsten folytatta a tüzelést, a negyedik az ötödik alávaló is felbukott, egészen addig, amíg senki többet nem merte meggyalázni Morna tetemét.

Egy csoport utcai ruhás önkéntes ítéletvégrehajtó, magas, építkezéseknél használatos, hosszabbítható létrákat hozott. A fal ellen támasztották labilis hágcsóikat és vasrudakkal, fejszékkel, és baseball ütőkkel felfegyverkezve elkezdtek felfele mászni. Rövidesen több ablakon is beverték a kemény fazsalukat és kezdtek befele mászni az épületbe.

Először Nóra szobájába törtek be ahol Keith volt az egyedüli védelmező. A fiatalember kétségbeesetten próbálta csukva tartani az ablakot, de hiába, az első támadó máris átlépett az ablakpárkányon és fenyegetően Keithre emelte kalapácsát. Keith segítségért kiáltott és, mint egy megvadult szörnyeteg, János rohant be üvöltve úrnője szobájába. Megragadta a betolakodó kezét és pehelyként felkapva megforgatta a feje felett. Egyet-kettőt lendített rajta, végtagjait összetörte és belevágta a létrán felfele tolakodókba. Hárman azonnal lezuhantak a mélybe. János vadállati ordítással megragadta a másik ablakhoz támasztott és emberekkel teli létrát, és olyan erővel rázta és tekerte meg, hogy derekaikat és nyakaikat kitörve az összes felmászó alázuhant. A kemény kövezeten összetörve vagy a vaskerítés dárdáira felnyársalódva ezúttal féltucatnyi támadó lelte halálát.

János megforgatta az üresen maradt létrát és hozzácsapta a harmadik támadókkal zsúfolt hágcsóhoz. Mint rajzó hangyák lesöpörve egy sziklafalról az emberek úgy potyogtak lefelé. Másodpercek alatt egy véres, rángatódzó, és jajgató tömeg feküdt a ház keskeny előkertjében.

Néhányan halálra váltan körömszakadtáig kapaszkodtak az ablakpárkányba, de hamarosan azok is leestek és csatlakoztak a földön fetrengő sebesültek rémséges halmazához.

János szembekerült az egyetlen támadóval, aki elevenen megmaradt a házban. A félelmetes izomzatú óriás láttára a csapdába esett ember elkezdett reszketni és életéért próbált könyörögni.

János nem ismert kegyelmet, akik úrnőjét és szerelmét megtámadták azoknak pusztulnia kellett. Megragadta és körbeforgatta a betörőt és rettenetes erővel kihajította az ablakon. A halálra vált ember kétségbeesetten rugdalózott és kapálózott a levegőben és az utca túloldalán nekicsattant a falnak.

Onnan lezuhant a kövezetre és nyaka, mint elkorhadt ág a medve talpa alatt, megreccsent és eltörött.

Az utcai főbejárati ajtó tárva-nyitva maradt és az ostromlók közül egy népes csoport bezúdult rajta. Belül egy magas, sötéthajú, fekete bőrruhába öltözött nő állta útjukat. Görbe szabályát tartott mindkét kezében és azonnal leszúrta az első két betolakodót.

Miután a támadók szívét átdöfte, a nő kihúzta az éles pengét, megforgatta feje felett és a következő kettőnek egycsapással levágta a fejét.

A négy holttest elzárta a bejáratot és többet senki sem mert a megháborodott fúria közelébe merészkedni.

A félelmetes néember megragadta a hullákat és vad lendülettel egyenként kidobálta őket az ajtón. A halott testek hátrasöpörték a támadók maradványait és a bosszú asszonya dühödt mozdulattal becsapta az ajtót.

A kívül maradtak csak a súlyos záró-vasrúd csattanását hallották, ahogy a bejárati ajtó ismét bevehetetlenné vált.

Percekkel később a védők szörnyű ordítózást hallottak a hátsó bejárat irányából. Az ajtó, a három boszorkány megérkezése után véletlenül nyitva maradt és a támadók több tucatnyira rúgó csoportja átmászott a magas kőfalon, ami Nóra telkét elválasztotta a szomszéd portájától.

Győzelmet kiáltozva, a gazember csöcselék legrosszabbjai megmámorosodva törtetettek befelé. János felkapta acélbütykökkel

megtűzdelt buzogányát és futólépésben rohant a betolakodók megleckéztetésére.

János és a tömeg félúton, a konyha és a lovagterem között találkozott, és János, két kézre fogva nehéz fegyverét és vadállati börgést hallatva rárohant a betolakodókra.

A szemtől szembeni kézítása János igazi eleme volt. Hatalmasakat horkantott és elszabadult kovácspörölyként forgatta acélbunkóját. Karjait egy orkánban örlő szélmalom sebességével forgatta; primitív fegyverével gerincet és lábszárcsontokat százsámra tört, és tucatjával zúzta be az ellenséges koponyákat.

János bösz üvöltése és a haldoklók rémséges kínajgatása vérfagyasztó hangzavarral töltötte meg a folyosót és iszonyatos visszhanggal verődött vissza az emeletek falairól.

Nóra hű szolgálja majdnem visszaverte az ellenséget a hátsó ajtóig, ahonnan jöttek, de valaki, aki elbújt egy falmélyedésben hátba támadta és vadásztörét beledöfte az óriás nyakába.

A tör kettétörött, de az éles acéltöredék átvágta János nyaki ütőerét és a vér szökőkútként fecskendezett fel az egykori bölényfiú nyakából.

János megfordult és dühében puha péppé zúzta gyilkosa fejét. Tovább lépett volna, de túl sok vért veszített és összeesett. A győzelmi mánortól ittas támadók áttapostak az elpusztult védő földön heverő testén és előre siettek, hogy kinyissák az utcai bejáratot.

Deirdre és Kirsten felhátráltak a második emeletre és ott találták Nórát. Nóra szomorúan mondta, – elvesztettük a harcot. Nem tudjuk otthonunkat megvédeni. Menjetek, mentsétek életüket és távozzatok innen. A további küzdelem csak Thurzóra és rám tartozik. Rettenetesen sajnálom Mornát és Jánost. Morna jobb sorsot érdemelt és Jánost szívemből szerettem. Az életüket adták értem.

A két megmaradt boszorkány kérlelni kezdte Nórát, – Nóra, mi nem hagyhatunk el most téged. Mi nagyon gonoszak voltunk, amíg te az erdőben, egymagadban szenvedtél. Itt az idő, hogy tettekkkel váltsuk meg bűneinket.

Nóra hálásan bólintott, – Thurzót és Muresanut külön kell választanunk a többiektől. Keith meg én, mi ketten felvesszük a harcot ellenük. Próbáljátok visszatartani a többieket, ameddig végzek a démonnal.

A három nő megölelte egymást, Deirdre szemében könnyek voltak, ahogy figyelmeztette unokahúgát, – Nóra, vigyázz magadra. Ne hősködj feleslegesen. Életben kell maradnod, hogy a harcot folytathasd.

Nóra megcsókolta mindkettőjüket, – ne féltsetek. Nem lesz könnyű, de amit meg kell tennem, azt megteszem. Most vagy soha.

Még egyszer megölelték és megcsókolták egymást.

Nóra megfogta Keith kezét és így szólt hozzá, – gyere velem, fent a padláson szükségem lesz rád.

Nóra felment a padlástérbe és Keith követte. Deirdre és Kirsten kihúzták kardjaikat és visszasiettek az első emeletre.

Élesre fent kardjaikkal a két természetfeletti erejű nő nekitámadt a tömegnek.

– Takarodjatok a házunkból. Semmi jogotok nem volt ide betörni. Nincs bírói döntés a kezetekben, és nincs házkutatási vagy elfogatóparancsotok. Semmi okotok nincs csak egy megalapozatlan gyanú. Semmivel sem vagytok mások, mint egy feketétet lincselő tömeg. A középkor óta nem változtatok meg.

A két nő támadott. Széles utat vágott magának a hátsó ajtó felé. Szúrtak, vágtak, és egyik támadót a másik után döfték le, de százak jöttek minden elesett helyébe. A fellázított és beőrülten bosszúra vágyó tömegnek kimeríthetetlen embertartalékai voltak.

Egy veres szakállas óriás felemelte János földre hullott vasbuzogányát és körbeforgatta. A nehéz acélfegyver felgyorsult és, mint egy vadászbombázó megveszekedett propellere, úgy zúgott a levegőben. A vérmedve kinézetű veres hajú ember elengedte a száguldó buzogányt és a nehéz vas Deirdre fejének repült.

Deirdre feje leszakadt, utolsó erejével kardját a szakállasba vágta, megölte és holttesteik egymásra zuhantak. A tömeg áttaposott tetemeiken és Kirsten után vetette magát.

Körbefogva, egyedül, és a menekülés minden reménye nélkül Kirsten tovább harcolt. A lépcsőház felé hátrált és Nórával akart összefogni. De az eszeveszett sereg, vérre szomjas és bosszúálló, emberségükből kivetkezett lények a lépcsőházból lefele tolongva, halálos harapófogóba szorították a megmaradt boszorkányt.

Egy megragadta bal karját; egy másik lasszót vetett nyakára és a csilláron keresztül felfele kezdte húzni. Kirsten lába elszakadt a földtől, de jobb kezébe szorított kardjával tovább vagdosta ellenfeleit.

A nehéz csilláron átvetett kötél megfeszült és az akasztóhurok összeszorította Kirsten nyakát. Kirsten vadul rugdosott és fuldokolni

kezdet. Arca eltorzult, nyelve kijött, de kardjával mégis el tudta vágni a fojtogató kötelet. Leesett a padlóra, el akart menekülni, megbotlott felállt, de túl késő volt, csizmák százai taposták és törték össze csontjait, amíg rettenetes fájdalmak között meg nem halt.

A Tuzsoni boszorkányok utolsó megmaradt ivadéka is elpusztult. A féktelenül megvadult tömeg egy közös halomba hurcolta a három nő testét, Jánost a tetejükbe dobták és többen rájuk vizeltek.

Az összegyűlt csürhéből összetoborzott tömeg kifosztotta az italszekrényt, sokan berúgtak és valaki javasolta, hogy a lábuknál fogva akasszák fel a három nőt és a szolgát.

A négy elpusztult otthonát védő hős hamarosan ott lógott a csilláron, és a csöcselék legbátrabbjai baseball ütőkkel és vasrudakkal cafatokra verték maradványaikat.

Thurzó and Muresanu az utcai főbejáraton keresztül jöttek be a házba. A rémséges csatahaj után vérfagyasztó csend ereszkedett le a feldúlt szobákra. A rombolás és a halál aratása megrettentette a dühödt söpredéket és kétségek között vajúdvá irtóztak a megújuló harctól, az újabb rémségektől, ami az emeleten várakozott reájuk.

Thurzó megállt a lábuknál fogva felakasztott holttestek előtt.

– Megérdemelték, – mondta, – szép munkát csináltatok és gratulálok a sikerhez, de mégis nem lehet nyugvásunk. Meg kell találnunk a negyedik terrorista nőt is.

A tömeg már kitöltötte dühét a halottakon, és sajátjaiból is túl sokat veszített. Könnyebb volt meggyalázni az élettelen elesetteket, mint újra szembeállani a negyedik fúria veszekedett dühével és folytatni a harcot az emelet ismeretlen labirintusaiban.

A tömeg ostobán remélte, hogy nem maradt több védő, a megmaradtak megfutamodtak vagy feltartott kezekkel megadják magukat.

Muresanu dühödten szidalmazta Thurzót. Nem kevesebb, mint hatvan emberét veszítette el az ostrom folyamán, tudta, katonai pályájának búcsút inthetett.

– Te rohadt szemétláda, hol vannak a terroristák? Hol vannak a tömegpusztító fegyverek?

– Ne izgulj fel. Kutatassd át az egész házat, a laboratórium és a raktár a pincében van, de nekünk először az emeleti részt kell elfoglalnunk. Az utolsó kettőt csapdába szorítottuk ott, nem hagyhatjuk őket elmenekülni.

Muresanunak elege volt a harcból, minél hamarabb be akarta fejezni és beleegyezően bólintott. – Rendben van, Thurzó. Végezzünk velük, a négy legjobb emberem meg te. Nézzük meg, mi a helyzet odafent.

Thurzó tovább makacskodott. – A megmaradt nő a főkolompos. Élve kell elfognunk. Máskülönben az egész harc értelmetlen volt. A férfit megölhetjük, az könnyen helyettesíthető tucat személy, de a negyedik némben, azzal jobb lesz, ha erősen óvatosak leszünk.

Az újonnan összeállított, most már számban lényegesen kisebb, ostromló csoport felsorakozott és egymásután lépkedve felfelé kezdett kigyózni a keskeny lépcsőkön. A nyitott padlásajtó előtt, a legfelső lépcsőpihenőn állva, Nóra várt reájuk. Az első rendőr, egy fiatal őrmester, a nőre sütötte kezében tartott pisztolyát. A lövedék lepattant a golyóálló mellényről és Nóra gyors mozdulattal félrekapta fejét a második elöl és az ólom elsivített füle mellett. Az őrmester újra célzott, de Nóra megelőzte, egy lépéssel lejjebb jött és meglendítette kardját. A kardlapot alacsony szögben tartva a vágás kettészelte az őrmester nyakát és vállizmait. A fiatal rendőrtiszt feje oldalra repült, fejetlen teste a háta mögött állók karjaiba hanyatlott és megállította őket.

A felfegyverzett támadók rettegve néztek felfele és nem mertek mozdulni. Testhezálló égőpiros selyemruhában és fekete csizmában, az utolsó ítélet rettenetes asszonya állt velük szemben, arcát arany álca borította, a bölcs Könyves Kálmán király halotti maszkája.

Földöntúli erővel, a tudós király komoly és okos arca figyelmeztetni látszott őket. Földi halandókat megvakító fényes sugarak szikráztak le a csillogó aranylemezről, a király lehunytt szemei a halál üzenetét hozták. Keskenyre zárt ajkai, régen elhalt mesterek és művészek örökéletű alkotása, nem hordott megértő érzést és megbocsátó kegyelmet a gonosz szolgálatába szegődötteknek.

Az álarc szemborító lemezébe vágott keskeny résen át, és az apró lélegző lukakon keresztül és a száj vékonyra húzott vonala mögött a támadók egy földöntúli lényt láttak, aki elszántan elállta útjukat.

A természetfeletti lény hangja baljóslatúan visszhangzott a hirtelen csendben. Beszéde mintha mélyről jött volna, mélyen a föld alól, mintha egy ősrégi kriptából felhangzó halotti echó felhozta üzenet hordozója lett volna.

– Forduljatok vissza. Ez a harc csak köztem, Thurzó és Muresanu között van. Térjete vissza családjaitokhoz. Én senkire sem kívánok veszélyt hozni. Ti támadtok meg minket és mi csak az otthonunkat védjük. Menjete vagy ugyanúgy fogtok elpusztulni, mint bajtársaitok.

A véres csatába belefáradt és megrettent ostromlók, kiabálva és lökdösődve Thurzót és Muresanut nyomták előre.

– Ti tárgyaljatok vele. A ti ötletek volt megtámadni ezt a házat.

Szemtől szembe találva magát ősrégi ellenségeivel Nóra hátralépett és felszólította őket, – gyertek velem, és odaadom nektek azt, amiért idejöttetek.

Nóra visszahátrált a rengeteg nagyságú padlástérbe. Macskaügyességgel ugrott egyik masszív fagerendáról a másikra és elvezette a két férfit egy, a sziklanagyságú terméskövekből összerakott kémény mellett sasfészekként büszkélkedő, falécekből összetákolt platformig.

Keith is ott állt, a kéményhez közel. Nóra megnyomta a falat, az nehéz csikorgással elfordult és felfedett egy rozsdás vaslétrafokokkal ellátott mélységbe vezető kürtőt.

Nóra rámutatott Keithre, de szavait Thurzóhoz és Muresanuhoz intézte.

– Walker Keith nem volt és soha nem lesz terrorista. Lehet, hogy börtönben volt, de leszolgálta büntetését és nekünk szabadon kell engednünk őt. – Nóra Keith fele fordult, – Keith, ereszkedj le a hátad mögött lévő kéménykürtőben. Lent egy alagútba fogsz leérni, kövesd egészen a végéig és ott várj reám.

Keith ellenkezett, – Nóra, hadd harcoljak oldaladon.

– Menj, ez a harcot egyedül kell megvívnom.

Keith leereszkedett a kéménybe. Nóra betette a sziklakaput utána, és a falról levett egy sárga lánggal lobogó szurkos fáklyát.

Kísérteties fények világították meg a homályosan komor padlásteret és mintha az utolsó ítélet bosszúálló arkangyala állna számadáskérően két aljas bűnös előtt, Nóra sziluettje rajzolódott ki a gyászos háttér alkotta transzcendentális színpadon.

– Thurzó, te négyszáz éven keresztül üldözted az én családomat. Anyám nem volt hajlandó férjhez menni hozzád, te megöletted őt és majdnem megölettél engem is bár én csak egy ártatlan gyermek voltam.

Elkoboztattad családom összes vagyonát, kivéve az eldugott kastélyunkat a Tuzson környéki vadonban.

Muresanu, a te nagyapád, Lupuj még azt is, utolsó menhelyünket is elvette tőlünk. De én túléltem minden gonoszságotokat. Kiúsztam a bőrzsákból, mint egy csupasz és hidegtől reszkető gyerek majdnem elpusztultam, de újra kezdtem és meggazdagodtam. Most engem akarsz feleségül venni, és mindenemet ismét el akarod tulajdonítani. Terrorista összeesküvéssel vádolsz, tömegpusztító biológiai fegyverek gyártásával, kínzásokkal, én semmi ilyent, még csak hasonló bűnöket sem követtem el. Megdolgoztam a vagyonomért, és az eredeti bűvös áldásokat, amiket Isten meghagyott nekünk, jó célokra hasznosítottam. És te, Thurzó, éppen ellenkezőleg, te természetfeletti erőidet mindig gonoszságokra használtad. Tömeggyilkosságokban és fajirtásokban, minden háborús bűnben, amivel Isten megátkozta az emberiséget azokban te mind benne voltál. Örményeket gyilkoló szpáhi lovastiszt, SS ezredes, aki személyesen vett részt zsidók és cigányok tízezreinek kiirtásában, ezek mind a te megtestesüléseid voltak. Te vagy az, aki nélkül az emberiségnek jobb sorsa lesz. És Muresanu, te hűségesen szolgáltad ördögi mestered. Nem volt kötelességed, mégis csináltad, és nagyszüleid és azoknak a nagyszülei is őt, a gonoszok gonoszát szolgálták. Egyetlen mentségetek volt, azt hittétek, hogy szegény és szerencsétlen népetek javát szolgáljátok. A ti fajtátok volt az egyetlen vezetőjük, egyetlen reményük, de ti az ördög szolgálatába vezettétek őket és most osztóznokotok kell a gonosz démon sorsában. Győzelem vagy halál, nem ezt hirdettétek örökön örökké?

Utolsó szavaival egy időben, Nóra a fáklyáját az Thurzó és Muresanu platformja alatt elrejtett százakós tölgyfahordó nyitott tetejébe taszította. A hordó tele volt löporral és azonnal felrobbant. A leírhatatlan erejű robbanás Muresanu testét cafatokra szaggatta, de a démoni erejű, sérthetetlen Thurzót, egy karcolásnyi seb nélkül csak a levegőbe repítette. Ötvenemeletes felhőkarcolók teteje felett repülve a Second Avenue mentében Thurzó elpusztíthatatlannak látszott.

Nóra elbújt a kémény erős kőfala mögött és a robbanás pillanata után Morna odarejtett boszorkányseprűjét azonnal a kezébe ragadta. A hangnál is sebesebben repülve Thurzó levegőben kapálódzó és rugdalódzó alakja után vetette magát.

Nóra arcát még mindig az arany maszka takarta és kezében ott volt a bűvös kard. Nóra birtokolta Attila ősi kardját. A Rómaiak

rabszolgaszerező hadseregei elleni harcra adományozott isteni ajándék most az ő kezében villogott félelmetes erővel.

Thurzó repülési pályájának legtetején, a lefelé zuhanás megkezdése előtt egy pillanatra megállni látszott. Nóra utolérte és félelmetesen metsző hangján rákiáltott, – véged van, démon. Most sebezhető vagy. Lábad nem éri az áldott földet és egyetlen ember készítette alkotás sem támasztja alá testedet. Elvesztetted a harcot.

Nóra felemelte a kardját és velőtrázóan sikító hangon folytatta.

– Tízezer év szenvedése. Végre és utoljára, megtisztíthatom az emberiséget jelenlétedtől. Lehet, vannak még más démonok is, de legalább azok nem mernek velem kikezdeni.

Nóra lecsapott kardjával, és a nemes acél kettőbe hasította Thurzót. Áramvonalas bukórepülésben Nóra a zuhanó darabok után vetette magát, elkapta őket és két gyors csapással ismét megfelezte mindkettőt.

Szélvészkként visszakanyarodva, és a véres negyedeket kardja élére tűzte Nóra Manhattan négy prominens pontja felé repült. Thurzó tetemének első darabját a Chrysler Building csúcsos tetejére tűzte, a másodikat pedig a Woolworth épület kicsipkézett tetejére szúrta fel.

Utána észak fele repült, a harmadik negyedet a West Side Presbyterian Templom tornya hegyén hagyta, és az utolsó vértől csöpögő darabot a Triboro híd tartóoszlopának legmagasabb, obeliszkként égbenyúló pontjára helyezte.

Munkáját bevégezve Nóra a diadaltól mámorosan kiáltott:

– Bevégeztetett. Legyen ez elegendő figyelmeztetés fajtád többi gonosz képviselőjének.

Huszonhatodik Fejezet

Az alagút egyre keskenyebb lett. Eleinte Keithnek volt elég helye térden mászni, de később a nyálkás köveken hason kellett csúsznia és könyökkel nyomta magát előre.

A szűk földalatti járat nem akart véget érni, megfordulni sem tudott, már azt hitte a földbe szorulva fog elpusztulni, amikor feje kibukkant egy kútszerű építmény aljának oldalában. Felnézett, egy betoncső vezetett a felszín fele, aminek oldalában vas létrafokok voltak beerősítve.

Kivergődött a lukból, felállt és felkapaszkodott a betonkút oldalán. Fent a kút le volt zárva, megfeszítette lábát, felnyúlt és keze hideg vasat érintett. Csatornatető, gondolta és próbálta felfelé nyomni. A nehéz öntöttvas korong lassan engedett és fémes csattanással oldalra csúszott.

A nyíláson hűvös éjszakai levegő áramlott be, Keith mély lélegzetet vett és kidugta fejét a szabadba.

Egy közeli sziklán, lábait kényelmesen keresztbe téve Nóra ült.

– Na, csakhogy itt vagy. – A leány rámosolyodott fáradtan, – mehetünk. Thurzó halott, megöltem. Munkám befejeztetett.

Keith kikászálódott a csatornából, Nóra felállt és hallgatva megindultak a Central Park erdejének belseje felé. A keleti irányból, a fák sötéten susogó koronáján túl, ott látták a fényeket, hallották a rendőrautók szirénázását, a hangosbeszélőket és az érkező mentőautók kerekeinek csikorgó fékezését. A távolság erősen letompította a zajt, és a nyüzsgő zavarodottság alig zavarta a park éjszakai csendjének nyugalmaát.

Kis idő után Keith félénken kérdezte, – merre tartunk?

– Szomjas vagyok, – Nóra válaszolta, – keressünk egy éjszakai kocsmát. Muszáj, hogy leigyam magam. Remélem ez nem egy antialkoholista város.

– Manhattan?

A Broadway-re kiérve bementek egy éjszakai klubba ahol Nóra ismerte a csaposlegényt. Nóra megbecsült törzsvendége volt bárjának és mindig bőséges borraivalókat hagyott.

Nóra egyenesen a csaposhoz ment, aki egyik lábát a másikon keresztbetéve unottan álldogált az italokkal telerakott üveges szekrény előtt.

– Harvey, – Nóra rámosolygott a jóvágású legényre, – erősen szomjas vagyok, de nagyon sietek, pakolj fel nekünk valami finomat.

A bárlegény kihúzott a pult alól két palack mélyhűtött Dom Perignon francia pezsgőt és hamiskásan Nórára nézett:

– Jó lesz?

– Nem rossz, – Nóra bólintott, – úgy látszik egy az ízlésünk.

Harvey díszzacskóba csomagolta a két palackot és átnyújtotta azt éjszaka titokzatos leányának. Nóra balkézzel átvette a csomagot, jobbjaival átnyúlt a pulton, kacéran megcsiklandozta a férfi állát és könnyű csókot nyomott szájára.

– Harvey, drágám, holnap hozom a pénzt.

Nóra és Keith kimentek a bárból és újra kezdték éjszakai sétájukat. Ismét kettesben voltak és két utcasarok után Nóra csendesen megjegyezte, – ma éjszaka ünnepelni fogunk.

– Mi okunk lenne ünnepelni? – Keith kérdezte, – a lincselő tömeg most ölte meg négy legjobb barátodat és a rendőrség összetörte bútorzatodat.

– Sajnos így van, de ünnepelünk, mert szabad lettem. Megszabadultam Thurzó átkától. Szörnyű árat fizettem érte, de átéltem és mostantól senki sem fogja tudni, hogy ki vagyok és honnan jöttem.

– A rendőrség és az FBI, nem fog a törvény keresni téged?

– Lehet, de az a holnap titka, az éjszaka még a mienk.

—

A mozdulatlan házak kontúrjai még mindig sötéten rajzolódtak az éjszakai ég kárpitjára és a toronyóra elektromos fénnel kivilágított mutatója még csak hajnali négy órát mutatott, mikor Nóra és Keith elérték a 42nd Streeten lévő New York Times Square Hotelt.

Nóra a hátsó konyhabejárat felé irányította Keith-et. Beléptek. Az üresen ásító konyhában két fiatal latin amerikai indián kinézetű szakácssegéd már a svédasztalos reggeli összeállításán dolgozott.

Kihívó mosollyal arcán Nóra intett nekik és egy húszdollárost húzott elő, – szobám van az emeleten, – mondta és a pénzt odacsúsztatta az egyiknek és rákacsintott, – amigo, te meg a barátod, senkit nem láttatok ide bejönni. Akárki kérdezi, ugye ezt fogjátok felelni.

– Igenis, kis hajnali rózsabimbó, ahogy mondd, – a spanyolok megértően elvigyorodtak és a nagyobbik gyors mozdulattal köténye zsebébe süllyesztette a bankjegyet.

Nóra kacéran visszanézett és levett két kristály pezsgőspoharat a pohártartóról, – ugye azt sem bánjátok, ha ezeket felvisszük magunkkal.

A fiatalabbik latin amerikai szégyentelenül kidugta a nyelvét és duzzadt ajkai között pimaszul ki-bedugva öltögetni kezdte, – igenis forróvérű anyuci, aztán ha végeztél, rólunk se feledkezzél ám el.

—

Nóra és Keith a teherfelvonó lifthez mentek és a portás szemeit elkerülve azon mentek fel a hotel lakótornyába. Emeletükre érve levették cipőjüket és zaj nem okozva a süppedős szőnyegen Nóra szobája fele lábujjhegyeztek. A szobánál Nóra mágneses kulcsával kinyitotta az ajtót, előreengedte Keith-et és visszaakasztotta a „Ne Zavarjanak” táblát a kilincs külső fogójára.

– Ha bárki kérdezi, – suttogetta a fiú fülébe, – az éjszakát, ebben a szobában együtt töltöttük, – és ahogy Keith kissé meglepetten nézett rá hozzáadta a magától értetődőt. – Az ágyban, szerelmeses, édes kettesben.

Keith körülnézett. A szoba tágas volt és elegánsan volt bebútorozva. A széles ágy vastag matracán drága ágynemű, extra nagyságú párnák és sötétkék színű, puha tollpaplan hevert festői rendetlenségben. A szoba másik oldalából nyíló, fényesen kicsempézett fürdőszoba ajtaja nyitva volt és belül, egy átlátszó üvegajtó mögött kétszemélyes zuhanyozó és mellette örvényfürdővel ellátott medence fényes oldala csillogott feléjük.

Nóra leült az üvegtetejű íróasztalhoz, amely a csipkefüggönyös ablakon keresztül az éjszakai New York kivilágított tornyainak panorámájára nézett, és halk pukkanással kinyitotta az első pezsgős palackot.

– Keith, igyál e csillogó pohárból, – kezdte szomorúan, – amikor a bánat és az alkohol agyadban megszentelt szövetségre lép, akkor majd megérzed az élet múltó értelmét és megértheted a mi sorsunkat ezen a

földtekén. A lét nem tarthat örökké. Ötszáz év hosszan tartott az én drága barátaimnak, Deirdre-nek, Kirsten-nek és Mornának, és mégis, ők sem álltak készen a halálra. A felbőszült aljanép megszenstelenítette tetemeiket. Kinek volt igaza és ki követett el hibát? Morna jóhiszeműen tűzszünetet és békét ajánlott. Az ördöggel nem lehet békét kötni. El kellett pusztítanom Thurzót. És személyes bosszúért az én drága barátaim fizették a halálos árat.

Nóra magába roskadt és sírni kezdett.

– Hová fog rokonaim lelke kerülni? A mennyországba? Ők soha nem léphetik át a mennyország kapuját. Isten a mi fajtánkat nem engedi be. Nem mehetnek a pokolba sem, örökös kínzásoknak lennének alávetve, az ördög szörnyű bosszút állna azért, amit Thurzó ellen elkövettünk. Elveszett kísértetek lesznek belőlük, és a világban fognak cél nélkül bolyongani, az összes többi százezrekkel együtt, akiket a máglyákon megégettek.

Nóra fájdalmasan felzokogott, – Keith, én soha nem akarok meghalni. Lehet, rosszfajta leány voltam, csábító, provokatív és okos. De ez egyik sem égbejáró bűn. Ha senki nem tudja, hogy ki vagyok, örökké élhetek. Ugye a társadalom törvényei el fognak engem rejteni és meg fognak védeni?

Keith vigasztalni próbálta és közelebb ült hozzá, – biztosan úgy lesz. Egy ilyen civilizált és kulturált nagyvárosban, mint New York nyugodtan kell, hogy élhesd életed.

Nóra összerázkódott és forró vággyal suttogetta Keith fülébe:

– Keith, tégy magadévá ma éjszaka. Gyermekeket szeretnék, új életet akarok magamból támasztani. Remélem, megértesz engem.

Keith emlékezett Nóra figyelmeztetésére, de nem volt ereje ellent állni a kísértésnek. Óvatosan, lassan beletörődve, hogy érzékisége a beláthatatlan fele sodorja, az ismeretlenbe, amelyet már oly régen és nagyon kívánt elérni, életét Nóra szerelmének oltárára helyezve megadta magát.

– Legyen úgy, ahogy lesz, történjen, aminek történnie kell.

Nóra nem tartotta távol magát a férfitől, nem állt ellen ölelésének és nem húzódott el csókjaitól. Megengedte, hogy a férfi átfogja vállát, kezei közé vegye kebleit és Keith felé fordította arcát és reszkető ajkai finoman megérintették a száját. Keith belélegezte Nóra mámorító illatát és remegve várt forró csókjára, de a leány újra beszélni kezdett.

– Az életnek értelmet kell adni. Egy halandónak jónak vagy rossznak kell lennie. Keith, tégy bármit, csak ne tétlenkedj. Életedet hasznosítsd egy nemes cél érdekében. Nem számít, hogy meddig élsz, az számít mit cselekedtél azzal, ami neked jutott. Szent kötelességed jóra használni mennyei jussodat.

Nórán még mindig az ostrom alatt viselt égőpiros selyemruha volt. Csapzott haja égett puskapor illatfelhőjét árasztotta, ruhája itt-ott el volt szakadva, és sötét vérfoltok szennyezték be. Nóra egy a kentaurokkal megvívott csatából győzedelmesen visszatérő fáradt amazon hősnőnek nézett ki. Kardja még mindig át volt vetve vállán, levette és egy bőrzacskóval együtt az asztalra helyezte.

– Ne félj, – mondta Keithnek, – fegyvereim többet nem jelentenek az emberek társadalmára veszélyt. A mai éjszakától kezdve kardom hosszú pihenőre tér.

Nóra levette ruháját és Keithre tekintett, – te is. Vedd le szennyezett és tépett öltözeted. Áruló ruházatunkat még hajnal előtt a tűzre vetem. Éjszakai táskámban újakat hoztam, holnap azokat fogjuk magunkra öltetni.

Keith levetközött és nézte, ahogy a nő csodálta meztelen testét. Nóra kinyújtotta kezét és megérintette Keith nap barnította bőrét és leplezetlen csodálat hangján dicsérte meg, – Szép vagy, száz év óta nem éreztem hasonló vágyat férfi iránt. Izmos vagy és sovány, nem hanyagoltad el testedet.

– Nem, soha sem hagytam el magam, – Keith válaszolta némi öngúnnal, – a Georgiai börtönben is éppen eleget tornáztam.

Keith érezte eljött a pillanat és felajzott testét Nórához nyomta, de a leány eltolta magától.

– Nem így, először zuhanyozzunk le. Emlékszel Lilith megteremtésére, a mi gyermekünknek tiszta homokból kell létrejönnie, a mi tiszta testünkől, és ami tiszta lelkünkől. Máskülönben leányunk tisztátalan lesz és az ördög hatalmába kerülhet.

– Leányunk?

– Igen leány. Nem tudtad? Boszorkányokkal csak leánygyermeket lehet nemzeni.

—

Beléptek a zuhanyozóba és gyengéden lemosták egymást. Kereső kezeik tetőtől talpig végigtapogatták egymás szappanhabtól sikamlós alkatát. A langyosan simogató víz, az illatos sampon, a finom

fürdőolajak megtisztították testüket és utat nyitottak, hogy lelkük elfeledje az átélt borzalmakat. Nóra popsiját mosogatva Keith magához húzta a leány engedékeny testét és, suttogó hangja szinte beleolvadt a víz csobogásába, a fülébe súgta, – ne feledkezzünk el a reátok szórt átokról. Valóban a boldogító halál vár reám, ha szerelemben egyesülök veled.

Nóra karjait Keith nyaka köré fonta, és nedves ajkai a férfi száját keresték, – az átkot meg nem változtathatom. Nem tudom mikor és hogyan fog a halál utolérni téged. Apám egy évig élt születésem után. A világ legkeményebb harcosa és legcsodálatosabb embere volt, de egy orgyilkos képében az átok kioltotta életét. Ha szívünkben szeretjük egymást és jók vagyunk, nekünk jóval több időnk is lehet. Ha őszintén ragaszkodsz ősi fajtánkhoz a végzet türelmes lesz és megengedi, hogy egymás szerelmében éljünk tovább és megengedi, hogy több leányunk is legyen. Szeretnék téged boldogságban úszva látni hatodik leányodnak tizennyolcadik születésnapján. Nem lenne az egy csodálatos jutalom egy életen át tartó igaz szerelemért?

– Igen csodálatos, – Keith sóhajtott szenvedélyes szerelmi vággyal és magáévá tette Nóráét.

Nóra gyönyörteljesen felnyöszörgött és a férfi fülébe suttogta utolsó figyelmeztetését, – ha csak egyszer is megcsalsz, azonnal halálot leled. Szörnyű véged lesz, a hűtlenséget soha nem tűrhettem. Számodra többet a világon más asszony nem létezhet.

– Miért választottál engem? – Keith kérdezte és teljesen átengedte magát a kéjes gyönyör felemelő érzésének.

– Te nem is tudod, hogy ki vagy. – Nóra felelte, – te Lord Bacon Roger egyetlen élő leszármazottja vagy. Minden idők legnagyobb filozófusa és tudósa. A dédunokája vagy és beörökölted génjeit és tehetségét. Ezért választottalak téged gyermekeim apjának.

Keith már nem figyelt Nóra szavaira. Egyesülésük, a véget nem érő extázis összeszaggatta, és kioldhatatlanul reszkető csomóba kötötte legmélyebb belsejének alapesszenciáját. Az elragadtatás nem akart véget érni és a hosszantartó élvezet elszívta minden erejét. Levegőért kapkodva és élvezettől fuldokolva ujjai görcsbe merevedtek és belemélyedtek Nóra húsába. Valami Nóra bensőjéből eredő titokzatos erő kiszifonozta utolsó élethez való ragaszkodását is. Mire a megváltó klimax megérkezett gyönyöre gyötrő szenvedésbe metamorfozódott.

A végén vademberekhez illő ordítás hagyta el Keith mellkasát. Egy dicsőséges inkarnáció erotikus megtestesülése, egy régmúlt harcmezőkről érkező riadó, a győzelemtől megrészegetett harcosok csatakiáltása hangzott el torkából.

Öröme megállíthatatlan volt és túl sokáig tartott, a végén a lábai reszkettek és nem volt ereje többé lábán megállni. Összeesett és Nórának kellett felemelnie. Nóra fürdőköpenybe csavarta a férfi enervált testét és lefektette az ágyba.

Mindenről elfelejtkezve és aggódó fájdalmat többet nem érezve a tudós férfi végzete beteljesedett és pszichikai valója betöltötte földi rendeltetését.

Keith rövidesen, kimerülten és mély álomba merülve, elaludt Nóra oldalán.

Huszonhetedik Fejezet

Nóra nem akart késni munkahelyéről. Kora reggel felkelt, megmosta az arcát, kiigazította arcfestését és megnézte mit csinál Keith. A férfi még mindig mélyen aludt a hatalmas ágyban és nem akarta felkölteni.

Papírt vett elő és üzenetet írt neki.

„Együtt akarok veled ebédelni. Egy órára gyere az irodámba. A borítékban pénzt hagytam neked, végy egy elegáns öltönyt és kellékeket a Bloomingdale áruházban. Öltözz ki, mint egy tehetős üzletember.

Nóra összeszedte hajnalban ledobált ruháikat, amiket a tegnapi ostrom alatt viseltek, csomagot csinált belőlük és begyúrte őket egy üres párnahajba. A szervíz elevátoron lement a harmadik pincébe ahol két hatalmas olajtüzelésű gőzkazánban sárgalángú tűz lobogott. Kinyitotta a tisztítóajtót és bedobta a csomag ruhát. A kontrolpanelon maximum kapacitásra állította az olajégőt és merev szemmel nézte, ahogy a süvöltő tűzáradat pillanatok alatt porrá égette tegnapi csatájának árulkodó maradványait.

Kilenc órakor megállt a Bowery Takarékszövetkezet épületénél és kinyitatta a páncteremben bérelt magánrekeszét. Amikor a tisztviselő magára hagyta leemelte válláról a táskát, amiben Attila kardját és Könyves Kálmán aranyálcát tartotta. Fegyvereit elhelyezte a hosszú dobozban, becsukta a fedőt és hívta a széfteremi ügyeletet.

Közösen bezárták a doboz ajtaját és Nóra kisietet a bankból.

Róza, ahogy meglátta szeretett főnökét bejönni, azonnal kávét és friss péksüteményeket hozott neki.

Nóra evett, ivott és nyugodtnak látszott. Bárki azt hihette volna, hogy a legnagyobb rendben vannak dolgai és előző estéje meglehetősen eseménytelenül telt el.

Tíz órakor legfontosabb klienseinek igazgatósági ülése kezdődött és határozottan ellenőrzése alatt tartva az ügyvitelt, Nórának kellet irányítania a tárgyalást.

Egy óra múlva, Róza bejött az igazgatósági terembe, Nórához ment és a fülébe súgott. – Két úriember van itt. Azt állítják, hogy az FBI-tól vannak és veled akarnak beszélni.

Nóra visszasúgta Rózának, – üldesd le őket irodámban, pár perc múlva én is ott vagyok.

Róza kiment, Nóra magabiztosan hátradőlt a székében, körülnézett és mosolyogva kijelentette, – jelentéktelen dolog, nem tartozik a tárgyra.

Öt perccel később Nóra exkuzálta magát és szünetet javasolt.

– El kell halasztanunk a konferencia részvényosztalék fázisát délutánra. A leányvállalatok csak tizenkettőre ígérték jövedelmi adataikat. Javaslom, hogy folytassuk az ülést röviddel ebéd után, úgy délután két óra felé.

A két federációs nyomozóirodai rendőr kényelmesen elterpeszkedett Nóra foteljeiben és arrogáns magabiztossággal várakoztak a gyanúba fogott megjelenésére. Kigombolták zakójukat, és a kabát hanyagul lelógó szárnya alatt kivillant masszív magnum-fortyfive revolverük.

– Mi a véleményed, Joe, – FBI gyalogügynök John Mackenzie, aggódva tekintett szenior partnerére, főinspektor Joe Bannisterre, – ez a nő, a gyanúsított, ahogy mi itt üldögélünk csendesen, mint egy beijedt tapsifüles menekül lefele a hátsólépcsőn.

– Nem hiszem, csak jobban bemártaná magát a slamasztikába és tudja, hogy ügyis elkapjuk.

John megvetéssel hordozta körbe tekintetét Nóra irodájában, – nézd meg ezt a pazar berendezést. Bizony mondom neked, ide megy el a sok pénz. Az a pénz, amit a nyugdíjalapomból a tőzsdén elvesztettem.

A bútorzat, a festmények és a szobrok, költségesebbnek néztek ki, mint Mackenzie és Bannister házainak összekombinált értéke, bútorzattal és személyes tulajdonokkal egyetemben. A két civil ruhás rendőr gyűlölettel és utálattal nézte, hogy merészel valaki ennyire sikeres lenni a magánszektorban.

Mackenzie megsimogatta a nadrágszíján lógó csuklóbilincset és előre élvezte a letartóztatás gyönyöreit, ahogy majd az acél karperecet rákattintja a letartóztatott nő karcsú csuklójára és felolvassa neki Miranda jogait.

Amikor Nóra belépett a két FBI kopó silány kísérletet tett, hogy felálljanak. Saját bumfordi ügyetlenségük zavarba hozta őket, és haragos pofával próbáltak ellensúlyozni meglepetésüket. Amíg összeszedték magukat Nóra az íróasztala mögé ment és leült. Kényelmes hátradőlt székében és megközelíthetetlen üzletasszony modorban, és legfonákabb mosolyának érzelemmentes bevetésével megkérdezte:

– Uraim, miben lehetek a szolgálatukra?

Udvariatlanul és barátságtalanul, a törvény tekintélyének teljes kihasználásával, a detektívek egyszerűen mellőzték a kezdeti formasságokat.

– Ms. Telegdy, hol volt maga tegnap éjszaka?

– A Times Square Hotelban, miért?

– Miért nem aludt otthon?

– Randevűm volt, nem akartam, hogy cselédem tudjon róla.

A két detektív gúnyosan összenézett és egyszerre kérdezték, – tudja maga, hogy mi történt a maga házánál tegnap éjszaka?

Nóra a szemétkosárból kihúzta a New York Daily News reggeli kiadását és a rendőrök elé dobta az összegyűrt papírköteget, – erről beszélnek?

A címlapon ez állt, „Borzalmas tömeghalál és tűzvész az Upper East Side egyik legszebb palotájában.

A detektívek gyors pillantást vetettek az újságra, és fenyegetően Nórára meresztették a szemüket, – igen. A kérdés az, hogy ebben a nyilvánvaló bűncselekedetben magának milyen szerepe volt?

Nóra farkasszemet nézett a detektívekkel, – már értesítettem a biztosító társaságom ügynökét. Drága berendezésem borzalmasan össze lett törve. A tetőt lerobbantották és a bejárati ajtót betörték. A falak tele vannak golyólukakkal, felbecsülhetetlen értékű bútorzatom, festményeim és ritka keleti szőnyegek teljesen össze lettek szennyezve. Csak a vegytisztító számla több millió dollár lesz.

– A kormánynak alapos oka volt az akció elrendelésére.

– Igen? Hát ez nagyon érdekes, meséljen csak, felettébb kíváncsi vagyok.

– Az akcióért felelős parancsnok eltűnt. Lehet, hogy hősi halált halt.

– Értem, maga még azt sem tudja, hogy ki adta ki a parancsot a házam megtámadására. Szép dolog, mondhatom.

– Asszonyom, a legtöbb televízió állomás egyenesbe közvetítette az eseményeket. És mi is, mint bárki más tisztába vagyunk a támadás okaival.

– Tömegmédia szenzáció, kacsza, rémhírek és rágalmozások, erről beszél?

– Ügynökeink át fogják fésülni az épületet evidenciáért.

– Nemes erőfeszítés, de biztosíthatom, semmi kompromittálót nem fognak találni.

– Kompromittáló mit?

– Akármit, amivel alá tudnák támasztani a brutális rendőrakciót.

– Valakinek felelnie kell a rengeteg halálesetért.

– Úgy van, szolgálom és három legjobb barátom és egyedüli rokonaim haltak meg az ostrom alatt.

– Nem lett volna szabad szembeszegülniük a letartóztatási paranccsal.

– Ezzel nem értek egyet. Az önkényes karhatalom megtámadta őket és csak védték otthonukat és életüket. Tipikus esete az önvédelemnek.

– A házban lévők fegyvert használtak, erre semmi önvédelem nem adhatott okot.

– Úgy tudom a rendőrség használt először löfegyvereket. Miért nem lépett velem kapcsolatba a Szövetségi Nemzetbiztonság vezérkara vagy a New Yorki rendőrség mielőtt elkezdték a támadást?

– Kapcsolatba lépni magával, hogyan, hol?

– Itt, ugyanebben az irodában. Tegnap este késő délutánig itt voltam, és utána is, a titkárnőm bármikor el tudott volna érni a hotelban. Próbált valaki engem elérni? Minden vérontás nélkül tisztázhattunk volna az alaptalan vádakát.

– Senki sem próbálta elérni magát, madame. Maga a terrorizmus támogatásának gyanújába került és a mi információink szerint nem lett volna ajánlatos előre figyelmeztetni, hogy házát a Nemzetbiztonsági Ügynökség át akarja kutatni.

– Volt maguknak legálisan kibocsátott házkutatási parancsa, vagy bírói rendelete gyors előállításomra?

– Nem, negatív, kérdésen felül áll. A biológiai támadás azonnali veszélye New York teljes lakosságát fenyegette. Minden késlekedés nélkül kellett a rendőrségnek cselekednie.

Nóra ügyesen védekezett. Lassan ő kezdte kikérdezni az FBI ügynököket és hátrálni kényszerítette őket.

– Ha nem volt legális alapjuk a támadásra, ha egy megalapozatlan feljelentés alapján rombolták le tulajdonomat, akkor hívom az ügyvédeket és én fogom a kormányerőket beperelni.

– Csak vigyázzon, a maga alibije még nincs leellenőrizve.

– Hát csak dolgozgassanak rajta. De addig, nagyon sajnálom, de borzasztóan elfoglalt vagyok.

A két detektív belátta, hogy semmire sem mennek ezzel a ravasz és okos nővel és egyelőre feladták kikérdezést. Felálltak és valami bocsánatfelét morogtak:

– Asszonyom, ami történt az nagyon sajnálatos, ebben egyetérthetünk. Reméljük a biztosító megtéríti kárát.

Mackenzie és Bannister csalódottan távoztak. A felvonóra várakozva főinspektor Bannister így szólt beosztottjához:

– Ez a Muresanu, az adta ki a parancsot. Remélem, hogy valahonnan előkerül és megmagyarázza, hogy mit és miért csinált.

– Hiába reméled, Muresanu meghalt. Többen látták a padlásra felmenni közvetlenül a robbanás előtt. Soha nem szerettem ezt a Muresanut. Honnan jött ez az ember, és miféle nemzetiségű név ez a Muresanu?

– Nem tudom, de nekem nem fog hiányozni, az egyszer biztos. Egy arrogáns tróger volt, akit valaki benyomott egy magas pozícióba, amit nem érdemelt meg.

Keith pontosan megérkezett a kért időben. Nóra felállt és karját a férfi karjába fonta.

– Gyerünk, – mondta, – együnk valami finom ebédet egy elegáns étteremben.

Kifele haladtában Nóra köszönettel nézett Rózára. Róza szeretettel visszamosolygott, és intett nekik.

– Viszlát, minden jó, ha a vége jó.

Telegdy Nóra

VÉGE

Idegen Szavak Jegyzéke

Amigos: Barátok, spanyol kifejezés
Antianyag: Negatív anyag
Avenue: Sugárút
Asmadeus: Démon, régi héber legendákból
Bismillah: Allah nevében, arab kifejezés
Bayonet ouf. Einzelnabfallen! Fur Gott und Kaiser. Fur ein Osterreich, ganz eining, gross. Blut und Leben fur Habsburg! Szuronyt szegezz.
Rajvonalba. Az istenért és a királyért. A hatalmas és egyesített Ausztriáért. Életünket és vérünket a Habsburgokért.
Bluestone. Kékszínű, laposra hasított kő
Central: Központi
Chivas Regal: Márkás skót whisky
Coast Guard. Parti őrség.
Courvoiser: Minőségi konyak márka
Deirdre: Kelta eredetű női név, jelentése: búbánat
Desert: Sivatag
East: Keleti
Federal: Szövetségi
Fifth: Ötödik
High School: Középiskola
Iguana: Mexikóban honos nagytermetű gyíkfajta.
I'm the wife of: Felesége vagyok
Lanai: Szúnyoghálóval elkerített terasz.
Lilith: Ádám első felesége, héber legenda.
Kirsten: Skandináv változata a Krisztina névnek
Machete: Lapos bozótívágó, nagyméretű kés.
Mainframe: Központi komputer
Marsala: Szicíliai eredetű édeskés borszirup
Morna: Gall eredetű női név, jelentése: szeretett
My name is: Az én nevem.
Neanderthal: Kihalt ősemberfaj
Nice to meet you: Örülök, hogy megismerkedhetünk.
Niham: Démon, régi héber legendákból
Quadrasonic: Négy hangszórós

Reserve: Tartalék
Reverend: Tiszteletes
River: Folyó
Romanesque: Római eredetű
Second: Második
Seventh: Hetedik
Street: Utca
Storm: Vihar
Social Security. Társadalombiztosítás.
Sound: Beltenger
Southern Comfort: Az amerikai dél kedvelt whiskyje.
Third: Harmadik
Tubalkain: Démon, régi héber legendákból.
Upstate: Felvidék
34th: Harmincnegyedik.
45th: Negyvenötödik
77th: Hetvenhetedik
78th: Hetvennyolcadik

Forrásmunkák

1. Lord Kinross, *The Ottoman Centuries*, (William Morrow Company 1977)
2. *History of Hungary*. (Corvina Publishing Company, Hungary 1988)
3. Priscilla Robertson, *Revolutions of 1848* (Princeton University Press 1952)
4. Jókai Mór, *Csataképek, 1850. Török Világ Magyarországon, Centennial Edition, 1922.*
5. Bél Mátyás, *Notitia Hungariae Novae Historico Geographica, 1730. Magyar fordítás, Déri Balázs 1986.*
6. *Encyclopedia Britannica.*
7. Jerome K. Krause, *Erzsébet Telegdy*, jkrause/bathory.html 2005
8. *Mondák Könyve*, Komjáthy István. Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest Hungary. Hatodik Kiadás 1979.

Telegdy Nóra

New Canaan, Connecticut
A szerző arcképe